DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

"Viscerally atmospheric and beautifully eerie."
—Pascale Lacelle, *New York Times*–bestselling author of *Curious Tides*

Hazelthorn

CG DREWS

NEW YORK TIMES–BESTSELLING AUTHOR
OF DON'T LET THE FOREST IN

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hazelthorn

CG DREWS

FEIWEL AND FRIENDS

NEW YORK

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Okumaya Başla

İçindekiler

Yazar Hakkında

Telif Hakkı Sayfası

Bu A Feiwel and Friends e-kitabını satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerikler
ve yeni çıkan kitaplar ile diğer harika kitaplar hakkında
bilgi almak için haber bültenimize kaydolun.

Sign Up

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemelerini almak

için buraya tıklayın.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı yalnızca kişisel kullanımınız için size sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasaya aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıya şu adresten bildirin: us.macmillanusa.com/piracy.**

KORKUNÇ HİSSETTİRİLENLER
İÇİN.

Yutmak değilse aşk nedir ki

YAZARIN NOTU

Bu, bir canavar arayan bir çocuğun hikayesi ve aynı zamanda yerinde bir öfkenin hikayesidir.

Marjinal gruplara ait insanlar genellikle öfkeleri, duygularını dışa vurmaları, dağınıklıkları ve hataları nedeniyle kınanırlar, ancak bizler acımızı yüksek sesle hissetmeyi ve adaletsizlikleri kanlı bir şekilde hissetmeyi hak ediyoruz. *Hazelthorn*, queer ve otistik öfkenin ve sınırların ötesine itilmenin hikayesidir. Özerkliğin reddedilmesinin dehşetinin hikayesidir. Aynı zamanda içselleştirilmiş utanç ve kendini kabul etmeye doğru yol alırken en kötü halinle başa çıkmanın hikayesidir.

Sihir, aşk ve korkunun çarpışmasını beğeneceğinizi umuyorum, ancak bu hikayenin kan, şiddet, çocuk istismarı, tıbbi istismar, engellilere karşı ayrımcılık, yeme bozuklukları ve vücut korkusu gibi karanlık temalar içerdiğini lütfen unutmayın.

BİR

Canlı canlı gömülmenin ne demek olduğunu bilir, ağzındaki toprağın hissini ve etrafını saran sessizliği, sanki üzerine dikilmiş bir mezar gibi. Bazen Evander hala dilinin altında, azı dişlerinin arasında pıhtılaşan o zengin toprağın tadını alır. Şimdiye kadar bu anıyı unutmuş olması gerekirdi, ama o bu anıya aittir, ve bu hiç de nazik bir şekilde değildir.

Bazen hala dışarıda olduğunu hissediyor, kemiklerine kadar çürümüş, kökleri akciğerlerinin yumuşak dokusuna dolanmış ve kaburgalarının kalıntılarından çürükler sızıyor. Kimse onu zamanında kurtarmadı. Asla kazılıp çıkarılmadı. Belki de ondan geriye kalan tek şey bahçedeki beyaz kemiklerdir ve hayaleti, Hazelthorn'un eski, güve yemiş malikanesindeki bu yatak odasının boşluğunda dolaşan şeydir.

Ancak hayaletlerin kollarına acımasızca çimdiklendikten sonra kan kabarcıkları oluşmaz ve Evander bu akşam dördüncü kez kendine çimdik attı. Hayatta olduğunun kanıtı olarak küçük bir acı şoku.

Kasvetli gökyüzü erken bir alacakaranlık getirmiş ve bu kasvetli hava onun ruh halini dibe vurmuştu. Bazen, ne kadar yalnız olduğunu fark edince çok üzülüyordu. Sadece yaşlı uşak her gün odasına girip çıkarak, Evander'ı halsiz ve uyuşuk hissettiren kalın, süt rengi bir ilaç getiriyor. Yatağına uzanıp, ölü gözlü faunlar ve kanlı dikenlerin desenleri dönmeyi bırakıp yalnızlık geçene kadar duvar kağıdına bakıyor.

Sonra uyanır.

Ve her şey yeniden başlar.

aynı ve aynı ve aynı

Uzun zaman önce çığlık atmayı bıraktı.

Geriye kalan tek şey, sessizliğin bir kefen gibi etrafını sarması ve kulağının kenarını yalaması, onu nefret ettiği her sesi, aralık pencereden içeri süzülen her sesi dinlemeye zorlaması. Ağaçların fısıltıları, gece kuşlarının ve ağustos böceklerinin birçok duvarla çevrili bahçeler arasında uçarken çıkardıkları sesler, defne çitlerini dalgalandıran nemli esinti. Yaz kokusu acımasız, sınırsız bir çam ve çiçek kokusu, altüst edilmiş toprak ve ağaç özü ve *hayat hayat hayat.*

Pencereyi kapatabilirdi, ama o zaman bahçe kazanırdı.

On yedi yaşında ve dış mekanlardan korkuyor mu? Acınası.

Ama bahçeye baktığında aklına kan geliyor. Kürekle vurulan birini düşünüyor.

Yüzüne çarpan toprağı düşünüyor.

Vasisinin "kaza" dediği şeyi düşünüyor.

Bu bir saldırıydı ve sen de bunu biliyorsun.

Oryel pencere koltuğundaki pozisyonu, onun çöküşünü pek de kolaylaştırmıyor. Burnuna bir santim uzaklıkta bir kitapla, sırtını kamburlaştırmış U şeklinde oturmuş, bacakları oyulmuş süslemelerin yarısına kadar çıkmış ve boynu kadife döşemeye eğri bir açıyla yaslanmış durumda. Minderler yüz yıldan fazla yaşında, zümrüt rengi, küflü odasındaki diğer her şeyle uyumlu, soluk bir siyahlığa dönüşmüş.

Hazelthorn Malikanesi tamamen çürüyor. Ve o da içinde çürüyor.

İkinci kattaki avantajlı konumundan, yoğun bahçeleri, eski taş duvarları, devasa ağaçları ve çitleri, dikenli sarmaşıkların her şeyi kıvrımlı bir kötülükle kapladığı, yoldan çıkmış gibi görünen manzarayı rahatça görebiliyor. *"Büyümüş"* kelimesi bunu tam olarak ifade etmiyor. Bahçeler eşsiz, yönetilemez ve vahşiliğiyle korkunç. Evin etrafındaki Arnavut kaldırımlı yol bile yarısı yok olmuş, taşların arasında çirkin otlar filizlenmiş ve çalılar malikanenin sarmaşıklarla kaplı duvarlarına tırmanıyor.

Bazen Evander bu pencere kenarındaki koltuğa oturur ve Byron Lennox-Hall'un kendisi, kırışık pantolonunu ve yeleğini giymiş, parlak oxford ayakkabıları çim parçalarıyla kaplanmış halde, çit makasıyla dışarıda dolaşmasını izler. Carrington dışında bahçıvan veya başka bir personel çalıştırmaz, arazisini

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

düzensiz ama acımasız bir verimlilikle kendisi yönetmeyi tercih ediyordu: yeşil boğazları koparıyor, asma dallarını buduyor, çalıları sert bakışlarıyla boyun eğdiriyordu. O, sessiz ve sert, ciddi bir adamdı. Ama dışarıda olduğunda, her zaman Evander'ın penceresine bakıp elini kaldırarak selam verirdi.

Bir babanın yapacağı şey budur.

Evander bunu bilemezdi; anne babasının yüzlerini hatırlamıyordu. Bay Lennox-Hall, on yaşından beri onun vasisiydi, ancak sık sık uzun süreli iş seyahatlerine çıkıyordu. Döndüğünde, Evander'ı ziyaret eder, satranç oynar, omzuna kısa bir okşama atar ve yeni kitaplar sözü verirdi. Belki de gerçek torununa da bu kadar sert davranıyordu, ama Evander bunu bilemezdi.

O çocuğu düşünmemesi gerekiyor, ama yine de o sefil ismi ağzına alıp acı bir şeker gibi dilinde yuvarlamayı seviyor. "Laurence Lennox-Hall," diye bahçeye fısıldıyor. "Laurie."

Ve boğazı kullanılmadığından paslanmış gibi hissettiği için, "Ondan nefret ediyorum" diye ekliyor.

Bunda, dilinin altını yakacak ve o ismi dişleriyle pencere camına kazımak nasıl bir his olurdu diye düşünmesini sağlayacak kadar bir parça sıcaklık var.

İkisi çocukken, ebeveynleri gibi en iyi arkadaşlar oldukları, bahçe duvarları arasında kahkahaları yankılanırken birbirlerinin cebinden para çaldıkları zamanların nasıl olduğunu hatırlamıyor.

Ama ölümün eşiğinden döndükten sonra bazı şeyleri unutmak normaldir.

Yatak odasının ağır meşe kapısından kesin *bir ses* geliyor. Anahtar kilide giriyor. Evander iç geçiriyor ve bacaklarını duvardan aşağı kaydırarak dikleşiyor. Saat tam sekiz. İlaçlarını alma zamanı gelmişti, sonra eski dizüstü bilgisayarında uykuya dalana kadar bir belgesel izleyecekti. Hazelthorn, çürümüş cesedini zar zor yirmi birinci yüzyıla sürüklemişti ve internet kurmak görünüşe göre bir adım fazla gelmişti. Ama kayıtları vardı. Kitapları vardı. Burada güvendeydi.

Onu kısmen kapalı olan kuzey kanadına yerleştirmişler. Odası düzenli ve konforlu, koyu kadife perdelerle çevrili devasa bir dört direkli yatak ve duvar kağıtları var.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

zehirli meşe ağaçları, güveler ve vahşi küçük faunlar. Şömine yok, ama kış sertleştiğinde hep bir şömine olmasını diliyor. Duvarlar kitap raflarıyla kaplı, köşede bir yazı masası duruyor, bulmaca ve mantık oyunları yığınlar halinde dizilmiş ve halıda pencereden kapıya kadar onun volta atmasından dolayı yıpranmış bir iz var.

Halıdaki kan izleri artık fark edilmiyor. Artık neredeyse hiç düşünmüyor.

Carrington'ın ilaçlarını getirmek için içeri girmesini bekliyor, ama kapı açılmıyor.

Evander kaşlarını çatar. Kilidin döndüğünü duymuştu, değil mi?

Sanki bu yasak bir eylemmiş gibi dikkatli bir şekilde odanın karşısına geçer ve kendini kapının sert meşe ağacına dayar. Parmak uçları pirinç kapı koluna hafifçe dokunur.

Yavaşça çevirmeye başlar.

Topuz eski bir gıcırtı ile açılır. Kapı açılır.

Kapının ötesinde, koridorun mürekkep gibi karanlığı hastalıklı bir boğaz gibi uzanır, ortada uşak yoktur.

Biri kapısını açıp gitmişti.

Kafasında karışıklık oluşur, sıvı halindeki endişe onu koridora bakarken parmaklarını uyluğuna vurmaya iter. Odasından en son çıktığı zaman...

Hatırlayamıyor.

Kapı, onun güvenliği için kilitlenmiştir. Çocukken, yeni hastalanmış, yetim kalmış ve travma yaşamışken bunu anlamamıştı, ama şimdi bu kapalı alanın mantığı anlaşılıyor. Bir kriz geçirdiğinde, yatağının güvenliği, bu duvarların sınırlaması, her şeyin yerli yerinde olması ona tanıdık geliyor. Ayrılmak düşünülemez.

Kapının ağzında durur, beklenti kollarına tüyleri diken diken eder.

"Carrington?" Sesi zayıf çıkıyor, uzun koridorda hüzünlü bir çocuk gibi yankılanıyor. Öksürüyor, sesini kalınlaştırıyor, tekrar deniyor. "Um, Carrington?"

Karanlık, ıslak ağzıyla ona bakar.

Koridora adım atar, nefesini tutar, bu cesareti nereden bulduğunu bilmez. Çıplak ayak parmakları yıpranmış halıda kıvrılır, ışıklar yanmadığı için dengede kalmak için eli duvar boyunca hafifçe kayar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

. Karanlık duvar kağıdını yaldızlı çerçeveli tablolar süslüyor ve tüm kapılar kapalı. Merakla birkaç kapı kolunu dener. Kilitli. Kuzey kanadını ondan başka kimse kullanmaz ve sessizlik o kadar yoğundur ki, malikanenin başka hiçbir yerinden tek bir yaşam belirtisi bile duymaz.

Kıvrımlı koridorlardan oluşan tavşan yuvası, garip bir sahanlığa inen dik ve dar bir merdivene çıkıyor ve o, merdiven korkuluğunun parmaklıklarından aşağıdaki kata bakmak için çömeliyor. Bacakları gülünç derecede zinde, göğsü sinek kuşu kanatlarıyla dolu.

Merdivenlerden zayıf sesler geliyor, boğuk ve ayırt edilemez.

Hazelthorn'da insanlar var.

Evander nefes alamıyor. Midesi kesilmiş krema ve çürümüş menekşe saplarıyla dolu ve bunun *yanlışlığını* kafasında oturtamıyor. Carrington ve kendisi dışında, malikaneye başka hiç kimsenin girmesi yasak. Tek istisna, Bay Lennox-Hall'un torunu, ama o da sadece okul tatil olduğunda ve dedesi evdeyken girebiliyor. Ama dedesi evde değil. Bay Lennox-Hall hala son iş seyahatindedir.

Bu kesin bir kuraldır: Evander ve Laurie bir daha asla yalnız bırakılamazlar.

Evander aklını kaçırmış olmalı, ama çıplak ayaklarıyla halının üzerinde sessizce aşağı kata iner. *Odana geri dön*, içinden bir ses fısıldar, ama kendini durduramaz.

Koridorları süsleyen avizelerden gelen karanlık ışığa gözlerini alıştırmak için gözlerini kırpıştırır, süslü yemek odası ve havasız kütüphaneyi geçer, her şey koyu yeşil gölgelerin içinde boğulmuştur. Sesler, müzik, boğazına kancalar saplanmıştır ve çekilirken çaresizdir.

"... kovulduğunda olur." "Ben kovulmadım,

Carrington."

"—Büyükbaban bunu hoş karşılamayacaktır."

"Ne zamandan beri benimle ilgili hiçbir şeyi hoş karşılamıyor ki? O yaşlı piçten nefret ediyorum. Uzun süre çürüsün."

"Yeter artık..."

Merak zehir gibidir ve Evander buna karşı koyamadığı için kendine çok kızgındır. Ama geniş kemerli geçide ulaşana kadar durmaz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu salon, şezlonglar, kitap rafları ve saksı bitkileriyle dolu, ağır perdeler ve püsküllü abajurlarla loş ve kapalı bir his veren, abartılı bir odadır.

Ve orada, dünyada en çok nefret etmesi gereken kişi var.

Evander ona bakıyor.

Oğlan, şımarık bir varis gibi kayıtsız bir tavırla antika bir şezlonga uzanmış, hayatında hiçbir şeyden mahrum kalmamış gibi rahat ve kaygısızdır. Saçları, dayanılmaz bir altın rengi ile dağınık bir kargaşadır, beyaz gömleğinin yakası açıktır ve aristokratik bir boğazın kavisini ortaya çıkarır. Sadece sol bileğindeki atel, onun tembel mükemmelliğini bozmaktadır.

Onu bunca yıl sonra bu kadar yakından görmek, Evander'a uyumsuz bir baş dönmesi hissi verir. Yaşlı uşak kirli tabaklarla dolu bir tepsiyle odadan çıkarken, Evander zorlukla gölgeli koridora geri çekilir. Carrington, sanki yirminci yüzyıl romanından çıkmış bir uşak gibi, hâlâ siyah takım elbise ve beyaz pike yelek giyiyor. Evander'dan hoşlanmadığını hiç gizlemiyor, ama yine de ona titiz bir özveriyle hizmet ediyor. Bu onun *işi.*

Mutfağa koşarken, duvara yapışmış Evander'ı fark etmez.

Evander, hızla atan nabzı sakinleşene kadar bekler ve sonra salona geri döner. Git. *Hemen.* Ama yapamaz.

Laurie'yi tekrar görmesi gerekiyor.

Parmakları kemeri kavrar, eklemleri beyazlaşır.

Laurie'nin onu fark etmesi sadece bir saniye sürer ve Evander donakalır. Evander, Laurie'nin bu şekilde büyümüş olmasına hazırlıklı değildir.

Evander hala geçmişte sıkışmış hissederken Laurie'nin büyümüş olması. Berbat görünmüş olmalı: saçları koyu ve yağlı, çene çizgisini geçecek kadar uzamış ve kesilmesi gereken zamandan çok geç kalmış, süveteri kirli ve ekose pijama pantolonu kemikli kalçalarına yapışmış, uzuvları çok esnek ve elastik, sanki her an yanlış yönde bükülebilirmiş gibi. Titriyor, çok hafifçe, ama korkudan mı öfkeden mi bilmiyor.

Sinirlenmemesi gerekiyor. Sağlığı için iyi değil.

Laurie, ağzının bir köşesinde alaycı bir gülümsemeyle oturur. "Neredeyse senin gerçek olduğunu unutuyordum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Evander'ın yanakları kızarır. "Burada olamazsın." Kendi sesini duymak bir şekilde şok edicidir, ama dişlerini sıkar ve devam eder. "Buraya giremezsin."

Laurie bir kaşını kaldırarak şezlonga geriye doğru uzanır. "Aslında buranın *benim* evim olduğunu göreceksin. Buraya taşınan *sensin*." Sanki tüm bu durum hiç ilginç değilmiş gibi telefonunu çıkarır, ama nefes alışı biraz hızlıdır.

Sanki bu durum onun için de şok ediciymiş gibi.

Laurie onu düşünmüyor, Evander fark eder. Ülkeyi dolaşıyor, seçkin yatılı okullara gidiyor ve Hazelthorn'un duvarlarının ötesinde istediği her şeyi yapıyor, Evander'ı ya da ona yaptıklarını hiç düşünmüyor.

Oysa Evander her gün Laurie'yi düşünmek zorunda.

Düşünmemesi gerekir. Düşünmemeye çalışır. Ama yine de bu çocuğu, ciğerleri sıkışana ve ısırdığı dilinden ağzı pasla dolana kadar düşünür.

"Eğer senin geri döndüğünü o yokken fark ederse..." Her kelime, onun mümkün olduğunu düşünmediği bir öfkeyle titriyor.

"O biliyor." Laurie'nin gözleri sıkıntıdan yarı kapalı. "Şu anda serada, aptal bitkilerle uğraşıyor. Ben bir haftadır yaz tatilindeyim ve o tüm bu süre boyunca burada."

Evander'ın parmakları yumruk haline gelir ve kulaklarında tiz bir uğultu duyulur. Eskiden de aralarında böyle miydi diye hatırlamaya çalışır: Laurie küçümseyici ve ilgisiz, Evander ise sinirleri bozuk.

"İstersen gel otur." Laurie bu sözleri köpeğe kemik atar gibi söyledi. "Solgun görünüyorsun."

Evander kendini gergin hissediyor, çenesi çatlayacak kadar sıkı. "Ben hep böyle görünüyorum."

Çünkü ben hep hastayım, diye bağırmak istiyor. *Ve hepsi senin lanet olası hatan.*

Belki de oturması gerekiyordu, çünkü görüşü bulanıklaşmıştı ve midesi durmadan bulanıyordu. Ama anlamıyordu. Bay Lennox-Hall'un Hazelthorn'a dönüp Evander'ı ziyaret etmemesi düşünülemezdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama sonuçta, suçluluk duygusuyla onlara bağlanmış bir hayırseverden başka kim ki o?

"Büyükbabanı bulup onunla konuşacağım. Bir yanlışlık olmalı." Evander'ın sesi sert çıkıyor, ama Laurie'nin gözleri aniden ilgiyle ona yöneliyor.

"Yapma," diyor. "O, sözünün kesilmesinden hoşlanmaz. Burada benimle kal."

Onun bakışları Evander'ı duvara

çivileyebilirdi. Hayır.

Bu asla olamaz.

Aniden Evander yine bahçede, çobanpüskülü yaprakları ve gül dikenleri arasında sıkışmış, bir, iki adım geri atıyor, sonra dönüp malikanenin derinliklerine kaçıyor.

Laurie'ye olan nefreti kontrol edilemez, dilinde pelin otu gibi vahşi ve acıdır ve şimdiye kadar ona olan ilgisini tamamen kaybetmiş olması gerekirdi. Penceresinden onu izlememeliydi. Ya da sesinin parçalarını özlememeliydi. Ya da kantaron mavisi gözlerini ve sefil ağzının güzel şeklini düşünmemeliydi.

Evander hala kanın, toprağın, çürümüş yaprakların ve indigo mürekkebi gibi dökülen bir ölümün tadını alabiliyor.

Yedi yıl önce, Laurence Lennox-Hall bahçede, güllerin arasında onu öldürmeye çalışmıştı. Ama nedense Evander hala ona takıntılı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İKİ

Belki de kaderinde hep böyle hissetmek vardır: masaldaki yaralı kız, kurttan kaçarken tökezleyen. Bundan nefret ediyor, herkesin onu böyle görmesinden nefret ediyor.

Kırılgan. Narin. *Parçalanmış.*

Pahalı mobilyalar, mermer heykeller ve abartılı kalın halılarla dolu birbirine bağlı odalarda körü körüne yarım dakika koştuktan sonra, seranın nerede olduğunu bilmediğini fark etti. Yatak odası, bu devasa malikanenin çürümüş bir dişi gibidir ve iskeletin geri kalanı onun için bilinmez bir şeydir. Çocukken bu koridorlarda Laurie'nin peşinden sadık bir köpek yavrusu gibi koşmuş olmalı, ama artık hiçbir şey tanıdık gelmiyor.

Gözlerinin arkasında bir sıcaklık hissediyor ve bu kadar kolay gözyaşlarına boğulduğu için utançtan yanakları kızarıyor. Ciğerleri, böyle bir efora alışkın olmayan titrek kelebekler gibi çırpınıyor. Bu yüzden ait olduğu yatak odasının yastıklı karanlığında kalmalı.

Kendine zarar veremeyeceği
bir yerde. Ya da zarar
görmeyeceği bir yerde.

Onu kurtaran tek şey, etrafa saçılmış yapraklar. Yapraklar, boş bir sahanlıkta duruyor ve izleri takip ettiğinde, yosun kadar kalın halıyla kaplı dar bir koridora ulaşıyor. Pencere yok. El yordamıyla koridorun sonuna doğru ilerliyor ve orada, zengin yakutlarla süslenmiş vitray bir kapı buluyor. Kapının ardında, soluk ve soğuk bir ışık yanıp sönüyor.

Kapı en ufak bir dokunuşla gıcırdayarak açılır ve o, kubbe tavanlı cam bir odaya bakar, dışarıdaki coşkulu bahçe duvarlara yapışmıştır.

Toprak ve kazılmış toprağın, kırılmış sapların ve büyüyen bitkilerin taze, topraksı kokusunu içine çeker. Dışarıdaki bitkilerin sınırsız vahşiliğine kıyasla, serada düzenli, uzun masalar üzerinde fideler ve kesimler, duvarları kaplayan dev filodendronlar ve kirişlerden bulut gibi sarkan eğrelti otları vardır. Döşeme tahtalarının üzerine dökülmüş saksı toprağı serpiştirilmiştir. Paslı yeşil sulama tenekeleri, küçük çapaların bulunduğu kovalara bitişik duruyor. Tek ışık kaynağı, minyatür güneşler gibi asılı duran altın küreler ve odada sanki bir sır saklıyormuş gibi sessiz bir hava var.

Evander'ın göğsünde bir rahatsızlık hissediyor ve nefesini tam olarak alamıyor. Kendini bağlanmamış hissediyor, geri çekilmek mi yoksa seraya daha da dalmak mı istediğinden emin değil. Acınası davranmayı bırakması gerekiyor.

Ama bu açıklanamayan korku hissi onun içinde.

O kadar çok bitki var ki, dikkatini dağıtan bu bitkiler yüzünden, alocasia bitkileriyle çevrili hasır masayı ve taht gibi görünen uyumlu bir sandalyede uzanmış yaşlı adamı fark etmesi biraz zaman alıyor.

Byron Lennox-Hall, koyu kahverengi takım elbisesiyle sert bir görüntü sergiliyor, ceketi koltuğun koluna atılmış, gömlek kolları kıvrılmış, bir elinde hala budama makası var ve bıçaklarından kan gibi yeşil özsu damlıyor. Kesilmiş güller ayaklarının dibinde, masa çeşitli aşamalarda kesilmiş saplarla dolu.

Bütün bu süre boyunca Evander'ı izliyor, hiçbir şey söylemiyor.

Şimdi parmağını kıvırıyor. *Buraya gel.*

Evander, itaatsiz kaçışından dolayı kendini daha da hasta hissederek öne doğru sürünür. Koruyucusunun ulaşamayacağı bir mesafede durur ve parmak uçlarını pijama pantolonuna sürter. Dağınık ve dağınık görünmek de koruyucusunun hoşnutsuzluk listesinde çok üst sıralarda yer alır ve ona söylendiği gibi hastalık, sınıfı ortadan kaldırmaz, bu yüzden yataktan kalktıysa düzgün giyinmelidir.

Bir beyefendi ol. Konuşkan ol. Mantıklı ol.

"Birisi olması gereken yerde değil." Bay Lennox-Hall'un saçları rengini kaybetmiş, yüz hatları aristokratik mermerden oyulmuş gibi ve kaşları bir araya gelmiş gibi iki beyaz başlıklı dalga gibi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yargı. Sesi derin ve zengin ve şu anda Evander'ın çok iyi bildiği bir tehlike notası taşıyor.

Küçükken, vahşi ve hasta bedeninden nefret eden bir çocuktu ve ilacını alana kadar onu tutmak zorunda kalırlardı. Tutuşu acımasız ve merhametsizdi.

"Benim... kapım kilitli değildi." Evander kendini daha çocukça hissedemezdi.

Bay Lennox-Hall'un yüzünde bir şey belirdi. Şaşkınlık, ya da belki tedirginlik. Sonra hızla maskelendi. "Peki, bu haksız kazançlarla dolu seyahatlerinde ne yapıyordun? Sanırım Laurie'yi buldun."

Evander kollarını kendine doladı ve başını salladı, gözleri yere sabitlenmişti.

"Bir şey oldu mu?" Rahat bir üsluba rağmen, uyarı soğuktu. "Elbette onunla senin için ilgileneceğim."

Evander'ın boğazında garip bir düğüm oluşur ve başını sallar, ancak Laurie'yi neden belaya sokmak istemediğini kendisi de anlamaz. Evander'a yaptıklarının bedeli hiçbir şey, *hiçbir şey* asla yeterli olmayacaktır.

Vücudu parçalanmıştı. Böbrekleri zarar görmüştü. Kırık kaburgaları kendi ciğerlerini delmişti. Alnı şişmişti. Kan, kan, *çok fazla kan*.

"Düşündüm ki..." Yutkunur ve bu sözlerin ne kadar mızmızca geldiğinden nefret eder. "Seyahatten döndüğünde beni görmeye gelir misin? Ben sadece bekliyordum..." Vazgeçer, ağzı söyleyemediği onca şeyin tabutu gibidir.

Ama Bay Lennox-Hall cevap verme şansı bulamadı, çünkü vitray kapı açıldı ve Carrington çay tepsisiyle ortaya çıktı. Öyle hızlı bir şekilde topallayarak ilerledi ki, tepsiyi hasır masaya koyana kadar Evander'ı fark etmedi. Sonra kaçak hastayı gördü ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bay Evander. Nasıl... *Ne zaman*..." Carrington'ın sesi yaşlılığın titrek titremesine sahiptir ve sulu gözleri kafatasından fırlayacakmış gibi görünür.

"Endişelenme, Carrington." Bay Lennox-Hall'un sesi sakindir. "Daha önce konuştuğumuz şeyi erteleyeceğiz. Açıkça

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

doğru zaman değil. Evander'ı odasına ben kendim götüreceğim. Gece ilaçlarını hazırlayın, olur mu?"

"Elbette, efendim." Carrington, Evander'a bir kez daha dehşet dolu bir bakış attıktan sonra aceleyle uzaklaştı.

Yani yatak odasının kapısını açan Carrington değildi.

Bay Lennox-Hall tepsiyi alır ve kendine sulandırılmış kan kadar kırmızı bir fincan çay doldurur. "Laurie bütün yaz boyunca Hazelthorn'da kalmayacak, eğer bu seni endişelendiriyorsa. O işe yaramaz çocuğun kimseyi rahatsız etmemesi için onunla ilgileneceğim."

Evander, bir kez olsun işe yaramaz çocuk olmamaktan biraz heyecanlanır.

"Hazelthorn yeniden huzur ve sükûnete kavuşacak," diyor Bay Lennox-Hall. "Her zamanki gibi senin sağlığın benim en büyük endişem ve stresli hissetmemenı tercih ederim."

"Stresli değilim," diyor Evander, belki de stres nedeniyle parmaklarını arkasında tıklatıp çırpıyor.

Bay Lennox-Hall ona bakar ve çayının yarısını içer. "Neden dolaşmaya çıkamayacağını anlıyorsun, değil mi?"

Evander'ın dilinin ucunda bir onay var, çünkü itaat etmesinin ödülü her zaman sevgi dolu bir gülümseme.

Ama bunun yerine tuzlu bir şey dökülür ve kendi nankör cesaretine şaşırır. "Aslında uzun zamandır bir kriz yaşamadım." Parmak uçları pantolonuna karşı gittikçe daha hızlı sürtünür. "Ve kendimi iyi hissediyorum. Ben... belki daha fazla yürümeliyim..."

"Hayır." Bay Lennox-Hall çayını son yudumunu içip, tepsiyi sallayacak kadar sert bir şekilde fincanı masaya koydu. Evander'a bakmadan fincanı yeniden doldurdu. "Kendini zorlarsan geriye gidersin ve bir sonraki ameliyatın için gücüne ihtiyacın var. Kabul etmesi zor olduğunu biliyorum, ama önünde hala çok uzun bir iyileşme süreci var."

"Ama ben öyle hissetmiyorum..."

"Yeter. Kendini çok yoruyorsun." Bay Lennox-Hall öksürür ve cebinden mendilini çıkarıp ağzını siler. "Lanet olsun bu kuru boğaza. Bak, büyüdükçe biraz, diyelim ki, köklerine bağlı hale geldiğini anlıyorum." İnce bir gülümsemeyle, Evander, çok küçük saksılardan çıkarılmış, kökleri birbirine dolanmış bitkilerle dolu çalışma masasına yan gözle bakar. "Ama yaşlandıkça sağlık durumunun kötüleştiğini anlamalısın.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

. Ailenin mezarları başında sana mümkün olan en iyi bakımı vereceğime yemin ettim ve vereceğim."

Araba kazası dördünü de aldı, Evander'ın ve Laurie'nin anne babalarını. Dört ölüm. İki çocuk, yetim kaldı. Bu, onu ve Laurie'yi birbirine yakınlaştırmalıydı, ama bunun yerine birbirlerinin boğazına sarılmalarına neden oldu.

Ama tartışmamak, karşı çıkmamak zor. "Başka bir ameliyat istemiyorum."

Neden buna ihtiyacım olduğunu anlamıyorum.

Hala neyim olduğunu anlamıyorum.

Anlamıyorum...

Lennox-Hall Bey'i bir öksürük krizi daha yakalar ve ikiye katlanır, mendiline öksürür ve ardından mendili kullanarak aniden terleyen alnını siler. Bu kriz karşısında şaşkın görünür, boğazını rahatlatamadığı için boş çay fincanına sitem eder.

"Bir kriz başlatmak istemeyiz," diyor Bay Lennox-Hall. "O yüzden odana gidip yatağına uzan..." Sözünü keser, elini boğazına götürür ve uzun bir dakika boyunca yutkunmakta zorlanır. Parmaklarıyla boynunu dürter ve gırtlağının altında bir şey hareket eder. Bir şey kayar, iter, *yerleşir*.

Evander'ın kalp atışları hızlanır, gözleri koruyucusuna bakmak için yukarı doğru fırlar. "İyi misiniz?"

"Ben..." Ama Bay Lennox-Hall'un sesi tiz bir hırıltıya dönüşür, alnında ter damlacıkları belirir. Gözleri mumsu bir parlaklık alır.

Evander'ın vücudunda panik yayılır.

Sonra Bay Lennox-Hall'un vücudu

spazm geçirir.

Her şey çok hızlı olur, hasır tahtındaki asil duruşu, vücudunun kasılmalarıyla birlikte çöker ve kumlu zemine yığılır. Evander şaşkınlıkla öne atılır, ama çok geç kalmıştır. Yaşlı adam tuhaf bir şekilde yere yığılır, parmakları gargoyle pençeleri gibi kıvrılır ve yüzü acıdan buruşur. Gözleri şişer, ağzı morarır.

Boğuluyor.

Evander, ne yapacağını bilemese de, yaşlı adamın yanına atlar ve kolunu tutar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bay Lennox-Hall'un boğazı tekrar şişer, o *şey* hareket eder, nabız gibi atar, *büyür*. Sessiz bir çığlık atmak için ağzını açtığında, boğazında siyah bir mukus köpürmeye başlar ve kıllı bir şekil belirir, sanki...

Yapraklar.

Hayır, bu mümkün olamaz. Bunların hiçbiri mümkün olamaz... Çığlık at. Yardım iste. *Bir şey yap, lanet olsun.*

Ama Evander, Bay Lennox-Hall'un vücudunda bir başka kasılma titremesi izlerken, akılsız bir dehşet içinde felç olur. Vasisi elini uzatıp Evander'ı yakalar, bileği parlak, beyaz bir acı içinde kemikleri birbirine çarpana kadar sıkar.

"Bilmiyorum..." Evander'ın sesi korkudan titriyor. "Ne yapacağımı bilmiyorum! Ne *yapacağımı bilmiyorum*..."

"Yapma..." Bay Lennox-Hall'un sesi boğuk çıkıyor, ağzından daha fazla siyah köpük çıkıyor ve çenesinden aşağı akıyor. Alnındaki damarlar şişmiş ve siyah görünüyorlar...

siyah.

Nefes alamıyor. Boğuluyor. *Boğuluyor*.

"Yapma..." Her hece paslanmış metal gibi ağırlaşıyor. Vücudu şiddetli, durdurulamaz bir şekilde titremeye başlıyor. "Bahçelere girme. *Bana söz ver, Evander*."

Ama Evander, boğumlu elinden kurtulur ve seranın kapısına doğru koşar. Ne bağırdığını bilmiyor, ama malikanenin derinliklerinden ayak sesleri duyulmaya başlayana kadar yeterince yüksek sesle bağırmadığını hissediyor.

Evander, Bay Lennox-Hall'un yanına koşar. Titreyen bedenini tutar ve onu yan çevirmeye çalışır. Kalp masajı kurallarını hatırlayamaz. *Ne* yapacağını bilmediğini bilmez...

Konservatuvar kapısı açılıp Laurie içeriye daldığında, Evander göğüs kompresyonu yapmaya çalışmaktadır.

Deniyor.

Evander, nefes alamayacak kadar ağladığını fark etmeden önce, yaşlı adamın beyaz gömleğine gözyaşları damlamıştır. Düşünemiyor, hissedemiyor, kolları beline dolanıp onu çekip götürdüğünde bile tepki veremiyor, biri "*Ne halt ettin sen!*" diye bağırıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Byron Lennox-Hall'un gözleri, vücudu kasılmayı bırakmadan çok önce boşalmıştı ve ancak daha sonra, Evander itildiği yerde terk edilmiş bir şekilde otururken, kendi ellerinin kaygan, garip bir yağla kaplı olduğunu fark etti. Yağ, tırnaklarının yarım ay şeklindeki kısımlarını lekeliyordu. Kulaklarında yüksek tiz bir çınlama yükselirken, o sadece bakakaldı.

Carrington'ın ne zaman geldiğini hatırlamıyor, patronuna yardım etmeye çalışırken adamın çıkardığı zayıf iniltiyi zar zor duyuyor. Laurie odadan koşarak çıkar ve bir telefonla geri döner, ama hepsi bunun çok geç olduğunu biliyor. Hazelthorn Malikanesi, New England'ın dik yeşil tepelerinin derinliklerinde, herhangi bir kasabadan kilometrelerce uzakta yer alıyor.

Evander, *boğazında bir şeyin büyüdüğünü* söylemek istiyor. *Tekrar nefes alabilmesi için onu kökünden söküp atmalıyız.* Ama nasıl konuşulacağını hatırlayamıyor.

Orada, uyuşmuş bir şekilde oturur, devrilmiş çay fincanına ve sonra Byron Lennox-Hall'un ölü, ölü gözlerine bakar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÜÇ

Kırıldığında, bu kırılma o kadar derinlerde oluyor ki, parçalanmış parçaları toplayamıyor. Orada diz çökmüş, ağzından kanlı şeritler halinde dehşet dökülüyor, vücudu kilitli bir mezar gibi.

Şokta, ama bunu bilmek, artık yere yapışmış uzuvlarını çözmeye yetmiyor. İçinden küçük bir ses, bunların bir krizin habercisi olduğunu haykırıyor, ama o bu durumdan kurtulamıyor.

Babası olan adamın cesedine bakıyor ve ne olduğunu anlamıyor. Her şey çok, çok hızlı oldu.

Birinin...

bu gerçek değil bu gerçek değil bu gerçek değil

O ölmedi, ölmüş olamaz...

Eller Evander'ın koltuk altlarına takılır, kemikli parmaklar hassas etine acı verici bir şekilde batar ve Evander'ın konservatuardan sürüklendiğini anlaması tam bir dakika sürer. Bacakları çalışmıyor. Beyninde sesler işlenmiyor. Sesler birbirine karışıyor, bulanık ve kafa karıştırıcı, ta ki Carrington'ın keskin ve tiz sesi duyulana kadar.

"Odanızda olmalısınız. *Çabuk.* Kalkın!"

Evander, yaşlı uşakın sıkı tutuşuyla dengelenerek ayağa kalkar. Omzunun üzerinden bir kez bakarak Laurie'yi cesedin yanında diz çökmüş, yüzünde boş bir ifadeyle dururken görür. Kafasını kaldırdığında, gözleri Evander'ınkilerle karşılaşır ve inanamama duygusuyla dolu karanlık boşluklar gibi görünürler.

Sonra Evander odadan aceleyle çıkarılır, Carrington'ın şaşırtıcı hızına ayak uydurmaya çalışırken tökezler. Konak,

o kadar kafa karıştırıcı bir koridorlar yuvasıdır ki, her oda antikalar ve tuhaf ve ürkütücü koleksiyonlarla doludur, burayı geçmek ateşli bir rüyada sendelemek gibidir. Carrington, yaşına yakışmayan bir hızla onları kuzey kanadının bayat, klostrofobik karanlığına geri götürür.

Kapısı orada, kilitte anahtar var.

Bu manzara şokunu geçirir ve sonunda Carrington'ın elinden kurtulmaya çalışır.

"Hayır, dur, lütfen..."

Ama Carrington, Evander'ı kapıdan iterek dışarı çıkarır.

Kırılgan kemiklerin üzerine örülmüş, incecik kelebek kanatlarından oluşan bir yaratık olduğu için onu hareket ettirmek zor değildir. Evander tökezler ve dizlerinin üzerine çöker, ciğerleri inip kalkarken parmakları, aşınmış halısına kanca gibi çivilerle tutunmaya çalışır. Carrington onun etrafında koşuşturur, pencereye koşar ve onu kapatır, ardından cebinde tuttuğu ağır demir halkadan başka bir anahtar çıkarır ve kilitler.

Sonra hızla dönerek Evander'a yüklenir. "Ne yaptın *yaptın*?"

Evander yere çöküp dizlerini çenesine kadar çekiyor. Her zaman bu buruşuk yaşlı uşaktan ve ona yapışan mide bulandırıcı tatlı, çürümüş kokudan biraz korkmuştur.

"Ne? Ben..." Dişleri takırdayarak tam bir cümle kurmaya çalışırken sözünü keser. "Ben sadece orada duruyordum."

"Bu odadan çıkmayacaksın," diye tıslar Carrington. "İlacını masana koydum. Al ve uyu." Evander ne olacağını anladığında, Carrington kapıdan çıkmıştır.

Elini uzatarak ileri doğru sürünür. "Hayır! Kilitleme..."

Ama Carrington kapıyı çoktan kapatmış ve anahtar kilitte sıkıcı bir *sesle* dönmüştür.

Ne kadar tanıdık bir ses.

Evander'ın dünyası altüst olur. Düşüş çok hızlıdır; ağzında kan vardır. Çıkardığı ses tersine dönmüş ve sefil, bitmek bilmeyen bir inilti gibidir.

Kapıya yapışır, ağzını kapının altındaki küçük boşluğa bastırır, sanki Carrington'a geri dönmesi için çığlık atmak istermiş gibi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ama yapamaz. Yapmamalı. İçinde her şey mide bulandırıcı, eğik bir girdap gibi dönüyor ve bunu yutmazsa bir kriz geçirecek. Başı yanıyor, midesi o kadar şiddetli kramp giriyor ki kusacağını düşünüyor. Talimatlara göre ilaçlarını almalı, ama uyumak saçma geliyor.

Tek düşünebildiği şey çay ve Bay Lennox-Hall'un boğazında büyüyen şey.

Lennox-Hall'un boğazında büyüyen şey.

Hayal görmüyorsa...

Hayır, bir şey gördü. Ya çay zehirliyse?

Şu anda düşünceleri çok belirsiz, kalbi göğsünde kaçak bir hayvan gibi atıyor ve yerde yatıp kapının açılacağını, koruyucusunun içeri girip Evander'a kendini toparlamasını söyleyeceğini hayal etmekten başka bir şey yapamıyor.

Ama kimse gelmiyor.

Evander, döşeme tahtalarının arasındaki çatlaklarda biriken toz bulutlarını soluyor ve aniden çocukken böyle uzandığını hatırlıyor — ateşi zayıf vücudunu yalıyor, saatlerce çığlık atmaktan dikişleri geriliyor, ilaçların yan etkisiyle cildi kırmızı döküntülerle kaplanıyor. Birçok hastalığı ve bahçede geçirdiği gün aldığı kafa yarası nedeniyle hafızası delik deşik, ama bir görüntü keskin bir metalik hızla geri geliyor.

Burada yatıp kapının altından gelen yumuşak bir sesin fısıltısını dinler, hikaye devam etmeden önce sayfaların hışırtısını beklerdi.

Bunu unutmuştu, duraklamalar çok uzadığında öfkeyle ayaklarını yere vurarak tepki verdiğini unutmuştu. Bazen yırtılma sesi duyulur ve yumuşak ses okumaya devam ederken kapının altından tek bir sayfa kayar ve ona bakması için bırakılırdı.

Evander orada yatarken iki şey aklına gelir, korku ciğerlerini sıkıştırır.

O hikaye kitabının sayfalarını geri vermek yerine yerdik.

Ve kapının arkasından ona kitap okuyan kişi Laurie'ydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

O unutulmuştur.

Bu gerçekten kaçınılmazdı, ama gece, pencerelere yağmurun vurduğu loş, gri bir sabaha dönüşürken, Evander bunun kasıtlı olup olmadığını merak ediyor. Carrington onu, sert ama nazik bir titizlikle halledilmesi gereken bir görev olarak görüyor ve Laurie açıkça ondan nefret ediyor. Onun burada ne kadar süre yalnız kalacağı umurlarında değil.

Tek bildiği, Bay Lennox-Hall'un ölmüş olabileceği - *o öldü, biliyorsun, öldü, öldü, öldü, aksini iddia etmeyi bırak* - ve Evander'ın odasında kilitli olduğu ve çıkacak bir yolu olmadığı.

Camı kırmazsa tabii...

*Hay*ır, mantıksız ve histerik davranıyor. *Sabırlı ol.*

Ama gün uzun, sessiz ve boş geçiyor ve Evander korkuyu bir ceket gibi giyiyor. Oda içinde volta atıyor. Endişeli terlemesi pijamalarını cildine yapışık, ekşi ve rahatsız edici hale getiriyor, ama o değiştirmiyor. Uyuyamıyor. Yağmur şiddetini arttırırken duvarlar nemli hale geliyor ve üşümesi gerekirken cildi ateşli bir şekilde sıcak. Havaya ihtiyacı var, ama pencereyi ne kadar sallarsa sallasın kilit açılmıyor.

Dün gece, yıllardır ilk kez odasından kaçmıştı ve pencerenin kaybolmasının bir ceza gibi geldiğini düşünmeden edemiyor. Ama burada daha güvende. Çay zehirlenmişse, bu kasıtlı yapılmış demektir.

Hazelthorn'da bir yerlerde bir katil var.

Bu düşünce sarmalına kapılmak, Evander'ın artan paniğini önlemeye pek yardımcı olmuyor ve gün geçip gece tekrar çöktüğünde, anlamsız bir şekilde kendini çimdiklemekten kolları morarmış ve şişmiş durumda. Zaman, devrilmiş bir melas kavanozu gibi akıyor, yapışkan ve kasvetli, ve tek yapabileceği, odasında binlerce adım daha atıp, Carrington'ın ortaya çıkıp neler olduğunu açıklaması için sessizce yalvarmak.

Kimse gelmez.

Küçük banyoda Evander başını musluğun altına sokar ve midesini şişirecek kadar su içer. Böyle bir zamanda yemek düşünmemesi gerekir, ama açtır ve Carrington her zamanki yulaf ezmesi veya tereyağlı tost tepsisiyle içeri girmez.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Evander açlıktan ölüyor.

Okumak, ders çalışmak, belgesel izlemek, uyumak bile yapamıyor.

Hazelthorn'da bir katil var.

Katil kelimesi kafatasında acımasız bir ritimle yankılanıyor. Sherlock Holmes klasiklerini yeterince okumuş, bir gizemi nasıl çözeceğini, ipuçlarını bir araya getirip adli tıp analizlerini nasıl yapacağını biliyor, ama kafası çok karışık, bildiklerini düşünemiyor.

Elinde olan tek şey şudur:

Carrington çayı servis etti.

Ama Laurie daha önce bir kez öldürmeye çalışmıştı ve o sadece şöyle demişti:

"*Uz*un *süre çürüsün*" demişti. Peki ya...

Hazelthorn'da sadece dördü var, yani içlerinden biri çayı zehirlemiş olmalı.

Evander volta atıyor.

Tırnaklarını kanayana kadar ısırır. *Açlıktan* ölmektedir ve bu takıntısı yüzünden kendinden nefret etmektedir.

Sonunda, volta atmayı bırakıp yerin ortasına oturur, dizlerini çenesine kadar çekip, diş izleri şişene kadar bileğini ısırır. Işıkları açık bırakır. Duvar kağıdının koyu yeşili, çitlerden süzülen rüzgar gibi nefes alır, faunlar, mololoları azı dişlerinin arasına sıkıştırıp, hastalıklı bir tatminle çiğnerler.

On say. Sonra Bay Lennox-Hall içeri girecek.

Yüze kadar say. Sonra Carrington içeri girecek. Bin'e kadar say. Sonra...

Evander'ın eli süveterinin altına kayar ve avucuyla eski yara izine sertçe bastırır. Saldırıdan kalma. Hayatını kurtaran ameliyatlardan kalma. Açığa çıktığında çirkin bir şey ve bunu düşünmekten hoşlanmaz.

Bir yerlerde, gece yarısının derinliklerinde, Hazelthorn inliyor.

Evander'ın boğazının arkasında, zehirli meyvelerin acı tadı hissedilir.

Bu gerçek değil.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu gerçek değil, onu dışarı çıkarın, onu dışarı çıkarın, onu dışarı çıkarın, onu dışarı çıkarın, onu dışarı çıkarın, onu dışarı çıkarın, onu dışarı çıkarın, onu dışarı çıkarın, onu dışarı *çıkarın, onu dışarı çıkarın*...

Sadece karanlık, onun kilitli kapıya kendini kanlı bir şekilde vurmasını izliyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

DÖRT

Çok uzun süre dışarıda bırakılmış kıyma gibi bozulmuş, çürümüş hali güneşi iten kararmış bir delik gibi. Kollarında morluklar var ve alnı dokunulduğunda şişmiş; belki de odasında ayna olmaması ve dün geceki utanç verici olayın sonuçlarını görememesi iyi bir şeydir. En azından bitti. Pencere kenarındaki koltuğunun altında, yerde hareketsizce oturuyor, öğleden sonra ışığı omurgasının kavisli yarım ay şeklindeki kısmına akıyor ama nedense ona hiç dokunmuyor.

Dün gece bir kriz geçirmişse, hatırlamıyor. Asla hatırlamaz. Acısını uyuyarak atlatırken ona ilaç verip yorganla örtmek için burada kimse yok, bu yüzden sadece oturup, ağrıyan kaburgaları ve kanayan dudakları etrafında mümkün olduğunca az nefes alıyor.

Bu, onun üçüncü günü... Yalnız.

Kilitli.

Ter boynunun arkasına damlıyor, ama kendini zorlayarak süveterini çıkaramıyor ya da yüzüne soğuk su serpemiyor. Boğucu, bunaltıcı bir sıcaklık iki eliyle ağzını kapatmış gibi. İlk gece sütünü içmemiş ve ilaçlarını almamıştı, dokunulmamış bardağın ekşi kokusu yatak odasını mide bulandırıcı bir kokuyla dolduruyor.

Banyo lavabosuna dök. Temizle. *Bir şey yap, lanet olsun.*

Hiçbir şey yapmıyor.

Sonunda kilitte anahtarın döndüğü sesi duyulur.

Bu bir melodi, onun kurtarıcısı, başka bir utanç kaynağı.

Gördün mü? Panik yapmana gerek yoktu. Neden böyle davranıyorsun ki?

Neden bu kadar utanç verici davranıyorsun?

Kapıya koşmak yerine, olduğu yerde kalır, dizlerini kendine doğru çekerek alnını onlara dayar, yüzünü gizler, utanç duygusunu gömer. O kadar çok, çok yıpranmış, o kadar yıkıcı bir yorgunluk içindedir ki.

Bakmasa bile, kapısında Laurie'nin beklediğini anlayabilir. Her şeyi içine çekiyor olmalı - bu sığınak, bu hapishane - ve kötü kokunun kaynağını bulduğunda hafif bir tiksinti mırıldanması duyulur. Evander gözlerini o kadar sıkı kapatır ki, göz kapaklarının arkasında beyaz kıvılcımlar dans eder ve sadece Laurie'nin yanından geçip küçük banyoda bardağı boşalttığını hisseder.

Üzerine ağır bir gölge düştüğünde, sonunda başını kaldırıp bakar.

Laurie, yüzünde ifadesiz bir bakışla ona bakar. Pahalı kot pantolon ve dirseklerine kadar kıvrılmış beyaz gömleği olsa da, üst düğmeleri açık ve yakası dikilmiş haliyle, pek de saygın bir görünümü yoktur. Ama her şeye rağmen, bu odanın kokuşmuş baskısı içinde bir parça güneş ışığı gibidir.

"Ambulansla gittim," der Laurie sonunda. "Yani, tabii ki çok geç kalmışlardı, ama protokol falan vardı ve..." Durur, kaşlarını çatarak, ama bu Evander'a yönelik gibi görünmez. "Büyükbabamın lanet avukatı bu sabah beni buraya geri getirene kadar kasabada mahsur kaldım."

Evander'ın neden unutulup bırakıldığını açıklamak için bir dakikalık sessizlik gerekiyor. İnsanların bütün gün Hazelthorn'da oldukları, ama onu kontrol etmeye zahmet etmedikleri gerçeğini kabullenmesi gerekiyor. Tabii ki hiçbir şey duymamış, çünkü kuzey kanadında, ağır meşe kapısı kapalı ve kilitli olduğu için hiçbir zaman duymaz.

"Ama o..." Evander'ın sesi nemli ve kısık çıkıyor. "Ben... ben... ben sadece belki o..." Ama Laurie yüzünü buruşturunca sözünü kesiyor.

"Morgun bir çekmecesinde saklanıyor mu?" diyor. "Evet, öyle. Büyük teyzemin gelip cenazeyi organize etmesini bekliyoruz."

Evander ağzının titremesinden nefret ediyor, ama kendini zorlayarak başını sallıyor. Kendini toparlaması ve Lennox-Hall ailesi bir aile trajedisiyle uğraşırken, hasta,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

öngörülemez bir velet gibi davranmamalı, Lennox-Hall ailesi bir aile trajedisiyle uğraşırken ilgi talep etmemelidir. Byron Lennox-Hall onun büyükbabası bile değildi.

Laurie, kol bandajıyla oynamaya başlar, gözleri Evander'ı geçip pencereden dışarıya bakar. "Carrington'ın burada seninle kaldığını sanıyordum, ama... Sanırım hastaneye kaldırıldı. Şok ve diğer şeyler yüzünden." Laurie'de tuhaf, ilgisiz bir boşluk var; yas tutuyor olmalı. "Her neyse, avukat vasiyeti okumak için geldi. Kalk artık."

"Ne?" Evander şişmiş gözlerini sertçe ovuşturur. "Ama ben..."

Laurie omuz silkiyor. "Vasiyeti okumak için akrabalarımın gelmesini beklemeye gerek olmadığını, sadece seni almaya geldiğini söyledi. O yüzden aramızda bir ateşkes yapalım."

Bu o kadar saçma bir istek ki, Evander neredeyse gülmek üzere. İki gündür endişeyle terlediği için sarkık saçları yüzüne yapışmış, açlıktan midesi ağrıyor, ağlamaktan yüzü şişmiş ve biri ölmüş... Laurie *ateşkes mi* istiyor?

"Ben..." Evander boğuk boğazını temizler. "Neden beni öldürmeye çalıştığını bile anlamıyorum. Seni bu kadar nefret ettirecek ne yaptım ki?" Soru, savunmasız, çocukça bir sızlanma gibi gelir ve sonunda kırılır.

Laurie'nin ağzında okunamayan bir ifade belirir. "Açıklaması zor."

"Dene," diye bağırır Evander, ama sonra kendi patlamasının altında ezilir.

Bu o değildi. O yumuşak sesli ve saygılı biriydi. Byron Lennox-Hall'un özenli rehberliğiyle şekillendirilmiş bir beyefendiydi ve kendini bu şekle uydurmaya adamıştı.

Üç gün yalnız kaldı ve şimdiden kim olduğunu kaybetmeye başladı.

"Sonra sor," der Laurie sonunda. "Sabırsız bir avukat ensemde olmadığında."

Evander, Laurie'nin kendisine neden saldırdığını anlamak için yedi yıl bekledi, bu yüzden titreyen yumruklarının hala cevap bulamamış olması önemli olmamalı. Laurie'nin sekoya ağacından yapılmış gardıroba doğru sürüklenip, örgü kazaklar, yelekler ve ütülü pantolonlardan oluşan koleksiyonu karıştırmasını izlerken gözleri donuklaşır. Evander'ın kıyafetlerinin çoğu, uzun zaman önce ölen Lennox-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hall akrabası tarafından depodan getirilmiş vintage giysilerdir. Laurie koyu renkli bir düğmeli gömlek ve kahverengi bir kablo örgü kazak seçer ve bunları Evander'ın ayaklarının dibine atar. Giysiler naftalin kokmaktadır.

Evander giysileri alır ve öğleden sonra güneş ışığının Laurie'nin yüzünün yanından yansıyarak, cildini altın fırçalanmış bir melek gibi çevreleyen haleyi izler.

Birisi Byron Lennox-Hall'u zehirlemiş olmalı ve Carrington dışında tek bir seçenek daha var.

Konağın büyüdüğü ya da belki de Evander'ın küçüldüğü, kemiklerinin gevşek derisinin içinde sallandığı ve uzuvlarının çok fazla bükülmüş gibi görünen yumuşak, yeşil çubuklar gibi olduğu düşünülüyor. Laurie'yi dikkatli bir mesafeden takip ediyor, duvara tutunarak dengede kalmaya çalıştığını ya da merdivenleri tek tek çıktığını gizliyor. Ne kadar aç olduğunu düşünmek saygısızca geliyor, ama bu düşünce kafasında dönüp duruyor.

Üç gündür yemek yememiştir.

En azından artık daha az dağınık görünüyor, gömleği boğazına kadar düğmeli ve pantolonuna sokulmuş, kemeri sıkı ve kazağı düzgün, öğleden sonranın sıcaklığına rağmen kalınlığı hoş geliyor çünkü endişe onu sürekli üşütüyor. Eksik olan tek şey ayakkabılar, yatak odasında yalnızken onlara hiç ihtiyaç duymadığı için alışkanlıktan unutulmuş.

Laurie yürürken hiçbir şey söylemiyor, onu korkutucu büyük merdivenden aşağıya, büyükbabasının ofisine doğru götürüyor.

O öldü, öldü, öldü, onu gömdüler ve seni unuttular ve seni seven tek kişi oydu ve o öldü, öldü, öldü, *şimdi sana kim bakacak*?

Bu koridorları, Laurie ile bağırarak ve oynayarak koşuşturduğunu çok az hatırlamasından nefret ediyor. Bunun yerine, bilmesi gereken çocukluğunun kenarlarını yiyip bitiren kara bir boşluk uzanıyor.

Başka neler unutmuş olabileceğini düşünmek onu korkutuyor.

Şimdi ona ne yapılacağını düşünmek onu daha da korkutuyor. Özellikle de Laurie bu fırsatı değerlendirip onu bir kez ve sonsuza kadar uzaklaştırırsa.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gidemez. Bay Lennox-Hall'un onun geleceği için ne planladığını bilmiyor, ama önünde geniş, haritalanamaz bir boşluk uzanıyor. Tüm o ders çalışmasıyla, planın *bir şekilde* üniversite olması gerekiyordu, ama kendini bu mülkten gerçekten ayrılırken hayal edemiyor. Sadece bunu düşünmek bile onu hiperventilasyona yaklaştırıyor.

Bu kadar aç olmasaydı düşünebilirdi, yanaklarının içini delen tüm soruları bölümlere ayırabilirdi, tüm korku, soru ve kederi nasıl bastıracağını bulabilirdi.

Bunun yerine, kemerli tavanlı ve devasa koyu renkli ahşap masanın arkasında yükselen kitap raflarının bulunduğu çalışma odasına girerken omuzlarını dik tutar. Eski şöminenin yanında sert deri kanepeler durur ve koyu orman yeşili İran halıları zemini kaplar, her şey küflü, lüks bir sadelikle kaplıdır. Evander'ın dikkatini çeken, bahçenin o kadar sert bir şekilde bastırdığı sivri pencereler ki, bitkiler camda çürümüş iplikler ve derin çizikler bırakmış. Hiçbir bahçe dışarıda kalmaktan bu kadar kızgın görünmemişti.

Masanın önüne iki ahşap sandalye yerleştirilmiş ve Laurie sıkılmış bir iç çekişle birine çökmüştür.

"Ah, buradasın." Bir adam masanın arkasından kalkar ve Evander korkudan yerinden sıçrar.

Bu adam avukat olmalı, ancak baykuş gözlüklü ve kahverengi takım elbiseli genç bir üniversite öğrencisine benziyor, saati ağır ve pahalı, koyu sarı saçları geriye taranmış ve kapalı alanda sandal ağacı kokulu tıraş losyonu çok güçlü. Kare çenesi ve inanılmaz derecede zengin bir adamın vasiyetini okumak için burada olmak yerine bir bahçe partisine katılan birinin rahatlığı var.

Evander, *yedi yıldır* Lennox-Halls ve Carrington dışında kimseyle konuşmadığını fark eder. İnsanlarla nasıl konuşacağını bilmiyor. Muhtemelen burada durup yabancıya bakarak şok olmuş gibi görünüyordur.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Evander." Avukat parlak, beyaz dişli bir gülümseme gösterir, ama coşkusunda çok yoğun bir şey vardır. "Benim adım Benedict Dawes ve vasiyetnamenin icracısı olarak görev yapacağım. Lütfen oturun. Rahat olun."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Evander, parmaklarını süveterinin kollarına sokar ve halıya bakar.

"Peki, gözden geçirmemiz gereken birkaç şey var." Avukat deri bir dosya açar ve altın yaldızlı kağıtları çıkarır, sonra tekrar Evander'a bakar. "Pardon, siz, ah... konuşabiliyor musunuz?"

Evander yere gömülmek ister.

Laurie burun kıvırır. "Tartışabiliyorsa konuşur."

Dawes, Laurie'ye sert bir bakış attıktan sonra Evander'a dönerek sempatik bir gülümsemeyle, "Bunun sizin için zor olduğunu tahmin edebiliyorum. Bay Lennox-Hall için çalışmaya daha yeni başladım, ama o çok zeki bir adamdı. Onun aniden anevrizma nedeniyle vefat etmesi çok üzücü."

Evander, tepki vermeyen Laurie'ye bakıyor. Anevrizma mı? Öyle değildi... Hayır, olamazdı. Evander, sırf can sıkıntısından birkaç tıp kitabı okumuştu ve anevrizma açıklamalarına hiç takılmamıştı, ama bunların ağızdan çıkan siyah köpük ve boğazın içinde *büyüyen* bir şey ile ilgisi olmadığına emindi. Bunu gören tek kişi o değildi. Hayal etmiş olamazdı.

Evander'ın kaşları çatılır ve baş ağrısının başladığını hisseder. Bunu nasıl sorgulayacağını bilemez, bu yüzden ikinci sandalyeyi alır ve birkaç adım geriye çeker. Sonra üzerine çöküverir.

Dawes hızla gözlerini kırpıştırır.

Evander kollarını kavuşturur ve somurtur.

"Oh, bir de," der Laurie, "o benden nefret ediyor."

"Eh, tamam." Dawes kağıtlarına tekrar bakar. "Peki, bu okuma uzun sürmez. Hepimiz hazır mıyız?"

"Bir sorum var." Laurie kravatını parmaklarının arasından kaydırır. "Godfrey'e ne oldu? Büyükbabamın baş avukatı olduğunu sanıyordum."

"Sağlığı kötüleşti," der Dawes hiç duraksamadan "Firma benden devralmamı istedi."

"Tabii." Laurie'nin ağzı düz bir çizgiye dönüşür. "Kulağa uygun geliyor."

Evander odaklanamıyor. Göğsü kibrit çöpleriyle dolu, dili yağlanmış fitil gibi ve her an çakmaktaşı çarpacak ve o patlayacakmış gibi hissediyor. Neden anevrizma hakkında yalan söylesinler ki? Hazelthorn, dedektiflerin ipuçlarını topladığı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve katil aleyhine bir dava oluşturmalıydı, ama öyle değil. Sessiz ve sakin, tüm sırları çökmekte olan ağzında saklı.

Bu tamamen yanlış. Her şey yanlış.

Dawes, dosyadan tek bir sayfa kağıt çıkarır. "Bu, Byron Laurence Lennox-Hall'un vasiyetnamesi. Bundan sonra Hazelthorn olarak anılacak olan mirasının dağıtımı şu şekildedir..."

Evander'ın midesinde iğrenç, ıslak bir ağırlık hissediyor. Hukuki jargon, kafasını döndürüyor ve Hazelthorn'dan atılırsa ne olacağını düşünmekten başka bir şeye odaklanmak zorlaşıyor. Bunu atlatabileceğini sanmıyor. Göz kapaklarının arkası yanıyor ve gitmek istiyor. Burada yeri yok, istenmiyor.

"... bu vasiyette torunlarıma miras bırakmayı ihmal ettiysem, bu kasıtlıdır..."

Halı deseni yerinden çıkmış ve Evander'ın ayak bileklerini kavramış. Kusacak. Ya da başka bir kriz geçirecek. Çok uzun süredir ilaç almıyor.

Laurie boğazından küçük bir ses çıkarır. Avukat odadaki rahatsızlıktan habersiz gibi görünür ve heyecanla okumaya devam eder.

"Hazelthorn Malikanesi dahil tüm mülklerim ve şu anda 1,1 milyar dolar tutarında olan hesaplarımın toplamı, tek varisim ve şu anki vesayetim altında bulunan Evander'a verilecektir. Bu belgeyi, aşağıdaki imzaların şahitliğinde, aklı başında olarak imzalamış bulunuyorum..."

Sözleri devam ederken anlamsızlaşır ve sonra aniden durur.

Sessizlik hakim olur.

Evander, Dawes'un kararlı bir baş sallamayla vasiyetini bıraktığını fark etmek için baş döndürücü bir an gerekir. İşte bu kadar.

Dışarıda, öğleden sonra esen ani bir rüzgârla dallar çalışma odasının penceresine sürtünür. Sanki pencereye pençeler sürtünüyor gibi ses çıkarır.

Laurie sandalyesinin ayaklarını yere vurur. "Ne," der, "ne oluyor? Benden hiç bahsetmedi mi?"

"Öyle görünüyor," der Dawes.

Yine sessizlik.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Evander'ın kalp atışları yavaşlar, her atış bir öncekinden daha acı vericidir. Yine toprağın içindedir, kürek aşağı iner, mükemmel bir yaz gökyüzünün parlak mavisi, ona bakan mavi gözlerde yansır, yanaklarında Evander'ın kanından oluşan çiller vardır.

Tek

mirasçı.

Tek

mirasçı.

Tek

mirasçı.

Laurie, daha önce var olduğu için ondan nefret ediyordu. Şimdi Evander mirasını çalmıştı.

"Tekrar oku." Laurie'nin sesi ölümcül derecede soğuktu.

"Değişmeyecek." Dawes kağıtları karıştırıyor ve hiç rahatsız görünmüyor, tabii ki gelmeden önce vasiyeti incelemiş olmalı. Şimdi sadece ikisine okumak istemesine şaşmamalı - Lennox-Hall ailesi, asla dağıtılmayacak mirasları beklemeksizin. "Evander on yedi yaşında, değil mi? Yani reşit olmadığı için Byron'un en yakın akrabasının vesayeti altına girecek, ki bu kişi sanırım kız kardeşi olacaktır..."

"Öldür beni," diye mırıldanır Laurie.

"—Oleander Burnett," diyor Dawes. "Ya da görüyorum ki kızlık soyadını Lennox-Hall olarak kullanmaya başlamış. Bu durum, Evander mirasını tam olarak alabilecek yaşa gelene kadar sürecek. Senin vesayetini de üstlenecek, Laurence, o yüzden endişelenmene gerek yok. Ayrıca, birkaç akrabanın cenaze için buraya geldiği haberini aldım, o yüzden sanırım biz..."

"*Kimler* geliyor?" Laurie'nin sesi yükselir, boynu kızarır. "Büyükbabam yedi yıl önce herkesi bu lanet olası malikaneden kovdu, onların burada olmasını istemezdi."

Dawes, kalemi çevirirken hiç etkilenmemiş gibi görünüyor. "Bu konuda sakin olalım. Ailenizin sevgili büyükbabanıza saygılarını sunmasını engelleyemem, ayrıca hepsi Evander'la tanışmak için sabırsızlanıyor gibi görünüyor."

Laurie aniden ayağa kalkar ve Evander'a doğru döner. "Sen," der.

Evander beklemiyor.

Hazelthorn Malikanesi'nin tek varisi çalışma odasından fırlar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bacakları boş koridorları ve nişleri yutar, evin karmaşık labirentinde uçarcasına koşar ve arka mutfak kapısının açık ağzını görür. Arkasında bağırışlar yankılanır. Ama Evander yıpranmış evreninde delikler açmıştır ve kapıyı açarak dışarı fırlar.

Bahçelere girme.

Ama artık onu durduracak kimse yok.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BEŞ

Evander bu yutan, meydan okuyan heyecana alışık değildir. Ne yaptığını bilmiyor, bunu en çok korktuğu yere koşması da kanıtlıyor. Ancak bu, isyanla alınan bir karar gibi değil, daha çok bir hayvanın içgüdüsüyle toprağa girme, tünel kazma, bu deriden çıkıp başka bir deriye girme isteği gibi, böylece peşini bırakmayan gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalmayacak.

Vasis öldü. Hazelthorn onun.

Ve herkes *ondan nefret ediyor*.

Başı ağrıyor, ağzı kırık dallarla dolu gibi hissediyor ve tüm bunları anlamaya çalışmaktan yorulmuş durumda. Her şeyi bir kenara itip, tüm çılgın ve uyumsuz enerjisini yapabileceği tek şeye odaklıyor: *yemek yeme* konusundaki açgözlü çaresizliğine.

O kadar aç ki, Hazelthorn ve Lennox-Halls, sahte anevrizmalar ve potansiyel katiller hakkındaki duygularını gölgede bırakmak için neredeyse hiçbir şey gerekmiyor. Tek düşünmesi gereken şey, tüm dünyayı ağzına almak ve dişleriyle kemiklerini kırmak.

Dışarısı benekli, loş bir ışığa bürünmüştür, güneş New England'ın yemyeşil tepelerine öpücük kondurmak için yeterince alçalmıştır. Evander başını eğerek koşusunu yavaşlatıp bahçelerin derinliklerine doğru topallarken, gölgeler ağaçlar ve büyümüş çitler arasındaki boşluklara yapışır. Kızılcık ağacı, kızıl saçlı eğrelti otlarıyla kaplı taş duvarların yanında büyür ve budanmamış çitler, kalın yosunlarla kaplı yollara yayılır. Bahçe yatakları arasında yabani otlar filizlenir ve kafesler, devasa asmaların altında çatlamış halde yatmaktadır. Gül çalılıkları, gerçek dışı yükseklikle re uzanır. Her şey acımasızlığın ötesindedir ve inanılmaz, acımasız bir şekilde canlıdır.

Evander, dişleri dikenlerle dolu bu vahşi bahçenin onu izlerken nefes aldığını hissedebiliyor.

Evander, wisteria ile kaplı bir kemer bulur ve onun altına eğilir, yaprakların buklelerine takılıp düşüşüne hayran kalır.

Nereye gittiğini bilmiyor. Kimse onu

kovalamıyor.

Arnavut kaldırımlı yol, yabani erik ağaçlarından oluşan küçük bir koruya ve birisi biçmiş olsaydı dairesel bir çim alana açılıyor. Sarı çimler, içinden geçerken uyluklarına kadar uzanıyor, avuçlarını açarak yumuşak tohum başlarını okşuyor. Tamamen nefes nefese kalmadığını ve çıplak ayaklarının keskin kenarlı kayalar ve dikenlerden acımadığını iddia ediyor. Buraya ait değil. İçeride olması gerekiyor.

Yine de paniği yatışmıştı ve bunu beklemiyordu. Burada olmak, tüm korkunç anıları ve histerik korkuları tetikleyeceğini düşünmüştü ve hala içgüdüsünün onu neden bu çılgın kaçışa ittiğini tam olarak bilmiyordu. Ama belki de bahçeyi tekrar görmesi, çocukluk korkusunun etkisini yitirip yitirmediğini bilmesi gerekiyordu.

Önünde, taşları görmek zor olacak kadar yemyeşil sarmaşıklarla kaplı bir duvar yükseliyor. Yosunlu mermerden yapılmış bir faun heykelinin yanında durup ona yaslanıyor ve yanındaki dikişi ovuşturuyor. Böyle bir bahçe labirentinde nasıl yolunu bulabilir ki insan? Sanki insanı şaşırtmak için tasarlanmış gibi.

Belki de o Ariadne'dir ve bu duvarların arkasında minotaur vardır.

bahçelere girmeyin

Bay Lennox-Hall, Evander'ın

—

Düşünce durur, titrer, ıslak kağıt gibi parçalanır.

Aniden, ağlayabileceğini düşünür ve sonra daha da

aniden, kükreyeceğini düşünür.

Bahçe uğulduyor, cırcır böcekleri cıvıldıyor ve rüzgâr ölü yaprakları narin bir şekilde savuruyor. Temiz, yeşil mucizenin şaşırtıcı coşkusunu tadabiliyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Evander, omzunun üzerinden, Hazelthorn malikanesinin yaklaşan kütlesine ve altın rengi öğleden sonra ışığında sarkışına gergin bir bakış atar. Bu açıdan, sarmaşık duvarları tırmanıyor gibi değil, daha çok evi boğmak istiyor gibi görünür. Ama en azından kaybolmamıştır. Geri dönüş yolunu bulabilir. Kaçmak gibi büyük planları yok.

Sadece bir dakikalığına yalnız kalmak istiyor.

Ya da belki de küçük bir parçası o günü, acıyı, ihaneti hatırlamak istiyor. Belki de Laurie Lennox-Hall'un ne kadar tehlikeli olduğunu hatırlaması gerekiyor, böylece o mavi gözleri ve o güzel ağzı unutabilir.

Alçak dalların altından geçip yıkık bir seraya doğru ilerlerken hiçbir şey tanıdık gelmiyor. Bay Lennox-Hall'un ona dışarı çıkmasını yasaklamasının nedeni anlaşılabilir: kaybolabilir, bir yılanın üzerine basabilir, polene alerjik reaksiyon gösterebilir, hiperventilasyon geçirip bir kriz yaşayabilir ya da genel olarak çıldırıp panikleyebilir, çünkü o böyle biridir.

Böyle olmamayı, *normal insanlara* eşit olmayı, yaşıtlarına uyum sağlayabilmeyi, okula gidip uygun sayıda güzel insanları öpebilmeyi, kıyafetlerindeki garip dikişler ya da çorapların varlığı gibi şeylerden rahatsız olmamayı diliyor. Beyninin aynı anda bir düzine farklı yöne değil, tek bir yöne doğru hareket etmesini ve tek bir şey ters gittiğinde paniğe kapılıp parçalanmamasını diliyor.

Deniyor, ama nedense denemek bile başarısız olduğu anlamına geliyor.

Tüm bu adaletsizlik, onu içten dışa parçalayan artan ıstırabına katkıda bulunuyor. Dışarıda sert ve hızlı bir nefes alıyor. En azından o günün bu kısmını unutmamış: ağzındaki kir, yırtık karnından avuçlarında biriken siyah kan.

Kaşları hafifçe çatılır. On yaşında, uzun saplı bir kürekle onu neredeyse ikiye bölen *çocuğun* nasıl başardığını ancak şimdi merak eder.

Ama kanıtlar derisinde, bu yüzden şüphe duyması mümkün değil.

Seranın içine doğru ilerledi. Bir zamanlar sebzelerin yetiştirildiği bir yer olmalıydı, ama geriye kalan tek şey, ölü fesleğen dalları ve solmuş kabak asmalarıyla dolu sıralar halinde dizilmiş ahşap kasalardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

birkaç yabani domates bitkisi, bakımsızlığa rağmen büyümüş ve Evander düşünmeden, sapından şekilsiz bir domates koparıp ağzına atar.

Domates dilinde patlar, hem tatlı hem ekşidir, tohumları dişlerinin arasına sıkışır. Yaprakların arasında başka bir tane, sonra bir tane daha arar ve onları olabildiğince hızlı bir şekilde ağzına tıkıştırır. Biraz vahşi davranması ne önemi var ki? Burada onu gören kimse yok.

Ağzını siler ve seraya hızlıca bir göz atar. Her cam panel çatlamış, çatı yarısı çökmüş, yerler kir ve cam parçalarıyla kaplıdır. Çitler ve sarmaşıklar, sanki bahçe onu vahşi ve acımasız bir yoğunlukla izliyormuş gibi, her taraftan duvarlara baskı yapmaktadır.

Vahşi ziyafetini yavaşlatır ve koridorlarda dolaşır, çatlamış terakota saksıları, saksı toprağı ve gübre çuvallarının etrafından yolunu bulur. Carrington, hasta ve kırılgan Evander'ı burada dolaşırken görse çılgına dönerdi. Evander, camdan yapılmış kemikleri ve titrek zihniyle. Yalnız başına güvenilmez. Karar vermesine izin verilmez. Yaralanmaması için odasından çıkmasına izin verilmez.

Artık bunların sahibi

o. *Bunların hepsinin*

sahibi o.

Bu bir hata olmalı.

Yine de göğsünde bir şey kıvılcımlanıyor, çok küçük olduğu için tam olarak kavrayamıyor ve alevlenemiyor. Heyecan mı, yoksa panik mi? İkisini birbirinden ayıramıyor.

Hâlâ çok, *çok* aç.

Yarı ölü bir fesleğen bitkisini koparıp her yaprağını yutuyor, sonra da yabani sebzeler aramak için saksı toprağı torbalarını karıştırmaya başlıyor, o kadar yoğunlaşıyor ki sesleri neredeyse duymuyor. Düşük mırıldanmalar. Bahçe yolunda çıtırdayan ayakkabılar. Sanki biri çobanpüskülü yapraklarının keskin kancalarına takılmış gibi hafif bir homurtu duyuluyor.

O anda, çenesine hızlı bir yumruk gibi, bahçeye koşup Lennox-Hall'un onu avlaması için onu davet etmenin ne kadar *aptalca* olduğunu anlar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu sefer, çığlıkları duyup onu kurtarmak için dışarı koşacak bir koruyucu evde yoktu.

Sessiz mırıldanmalar seranın dışında netleşir. Kirli camların ötesinde hareket eden gölgeler omuzlara, altın saçlara, kapı çerçevesinden sarkan sarmaşıkları itmek için kaldırılmış bir ele dönüşür.

Evander kendini saksı toprağı çuvallarının arkasına atar, sıkıca sıkışır ve dizlerini göğsüne çeker. Tamamen endişeden ibarettir, midesinde düğümler oluşur ve titrek parmaklarının kemikli kafesinde evrene umutsuz bir yakarış yapar.

Beni bulmasına izin
verme. Ya da bana
zarar vermesine.
Bir daha olmasın.

Ayaklarının dibinde paslı bir çapa duruyor ve onu dikkatlice alır.

Şu anda seradalar, çöp dolu zeminde gürültüyle dolaşıyorlar, camlar kırılıyor ve ölü kabak asmaları ayaklarının altında çatırdıyor. Evander çuvalların arkasına daha da çömelir ve iki kahverengi oxford ayakkabının yanından geçip gitmesini izler.

"Telaşlanma, *Benedict*. Çok uzağa gitmiş olamaz."

"Bak, sadece endişeleniyorum, hepsi bu." Ama avukatın sesinde biraz fazla heyecan var. "Büyükbaban onu içeride tutmak konusunda oldukça katı görünüyordu."

"Büyükbabamı o kadar iyi tanıyor muydun? Godfrey'e *gerçekten* ne oldu?"

Dawes yorgun bir nefes aldı. "Sana söyledim, o iyi değil.
Burada bir komplo yok. Ben zaten büyükbaban için çalışıyorum..."

"Çalışıyordun," diyor Laurie düz bir sesle. "Hatırladın mı? Bir şey onu yakaladı."

Uzun ve gergin bir sessizlik olur ve sonra tekrar yürümeye başlarlar, ancak Dawes soğukkanlılıkla, "Sende bir sorun var," der.

"Bunu anladığın için altın rozet ister misin?" Laurie'nin eğlencesi saf sirke gibidir.

Evander kıpırdamadı. Onun göremediğini düşündükleri sırada nasıl davrandıklarını izlemek ilginçti ve o da buna odaklanmaya çalıştı, domatesleri tıkınarak midesini asitli bir girdap haline getirmiş olmasına değil. Avukat rahat tavrını bırakmış ve Laurie'ye profesyonelce olmayan bir şekilde kızgın görünüyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Onu bul," diye bağırır Dawes, ama sesi daha uzaktır. "Bana güvenmesini sağlamalıyım, böylece ben..."

Çıkışa doğru kırık camların üzerinde ayak sesleri duyulur ve Dawes, sarmaşıklara takıldığı için sinirli bir küfür eder, ama sonra tüm sesler kaybolur ve Evander, boş seranın kalınlaşan karanlığında yalnız kalır. Yavaşça nefes verir ve saksı toprağı çuvallarına yaslanarak gevşer. Onların üzerine baskı yapması, beyaz perlit toplarıyla kaplı toprağın dalgalanmasına neden olur ve parıldayan boncukların yuvarlanmasını izler.

Sessizlik kulaklarında
zonkluyor. Bir vuruş geçer,
iki.

Kolu, titremeyen vücudundan kopmuş, yabancı bir şey gibi hissedilir ve eli saksı toprağına dalar.

Ağzında, parmaklarıyla dudaklarının arasına daha fazla toprak tıkıştırıyor. Çiğniyor. *Düşünmüyor, düşünmüyor.* Kompost dilinde, dişlerinin arasında. Çenesi yukarı aşağı çalışıyor. Pis, ıslak toprak parçaları boğazının arkasına yapışıyor.

Dehşete kapılmış, coşmuş; çok, çok aç.

Ne yapıyorsun, ne, ne, ne yapıyorsun...

O çok iğrenç bir şey. Kontrolsüz. Yutuyor.

Eli yine çuvalın içinde, parmakları kemik beyazı ve titriyor, bir avuç daha alıyor, ama parmak eklemleri sert bir şeye çarpıyor. Bu dikkat dağınıklığı onu sarsıyor ve bir an için kendini hasta hissediyor. Sonra kendini zorlayarak kürekle çuvalı kazıyor ve küçük dikdörtgen bir nesneyi çıkarıyor.

Elinde, ham deri şeritlerle ciltlenmiş kalın yeşil bir günlük duruyor. Başlığı kurumuş kompost parçalarıyla kaplı, başparmağıyla temizliyor.

Hazelthorn Alan Rehberi

"Merhaba."

Evander çığlık attı.

İçgüdüsel olarak küreği fırlatır ve Laurie çömelirken kürek onun omzuna çarpar. Laurie, ellerini havaya kaldırarak teslim olur ve neredeyse dengesini kaybeder.

"Ne oluyor... Sakin ol!" Laurie, beyaz gömleğine bulaşan kirleri öfkeyle izliyor. "İçeri gelmen gerek."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hayır." Evander geriye doğru çekilmeye çalışır, ama zaten seranın duvarına dayanmıştır. Yüksek tiz çığlığın kendisinden çıkmadığını varsaymaya karar verir ve bunun yerine kollarını saha rehberinin üzerine sıkıca katlar ve çömelir. "Beni rahat bırak."

"Burada olamazsın." Laurie duraksar. "Bu arada Dawes gitti. Sadece biz varız."

Bu bir tehdit olabilir. Tehdit gibi geliyor.

Evander'ın kalbi güm güm atmaya başlar. "Bana dokunma."

"Ben... Tanrım, seninle uğraşmak istemiyorum." Laurie burnunun köprüsünü sıkıştırır ve gerçekten yorgun görünür. "Sadece burada kendine zarar vermeden içeri girmeni istiyorum. Hava kararıyor ve Dawes hala seninle konuşmak istiyor... Bu arada, onunla konuşup bir şekilde işlevsel olduğunu kanıtlarsan çok yararlı olur."

Evander nedenini açıklayamasa da, bu sözler kağıt kesiği gibi acıtıyor. *Biraz işlevsel.* Bu kelimelerden nefret ediyor. Onları aşağılayıcı buluyor.

Endişesi yüzüne yansımış olmalı, çünkü Laurie'nin gözlerinde neredeyse utanç gibi bir şey parıldadı. Sonra kayboldu.

"Elinde ne tutuyorsun?" Laurie'nin gözleri yarı kapalı, sesi donuk ve cevapla pek ilgilenmiyor gibi görünüyor — ama Evander bunun bir maske olduğunu hissediyor.

Çalışma odasında Laurie öfkeyle parçalanmış, boynu kızarmış, sesi yükselmişti. Şimdi o öfke tamamen ve tamamen *yok olmuş*. Duygularını bu şekilde kapatabilen biri, onları daha da kırılgan ve zehirli hale getirmek için karanlık bir yere saklıyor olmalı.

Laurie gerçekte ne hissederse hissetsin, bunu göstermemeyi alışkanlık haline getirmiş.

Bu tehlikeli bir durum, *o* tehlikeli birisi, ama Evander'ın hissettiği tek şey, derisinde dolaşan elektrik.

"O benim." Bu cesaretin nereden geldiğini bilmiyor. "Aslında, avukatına göre bunların hepsi benim. O yüzden dur... bana ne yapmam gerektiğini söylemeyi bırak."

Laurie'nin ağzı düz bir çizgi gibi. "Vay canına. Bu miras işinde doğuştan yeteneklisin. Bunu bu kadar iyi karşıladığın için tebrikler."

Ancak Evander bunu pek iyi karşılamıyor. Onu mirasçı olarak atayan adamın neden böyle bir karar verdiğini anlamadığını söylemek istiyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ama onu çoğu zaman ziyaret etme zahmetine bile girmeyen bir adamın neden onu varisi olarak seçtiğini anlamadığını söylemek istiyor. Bunun bir hata olduğunu söylemek istiyor. Bu kadar eski ve büyük bir mülkü yönetemez. Hasta. Her şey *çok, çok yanlış*.

Ama tek yaptığı, kasları titreyerek sert bir şekilde oturmak.

"Artık bir çocuk gibi 'benim' demeyi bitirdiğine göre," diyor Laurie, *"*lütfen*, Tanrı* aşkına, seni zorlamadan önce içeri girer misin? Bunu yapmak istemiyorum, çünkü gömleğimi daha da kirletirsin."

"Mücadele edeceğim," diye tıslar Evander.

Laurie iç çeker. "Ben de seni bir zarf gibi katlayıp, kelimenin tam anlamıyla içeri taşırım. Kendini utandırma."

Evander, saha rehberinin Laurie'nin güzel yüzüne vurmak için kullanılabileceğini düşünür.

"Sen *geri çekilene* kadar dışarı çıkmıyorum," der.

"Peki." Laurie ayağa kalkar ve kapı çerçevesine yaslanarak beklemek için gösterişli bir şekilde uzaklaşır.

Evander saksı toprağı torbalarının arasından sıkışarak çıkar ve saha rehberini dikkatlice süveterinin altına sokar, çünkü Laurie'nin ne olduğunu görmemesi onu rahatsız edecektir. Sonra kapıdan geçmeye çalışır, ama Laurie kolunu uzatarak yolunu keser. Nemli yapraklar kol desteğine yapışır.

Gözleri karşılaşır, Evander'ın kaşları öfkeyle çatılır ve Laurie'nin ağzı yine o dayanılmaz sırıtışla kıvrılır.

Evander dişlerini sıkar. "Bana dokunma."

"Dokunmuyorum," der Laurie.

"O zaman yolumdan çekil."

"Geçebilirsin."

"İçeri girmemi istiyor musun, istemiyor musun?!" Evander'ın sesi yüksek ve öfkeli. "Neden *böyle davranıyorsun ki*?"

Laurie bir şey söylemeye başlar, kendini tutar ve sadece ince bir gülümseme atar.

"Ne söyleyecektin?" Evander, telaşlı bir öfkeye kapıldığını biliyordu, ama kendini durduramıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Oh," der Laurie, "sana söylemek istediğim her şeye hazır değilsin."
"

Evander yeterince dinledi. Laurie'nin kolunun altından geçmeye başlar,
ancak Laurie hızla önüne geçer.

"Bekle. Yemin ederim, sana sadece bir kez dokunacağım." Evander'ın çenesini nazikçe ve hızlıca yakalar ve yüzünü yukarı doğru kaldırır.

Evander, Laurie başparmağını Evander'ın ağzının köşesine koymadan önce kurtulacak zaman bulamaz. Parmaklarını cildinde gezdirir ve Evander, iz kaybolmadan önce kirin tadını alır.

"İşte." Laurie onu bırakır, dudakları kıvrılır. "Böylece Dawes senin yaptıklarından dolayı sinir krizi geçirmez."

Evander'ın ne yediğini biliyor. Muhtemelen izlemiştir.

Evander'ın yanakları kızarır ve gözlerini kaçırır. "Neden o gidene kadar benimle konuşmak için bekledin?"

"Sebebi yok," der Laurie, ama bu çok bariz bir yalandır.

Evander Laurie'yi anlamıyor, onun kötücül gülümsemelerini, tatlı dilliğini ve tembel tavırlarını anlamıyor. Ama daha kötüsü, Evander'ın korkmayı unutmuş olması, bir zamanlar onu öldürmeye çalışan ve bunu tekrar denemek için iki kat daha fazla nedeni olan çocukla bahçede durması. Her an Laurie, Evander'ın ince boynunu parmaklarıyla ezebilir.

Evander neredeyse bunun olmasını
istiyor. Bu sefer karşılık verecek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ALT

Evander mutfağa girerken arkasında kanlı yonca izleri bırakır. Ayakları ancak şimdi ağrımaya başlar, dışarıda maruz kaldığı kötü muamele hassas cildini parçalamıştır ve ellerinin arkasındaki kırbaç izlerini ve seradan topuğuna saplanan camı sayar. Hatta süveterinin kenarı da sökülmüştür, bahçe koşarken onu yakalamaya çalışmış gibi yünlere alıç parçaları takılmıştır.

Zayıflık göstermenin sırası değildir, ama hayatında ilk kez, Carrington'ın köşenin arkasından çıkıp her şeyi düzeltmeden önce onu azarlamasını istemektedir.

Evander kendine nasıl bakacağını bilmiyor, neyin ona zarar vereceğini ancak zarar gördükten sonra anlıyor.

Mutfağın parlak, sıcak ışığı, o şirin küçük kahvaltı köşesine topallayarak giderken gözlerini kısmasına neden oluyor. Köşe, kenara çekilmiş, küflü minderlerle kaplı dairesel bir gömme bank ve onlarca yıllık kullanımdan dolayı çukurlaşmış yuvarlak bir masa. Bankın üzerine çöküyor ve başını masanın üzerine koymayı düşünüyor. Yorgunluk onu bir tuğla gibi vuruyor.

Laurie onun arkasından içeri girer, arka kapıyı çarparak kapatır, o da cebinden telefonunu çıkarır ve kulağına götürür. Tek söylediği "Yabani kedi yakalandı"dır, sonra cevap verilmeden aramayı sonlandırır.

Evander'ın dağınık halini soğuk bir bakışla süzer.

"Ben vahşi kedi değilim," der Evander sert bir sesle.

Laurie kaşlarını kaldırır. "Son yirmi dört saat içinde gözlerimi oymayı düşündün mü?"

"Son beş dakikayı dene," diye mırıldanır Evander.

"Vahşi. Kedi." Laurie lavaboya yaslanarak beyaz gömleğindeki kiri silkelemeye çalışır. Ama sadece lekeyi yayar.

Evander homurdanır ve yaralı ayağını kucağına çeker, dikenleri çıkarırken yüzünü buruşturur. Alan rehberi süveterinin altından kaymaya başlar ve Laurie görmeden onu tekrar yerine koyar. Bu, onun tek başına keşfetmesi gereken bir şeydir. Bu rehberde bir şey onun dikkatini çekmiştir; sadece gizli olması değil, tam da ihtiyacı olan şey olmasıdır. Miras aldığı canavara dair bir rehber.

Böyle bulmak neredeyse fazla kolay.

Kemerli pencerelere baktığında, büyümüş bahçe daha da yaklaşmış gibi görünüyor, dallar ve sarmaşıklar cama dolanmış. Budanması gerekiyor. Pencereleri kaplayan bu kadar çok çalı, güneş ışığının içeri girmesini zorlaştırıyor olmalı.

Mutfak, Hazelthorn'un büyük bir kısmı gibi, hafızasında bir hayalet gibi, yabancı bir yer gibi geliyor. Muhtemelen Laurie ile bu köşede salatalık sandviçleri ve limonlu kekler yemişlerdi, ikisi de yaramazlık yapıp gürültücü küçük çocuklar gibi davranırken, ebeveynleri koridorun sonundaki zarif yemek odasında sakin sakin yemek yiyorlardı.

Ama bu sadece hatırlaması gerektiğini *düşündüğü* şey. Gerçekten hatırladığı şey, bu masanın üzerine yatırılmış olması, delik deşik bağırsakların kokusunun ahşabı kaplaması ve Bay Lennox-Hall'un Carrington'a bandaj getirmesi için bağırması.

"Kapımı açtın mı?" Evander'ın istediğinden daha sert bir sesle çıkıyor. "Büyükbabanın öldüğü gece? Biri kapımı açmıştı."

Laurie buzdolabına doğru yürüdü ve onu açarak ilgisizce içindekileri inceledi. Evander'a bakmadı bile. "Neden kapını açayım ki?"

"Bilmiyorum." Evander'ın sesinde hayal kırıklığı belirir. "Carrington kilidi açıp öylece gitmezdi." Ayağından bir diken daha çıkarır. "Hiçbir şey *mantıklı değil*. Bahçenin nesi var?"

Laurie, Evander'ın irkileceği kadar şiddetle kafasını dondurucuya vurur.

"Tanrım..." Laurie başını ovuşturur ve iki buzlu paketi tezgaha fırlatır, sonra dondurucuyu sanki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

buna karşı kişisel bir kin besliyor. "Bahçenin nesi var demek istiyorsun? Budanması mı gerekiyor? Evet, sanırım öyle."

"Hayır." Evander, bu kalın kafalı çocuğun yanlış anlamaması için çok yavaş ve dikkatli konuşmaya karar verdi. "*Demek istediğim,* neden bu kadar büyümüş? Hazelthorn'da neden bahçıvan yok? Neden... Neden *böyle* hissettiriyor..." Ama bunu *bu kadar çılgınca, acımasızca* söyleyemez*,* çünkü belki de yedi yıl boyunca içeride kilitli kaldıktan sonra tüm dış mekanlar böyle hissettiriyordur. Nefesini verip tekrar dener. "Büyükbabanın bana söylediği son şey, bahçeye asla girmememdi. Neden?"

"Öncelikle," Laurie, hala buzluğa bakarak yüzünü buruşturarak, "*ölmek üzere* olan bir adamın son sözlerini görmezden gelmen çok hoş. Gerçekten çok tatlı. İkincisi, Byron Lennox-Hall'un çarpık beyninin nasıl çalıştığını biliyor gibi mi görünüyorum? Çünkü bilmiyorum. Bir ruh çağırma seansı yap ve ona sor."

"Çok saygılı değilsin," der Evander.

"Olmamaya çalışıyorum." Laurie ona, bir şekilde aynı zamanda anlaşılmaz bir şekilde küçümseyici olan en samimi gülümsemesini gösterir.

Evander'ın göğsü kükürtle dolu gibi hissediyor. O öfkeli bir insan değildir. Bu o değil. Laurie sadece dayanılmaz biri.

Tartışmanın bir anlamı yok, bu yüzden süveterinden dikenleri çıkarmaya devam ediyor ve Laurie'yi görmezden geliyor. Paketlerin üzerindeki buz parçalarını silkeliyor. Evander şimdi bunların hazır pizzalar olduğunu fark ediyor. Ağzı sulanıyor. Dondurulmuş pizza, taş döşeme zemininin her bir parçasında eskiliğin hissedildiği böyle bir mutfakta nedense uyumsuz görünüyor. Kalın ahşap kirişler tavandan geçiyor, eski odun sobası ve büyük şömine, malikanenin efendisi için yemek pişirmek için birlikte çalıştığı zamanlardan kalma siyah lekeleriyle hala duruyor. Orijinal oymalar ocağın çevresini süslüyor ve büyük su ısıtıcıları ve kızartma şişleri için kullanılan eski demir kancalar hala sağlam. Her şey karanlık ve baskıcı. Koyu renkli ahşap duvarlar, koyu renkli demir ışık armatürler, koyu dökme demir tencere asılı tavan bir rafta asılı. Köşenin arkasında uşakların mutfağı ve Evander aniden içeri koşup kendini tıka basa yemek isteme dürtüsü hisseder.

Ama öyle görünemezdi. Kurt gibi, dağınık ve vahşi olamazdı; Bay Lennox-Hall'un titizlikle yetiştirdiği çalışkan, sessiz, düşünceli bir beyefendi olması gerekiyordu. Belki de bu yüzden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Evander'a kitaplar, mantık bulmacaları ve testler vermişti — mirası devralmaya hazırlamak için.

Ama *yine de mantıklı gelmiyor*.

Arka kapı tekrar açılır ve Dawes, Laurie'nin kilerdeki tavandan tabana uzanan rafta bir şişe şarap seçmesini izlemek için tam zamanında ortaya çıkar. Dawes'un ön kollarında, buraya gelmek için çitlerin arasından geçip kavga etmiş gibi çizikler vardır ve pahalı ayakkabıları çamurla kaplıdır. Kapıyı kilitlerken kaşlarını çatıp ikisine bir bakış atar.

"Harika, onu buldunuz. Onu koymalı mıyız..." Dawes, Evander'ın kulakları olduğunu hatırlamış gibi kendini durdurur.

"Ne?" der Laurie. "Onu hücresine geri koyalım mı?"

Dawes şakaklarını ovuşturur. "Laurence. Yemin ederim,

ben..." "Bebeğin önünde yapma," der Laurie.

Evander sandalyesinde dikleşir, göğsünde ateşli bir şimşek çakar. "Ben bebek *değilim.*"

"Ben kendimden bahsediyordum," der Laurie sakin bir şekilde, "ama tamam."

Dawes, tüm kariyerinden pişmanlık duyuyormuş gibi görünüyor. "Bu gece ikinizi burada yalnız bırakmam doğru mu emin değilim, ama büyük teyzeniz yarın sabah erkenden geleceğini söyledi." Manşetlerini düzeltir ve kolundaki yırtıklar yüzünden sinirli bir şekilde bakar. "Ayrıca, Laurence? Şarabı geri koy. Sen reşit değilsin."

Laurie iç geçirir ve şarabı mutfak tezgahına gürültülü *bir sesle* bırakır. "Benim hatam, unutmuşum."

"Duyguların yoğun olduğunu anlıyorum," diye devam etti Dawes. "Sadece büyükbabanın son isteğini yerine getiriyorum. O böyle istedi. Ben senin düşmanın *değilim*." Zoraki bir gülümsemeyi başardı.

"Ya da," Laurie biraz fazla neşeli bir şekilde, "kendi avukatımı tutup o saçma vasiyeti itiraz edebilirim. O vasiyet sahte, biliyorum."

Dawes gözünü bile kırpmıyor. "Bunun için yeterli paran olduğunu sanmıyorum."

Ardından gelen sessizlik korkunçtur ve odadaki tüm havayı emer. Laurie'nin ifadesi değişmez, ama gözleri tehlikeli ve şiddetli bir şekilde parlar.

Laurence Lennox-Hall'un artık tek bir kuruşu b i l e olmadığı gerçeği Evander'ın derisine işler. Eşyaları,

eğitimi, lüks yaşam tarzı... hepsi büyükbabası tarafından finanse ediliyordu. Byron her şeyi Evander'a bırakmakla kalmadı, torununu acımasızca dışladı ve Evander gibi en yakın akrabasına teslim edilecek kadar velayetini belirleme zahmetine bile girmedi. Onlar sadece on yedi yaşındalar. Ve Byron açıkça sadece birini önemsiyordu.

Evander, etrafındaki bu karmaşayı herkes çözene kadar serin taş döşemelere eriyip gitmek istiyor. Ama burada güvende değil. Bu gece boğazı kesilmiş olarak uyanabilir ve miras, başladıkları şeye bir son vermek için Laurie'ye geri dönebilir. Laurie Evander'ı bir kez öldürmeye çalıştıysa, tekrar deneyecektir.

Evander bunu görebiliyor, Laurie'nin sıcak, ıslak ağzının kemiklerine dokunduğunu. Midesi tuhaf bir şekilde burkuluyor.

Dawes, Evander'ın omzuna dikkatlice ve biraz garip bir şekilde vurur, ancak bu temastan pişman olmuş gibidir. Konuşmasını yavaşlatarak, "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver, tamam mı? Avukatın olarak, senin güvenliğini ve bakımını sağlamak benim görevim" der. Dikleşir ve sesi daha neşeli ve canlı bir tona bürünür, bu da odadaki *gerçek* kişi olan Laurie ile konuştuğu anlamına gelir. "Ayrıca, hatırlatmak isterim ki, vasiyette Evander'ın mirası alamaması durumunda, Byron Lennox-Hall adına kayıtlı tüm fonların çeşitli hayır kurumlarına bağışlanacağı ve Hazelthorn Malikanesi'nin yıkılacağı belirtilmiştir."

Evander, şarabı duvara fırlatmayı düşünüyormuş gibi bakan Laurie'ye yan gözle bakıyor.

Dawes çantasını alır, gözlüklerini düzeltir ve saatine bir bakış atar. "Yarın tekrar geleceğim. Büyükbabanızın ofisi ve işleri düzene sokulmalı, bu yüzden önümüzdeki haftalarda burada oldukça fazla zaman geçireceğim. Ofisin kapısını kilitledim, lütfen dışarıda kalın."

"Neden bu gece burada kalmıyorsun?" Laurie'nin gülümsemesi keskin bir bıçak gibidir. "Bütün o seyahatlerle zaman kazanırsın."

Dawes'in çenesindeki kaslar gerilir, ama o da gülümser. "Buna gerek yok."

"Sanki o yaşlı piç kurusu kimseyi malikanede kalmasına izin vermezmiş gibi," diyor Laurie. "Okul tatil olduğunda bile *beni* burada kalmaya zorlukla izin verirdi.

Bu yüzden, akrabalarımın gelmesini asla istemeyeceğini bilmelisin..."

"Aileniz derin bir yas içinde," diyor Dawes. "Tabii ki cenazede saygılarını sunmak isteyeceklerdir."

"Ya da milyar dolarlık mirası kapmak istiyorlar," diye mırıldanır Laurie. "Onlar da bir kuruş bile almadıklarını anladıklarında hepsinin çıldıracağını biliyorsun, değil mi?"

Dawes, tüm bu olanlara karşı çaresizmiş gibi elini kaldırır. "Ben de bu vasiyet gibi yasalara bağlıyım ve benim görevim artık Evander'ın çıkarları için çalışmak."

Evander'ın parmakları yumruk haline gelir, ellerindeki ince kesikler uzayarak ıslak, etli kırmızı parçalar gösterir. Ağzını kötü bir tat doldurur ve boğazında sıkışmış çamurdan kelimeleri çıkarabileceğinden emin değildir.

"Ama..." Titriyor, tırnakları avuç içlerine hilal şeklinde izler bırakıyor. "Ama... peki ya katil?"

Dawes, çıkışa doğru ilerlerken durur ve gülümsemesi yapmacık görünür. "Anlamadım?"

"Kim olduğunu bulmak için dedektiflere, adli tıp uzmanlarına ve otopsiye ihtiyacımız yok mu?" Evander, bir yabancının önünde bu kadar çok kelime söylemenin zorluğundan midesi ağrıyarak sözünü yarıda keser.

Laurie'ye bağırırken kelimeler ağzından kolayca dökülürken, neden bu kadar zorlandığını anlamıyor.

"Byron Lennox-Hall," diyor Dawes ölçülü bir yavaşlıkla, "anevrizma nedeniyle öldü." Laurie'ye bir bakış atıyor. "Sanırım Evander'ın ilaçları kilerde tutuluyor. Carrington, Evander'ın heyecanlandığında verdiği sakinleştirici şurup hakkında bir şeyler söylemişti."

Evander'ın ağzını bir panik kaplar, ama hiçbir şey söylemez, sadece kahvaltı köşesindeki bankta daha da çökerek nefesini yavaşlatmaya çalışır. Üzgün görünme. Mantıksız davranma. Kendini kontrol etmelisin.

Yine de, sesinin çılgınca geldiğini düşünmüyordu.

Sorduğu sorunun makul olduğunu düşünüyordu.

Laurie katlar kollarını kollarını kollarını ifadesi
kapalı. "Bulacağım bulacağım onu

İyi geceler, *Ben.*"

Dawes mutfaktan aceleyle çıkar, uzun, boş koridorlarda ayak sesleri yankılanırken ön kapıya doğru yürür.

Sessizlik çöker, sadece köşedeki eski bir saatin yavaşça *tik takları* bu sessizliği bozar.

Yalnızlar. Yalnız kalmamaları gerekiyor. Yalnız kalamazlar.

Ama Evander da ilaçların etkisiyle halsiz ve uykulu kalmak istemiyor, özellikle de düşünmesi ve kendini koruması gereken şu anda.

Yere odaklanır. "Sorun çıkarmayacağım." Düşük sesle söyler; kimse onu histerik olmakla suçlayamaz.

Laurie burun kıvırır. "İnsanların cevap vermek istemediği sorular sorduğun için sana ilaç vermiyorum."

Evander, Laurie'nin nazik olup olmadığından emin olamadan ona şüpheli bir bakış atar. Gözleri bir saniye için karşılaşır ve onu çocukken kendine çeken o parlak zekâ, o zekâ ve artık güvenilemez olduğunu görmek acı verir.

"Anevrizma değildi." Evander'ın ağzı zar zor hareket eder.

Bir çekmece açılır ve o kadar sert bir şekilde kapanır ki, Evander irkilir. Laurie sıkılmış bir ifadeyle bir sonraki çekmeceyi açar. "Carrington tirbuşonları nerede saklıyor? Bu arada, *avukatınızı* kovmalısınız, Bay Milyarder." *Avukat* kelimesini sanki bir şaka gibi söyler. "Beni sinirlendiriyor."

Para miktarı o kadar müstehcen ki Evander bunu sindirebilecek bir şeye dönüştüremiyor, ayrıca on sekiz yaşına gelene kadar bu paraya erişemeyeceğini düşünüyor. Şu anda bu önemli değil, çünkü hepsi gerçekte olanları görmezden geliyorlar.

"Büyükbabanı gördün mü?" Evander yutkunur. "Onu götürdükten sonra..."

"Hayır." Laurie çöp çekmecesine kaşlarını çatarak bakar ve sonra çekmeceyi kapatır.

Evander zorlukla yutkunur. "Yani zehirlenme belirtilerini görmemiş olursun. Konservatuarda damarları siyahlaşmıştı, hatırladın mı? Derisi morarmıştı ve boğazında bir şey vardı..."

"O öldü," der Laurie, ses tonunda hiçbir değişiklik olmadan. "Geri dönmeyecek."

"Ama mesele o değil!" Evander, keskin acıyı ve taş döşemelere sızan taze kanı umursamadan ayağa kalkar. "Otopsi yapılmalı! Adam gözlerimizin önünde öldürüldü ve sen *umursamıyorsun*, bu da katilin kim olduğunu bildiğin anlamına geliyor... ya da... ya da *sen* yaptın." Kafasının arkasında bulanık bir ses, suçlamaları haykırmanın sonuçlarını düşünmesi için onu uyarıyor, ama bu çığlığı durduramıyor. "Çay... Eminim zehirlenmişti. Ve eğer başka biri yaptıysa, bizi kimin izlediğini bilmiyoruz. Büyükbabanın çok düşmanı var mı?"

"O zengin. Ne sanıyorsun?" Laurie tirbuşonu bırakıp donmuş pizzaların plastik ambalajını açar, sonra onları uçan diskler gibi fırına atar.

Şu anda Evander'a zarar vermeyecek; bunun ona bir faydası olmaz. *Bunu unutma.*

"Beni suçlamayı bitirdin mi?" diyor Laurie.

"Cinayet soruşturmasında tam da bunu yaparsın." Evander dişlerini sıkar. "İnsanları suçlarsın."

Laurie sırtını lavaboya dayar, kollarını kavuşturur ve rahat bir ifade takınır. "O zaman seni suçlayalım. Onunla en son birlikte olan sendin."

Evander'ın boğazına panik ve boğulma hissi yükselir, görüşünün kenarlarında siyah lekeler belirir ve tek bir kelime fısıldar:

bölüm

Hayır, hayır, o iyi. O *iyi*. Hafifçe sallanıyor, bir kolu hala saha rehberini saklamak için beline dolanmış, ağzı batık bir mezardaki eski su gibi tuzlu bir şeyle dolu.

"Ben yapmadım." Sesi çok uzaklardan geliyor. "O benim... Beni önemsiyordu. Beni önemseyen tek kişiydi."

"Tabii. Sen ne dersen o."

Onunla konuşmanın bir anlamı yok. Evander, bu çocuğun altın rengi buklelerinin altında altın boynuzlu bir şeytan olduğunu ve onunla yalnız kalmanın, diline kömür koyup neden yandığını merak etmek gibi bir şey olduğunu hatırlamalı.

Yorgunluktan kaburgaları çok gergin hissediyor ve hiç bu kadar bağlanmamış hissetmemişti. Bu evde güvenlik yok, yakınında bile.

Yalanlara ikinci bir deri gibi bürünebilen biri.

Tüm bunlar Evander'ı o kadar derinden etkiler ki nefes alamaz hale gelir. Yalnızdır. Onu kurtarmaya kimse gelmeyecektir.

Laurie fırında eriyen pizzaları izlerken, Evander odadan aceleyle çıkar. "Aç olduğunu sanıyordum" der, ama sesinde alaycı bir ton vardır.

"Hazır olduğunda bana da biraz getir," der Evander omzunun üzerinden, merdivenleri ikişer ikişer çıkarken.

Laurie'nin sesi arkasında kaybolur, rahatsızlığı açıkça belli olur. "Malikanenin efendisi konuştu, sanırım."

Saha rehberi süveterinin altından kayar ve Evander merdivenlere çarpmadan onu yakalar. Sonra kafasının içinde binlerce yaban arısı sokuyormuş gibi hissederek kuzey kanadına doğru koşar.

Cinayet, çözmesi o kadar da zor bir bulmaca değildir. Parçaları varsa tabii.

Şüphelileriniz varsa. Bir sonraki kurban olmak istemiyorsanız.

YEDİ

Gece çöktüğünde Hazelthorn'u sıkıcı bir kasvet kapladı. Evander, odasına giden doğru kıvrımlı koridoru bulana kadar sadece iki kez yönünü kaybetti. İçeri girince kapısını kapattı ve sırtını kapıya dayadı, çok hızlı nefes alıyordu, bu dönüşten dolayı sıkışmış hissetmesi mi yoksa tanıdık olmaktan dolayı rahatlaması mı gerektiğini bilemiyordu. Üç gün boyunca kilitli kaldığı sırada hissettiği korku şimdi mantıksız geliyordu.

Bu alan ona aitti.

Burada

güvendeydi.

Rahat dört direkli yatağı var. Kitap rafları var. Köşedeki yazı masası var. Banyosuna açılan ince yeşil kapısı var. Ebeveynlerinin çerçeveli fotoğrafının bulunduğu komodini var. Bahçenin büyümesini izlemek için binlerce saat geçirdiği pencere kenarındaki koltuğu var.

Kapı kilitli kalmazsa her şeyi daha çok sevebileceğini düşünüyor.

Hiç vakit kaybetmeden, masasının çekmecelerini karıştırarak yeni bir sarı not defteri ve karton kartlar arar. Yeni kırtasiye malzemeleri, onun asla reddetmediği bir zevktir. Her okul kitabı kutusu geldiğinde, yanında kalemler, defterler, ataçlar ve selobantlar da gelir ve o, yeni kağıt ve kalemlerin rahatlatıcı kokusuna bayılır. Masası, yığınla ders kitabı ve yarı bitmiş ödevlerle doludur ve masayı temizlemek çok zahmetli görünür, bu yüzden eşyalarını toplayıp yatağına uzanır ve kalın, siyah bir keçeli kalemin kapağını ısırarak açar.

Her şüphelinin adı, indeks kartına kalın harflerle yazılır.

CARRINGTON

LAURIE

DAWES

Soyadı asılsız bir şüphe, özellikle de Dawes burada bile değildi, ama onda bir şeyler ters geliyor. Yeni kariyerine başlayan biri için merhum bir milyarderin işlerini yürütmek büyük bir atılım olurdu, bu yüzden önceki avukatın "hasta" olması çok uygun.

Evander bilgi toplar, kalın harflerle yazar ve parçaları birleştirirse, her şey mantıklı hale gelir. Kırık kalbinin çatlaklarından kederin sızmasını engelleyen tek şey budur. Ölümü mantıklı hale getirecek bir yol bulacaktır.

Dedektif kitapları okudu, belgesellerinden birinde aktif bir soruşturmayı izledi — otuz yıl önce çekilmiş olsa da, yine de sayılır — ve nereden başlayacağını iyi biliyor. Hangi soruları soracağını. Neyi arayacağını. Dikkate alınması gereken en önemli şey, cinayet gecesi Hazelthorn'da bilinmeyen birinin bulunmuş olabileceğidir.

Kapısını açan kişi.

Bu iyi bir dikkat dağıtıcı olurdu, değil mi? Kafese kapatılmış çocuğu serbest bırakıp, mutfakta demlenen çaya zehir katarken ortalığı birbirine katıp katmadığını görmek. Ama Evander o gece tek yaptığı Laurence Lennox-Hall'a bakmak oldu.

Gerçekten de kaburgalarının oluşturduğu hasır kafesi parçalayıp, çürümüşlüğün arasında saklı olan o çocuğa neden bu kadar takıntılı olduğunu bulmaya çalışması gerekiyor. Onu arzuluyor. Sürekli onu düşünüyor. Laurie okuldayken bile Evander yatakta uzanıp, onun derslerde nasıl göründüğünü hayal ediyor, dudaklarına kalemini dokundururken ya da yüksek raflardan kitapları alırken. Laurie, öpülmek için yalvarırcasına başını geriye eğdiğinde, içten içe yanan bir günah gibidir.

Evander böyle birini öpmez tabii. Bu, zehir içip tadını çıkarmak gibi bir şey olurdu. Kızları öptüğünü hayal edebiliyor ve bu fikri seviyor, bu yüzden Laurie'ye olan bağımlılığı açlıktan, yoksunluktan, tam olarak atlatamadığı mahvolmuş çocukluk arkadaşlığının anılarından kaynaklanıyor olmalı. Burada oturup, umutsuz duyguların kendisini ele geçirmesine izin vermeyecek.

Vasisini *kaybetmişti*. Buna odaklanması gerekiyordu.

Dizin kartlarını çevirip, *olası nedenleri* bir sütuna yazıyor.

Çayı servis eden Carrington bariz şüpheli, ancak hiçbir nedeni yok. Hazelthorn'un bakıcısı olmak onun hayatının tümü. Evander'ı sevmiyor olabilir ve günlük bakımını zahmetli bir işmiş gibi görüyor olabilir, ama o zaman neden Bay Lennox-Hall'un çayı yerine Evander'ın sütünü zehirlemedi? Carrington, işvereninden saygı ve hayranlıkla bahsediyor ve ömür boyu hizmet etmesine rağmen emekli olmamış. Ayrıca, serada attığı acı dolu çığlık gerçek gibiydi ve şoktan hastaneye kaldırılmasını kesinlikle taklit edemezdi.

Evander'ın yapması gereken şey Carrington'ı sorgulamak. Bir yolunu bulmak zorunda.

Evander, Dawes'un kartına, *büyük bir kariyer fırsatı* ve *mülke sınırsız erişim* gibi nedenleri yazıyor, ancak bunlar gerçeklerden çok varsayımlar gibi görünüyor.

Laurie'nin kartına geçer ve beyni yapışkan bir su birikintisine dönüşür. Açıkçası, o lanetli ifadeyi ezberlemiştir: *O yaşlı piçten nefret ediyorum. Uzun süre çürüsün.* Artık bu bir kanıt. Ancak, tek torun olarak her şeyi miras alacağını düşünmedikçe, hayatını ve pahalı eğitimini finanse eden büyükbabasını öldürmek kısa görüşlü bir hareket gibi görünüyor.

Birkaç saniye kalem kapağını çiğnedikten sonra Evander *ve* Laurie'nin kartına *bir iğne batırır* ve tatmin olur.

Kapı hafifçe çalınır ve boynu hızla yukarı doğru kalkar. Köşeye sıkışmıştır, güvende değildir...

Laurie'nin sesi sıkıcı bir uğultu gibidir. "Pizza geldi, *efendim*."

Uzun bir süre sonra, ayak sesleri uzaklaşır.

Evander bunun bir tuzak olup olmadığını görmek için bekler ve sonra gizlice sert meşe kapıya kulağını dayar. Sessizlik. Dikkatlice kapıyı açar ve Laurie'nin alaycı bir espriyle ortaya çıkmasını bekler, ama koridorda sadece karanlık vardır. Evander pizza tabağını alır ve üst üste dizilmiş erimiş peynir dilimlerini inceler. Carrington, hassas midelere uygun yiyecekler servis eder: tereyağlı tost, yulaf ezmesi, sütlaç, haşlanmış elma dilimleri ve tuzlu kraker. Evander pizzanın tadının nasıl olduğunu bile hatırlamıyor.

Kapısını çarparak kapatır ve yatağına dönmeden önce dilimlerin yarısını yutar. İndeks kartları, dedektiflik işine geri döndüğünde domates

parmak izleriyle lekelenir. Belki de bir mola vermesi gerekir, ama yapamaz. Sadece buna odaklanması gerekir.

Yağlı parmaklarını pantolonuna sildikten sonra, Evander alan kılavuzunu açar. Bitkilerin küçük, özenli çizimlerine ve zar zor okunabilir el yazısı ile yazılmış kısa açıklamalarına bakarken, kompost parçaları dökülür ve yatağına toplanır. Daha önce botanik ve bahçecilik kitapları okumuştur ve bitkilerle ilgili birkaç Latince terime aşinadır — *Quercus*, *Acer*, *Pinus*, Ilex — ama bu alan kılavuzunda hiçbir şeyi tanımaz.

Sayfa sayfa, dişli dikenleri ve her yöne dağılmış gibi görünen yaprakları olan garip, bükülmüş bitkilerin suluboya resimleriyle doludur. Ya botanikçi benzerlikleri yakalamakta çok kötüdür ya da bunlar Evander'in gördüğü en tuhaf bitkilerdir. Meşe ağaçları, yaban elma ağaçları, güller, gülhatmi ve nergisler nerede? Rehberin bir şaka olmadığını kendine kanıtlamak için tanıdık bir şey bulmak isteyen Evander, sayfaları hızlıca çevirir.

Bunun yerine, düzgünce etiketlenmiş bir sayfa bulur: *Ölümcül Patlıcangiller.*

Bu sayfadaki bitkiler, indigo ve kırmızı tonlarında, sulu, dolgun ve zehirli meyvelere sahiptir, yaprakları kanca şeklinde ve çiçekleri dişlerle çevrilidir.

Birisi çayı zehirlemek isterse, elindeki zehirleri kullanmak en kolayı olur. Arka kapının hemen dışındaki bahçede yetişenler gibi.

Beyninde çok hızlı bir döngü dönüyor. Gün çok yoğun geçmişti, *her şey çok yoğundu* ve kendini yan yatarken buldu, önündeki alan rehberi açık dururken, sayfaların keskin köşeleriyle oynuyor ve gözlerini kapatıyordu. Yapmak istediği işlerin listesi sisli bir unutkanlığa dönüşüyordu: kanlı ayaklarını yıkamak, banyo yapmak, temiz pijamalarını giymek, gece ilaçlarını almak...

İlaç yok. Carrington yok.

Konuşması gereken biri

var...

—bir şey hakkında...

ihtiyacı var—

Lennox-Hall'a ihtiyacınız var ama o öldü, öldü, öldü ve onu öldüren kişi serveti peşinde olabilir, bu da sizin yoluna çıktığınız anlamına gelir ya da belki de dış dünyadan hiçbir şey bilmediğiniz için kolayca itilip kakılabilecek bir oyun parçasısınız...

Uyku, ceplerinde taşlarla onu dibe çekiyor. Tüm düşünceleri sola kayıyor, parmakları gri kile bastırıyor ama onu makul bir şekle sokamıyor. Bu uykuda bir terslik var.

Boğazı hanımeli ile sarılmış, parfüm ciğerlerini lekeliyor.

Ağzında kir var. Dilinin altında bir isim yatıyor.

Daha önce söylemişti, bu kadar zor olmamalıydı, ama biri boğazına bir tohum sokuyor, derinlere ve daha da derine. Minik beyaz etli kökler parmaklar gibi açılıyor ve nefes alamayacak, boğulacak hale gelene kadar yemek borusuna yapışıyor, yardım istiyor ama ağzı büyüyen şeylerle dolu.

Söyle.

Nasıl söylendiğini

hatırlamıyor musun?

hazelthorn

Hazelthorn

HAZELTHORN

Nefes nefese uyanır, ellerini boynuna koyar ve derisini delen minik kökleri arar. Hiçbir şey yok. Tabii ki hiçbir şey yok. Karanlıkta yatağında oturur, nefes nefese, derisi ateşli terle kaplı, saçları yanaklarına yapışmış. Lambasını ararken, onu hiç kapatmadığını hatırlar.

Anahtara basar.

Kahverengi şeker gibi bir ışık, komodininin etrafında düzgün bir daire oluşturur. Gözleri, ebeveynlerinin tozlu fotoğrafının yatıştırıcı görüntüsüne kilitlenirken, hala çok hızlı nefes almaktadır. Onlar, taksidermi hayvanları gibi parlak gözlerle onu izlemektedir. Ölü. Onu seven herkes ölmüştür.

Çerçeveyi yüzüstü vurur, boğazında bir hıçkırık kalır, sonra gözlerini ovuşturur ve kendine bunun sadece ürkütücü bir rüya olduğunu söyler. Yaşadığı günün ardından bu gerçekten anlaşılabilir bir durumdur. Sonra bir ses duyar.

En ufak bir ses, bir hava esintisi, var olup olmadığı belli olmayan yumuşak bir *şışırtı*. Dönüp bakar.

Kapısı açıktır.

Karanlık koridordan içi boş bir hiçlik ona bakıyor.

"Yapma," diye fısıldadı, ama boğazından yükselen çığlığa mı, yoksa odasında birinin olduğu düşüncesine mi seslendiğinden emin değildi.

O kapıyı kapattı. Kesinlikle *kapattı*.

Kapının ötesindeki karanlık o kadar yoğundu ki, elini içine sokup kabuslarının parmaklarının arasından sızdığını hissedebilirdi. Kalbi kulaklarında hızla atıyor ve düşünemiyordu. Odasına hızlıca bir bakış attı, her şey normal görünüyordu, ama ya uyurken orada durmuşlarsa? Üzerine bakmışlarsa? Çıplak boğazının kemerini iskelet parmaklarıyla okşamışlarsa?

Yatağından kayar, korkusu her uzvunda zonklayan bir bas ritmine dönüşür ve aceleyle kapıya koşar ve kapıyı tekrar kapatır. Omurgasını kapıya sertçe dayayarak nefes almaya çalışır. Hiçbir şey olmadı. Her şey yolunda. Panik yapmayı bırak.

Kollarında titreme başlar, bacakları eriyene kadar devam eder ve çömelir. Hareketsiz kalırsa, nefes almazsa, odasının dışında çok hafif bir ayak sesi duyabileceğini düşünür. Sadece bir tane.

Gittiler mi? Yoksa hâlâ orada mı? Ağızları anahtar deliğine yapışmış, çatallı dilleri kilidi yalıyor mu?

Nefes

alıyorlar.

Bekliyor.

Kapıyı barikatlamalıydı. Bu kadar saf olmamalıydı. Yine de bir parçası bunun Laurie olmadığını düşünüyor.

Evander gözlerini sıkıca kapatır ve ağrının onu bir anlığına dikkatini dağıtana kadar yumruklarını karnına sertçe vurur. Bay Lennox-Hall hayattayken böyle rahatsız edici şeyler asla olmazdı. Ya tüm bunlar onunla dalga geçmek için yapılan korkunç, korkunç bir oyunduysa ve...

"Dur." Evander kulaklarını kapatırken sesi kuru ve çürümüş gibidir. "Dur, dur*, dur*."

Ama "ya eğer"ler çoktan bir cehenneme dönüşmüştü.

Ya bu, geceleri kapının ilk kez açılması değilse? Asla bilemezsin
karanlıkta sana neyin baktığını bilemezsin sana neyin
dokunduğunu bilemezsin
seni uyuturlar, başka
seçeneğin yoktur

SEKİZ

Şafak, ufukta yorgun bir limon gibi kendini zorla ortaya çıkardığında, Evander dokuz cinayet teorisi listesi yazmış ve Şüpheli Kartlarını duvara asmıştır. Duvar kağıdındaki faunlar, alnlarına raptiye batırırken ona sitemkar bakmaktadır. Şu anki planı, tüm ürpertici, örümcek gibi korkularını bir kenara itip, destekleyici kanıtlar ortaya çıkıp tüm sorunlarını çözene kadar kartlara bakmaktır.

Şu ana kadar, çok fazla varsayım ve sezgisi var.

Ve ne yazık ki, "pisliğin teki" olması Laurie'yi yargıç önüne çıkarmak için yeterli değil.

Bir rüzgâr esintisi, penceresine yaprakları çarpıyor ve Evander korkudan ödü patlıyor. Paranoya onu pençesine almış. Ya da belki de uykusuzluk ve midesinde delikler açan yeni bir açlık dalgasıdır. İsterseniz aşağı inip yiyecek bir şeyler arayabilirsiniz. Artık sizi durduracak kilit yok. Bu özgürlük, değil mi?

Gözleri ağrıyana kadar kapıya bakar, sadece ellerini zehirli bir petrol sızıntısı gibi kaplayacak kadar kalın, yaklaşan karanlık duvarı düşünür. Hayır, *kes şunu*. Gün ışığı geldi. Aptalca bir kabus gördü ve şimdi saçmalıyor.

Çocukken yerde çığlık atarken, halıya vurmaktan dirsekleri yanarken ona böyle derlerdi. Ameliyat yaralarından siyah dikiş iplikleri çıkmıştı, kendini tekrar açmaya çalıştığında oluşan koyu kırmızı tırnak izleri de vardı. Ama sanki onu tersyüz ve baş aşağı dikmişler gibi hissediyordu. İçinde *bir yanlışlık* olduğunu hissedebiliyordu. Ellerine eldivenleri bantladılar ve o bunları yırttığında, kollarını yanlarına bağlayıp yatağa yatırdılar.

Histerik davranmayı bırak.

Kes şunu.

Evander kapısını açmak yerine halının üzerine uzandı, çenesini yumruklarını üst üste koyarak dayadı ve karnını bıçak gibi delen açlığı görmezden geldi. Açık sayfaları olan saha rehberine bakıyordu.

Tüylü zehirli yaprakların resimleri ona bakıyordu.

Wolflock — köpek kulaklarına benzeyen sivri uçlu yaprakları ve kömür renginde çan şeklindeki çiçekleriyle bilinir. Yaprakları ve poleninde toksinler bulunur. Yutulması halinde kusma, mide bulantısı, çift görme, uzuvlarda uyuşma ve konuşma bozukluğu görülür. Belirtiler felce benzeyebilir.

King's Sleep — ortasında tek bir beyaz meyve bulunan siyah trompet şeklindeki yapraklarıyla tanınır. Dokunulduğunda zehirlidir. Kızarıklık ve şişmeye neden olur. Yutulması kalıcı felce yol açar.

Kan Meyvesi — parlak kırmızı meyveler üzüm büyüklüğünde olur ve yumuşak, kıvrımlı yeşil asmalar üzerinde kümeler halinde yetişir. Bakması büyüleyicidir. Bir tane yutulduğunda hoş halüsinasyonlara, iki tane yutulduğunda kendine zarar verme sanrısına, üç tane yutulduğunda ise ulaşabildiği tüm uzuvlarını kesme ihtiyacına yol açar.

Ayaklarının alt kısmında bir kaşıntı hisseder, bahçeye girip bu imkansız patlıcangillerden aramak için bir dürtü duyar. Omurgasından aşağıya doğru iki parmak kadar iner, bu hiç izin verilmeyen bir duygudur: merak.

BLOODBERRY

Düşük sesli mırıldanmalar başını kaldırmasına neden olur, koridordan gelen sesler giderek yükselirken gözleri kapalı kapısına kayar. Tanıdık olmayan ve kesik kesik sesler birbirinin üzerine yığılır. Ayak sesleri halıya çarpar. Kapı kolu döner.

Göğsünde küçük bir umut ışığı parlar. Carrington kahvaltı ve ilaçlarla gelmiş olabilir ve her şey normale dönmüş olabilir - gerçi *bunu istediğinden* bile emin değildir - ama sonra kapı dramatik bir itmeyle açılır ve korkutucu derecede uzun boylu bir kadın odasına girer, arkasında daha küçük, daha çekingen bir kadın aceleyle onu takip eder.

Evander ayağa fırlar, paniği kafatasının içinde çığlık atan canlı bir varlık gibidir. *Odasında kimse olmamalıdır.* Bu, onun güvenliğini sağlamak, bir daha asla incinmemesini garanti etmek için tek kuraldır.

"Bu o mu?" diye bağırır uzun boylu kadın. "Daha kötüsünü bekliyordum, itiraf etmeliyim."

Evander, bunu nasıl algılaması gerektiğini tam olarak bilemeden gözlerini kırpıştırır. Omuzları kitaplığa değene kadar geri çekilir ve odası istenmeyen misafirler tarafından istila edilirken, korkmuş, köşeye sıkışmış bir hayvan gibi görünüyordur.

Uzun boylu kadın en fazla yer kaplıyor, sesi dumanlı bir tizlikle gürültülü ve leopar desenli topuklu ayakkabıları halıyı deliyor. Renkleri bir patlama gibi, bir ceza gibi giyiyor: cesur kırmızı pantolon, hacimli bluz ve hardal rengi topuklu ayakkabılar, takıları abartılı ve gösterişli, bilezikleri ve küpeleri uyumlu yakutlarla süslenmiş. Şık beyaz saçları, yaşlılık ve ağır makyajla buruşmuş yüzünü çevreliyor ve avını görmüş gibi Evander'a beyaz kılıç dişlerini göstererek hiç vakit kaybetmiyor.

İkinci kadın koyu renkli, makul bir pantolon takım giymiş, kolları çantalar, şemsiye, araba anahtarları ve telefonla konuşurken not almaya çalıştığı görünen bir klipsli tahta ile dolu. Gözlerinde ince bir panik parıltısı var. Evander bunu anlıyor.

Kapının yanında kambur duran Laurie'yi görür, her zamanki gibi ekşi bir ifadeyle, güneş ışığı kadar yumuşak, kısa kollu, manşetli sarı bir gömlek ve pahalı bir yaz tatili kıyafeti gibi özenle seçilmiş beyaz şort giymiş. Ancak izlerken hiç de rahat görünmüyor.

Tüm bunlar Evander'ın paniğini bir ateşten tükenmez bir cehenneme dönüştürür.

"Ne kadar küçük bir şey." Uzun boylu kadın Laurie'ye dönerek, "Konuşuyor mu?" diye sorar. Cevap beklemeden, Evander'a geri döner ve onu, şekerli gül ve bergamot kokusuyla boğan bir bulut gibi sarar. "Konuşuyor musun?" Her kelimeyi yavaşça söyler, gözleri fal taşı gibi açılmıştır.

Evander kaçmaya çalışır, ama kadın kırmızı oje sürülmüş pençeleriyle çenesini yakalar ve dudakları büzülene kadar yanaklarını sıkıştırır. "Görünüşüyle ilgili yapabileceğimiz pek bir şey yok, sadece temizlemek dışında. Jessica! Bunu yaz. Temizlikçiler cevap verdi mi?"

"Hayır, hanımefendi." Jessica, her şeyi düşürmemek için hayatı pahasına mücadele ediyor gibi görünüyor. "Ama aramayı sadece birkaç dakika önce yaptım..."

"Kabul edilemez. Tekrar ara. Ve bir berber çağır. Bu korkunç saçların altında yüzünü zar zor görebiliyorum."

Bu, Byron ve Laurie'nin korkunç büyük teyzesi Oleander Lennox-Hall olmalı. Onunla bir dakika geçirmek bile aşırı doz gibi geliyor ve Evander, saf, seyreltilmemiş bir endişeyle felç olmuş durumda.

"O gözler," diye düşünür Oleander, "çok, çok fazla yeşil. Böyle bir güzellik bir erkek çocuğunda boşa gidiyor. *Laurence!*" Son kelimeyi o kadar yüksek sesle söyler ki Evander irkilir. "Dedenin korkunç akrabalarından kaçı cenazeye gelecek bilmiyorum, ama burada hiçbir zayıflık bulamayacaklar. Tüm eşyalarımın Byron'ın ana süitine taşınması gerekiyor ve tüm anahtarları almam gerekecek. O cadalozlar kiminle karşı karşıya olduklarını anladıklarında tek kuruş bile alamayacaklar."

Laurie kapıdan kıpırdamamıştı, ama kollarını kavuşturdu ve ekşiliğiyle sadece ona yönelmiş gibiydi. "Aslında o senin paran değil. Evander on sekiz yaşına girer girmez, senin de bir kuruşun kalmayacak."

Oleander tokat yemiş gibi görünüyor ve burnunu genişletip elini göğsüne bastırarak tüm boyuyla, korkutucu bir şekilde dikiliyor. Ama bu, Evander'ı bıraktığı anlamına geliyor. Evander odanın köşesine koşuyor ve gardırop ile başka bir kitaplık arasındaki dar alana sıkışıyor, o kadar hızlı nefes alıyor ki hiperventilasyona girmek üzere.

gardırop ile başka bir kitaplık arasındaki dar alana yapışır, o kadar hızlı nefes alır ki hiperventilasyona girmek üzeredir.

Dokunulmak istemiyor. *Asla* dokunulmak istemiyor. Gözlerinin arkasındaki sıcak acı, utanç verici olmaktan çok sinir bozucu; on yedi yaşında olmasına rağmen hala kendini kontrol edemiyor.

"Senden her zamanki saygısızlığını kabul etmeyeceğim, genç adam." Oleander'ın sesi buz gibi soğuktur. "Byron sana istediğini yapmana ve ona karşılık vermana izin vermiş olabilir, ama ben bunu tolere etmeyeceğim."

Laurie onun bakışlarına karşılık verir, çenesi sıkıdır ve ağzının bir köşesinde alaycı bir sırıtış vardır. "Tamam." Ama onun kabulü bile alaycı bir şaka gibi gelir.

Oleander gözlerini kısar. "Hazelthorn'da hak ettiğim yeri almak için onlarca yıl bekledim ve bunu benden almasına izin verirsem lanetlenirim. Bu harap malikaneyi düzene sokacağım ve çocuğu kontrol altında tutacağım. Buraya gel." Evander'a doğru sertçe seslenir.

Evander ona sadece boş boş bakıyor.

"O bir köpek değil," der Laurie düz bir sesle.

Oleander, Evander'a, onu bir tahtaya sabitlemek, kanatlarını iğnelerle tutturmak ve ağzına kloroform basmak istediğini ima eden bir bakış attı. Titreyen vücudunu uzun uzun inceledi ve sonra aniden dönerek, ürkek asistanına parmaklarını şıklattı.

"Personelimi yeni odalarına yerleştirin." Gözleri parıldıyor ve kendi entrikalarına dalmış gibi görünüyor. "Cenazeye gelen herkes, diyelim ki, en *alt düzey* konuk odalarına yerleştirilecek. Bu malikanede geçici olarak kaldıklarını hatırlatmak için. Bu kasvetli salonları tamir etmek için bakım personeli tutmamız gerekecek. Bunu yaz, Jessica."

Jessica, hoparlörden bekleme müziği çalarken, telefonu çenesiyle omzunun arasına sıkıştırmış, deli gibi notlar alıyor. "Elbette, hanımefendi. Harika bir fikir."

"Yapacak çok işim var." Oleander yüksek sesle iç çekiyor. "Byron'ın bencilliği bu malikanenin harap olmasına neden oldu, ama her şeyi düzeltmeye başlamadan önce çayımı içeceğim."

Evander'ın gözleri panikle dolarken, dili damağına yapışmış halde duvardan itmesi, ilkel bir içgüdüdür. Bunu sadece Laurie fark eder. Evander, kimse zehirlenme konusunda ona inanmadığı için alaycı bir gülümsemeyle karşılanacağını düşünür, ama Laurie boğazını temizler.

"Çayı içmesen iyi olur," der. "İçinde... böcek var."

Oleander kapıya doğru ilerlerken, Jessica onu eliyle reddeder. "Kendi çayımı getirdim. Sanki buradaki çay yapraklarına dokunacakmışım gibi. Jessica, matcha içmek istiyorum."

"Hemen, hanımefendi." Jessica başını eğip, şu anda kuzey kanadının koridorunda koşuşturup, karanlık köşelerden, küflü tablolardan ve *modernizasyona* ne kadar ihtiyaç duyduklarından şikayet eden fırtına gibi patronunun peşinden koşar.

Evander'ın gerginliği azalır, kemikleri sulanır ve çok uzun süre nefesini tutmaktan göğsü ağrır. Ama kadının söylediklerinin şoku geçmiştir.

"Zehirli çayı biliyor," diyor Evander. "Duydun mu? *'Sanki buradaki çay yapraklarına bir daha dokunacakmışım gibi*.' Kelimenin tam anlamıyla *'bir daha'* dedi."

Laurie yer değiştirir, yüzünde hiçbir ifade yoktur. "O burada değildi."

"Ama çayı o göndermiş olabilir," diyor Evander. "Mutfaktan hiçbir şey içmeyeceğini bilerek Hazelthorn'a geldi, ama Dawes herkese bunun bir anevrizma olduğunu söylüyorsa, zehirden haberi bile olmamalı."

"Onun bir iblis olduğundan eminim." Laurie dalgın dalgın diş telini ovuşturur. "Ne zaman ona gönderilirsem, cehennemde yaşamak gibi oluyor. Büyükbabam tüm akrabalarımızı Hazelthorn'dan uzaklaştırdı, sadece onu değil, ama o bunu kişisel bir saldırıymış gibi davranıyor."

"Yani cinayet için bir nedeni var." Evander, kendisine bırakması söylenen kötü alışkanlıkları olan volta atmayı ve parmaklarını şıklatmayı yapmamaya çalışıyor, ama Laurie ona küçümseyici bakışlar atmıyor. "Hazelthorn'dan sanki ona aitmiş gibi, onu elde etmek için her şeyi yapar gibi bahsediyor."

Evander yatağına koşar ve yeni bir karton kart alır. Kalın kartona Oleander'in adını yazar ve Laurie'nin yanına geldiğini fark etmeden önce onu duvara raptiyeyle tutturur.

Yatağı kaplayan nevrotik saçmalıklarla dolu buruşuk kağıtlara bakar.

Duvarda giderek büyüyen kanıtların zihin haritasına bakıyor. "Bunlardan biri benim için mi?" diyor sahte bir nezaketle.

Evander tereddüt eder ve sonra Laurie'nin kartını gösterir. İsim, kalın siyah kalemle iki kez çizilmiştir, sanki *Laurence Lennox-Hall'un* kıvrımlarına ve açılarına bağımlıymış gibi.

"Güzel." Laurie'nin gözleri yarı kapalı ve sesi alaycı bir tona bürünmüştür. "Seninle dedektifçilik oynamayacağım."

"İyi ki," diyor Evander soğukkanlılıkla, "senin yardımını istemedim." Oysa Laurie'nin onun çıkarımlarıyla ilgilenecekmiş gibi konuşmuştu. Bir hata.

Onlar arkadaş değiller.

Birbirlerinden nefret ediyorlar.

Ve Laurie, en önemli şüphelilerinden biri. Kendi izlerini örtbas etmek istiyorsa, bir cinayeti çözmeyi teklif etmeyecektir.

Ama en azından Laurie'nin konuşma tarzına bakılırsa, sonunda bir cinayet *olduğuna* inanmış gibi görünüyor. Bu da bir şeydir.

"Oleander'ın bu tarihi evin ne kadarını yıkmayı planladığını gidip göreceğim," diyor Laurie. "Sen de devam et, Sherlock."

Ama Evander'ın göğsünden ani, açgözlü bir dürtü yükselir ve Laurie'nin önünü keserek çıkışını engeller. Bu, seradaki o anın tam tersidir, ancak Laurie'nin tepkisi sadece kuru bir eğlenceyle kaşlarını kaldırmak olur.

"Bana gerçeği söyle." Evander'ın sözleri boğazında zımpara kağıdı gibi, kalemi o kadar sıkı tutuyor ki derisinde izler bırakıyor. "O gün neden beni öldürmeye çalıştın? Ben sana ne yaptım? Sana ne yaptım ki?" Sesinin ortada çatlamasından nefret ediyor, kendi sefil çaresizliğinden nefret ediyor.

Laurie'nin yüzünde bir şey parıldadı, kendini beğenmişliğinin maskesinde en ufak bir çatlak belirdi. Sonra ifadesi tekrar kapandı ve sıkılmış eğlence geri döndü, ağzının köşesinde oynuyordu.

"Hatırlamıyor musun?" der Laurie, kayıtsız bir şekilde.

"Hayır." Evander hırlamamaya çalışıyor. "Hala *saldırıdan* önceki anılarım yok. Neden olduğunu bilmeye hakkım var."

"Nedeni yok," diyor Laurie rahat bir şekilde. "Bahçede bir oyun oynuyorduk, sen ve ben, ama işler ters gitti ve sen yaralandın."

"Yani suçunu örtbas etmek için beni canlı canlı gömmek mi istediniz?" Evander ona bakar, suçluluk, pişmanlık, herhangi bir şey görmek ister, ihtiyaç duyar.

Ama Laurie, hiç aldırmadan sadece bir elini cebine sokar. "Tabii. Öyle bir şey."

Evander ne bekliyordu ki? Laurence Lennox-Hall'un kusursuz görünüşünün altında gevşek iplikler bulup, kenarları çözülene ve altındaki ham ve titrek gerçeği ortaya çıkarana kadar çekeceğini mi?

Yalan söylüyor, yalan söylüyor, yalan söylüyor

Belki, ama Evander Laurie'nin çenesini tutup kemikleri çatlayana kadar sıkıp, fildişi parçalar arasından gerçeği çıkaramaz. Ona çekiliyor, ondan itiliyor ve bunu bırakamıyor.

"Neden sakladın?" Sesi kısık. "Ne oyunu oynuyorduk? Eğer sadece aptalca bir hataysa, neden yardım istemedin? Ben çığlık atıyordum ve sen ağzımı *toprakla* doldurdun."

Sonunda Laurie'nin gülümsemesi kaybolur. "Çünkü ne zaman bir hata yapsam, büyükbabam çocukken beni döverek canımı çıkarırdı. O yüzden."

Sessizlik odayı bir yumruk gibi kaplar.

Evander, şüphelilerin kartlarının bulunduğu duvarın yanına sırtını dayadı. Bu bilgiyi, kalbinin kanlı çarpıntısına nasıl uydurması gerektiğini bilmiyordu. Bu bir yalandı. Bay Lennox-Hall ona karşı her zaman nazikti, ateşli bir ateş sırasında Evander'ın terli saçlarını nazikçe düzeltir, bir kriz sırasında yatağından düştüğünde onu yatağa kaldırırdı.

"On yaşındaydım," diye ekler Laurie, sanki Evander'ın rahatsızlığından daha ilginç bir şey varmış gibi gözlerini odanın içinde gezdirerek. "Ailem yeni ölmüştü. En mantıklı kararları veremiyordum."

"Yas tutuyordun... Bu yüzden öfkeni benden çıkardın." Evander kelimeleri zar zor çıkarabiliyor.

Laurie omuzlarını silkiyor ve aniden eğiliyor, sağlam elini Evander'ın başının yanındaki duvara koyuyor. Çok yakınlar, kişisel alan ihlal edilmiş ve Evander nefesini tutuyor, kendini daha küçük göstermeye çalışıyor. *Git buradan, git buradan*... Ama bir parçası gitmek istemiyor. Eğer bu bir sindirmeyse, bu oyunu ikisi de oynayabilir.

Laurie'ye ateşli bir meydan okuma ile bakar ve sadece bir saniye için, çarpışmanın gücü onu geri çekilene kadar ona doğru itmeyi düşünür. Ama Evander henüz o kadar cesur değildir.

Ayrıca Laurie'nin hangi oyunu oynadıklarını söylemediğini fark etmeden edemez.

"Bil diye söylüyorum," diyor Laurie, sesi alçak ve boğuk çıkıyor, "bahçede olanlar? Suçlu olan sadece ben değildim." Kolunu hafifçe bükerek kol bandajını gösteriyor. "Dişlerinle tendonumu koparan sendin."

Evander'ın omurgasından yavaşça bir ürperti yayılır, iskelet gibi yapraklar derisinde dans eder. Kafasında keskin ve vahşi bir şekilde büyüyen çalılar yüzünden düşünemez.

Laurie uzaklaşır ve kayıtsız ve etkilenmemiş bir şekilde çıkışa doğru yürür. Kapıdan çıkmadan önce bir kez omzunun üzerinden bakar.

"Kendi adını cinayet duvarına ekle, Evander."

Laurie'nin ardında durgun bir sessizlik kalır ve Evander, elinde tuttuğu yanmış anılarla tek başına kalır ve kartlarına bakar.

Başka bir yalan. Öyle olmalı. O bunu yapmadı.

Ama aniden tekrar tadını alabiliyor — dişlerinin arasında sıkışmış kanlı beyaz tendon, dilini ıslak ve kötü bir şekilde kaplıyor. Ve çok güzel.

GEÇMİŞ

Bahçede küçük bir çocuk var, çamurlu buklelerine beyaz peri parmakotu yaprakları takılmış ve dilinde kan pıhtılaşmış. Kafasının yan tarafında bir yara var, sanki yapışkan vişne şurubunda yüzmüş gibi saçları birbirine yapışmış ve yanında yerde bir kürek yatıyor. Kenarı kırmızıya boyanmış. Bundan öncesini hatırlamıyor.

Yüzüstü toprağa düşmeden önce. Kafası

tutamayacak kadar ağırlaşmadan önce.

Acı bedenini kemirmeye başlamadan önce.

Dünya, çatlamış bir cam küre gibidir, kırık kenarları her döndüğünde onu keser. Kalkamaz, görüşünü kesen ve gözlerini gökyüzüne çeviren acımasız kırmızı çizgilerin arasından göremez. Uyanık olmak budur: yiyip bitiren acı. O, içi boş bir kabak gibi, çocuk şekilli bir şeydir, kendini sürüklerken toprağı pençeler.

Kaçması gerekiyor. Önemli olan tek şey bu.

Sonra iki küçük el ayak bileklerini kavrar.

Küçük çocuk çığlık atar, zihni kuduz bir hayvan gibi yoğunlaşır, dişleri ve dehşetle hırlar ve çırpınır, bahçenin nazik sükuneti, mavi kuşların ve ispinozların cıvıltıları ve defne çitlerinden esen rüzgârın yumuşak uğultusu ile uyumsuzdur. Sarmaşık ve hanımeli ile örülmüş taş duvarlar onları çevreliyor ve her yerde yeşil, öfkeli bir yaşamla büyüyor, rengi o kadar parlak ki kulaklarını acıtıyor. Bir şeyler ters gidiyor.

Ya da belki de uyumsuz olan kendisiydi, kanı, güzel olması gereken bir yerin toprağında birikiyordu.

Burası güzel gelmiyor.

Zemin dişlerle dolu gibi.

Tereyağı rengi saçları olan, yüzü kirli ve gözyaşlarıyla ıslanmış bir çocuk onu acımasızca sığ bir mezara sürüklüyor. Burada sadece ikisi var. Ama uzaktan "Laurie? *Laurence*" diye bir ses duyuyor. Sanki bu altın saçlı çocuk olması gereken yerde değilmiş gibi.

Küçük çocuğun kafası, ağrılar ve korkuyla dolu, köklerle kaplı bir karmaşa, *başka hiçbir şey yok*, sanki bildiği her şey şakağındaki yaradan kan olarak akıp gitmiş gibi. Kan kulaklarını, burnunu dolduruyor. Boğuluyor, sümük ve gözyaşları küçük göğsünü sarsıyor ve Laurie onu kazdığı çukura yuvarlarken, acınası bir yaratık gibi görünüyor olmalı.

Küçük çocuk çukurda kıvrılırken, çığlıkları kalın, ıslak bir çamur haline gelir ve ağzından yana doğru akar.

Laurie, küreği kapıp toprağı kazmaya çalışırken, onun görüş alanının kenarında altın rengi bir leke gibi görünüyor. "Özür dilerim, özür dilerim. Ben sadece... seninle oynamak istedim."

İlk kepçe dolusu toprak küçük çocuğun yüzüne çarpar ve o ağlar. Ayağa kalkmalı, savaşmalı, düşmanının gözlerini oymalıdır, ama bacaklarını nasıl kullanacağını bilmiyor.

Laurie'nin dizleri yaralı, burnu akıyor, saçları bulutlar gibi kabarık ve cildi yazın güneşten yanmış. Kürekle uğraşmaktan vazgeçip mezarın yanında diz çöküyor, kanlı küçük çocuğun sefil halini nefes nefese izliyor.

Yüzünde suçluluk yok.

Düşmüş bir tanrı kadar parlaktır.

"Üzgünüm," diye fısıldar tekrar ve elleri dirseklerine kadar kanla kaplı halde mezara daha fazla toprak atar. "Büyükbabamın seni görmesine izin veremem."

Artık çok geç. Ses yine bahçe duvarının üzerinden yankılanır ve Laurie sıçrayarak omzunun üzerinden dehşetle bakarak gözlerini kocaman açar.

"Laurie! Bir kez daha seslenmek zorunda kalırsam..." Ve

sonra tekrar,

"LAURENCE."

Bu, nehir taşlarının birbirine çarpması gibi çatlayan, affetmez bir ses. Ayak sesleri çakılları ezerek hızla yaklaşıyor ve

bu korkunç oyunda ikisi de yakalanmak üzere gibi görünüyor.

Küçük çocuk, çamurla dolu ciğerlerine hava çekiyor, vücudu gevşek ve kıvrımlı, tüm enerjisini bir kez daha mücadeleye harcıyor. *Çığlık atıyor*.

Laurie, sığ mezara uzanıp küçük çocuğu tutabilmek için karnının üstüne yatar. Öyle eğilir ki, alınları neredeyse birbirine değecek kadar yaklaşır.

Gözleri birbirine kilitlenir.

Perisiyeri otu artık küçük çocuğun ağzının içindedir, yeşil dalları yüzünü çevreler ve kanlı dudaklarını çeker. Etrafındaki toprak nemlenmiştir, Laurie onu aşağı, aşağı bastırırken zengin toprağın kokusu boğucudur. Çamur omurgasını emer ve zayıf ayak bilekleri eski köklerle dolanır.

Sanki bir ağza itiliyor, yutuluyormuş gibi hissediyor.

Ağlıyor, eli boşuna çırpınıyor. Tutunacak bir şey arıyor. Onu kurtaracak bir şey. *Çıkmak istiyor.*

Eski paslı menteşeler açılır, bir kapı açılır. Hızlı adımlar çakılların üzerinde çıtırdar.

"Seni çağırdığımda cevap *ver*. Neredesin?"

Ama Laurie sadece mezara odaklanmış ve daha da eğiliyor, nefesi güneşte ısınmış çilekler ve taze kesilmiş çimen gibi kokuyor.

"Ne olursa olsun," diye fısıldar Laurie, yuvarlak yanaklarında kan lekeleri belirirken, "adının Evander olduğunu ve beni en çok sevdiğini unutma."

Aşk kelimesini kullanmak aptalca, sanki başka birinin kanı ağzındayken böyle bir kelime gerçeği yansıtabilirmiş gibi.

Küçük çocuk, çürümüş, rüzgârla savrulan öfkeyle dolu bir şekilde Laurie'nin koluna dişlerini geçirir.

Bu basit bir ısırık değildir. Yıkıcı ve derindir. Yumuşak bağların altına takılan dikenler, kıvrılan kırmızı solucanlar gibi yırtılan damarlardır.

Küçük çocuğun keskin dişleri arasında tendonlar yırtılır.

Laurie çığlık çığlığa bağırır.

Evander'ın karnının derinliklerinde hoş, sıcak bir uğultu başlar. O yatıştırılmıştır, doyurulmuştur. Çenesi kilitlenir, bilek kemiği çıtırdar ve dilinin ucu, lezzetli, kaygan bir filiz etrafında kıvrılır. Tek

tek düşündüğü, yalnız kalmak istemediği ve artık yalnız kalmayacağıdır. Laurie kaçamaz.

Hâlâ bunu düşünürken, uzun bir gölge küreği kapar ve mezarın üzerine eğilir. Bir hırıltılı bağırış, Laurie'nin tiz çığlığı, sonra güneşin karartılması.

Kürek acımasız ve hızlı bir şekilde iner.

DOKUZ

Küvetin porselen çatlakları arasında siyah damarlar gibi küf iplikleri uzanır. Evander o kadar uzun süre bakmış ki, bir tanesi kangrenli bir gülümsemeye dönüşmüş, dudakları çatlamış ve dişlerinin arasında büyüyen yosunlar görünür hale gelmiş. Küvet boş. Çoğunlukla giyinik. Süveteri, dökülmüş bir dış iskelet gibi koyu renkli fayansların üzerinde birikmiş, yonca ve kırılmış dallar hala çözülmüş örgünün içinde sıkışmış durumda ve ince parmakları, sanki emilmek üzereymiş gibi pençeli küvetin her iki yanını sıkıca tutuyor.

Bahçede olduğu gibi, mezar, toprak, kan...

Evander çıplak gövdesine, kaburgalarını beyaz çizgilerle kaplayan ameliyat izlerine ve kalçalarından kalçalarına uzanan ip gibi çizgiye bakar. Bir kesik. Sanki biri onu ikiye bölmeye çalışmış gibi.

Laurie değil.

Anı belirsizdir, soğuk bir pencere camındaki nefes gibi buğulanmıştır. Laurie'nin, sanki Evander'ın kafasını karıştırıp temizliği ona bırakmamış gibi, kaygısızca odasından çıkalı ne kadar zaman olduğunu hatırlamaya çalışıyor. Gömleğini çıkardığını hatırlamıyor. Ya da küvete girdiğini. Kafasındaki boşluğu, ağrıyan bir azı dişine dilini değdirmek gibi dokunduğunda, zonkluyor ve midesi mide bulandırıcı bir şekilde dönüyor.

Zamanını

kaybetmişti.

Bir bölüm.

Günlerdir ilaçlarını almadığında, bunalmış ve aşırı yorgun olduğunda bunu beklemeliydi. Hasta vücudunun kırılgan sınırlarını suistimal etti, enerjisini altın sikkeler gibi harcadı ve atrofiye yakın kaslarından çok fazla şey talep etti. Küçük banyosunun koyu yeşil duvarlarını saran gölgelere bakılırsa, günün geri kalanını kaybetmiş.

Huzursuzluk ciğerlerine ağır bir yük gibi çöküyor, nefes alışı hızlanıyor, göğsü yara dokusu gerildikçe geriliyor. Kendine bakmaktan nefret ediyor. Kaynamış derisinin felaketinden nefret ediyor. Silinmez bir acı geçmişinin izlerini taşımasından, çirkin bir ay yüzeyi gibi kraterlerle kaplı olmasından nefret ediyor.

Sonunda bir anıyı yeniden yaşadığını bilmediğinden nefret ediyor. Ya da uydurduğundan.

Anılar her zaman belirsiz şeyler olmuştur, geçmişi deliklerle doludur ve uzun yıllar süren iyileşme süreci acı ve ilaçlar nedeniyle bulanıktır. İpuçlarını bir araya getirmeye çalışmaktan ve hayatının altüst olmasından dolayı çıldırmamaya çalışmaktan yorgun düşmüştür.

Sakinleşmesi gerekiyor.

Ama parmak uçlarını dudaklarına dokundurduğunda, keskin dişlerine kıvrılan bir solucan gibi yapışmış kaygan tendonu neredeyse hissedebiliyor.

Ağzı sulanır.

İğrenme duygusu bir kükremeyle onu sarar ve safra karışmış tükürüğünü yutar. Bunu düşünmedi. Beyninin hala o olayın etkisinde olduğu için böyle, hepsi bu.

Çatlak banyo kapısının dışında ayak sesleri duyulur ve başını kaldırır. *Hayır.* Bu halde görülmemeli, yaralarının tiksinti ile bakılmasına izin veremez. Küvetin pürüzsüz kıvrımlarına tırmanarak, attığı gömleğine uzanır ve kapı tamamen açılıp yatak odasındaki lambanın loş ışığı fayanslara yayılırken gömleği göğsüne sıkıca sarar.

Laurie, o çıldırtıcı sırıtışıyla kapı çerçevesine yaslanır, kollarını kavuşturur ve koyu yeşil duvarları, sönük bronz aplikleri, pençeli küveti inceler. Derin siyah takım elbisesiyle, smokininin altında siyah balıkçı yaka kazakla, saçları sanatsal bir şekilde geriye taranmış haliyle zarif bir şekilde kanunsuz görünür. Bu, tüm dünyaya hak sahibi olduğunu düşünen kendini beğenmiş bir çocuğun parlak broşür görüntüsüdür.

Ama Laurie'nin sözleri Evander'ın zihninde mide bulandırıcı bir şekilde dönüp duruyor: *Büyükbabam çocukken beni döverek öldürecekti.* Belki de Laurie'yi tamamen yanlış anlıyor. Belki de her şeyi yanlış anlıyor.

Laurie kaşlarını kaldırır. "Banyo yapmak istiyorsan musluğu açman gerektiğini biliyor muydun?"

Evander bu çocuğu hala sevmediğine karar verir. "Git buradan," diye mırıldanır.

"Akşam yemeğine davet edildin," diyor Laurie. "Ve 'davet edildin' derken, Büyük Teyze Oleander'ın seni düzgün bir hale getirmemi istediğini kastediyorum. İyi haber, özel bir aşçı getirmiş olması, yani dondurulmuş pizzadan daha iyi bir şey yiyeceğiz. Kötü haber ise, Büyük Teyze Oleander'ın varlığı."

Evander, düşük bir iniltiyle küvete yaslanır, vücudu ezilmiş ve sıkılmış gibi hisseder. Bunlar, bir olayın olağan yan etkileriydi, ancak genellikle bu kadar çok zaman kaybetmezdi. Carrington, ilaçlarla onun başında beklemeli, onu yatağa götürmeli ve perdeleri çekmeliydi, böylece Evander, kadife gibi karanlığın unutkanlığına dalıp uykuya dalabilirdi.

Ama açlık, çirkin yüzünü göstermeye cüret ediyor ve Evander, Oleander aleyhine gerçek kanıt bulmak istiyorsa, onu gözlemlemesi gerektiğini düşünüyor.

"Kendini evin hanımı ilan eden kişinin emriyle yarı resmi kıyafet giyilecek." Laurie, banyo kapısının koluna parmak uçlarıyla vurur. "Gardırobunu karıştırıp bir takım elbisenin naftalinini çıkardım."

"Öyleyse, bu izni geri al. Eşyalarıma dokunmanı istemiyorum." Evander gömleğini göğsüne daha sıkı sarar.

"Çok yazık." Laurie kapıdan uzaklaşır ve ortadan kaybolur, sonra kolları sökülmüş bir takım elbise ve parlak oxford ayakkabılarla geri döner. Her şeyi hiç çekinmeden kirli fayansların üzerine atar ve sonra Evander'a bakarak hesaplar. "Bu oldukça mütevazı bir davranış."

Evander çok sığ nefes almaya çalışır, parmakları pamuğa sıkıca kıvrılır. Gözlerinde cinai bir şey olmalı, çünkü Laurie ısrar etmez.

"Banyoyu çabuk bitirmeye çalış," der sadece. "Bekleyeceğim."

"Gidebilirsin," diye tersler Evander. "Benim odamda gizlice dolaşıp..."

Ama Laurie banyo kapısını çarpar ve Evander sessizliğe öfkeyle bakarak kalır. Boğazına bir ürperti yayılır: Laurie'nin odasında tek başına kalıp eşyalarını karıştırmaya devam ettiği düşüncesi. Oraya koşup Laurie'den

çıkmasını talep edebilir, ama şu anda enerjisi bir parmak ucu kadar bile yoktu. Akşam yemeğinden sağ çıkmak onun önceliği olmalıydı.

Banyo yapmak, onun sandığı kadar hızlı bir iş değildir, çünkü daha önce hiç banyo yapmamıştır ve sıcaklığı doğru ayarlayamamaktadır. Carrington genellikle bunu yapar, kıyafetlerini seçer, temiz çamaşırlarını geri getirir, kirli bulaşıklarını toplardı. Carrington'ın kısa ve öz hizmetlerini ve tarafsız bakımını *özlediğini* söylemek doğru olmaz, özellikle de yaşlı uşak çayını zehirlediğinden şüphelenirken, ama Evander her küçük görevde zorlanmaktan nefret ediyor.

Giyinip smokinini giyerken, kanında giderek artan bir tedirginlik hissediyor. Saçlarını ıslak ve açık bırakıyor.

Dikkat çekmek için rol yapmayı bırak. Böyle davranmayı bırak.

Bir kez olsun normal davran.

Kendini sertçe çimdikledi ve sonra safran rengi sabun ve buhar bulutunun içinde banyodan çıkıp Laurie'nin odasına ne kadar zarar verdiğini görmek için odasına gitti.

Durum hayal ettiğinden daha kötüydü.

Laurie şu anda yatağında yatıyor, ayak bileklerini çaprazlamış, kendi kendine mırıldanıyor, Evander'ın ebeveynlerinin fotoğraf çerçevesini havaya atıp yakalıyor.

Evander ona doğru fırlar ve fotoğraf çerçevesini kapar. Onu yan sehpaya çarpar ve Laurie'ye öfkeyle bakar. "Onlara dokunma. *Asla* onlara dokunma."

"Tamam." Laurie, Evander'a soğukkanlılıkla bir bakış atarken hiç etkilenmemiş gibi görünüyor. "Güzel görünüyorsun. Acı dolu akşam yemeğimize doğru eğlenerek gidelim mi?"

Evander, manşetlerini sefil bir şekilde çekiştirir, centilmen ve profesyonel yerine küçük ve boğulmuş hisseder. Yatağına öyle uzanmış olan Laurie, meşe, kekik ve yaz kokan, zarif mükemmelliğin resmidir. Evander, o gömleğin düğmelerini açıp Laurie'nin çıplak kaburgalarına iki elini geçirip, kemiklerin kırıldığını, ciğerlerin çöktüğünü, Laurie'nin yumuşak ağzının iniltiye dönüştüğünü hissedene kadar sıkıp sıkmak nasıl olurdu diye bir an düşünür. Bu, yüzündeki dayanılmaz sırıtışı silerdi.

Evander'ın kafasında yine Laurie'nin bileğine dişlerini o kadar derine batırdığı ki kemiğe değdiği keskin kenarlı anı belirir.

Laurie'nin kol desteğine dikkatli bir bakış atar, ama kol desteği smokinle örtülüdür. Yedi yıl geçmesine rağmen, aralarındaki kavga hala Evander'ın zihnini meşgul etmektedir.

Evander gözlerini sertçe kırpıştırdı. "Yatağımdan in. Kağıtlarımı karıştırdın mı?"

Laurie, sanki karıştırmak aklına bile gelmemiş gibi, yatağın üzerine dağılmış not defterlerine ve yırtık kağıtlara kayıtsız bir bakış attı. "Hayır. Umurumda olmadığını zaten söyledim."

"Yalan söylüyorsun." Evander kaşlarını daha da çatıyor. "Notlarımı okudun, değil mi?"

Laurie alaycı bir şekilde parmağını kalbinin üzerine götürür. "Yemin ederim, asla yalan söylemem."

Sanki. Evander kapıyı gösterir. "Yatağımdan kalk ve dışarı çık."

Laurie kendini yukarı kaldırır ve kapıya doğru sürüklenir. Evander, birkaç saniye içinde anne babasının fotoğrafını yerine koyar. Onların yüzlerine saygıyla dokunur, sonra alan kılavuzunu kapar ve yastığının altına saklar.

Potansiyel bir zehirleyiciyle akşam yemeğini atlatırsa, kitabı incelemeyi bitirecektir.

Karşılıklı nefretlerinin açıkça belli olması için, Evander, Hazelthorn'da dolaşırken Laurie'nin birkaç adım gerisinde yürür. Gece olunca, koridorlar kasvetli mezarlık alanlarına dönüşür, siyah katran yaldızlı tabloları kaplar ve ağır kadife perdeleri isli balmumu şelalelerine dönüştürür. Çiçek desenli kanatlı koltukların ve koyu kiraz ağacından yapılmış büfelilerin bulunduğu salonlardan geçerler, dağınıklık her odayı dar ama aynı zamanda geniş gösterir, sanki Hazelthorn her şeyi yiyip bitirebilecek ama yine de boş hissedebileceğini kanıtlamak istercesine.

Laurie sabırsızca bir sahanlıkta durur, Evander ise buna karşılık daha da yavaş yürür, koridoru süsleyen aşırı büyümüş saksı monstera ve kızıl saçlı eğrelti otlarını elleriyle okşar. Kıyafetleri de ona yanlış gelir, cildine çok sıkı ve acımasızdır, sürekli manşetlerini, düğmelerini, yakasını çekiştirir. Endişesi arttıkça, kıyafetler, ışıklar ve tiz sesler gibi şeyler daha da dayanılmaz hale gelir. Bazen kendi derisinden çıkıp

serin ve karanlık bir yerde uzun bir şekerleme yaparken, onu çamaşır ipine asıp biraz havalandırmak ister. Ama bunlar yüksek sesle açıklayabileceği türden şeyler değildir. Zaten kimse onun nasıl hissettiğini umursamıyor.

Kendini Laurie'ye doğru sürükler, çok sıkı olan yakasını çekiştirir.

"Düğmelerini açma," der Laurie.

"Boğuluyorum." Evander kendi sesindeki sızlanmayı duyabiliyor.

"Umurumda değil." Laurie, kapalı bir kapının altından ince bir ışık çizgisi sızan bir oyuğa doğru başını sallar. "Dawes büyükbabamın ofisinde. Bütün gün oradaydı. Sözde işlerini düzene sokuyormuş."

"Neden bu kadar şüpheci konuşuyorsun?" Evander, Laurie ile konuşmadığını hatırlamadan önce böyle der.

"Çünkü ona güvenmiyorum." Laurie gözlerini devirdi. "Bir genç avukat birdenbire tüm mirasın sorumlusu mu oldu? Tabii ya. O saçma sapan vasiyeti okuduğunu ve mirasımı benden çaldığını söylemeye gerek bile yok."

"Teknik olarak," diyor Evander, "onu elimden alan bendim..." Durur ve kendi ağzından çıkanlara kaşlarını çatarak bakar. Gerçekten kendini toparlaması gerekiyor.

"Çok doğru dostum. Çok doğru. Sen benim tüm sorunlarımın kaynağısın." Laurie onları büyük merdivene götürür.

Evander, bir kurdu kızdırmadan önce daha dikkatli olmalı. Onun tek güvenlik ağı, Laurie'nin Evander'ı merdivenlerden itip boynunu kırarak Hazelthorn'u tamamen kaybetme riskini almayacağı varsayımı.

"Konservatuvar o tarafta mı?" der Evander. Laurie

merdivenlerden inmeye başlamıştır. "Evet, ama..."

Evander dönüp ters yöne doğru koşmaya başlar, Laurie ise onu yakalamak için çabalarken geride kalır.

"Evander, bekle."

Laurie'nin ağzından kendi adını duymaktan aldığı zevki açıklamak mümkün değil.

Yorgun bedeninin yapabileceğini düşünmediği bir hızla, Evander köşeleri dönerek, halının ürkütücü bir şekilde yosun gibi hissettirdiği loş, dar geçidi bulana kadar koşar. Önünde vitray kapı vardır, karanlıkta bile parıldayan yakut rengi vurgular. Tek bir ışık bile onu yaklaştırmaz, ama sanki midesinde bir kanca varmış gibi içine çekilir.

Kalın, melas gibi bir korku boğazında atmaya başlar. Bir uyarı. Nefesini tutarsa, neredeyse duyabilir: tüm bitkiler tek bir nefesle, düzensiz ve çaresizce nefes alıyorlar, sanki boğucu karanlıkta ölüme terk edilmişler gibi.

Laurie aceleyle ilerler ve Evander'ı yakasından tutar. "Yanlış dönüş."

"İçeri girmek istiyorum." Ama istemiyor. Parmakları kapı kolunu kavrarken titriyor. "Bakmam... gerek."

Kanıt, ipucu, alan kılavuzundaki zehirli bitkiler için.

Ama kolu çevirdiğinde, kapı açılmıyor. Kolun sallanması, çerçeve içindeki camı tıkırdatmaktan başka bir işe yaramıyor. Laurie onu geri çekiyor.

"Kapıyı kırmadan önce," der, "sana onun öldüğünü hatırlatayım. O orada değil. O öldü ve bir daha asla geri gelmeyecek." Ses tonunda hiçbir değişiklik yoktur, ama parmakları Evander'ın yakasını çok sıkı tutmaktadır.

Eskiden Evander, Laurie'nin soğuk davranmaya çalıştığını, kalbinin göğsünde çürümüş bir alaycı nabız attığını düşünürdü, ama şimdi Laurie'nin neden böyle davrandığını düşünüyor.

Onun için üzülmeye cüret etme.

Bunu yapmamak zor.

Evander kapıya bakarken, sanki içeri girerse hala fayansların üzerinde uzanmış bir ceset görecekmiş gibi, hem çekici hem de itici olan bu yaygın *yanlışlık* hissi midesinde birikiyor. Bu küçük koridorda bile, balçık, gübre ve yeşil, iğrenç bir tatlılığın kokusu boğucu ve camın diğer tarafına yapışmış yeşil sarmaşıkların siluetini gördüğünü sanıyor.

Laurie, Evander'ı nefesinin kesileceği kadar hızlı bir şekilde döndürür.

"Kapıyı kim kilitledi?" diye fısıldar. "Bir şeyler ters gibi. Sanki..."

"Kapıyı kimin kilitlediği kimin umurunda?" Gölgeler Laurie'nin yüzünün yarısını kaplıyor, gözleri erimiş opallere dönüşüyor. "Belki de onun önemsiz hayaleti petunyalarını rahatsız ediyordur. Umurumda bile değil."

"Sen tam bir yalancısın." Evander, Laurie'nin elinden kurtulur ama uzaklaşmak yerine, öfkeyle bir adım yaklaşır ve göğüs göğüse gelirler, karanlık, tüylü ve ağır bir şekilde etraflarını sarar. "Bu arada, yalan söylediğinde belli oluyor."

"Ne belli oluyor?" Laurie küçümseyici bir ses tonuyla sordu.

"Yüzün şöyle bir şey yapıyor... Aslında, söylemeyeceğim. Benimle dalga geçtiğini anlamama yardımcı oluyor." Evander sesini sabit tuttu, ama öfkesi oradaydı, diken diken ve canlı. "Biri kanıt aramamı engelliyor."

"Çok ilginç," diyor Laurie. "Sen de beni akşam yemeğinden alıkoyuyorsun."

Evander titreyen yumruklarını arkasına sakladı. "Ne bulmamı istemiyorsun? Bir şey mi saklıyorsun?"

Çok yakındırlar, bu küçük koridor çok dardır, ama Laurie sadece başını eğip duvara yaslanarak, uykulu, yarı kapalı gözlerle Evander'ı izler, sanki hissedilir hayal kırıklığı onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi.

Sonra Laurie duvardan uzaklaşır ve bir an için ağzı Evander'ın kulağına çok yaklaşır, soğuk sözlerinin nefesi sıcak bir esinti gibidir. "Kapıları açmaya başlarsan, görmek istemediğin şeyler bulabilirsin. Ya da daha kötüsü, uyanabilirsin."

"Uyumuş değilim," der Evander, ama cildinde bir sıcaklık hisseder.

"Sen ne dersen o," der Laurie. "İstersen beni parçala,
tüm sırlarımı sakladığım yeri bul. Ama sana yardım etmeyeceğim. Onu kimin öldürdüğü umurumda değil ve ne yapacağın da umurumda değil."

Evander'ın kalbi göğsünde hızla atıyor ve hissettiği şeyi nasıl adlandıracağını bilmiyor, bu korku, kafa karışıklığı ve heyecan verici *açlığın* karışımı. Tek bildiği, Laurie'nin onunla oynadığı, zevk için onu kıvrandırdığı.

"Yalancı. O kadar önemsiyorsun ki, bundan hasta oluyorsun." Evander her kelimeyi olabildiğince sessiz ve acımasızca söyler ve sonra Laurie'nin omuzları duvara çarpacak kadar hızlı bir şekilde onu itip geçer. "Şimdi bana yemek odasının yerini göster."

"Bana ne yapmam gerektiğini söylemeyi çok seviyorsun," diye mırıldanır Laurie arkasından. "Ve sen de söylenilmesini seviyor gibisin." Yavaşça bir sıcaklık Evander'ın boynuna yayılır
ve bunu bu kadar

soğukkanlılıkla söylediğine inanamıyor, ama Laurie'nin gözlerinin sinirle kararmasına seviniyor.

Evander bu raundu kazandı.

Hızlıca yürür, seranın kapısının altından sızan zehirli bitkilerin tatlı, çiçeksi kokusunu geride bırakmaya çalışır.

Laurie kendini toplar ve onu takip eder, etrafını dikenli bir sessizlik sarar, ama Evander geriye baktığında, Laurie'nin yüzünün bir mezarın üzerindeki taş meleklere dönüştüğünü fark eder.

Eskiden belli etmezdi. Şimdi belli ediyor.

Yalan söylediğinde, yüzünü sabit tutmak için fazla mesai yapacaktır. Bu çok yararlı bir şey.

Evander gülümsemesini kendine saklıyor.

ON

Onunla ilgili bir sorun var, bu kadar aç olmasıyla ilgili.

Evander bunu düşünmemeye çalışıyor, kafasının arkasında titreyen paniği, neredeyse mantıklı olan yatıştırıcı klişelerle bastırıyor. İlaçlarını bırakması, muhtemelen uzun süredir bastırılmış bir açlığı tetiklemiştir. Ya da belki de büyüme çağındadır. Dişlerinin yumuşak, etli bir şeye yapacağı izleri düşünmeden duramıyor.

Resmi yemek odasına vardığında, kendini gergin, aç bir elektrik topuna dönüştürmüş ve kendi vücudunu bir koza gibi kazımak için duyduğu dürtüyü görmezden gelmesi zorlaşmıştır. Bu yemeği atlat. Sonra serin çarşafların arasına girip, cildi sıcak, kuru kabuklar halinde kemiklerinden dökülmek üzereymiş gibi hissetmeyene kadar hareketsiz yatabilir.

Laurie, sanki az önce Evander'ın kulağına fısıldarken ağzı birkaç santim uzakta değilmiş gibi, kendini yine ilgisizlik kutusuna geri koydu. *Ya da daha kötüsü, uyanabilirsin*. O, Evander'ın açık ağızına dökülen benzin gibidir ve en kötüsü de bunun tadını sevmesidir.

Önlerinde devasa bir masa uzanıyor, yansıtıcı bir gölün parlaklığı kadar cilalanmış siyah meşe ağacından yapılmış ve ortasında düzinelerce kalın kırmızı mum dizili, yanlarından kanlı mum damlaları akıyor. Uzakta, Oleander aniden ayağa kalkıyor, sandalyesi pençeli bir çığlık atıyor, Evander irkiliyor ve Laurie çekiniyor. Masadaki baş koltuğu çekerek çıkarırken kaşlarını çatıyor.

Evander'ın bunun kendisi için olduğunu anlaması bir dakika sürer.

"Gecikmeler kabul edilemez, Laurence. Sana bunu daha önce de söylemiştim."

Oleander'in büzülmüş dudakları, gece elbisesine uyan koyu mor bir renkle çizilmiş.

Oleander, dişlerini gösteren, çivili bir kanlı et parçası gibidir, tırnakları çaresiz fareleri yakalamak için sivrilmiştir.

"Şaşırtıcı bir şekilde," diyor Laurie, "bizi yavaşlatan küçük lorddu."

"Karşılık verme," diye bağırır Oleander.

Laurie gözlerini devirir ve Evander'ın önce geçmesi için alaycı bir selam vererek kenara çekilir.

Sanki kurban sunakına doğru bir yolculuk gibi hissediyor. Sessizce yürüyor, ayakkabıları döşeme tahtalarında tuhaf bir ses çıkarıyor, siyah masa uzayıp gidiyor. Otuz, belki kırk kişi oturabilir. Yukarıda, örümcek ağlarıyla kaplı avizeler titriyor, ampullerin çoğu toz tabakalarının altında yanmış ve derin orman duvarları odayı havasız ve daraltıyor. Sadece dört yer hazırlanmış: beyaz tabaklar, bembeyaz peçeteler, tabakların her iki yanında korkutucu miktarda çatal ve bıçak, yakutlarla süslenmiş ve cama yapışan yapışkan, erik rengi şarapla dolu kristal kadehler.

Oturur. Oleander ona gülümser ve uzun pençesini omzuna koyar.

"Aferin oğlum," der ve sağındaki koltuğa oturur.

Masada baş köşede oturması çok komik. Byron Lennox-Hall'un izi onun yanında kaynıyor, parmaklarıyla sandalyesinin altını tıklatarak içindeki huzursuz enerjiyi yatıştırmaya çalışan bu önemsiz yedeği hakaret ediyor.

Oleander küçük gümüş bir çanı alır ve Evander'ın kulakları çınlayacak kadar sertçe çalar. Siyah yelekli bir garson birdenbire ortaya çıkar ve inci gibi parlak çorba kaselerini her birinin önüne tek tek koyar.

Laurie, Evander'ın solundaki sandalyeye çöküyor. "Jessica bizimle yemek yiyecek mi?"

Oleander kırılmış görünüyor. "O yer Benedict Dawes için, şimdiye kadar gelmiş olmalıydı. Vasiyetnamenin bir kopyasını avukatlarıma göndermek için onunla iletişime geçmem gerekiyor. Bu arada, benim yokluğumda okumayı yapacağına *inanamıyorum*. Jessica nerede? Jessica!"

Bir garson Evander'ın önüne bir kase koyar. Yağlı, iştah kesici bir parlaklık, yüzeyin altında yüzen topak topak beyaz şekillerle ona bakmaktadır.

Jessica, elinde hala klipsli dosyasını tutarak ve şimdiden yorgun görünüyordu, yemek odasına koştu.

"Bay Dawes'i getirdin mi?" diye bağırır Oleander.

"Çok üzgünüm hanımefendi," der Jessica. "Akşam yemeği davetini reddetti."

"Sana söylemiştim," der Oleander sakin bir sesle, "güçlü kadınlar başarısızlık karşısında geri çekilmezler. Güçlü hissetmek *istemiyor* musun?"

Jessica, işinden ayrılmayı tercih edeceğini ima eden bir şeyler mırıldanır, ama boğazını temizler ve "Tekrar soracağım" der. Odadan çıkar.

"Bu günlerde iyi asistan bulmak imkansız." Oleander burnunu çekip şarabını kaldırır.

Yavaş yudumlarla ağzına kayar ve Evander tiksintiyle gözlerini kocaman açarak onu izler. Bu masada hiçbir şey içmeye niyeti yoktur.

Bir kaşık seçer, Laurie'ye yan gözle bakar, Laurie bir kaşığını kaldırır, o da başka bir kaşık seçer.

Laurie gümüş bıçağın ucuyla çorbasını karıştırır. "Bunun içinde ne var? Aşçının teri ve kanı mı?"

Oleander yeğenini görmezden gelir ve buz gibi bakışlarını Evander'a çevirir, onu bir sonraki yemekmiş gibi ölçüp biçer. "Bir uşak tutacağım, böylece her zaman saygınlığını koruyacak biri olsun. Seni odana götürüp getirecek, böylece *kaybolmayacaksın*." Laurie'ye kötü bir bakış atar ve o da dişlerini göstererek gülümser. "Sen hasta bir çocuksun, bu yüzden sağlığına özen göstereceğim."

Evander'ın midesi ağzına gelir ve ne yapacağını, ona ne söyleyeceğini bilemez, bu yüzden ilk kaşık çorbayı yutar. Tuzlu çorba diline değdiği anda, derin açlığı canlanır. Nefesi kesilir, çılgına döner, kaşığını yavaşlatamaz.

Laurie karmaşık bir ifadeyle onu izler ve Oleander parmaklarını şıklatıp garson

bardağı kaldırır.

Bir sonraki yemek servis edilir: böğürtlen ve beyaz peynir salatası, ince dereotu ve somonlu krepler gül şeklinde kıvrılmıştır. Evander her şeyi yer, ekşi salata sosu gözlerini yaşartır ve somon dilinden kayar gibi boğazından aşağı iner. Her şey yağlıdır. Hiç bu kadar çok yeni şeyi birden tatmamıştır.

"Benden ne istersen iste, Evander." Oleander elini onun elinin üzerine koyar, cildi o kadar nemlidir ki, titremesini zorlukla bastırır.

Evander uzaklaşmaya çalışır, ama Oleander'in tırnakları mengene gibi bileğini sıkıca kavrar.

"Ben senin için Byron'un olduğu gibi olacağım. Bir koruyucu. Bir *büyükanne*." Gözleri parlak, sesi alçak ve paslı bir mırıldanma. "Onun seni çok sevdiğini biliyorum ve her şeyin eskisi gibi kalmasını sağlayacağım, böylece bu karmaşık mülkün bakımı ve tüm sıkıcı talepleri hakkında endişelenmene gerek kalmayacak. Huzur içinde iyileşebilirsin."

"Hiç hasta görünmemesi ne garip." Laurie parmaklarını masaya vuruyor, sesi sıkılmış bir vızıltı gibi, ama gözleri Evander'ı sandalyesine çiviliyor.

Garson, Evander'ın boş tabaklarını kaldırıp, üzerine tuz ve kekik serpilmiş, kalın ve sulu bir biftek tabağı koyar. Doymuş hissetmesi gerekir, ama midesi dipsiz bir kuyu gibidir.

En son ne zaman et yediğini hatırlayamıyor.

"Ne yapıyorsun?" Laurie sahte bir neşeyle sorar, ama gözleri doğrudan Oleander'e dikilmiştir.

Onu görmezden gelir ve Evander'e yaklaşır, mide bulandırıcı tatlı parfümü onu güller ve bergamot kokusuyla boğar. "Yeni koruyucun olarak sana *çok* iyi bakacağım."

Aniden, her şey fazla gelir. Kadın çok yakındır, mumlar çok sıcaktır, biftek tabağında taze kesilmiş bir boğaz gibi kanamaktadır. Alnında ter damlaları belirir ve oda mide bulandırıcı bir şekilde döner, ama odaklanmak zorundadır.

Katili bulmak istiyorsa, sorular sormak zorundadır. *Konuşmak zorundadır.* Kendi ciğerlerine uzanıp her heceyi tek tek çıkarmak zorunda kalsa bile. Kelimeler her zaman ağzında ölü güveler ve kurumuş çiçekler gibi durmuştur, kimse onun söyleyeceklerine ilgi duymadığı için duyulmamıştır

. O zeki değil, şiirsel değil. O sadece, en çok istediği şeyin, hangi güzel, sihirli kelimelerin sonunda onu anlaşılır kılacak olduğunu bulmak olduğu halde, çok açık sözlü konuşan bir çocuk.

Yarı gömülü bir tabut, Byron Lennox-Hall'un çatlamış göğsünden dışarı çıkan buruşuk vasiyetname sayfaları ve çürüyen derisinin kemiklerinden dökülmesi aklına gelir.

Evander, gözleri tabağına kilitlenmiş halde, yavaşça nefes almaya, kendini sakinleştirmeye çalışır. *Ona bakma.* Böylesi daha kolay. "Bay Lennox-Hall sizi Hazelthorn'dan neden kovdu? Ne kadar paranız var? Ve botanik zehirleri hakkında bilginiz var mı?"

Oleander bileğini bırakır ve sert bir öfkeyle geri çekilir.

Laurie açıkça güler. Bu hızlı, tekil bir sestir ve Evander'ı şaşırtarak başını kaldırmasına neden olur.

"Ne küstahça sözler." Oleander'ın burun delikleri genişler. "Bunu sana kim söyledi?"

Aslında bunlar iyi düşünülmüş sorular ve soruşturmasıyla ilgili, ancak onun düşmanlığının suçluluk duygusundan kaynaklanıp kaynaklanmadığını anlamaya çalışıyor. Not defterini getirmeliydi.

Yutkunur, kendini bağlı hissetmez ama devam etmeye kararlıdır. "Peki, o zaman neden buraya bu kadar çok gelmek istiyorsun? Eğer fakirsen, Hazelthorn'u istemen mantıklı."

"Ben fakir değilim... Bu tam bir saygısızlık!" Oleander avucunu masaya vurur ve Evander'ın cesareti kaybolur, sandalyesine yaslanır.

"Onun konuşmasını istedin." Laurie sandalyesine yaslanarak sevinçle, "Bak, konuşuyor," der.

"Sözlerimi iyi dinle, Laurence," diye tıslar Oleander, "bu saygısız, tembel tavrını düzeltmek için senden sert bir disiplin alacaksın, yoksa seni askeri okula göndereceğim."

"Kulağa eğlenceli geliyor," der Laurie yavaşça.

Evander, bıçağı ve çatalı yanlış tuttuğunu bilerek bifteğini keser, ancak tabağına dokunmadığı için Laurie'yi taklit edemez. Evander, pencere kenarındaki koltuğuna oturup açık bir kitap okurken yulaf ezmesi yemeye alışkındır. Biftek ağzında kanar.

"Onun gitmesini istiyorsun, değil mi canım?" Oleander, Evander'a bakarken neredeyse mırıldanır. "Sana ne yaptığını biliyorum."

Göğsünde panik dalgalanır ve Laurie'ye göz ucuyla bakar, mum ışığının elmacık kemiklerini parlak bir şekilde aydınlatmasını ve gözlerini sıvı, parlak okyanuslara dönüştürmesini nefret eder. Hiç çaba sarf etmeden güzeldir.

Ter, Evander'ın göğsünden düz bir çizgi halinde akıyor ve ceketini, gömleğini, serinlemek için her şeyi çıkarmak için çılgın bir dürtü duyuyor. Midesinde mide bulantısı dönüyor ve bifteği itmesi gerekiyor, ama nedense hala bıçağıyla kaygan bir tutuşla onu kesmeye devam ediyor. Parmak eklemlerinde kan lekeleri var. Biftek neredeyse hiç pişmemiş. Çiğ. Çiğnemeden bir parça yutuyor.

Sonra aniden tabağı kaldırılır, garsonun beyaz eldivenli eli önünden bulanık bir ışık gibi geçer ve o, boş masaya bakakaldı, dili bakır rengi lekelerle kaplı, çatalı ince parmaklarında işe yaramaz bir şekilde sallanıyor.

"Bunu geri alabilirsin," diyor Oleander tatlı bir sesle, "bana nazikçe cevap verdiğinde."

"Yani, istediğin cevapları vermeni mi?" Laurie hala bifteklerine dokunmamıştır. Koltuğunda tembel bir açıyla kambur oturur, bir bacağını koltuğun koluna atar, parmakları bıçağıyla oynarken yemeği soğur. "Neden onun da yüzüne bir tokat atmayı denemiyorsun, teyze? Bunun çok işe yaradığını duydum."

Evander boğazını temizler. Başında zonklayan bir ritim vardır, her atışında konsantrasyonu bozulur. Oleander'ı analiz etmeli, ona daha fazla soru sormalıdır, ama tek düşünebildiği Laurie'nin az önce söylediği sözlerin altında yatan anlamdır. Belki de, onun kendisine nasıl davrandığından bahsediyordur.

Oleander'in gözlerine öfke sızar. "Yeter."

"Hazelthorn'u elinde tutacağına dair hayaller kurmayı bırak." Laurie bıçağın ucunu masaya saplar ve çevirir. "Sen burayı hak etmiyorsun ve burası da seni istemiyor. Burası *benim* mirasım." Sonra Evander'a bakar ve gözlerinde çok parlak ve korkunç bir şey vardır. "Hazelthorn'u istiyorum. Her zaman Hazelthorn'u istedim."

Bu bir tehdit gibi ya da belki de kavga davetiyesi gibi geliyor. Belki de Laurie, yumruk izleriyle morarmış bir göz ve parçalanmış parmak eklemleri istiyor, ciğerlerini boğan ilgisizliği bastırmak için acı çekmek istiyor.

Evander çok hızlı nefes alıyor, elleri çatal bıçakların etrafında titriyor. Tek düşünebildiği şey tabağını geri almak olması iğrenç. Bu *o* değil. Ama beyni istiridye kabuğundaki nemli et gibi emilmiş gibi hissediyor ve tek söyleyebildiği şey, "Laurie kalabilir. Ben... onun kalmasını istiyorum. Lütfen yemek yiyebilir miyim? Özür dilerim." Son cümle, Laurie'nin duymak istediği şey buysa diye fısıldayarak söyleniyor.

Oleander, garsona Evander'ın tabağını geri götürmesi için başını salladı ve Evander, kendi yağlı suyunda donmuş başka bir et parçasını kesmek için acele ederken, rahatlaması açıkça belliydi.

"Gördün mü, o kadar zor mu? Tek istediğim saygı." Sonra Laurie'ye parmaklarını şıklattı. "Sen ise masamdan kalk. Akşam yemeği yemeden yatabilirsin."

"Memnuniyetle." Laurie sandalyesini geri çekiyor. "Evander'ı bir çırpıda yutmaya çalışma. O, boğazında takılacak türden bir dilek kemiği gibi geliyor bana."

Bir elini cebine sokmuş, diğer elini ise gevşekçe yanına sarkıtmış, umursamaz bir tavırla odadan çıkar. Evander, neden daha önce tüm bunları düşünmediğini bilmiyor: kesik bir tendon, bilekliklerin sert sınırlarına karşı sürekli kıvrılan parmaklar, sonsuza dek süren bir çığlık. Anlayış, cıva gibi hızlı bir şekilde gelir.

Laurie sol elini hiçbir şey için kullanmaz.

Bifteğini kesemezdi ve asla yardım istemezdi.

Oleander, Laurie'nin bunu yiyemeyeceğini bilerek bu yemeğin servis edilmesini emretti.

Oleander'ın dudaklarında alaycı bir gülümseme belirir. "Evander, bana bak. *Evander*." Talep, sesini sertleştirir. "Bana bak dedim."

Ama boş tabağına bakıp, onu yalayabilir miyim diye merak ediyor, kusacak mı yoksa daha fazla isteyecek mi diye merak ediyor. Kırmızı mumdan damlayan mumlar masanın üzerine akıyor ve aşırı cilalanmış meşe ağacının yansımasında yüzü gözsüz bir hortlak gibi uzuyor. O bir çarpıklık, o bir vahşilik.

Hazelthorn'u hiçbirine kaptırmayacak.

Artık onun.

Hepsi onun.

Kimsenin ne düşündüğünün önemi olmadığını karar verir ve tabağını yalar.

ON BİR

Uyumak bir risk gibi geliyor, rüyaların viskoz katrana batırılmış parmaklarını kulaklarına sokup felç olmuş yüzüne çığlık atması gibi, bu yüzden Evander okumaya karar verir. Küflü eski dedektif kitapları yığını pencere kenarındaki koltuk minderlerinin üzerine devrilir, o da birini bitirip diğerine geçer, itirafları nasıl elde edeceğini ve ipuçlarını nasıl analiz edeceğini tazeler. Kitapların 1880'lerde yazılmış olması pek yardımcı olmuyor. Ama en azından kendini bir döngüye kaptırmıyor, zehir hakkında düşünmüyor ya da kürekle vurulan o yıpranmış anıyı tekrar tekrar hatırlamıyor...

aşağı aşağı aşağı

Saha rehberini karıştırırken uyuklar, ama köşedeki eski guguklu saat 7:00'yi gösterdiğinde, saatin uygun olduğuna karar verir.

Avlanmaya gider.

Yatak odasının kapısını açıp, karanlık kuzey kanadının koridoruna adım attığında, hala sarhoş edici bir heyecan onu sarmalar. Kimse ona durması için bağırmaz. Onu odasına geri itmez. Onu yatağına yatırıp sessiz olmaya, *sadece sessiz olmaya* zorlamaz. O, kilidi açılmış, zincirlerinden kurtulmuş bir şeydir ve yıpranmış kelebek kanatlarının iğnelerinden kopup, geride sadece kendi izini bıraktığını hissedebilir.

Evander nefesini yarıda tutarak koridorlarda dolaşır, sabahın erken saatlerinde güneş ışığının halıya altın parmak izleri bırakmasından keyif alır. Yaz, pencerelerin dışında şimdiden sıcak ve tadı alınmamış bir şekilde beklemektedir ve ağır perdeleri sıyırırken toz zerrecikleri uçuşur. Düğmeli gömlek ve yelek giymiş, kemerini sıkı bağlamış ve saçlarını lastikle toplamıştır.

uykusuzluk ve midesinde sürekli hissettiği endişe nedeniyle aşırı yorgun ve gergin olduğunu gizlemek için her şeyi düzgünce yapmıştır. Arka cebine, dedüksiyonlar için not defterini sıkıştırır. Çalışma zamanı.

Salonlara, çalışma odalarına ve kütüphanelere bakıyor, kitaplar o kadar eski ki dokunulduğunda sırtları dökülüyor. Her köşeye saksı bitkileri sıkıştırılmış, monstera, filodendron ve pothoslar, tavana doğru büyürken minik kökleri duvar kağıdına tutunmuş. Karanlık köşeler, boğucu kasvet onları rahatsız etmiyor gibi görünüyor, bu normal değil. Eski seramik saksılarından kopup halıya kök salmış minik yeşil filizlerin üzerinden geçerken, acaba bir şey mi arıyorlar diye merak ediyor.

Belki bir çıkış yolu. Ya da daha derine inmenin bir yolu.

Evin doğru kanadını bulmak biraz zaman alıyor, araştırmaları onu abartılı sanat eserleri, büyük piyanolar ve lüks ama tozlu dolaplarla dolu odalardan geçiriyor, ta ki onu bulana kadar.

Laurie'nin odası.

Onun varlığı, yere dağılmış saf kaosla açıkça ortada: açık valizler ve her yere saçılmış giysiler, kapının yanında yığılmış ayakkabılar, parlak bir dizüstü bilgisayarın üzerine istiflenmiş kirli tabaklar, devasa dört direkli yatak, karışık çarşaflardan oluşan dağınık bir yuva. Oda, Evander'ın odasının üç katı büyüklüğünde, duvar kağıdı faunlar yerine koyu gül tomurcuklarıyla kaplı, ama yine de bir misafir odası gibi görünüyor. Laurie'nin kim olduğu, nelerden hoşlandığı, ne düşündüğü hakkında hiçbir ipucu yok. Ama o da Evander gibi son yedi yıldır burada yaşıyor. Elbette, yılın çoğunu yatılı okulda geçiriyor, ama Evander zamanının yarısını yatakta hasta olarak geçiriyor ve yine de odasını rahat, yaşanmış ve *kendine ait* hissettirmeyi başarıyor. Ya Laurie kendisinin bir kısmını saklıyor ya da burada kendini evinde hissetmesine hiç izin verilmedi. Belki de hiçbir yerde.

Tereddüt ediyor, eli hala kapı kolunda, Laurie yokken içeri girip gözetlemeye cesaret edebilecek mi diye merak ediyor.

Sonra bir şey duyar. İlk başta yumuşak bir ses. Akan su sesi, keskin bir nefes alma sesi. Sesin içinde acı hissedilir ve Evander, anlamadığı ilkel bir şekilde bu sese çekilir.

İnce bir kapı, buharın benekli bir sis halinde dışarı çıkması için aralık bırakılmış, bitişik bir banyoya açılıyor. Evander, göğsü

göğsü o kadar gergin ki kaburgaları kırılmak üzereymiş gibi hissediyor. Duvara yakın durarak içeriye bakıyor.

Laurie banyo kapısına sırtını dönmüş, gömleğini çıkarmış ve çıplak omurgası kavisli bir sırt gibi duruyor. Lavabonun üzerine eğilmiş, musluktan akan su o kadar sıcak ki buhar onun üzerinde pamuklu bir bulut oluşturmuş.

Sol kolu musluğun altına daldırılmış. Ve

ağlıyor.

Sert, düzensiz bir ses, gözyaşları vahşi denizlerden ve parçalanmış gökyüzünden koparılmış, her zamanki ilgisizliği ve alaycı esprileri yok olmuş. Bu an o kadar ham ve çıplak ki, görmek yanlış geliyor.

Evander ayrılmıyor.

Bu anı içimize çekiyoruz. Onu yutuyoruz. İzlemek istiyoruz.

"—*Siktir*," Laurie fısıldıyor, acı sesi ikiye bölüyor. "Bundan çok, çok bıktım. Ben çok..." Sessizleşiyor, çıplak omurgasından aşağıya doğru bir spazm titriyor.

Sonra vücudu eğilir ve Evander daha fazlasını görebilir.

Destek çıkarılmış. Laurie'nin bileği bükülmüş bir pençe gibi görünüyor, o kadar bükülmüş ki parmakları ön koluna değiyor. Kemik ve bağların bu şekilde bükülmesi, o kadar sıkı ve sert bir şekilde kıvrılması, gergin kaslara acı yazılması mümkün olmamalı. Evander izlerken, Laurie onu düzeltmek için masaj yapmaya çalışır, ancak hıçkırıklarla boğulur.

Bunu ona Evander yapmıştı.

Hareketsiz durmaktan titriyor, göğsünde suçluluk duygusu bir kavanoz gibi devrilmiş. On yaşındayken yaşadıkları o günü daha iyi hatırlaması gerekiyor. Laurie açıkça ilk harekete geçen oldu ve Evander karşılık verdi. Yapmak zorundaydı. Ölecekti.

Laurie ikiye katlanmış, alnı lavaboya yaslanmış ve "Yapamıyorum" diye fısıldıyor. Sesi çok daha genç geliyor.

Evander dikkatlice geri çekiliyor, kirli çamaşırların bulunduğu hasır sepetlerin ve fermuarı açık valizlerin etrafından dolaşıyor. Koridora geri dönüyor, elleri titreyerek kapıyı sessizce kapatıyor ve alnında nemli buhar damlacıklarını hissetmeyecek kadar geri çekiliyor. Nefesi çok hızlı. Yavaşlaması, *yavaşlaması* gerekiyor. Ama Laurie'yi görmemesi gereken bir şekilde gördü.

Savunmasız.

Laurie'nin yüzünün yanlarına tırnaklarını geçirip maskesini çıkarabilseydi, bunu yapardı. Onu bir armut gibi oyup, yumuşak, çürümüş kabuğunu atar, onu gerçek haliyle görene kadar devam ederdi: korkunç, güzel ve gerçek.

Mermer bir büstün sergilendiği kaidenin yanındaki bir oyuğa saklanan Evander, yavaşça beş yüze kadar sayar. Sonra adımlarını geri takip eder ve Laurie'nin kapısını yüksek sesle çalar.

Kapı açılıp Laurie'nin ihtiyatlı yüzünün bir kısmı görünene kadar bir süre geçer, ancak Evander'ı görünce yüzündeki ifade anında karmaşık bir hal alır.

"Odamın yerini bildiğini bilmiyordum," diye mırıldanır.

Evander arka cebinden not defterini çıkarır ve kalemini tıklatır. "Sana birkaç soru sormam gerek."

Laurie kaşlarını çattı. "Şu anda mı? Sana yardım etmeyeceğimi söylemiştim."

"Aslında, sırlarını ortaya çıkarabileceğimi söyledin." Aslında söylediği şey, "*İstersen beni parçala*" idi, ama bunu yüksek sesle tekrarlamak çok samimi gelmişti.

"Şafak vakti mi dedim?" Laurie'nin sesi oldukça soğuktur.

Evander ifadesiz kalır. "Söylemedin."

Laurie gözlerini devirir ve kenara çekilir, kapı daha da açılır, böylece Evander içeri süzülüp daha önce hiç buraya gelmemiş gibi davranabilir.

Yüzünü nötr tutmaya çalışır, ağzını ince, işadamı gibi bir çizgiye getirir, çarpıntılı kalp atışlarını gizlemek için her şeyi yapar. Hiçbir şey gösterme. Hiçbir şey hissetme. Böylesi daha iyi, Laurie'nin Evander'ın onu çaresiz gördüğünü asla bilmemesi daha iyi.

Ama Evander, göğsünün içinde uzanan küçük bir sempati ipliği hakkında ne yapacağını bilemiyor. Kimsenin umursamadığı için acı çekmenin ve yalnız başına yıkılmanın ne demek olduğunu anlıyor. Laurie'ye bakışlar atıyor ve bileğinde ince siyah bir atel olduğunu fark ediyor. Hâlâ yarı giyinik, pijama pantolonu kalçalarında düşük duruyor, kendini yatağa atıyor ve telefonunu kaydırmaya başlıyor. Acısının tek kanıtı, buharın etkisiyle ateşli bir şekilde nemli saçları ve gözlerindeki camsı parlaklıktır.

Katili bulmaya odaklan. Evander'ın yapması gereken tek şey bu. Laurie hakkındaki karmaşık düşüncelerini bir kutuya koyması gerekiyor. Ama bunun yerine yatağa bakıyor, çarşaflar ve yorganlar arasındaki Laurie'nin bıraktığı boşluğa uzanmak istememesi gerektiğini biliyor. Parmaklarının ucunda Laurie'nin omurgasının çıkıntılarını hissetmek istememesi gerekiyor.

"Bu ne tür bir sorgulama?" Laurie telefonundan başını kaldırmıyor. "Ayrıca, Oleander'ı tekrar sorgulamaya kalkışma. Çılgına döner."

"Demek saklayacak çok şeyi var." Evander not defterine bir şeyler karaladı. "Tıpkı senin gibi."

Laurie telefonunu biraz indirir ve Evander'a ihtiyatlı bir kaş çatışıyla bakar. "Sanki söylediğim her şey aleyhime kullanılacakmış gibi hissediyorum."

Evander ona onaylamayan bir bakış attı. "Şu anda herkese karşı her şeyi kullanacağım."

Laurie yine gözlerini devirdi.

"Bilgi olmadan büyükbabanı kimin öldürdüğünü bulamıyorum," diyor Evander, stresli olduğu halde stresli görünmemeye çalışarak, "Mesela, ne zaman herkesi malikaneden dışarı kilitledi? Ve neden? Neden seni tuttu?"

"Çünkü," der Laurie, uzun zamandır çektiği acıları içeren bir iç çekişle, "başka kimse beni istemedi."

"Şaşırtıcı," der Evander, "bu kadar çekici bir kişiliğin varken."

"Sarkazm sana yakışmıyor." Laurie telefonuna bakarak yastık yığınlarının içine daha da gömülüyor. "Aile ağacımın tamamı, kalplerinin olması gereken yerde dolar işaretleri olan bencil pisliklerle dolu. Büyükbabam onların kendisinden faydalanmasından hoşlanmıyor. Yani, beni burada yaşamama bile zor izin veriyor."

"Yani saldırı gecesi malikanede başka kimsenin olma ihtimali sıfır mı?" diyor Evander. "Sadece sen, ben ve Carrington mu?"

"Evet." Laurie, hala telefonuna dalmış halde *P'yi* patlatır.

Evander, kaşlarını çatarak odada dolaşmaya başladı. "Ama bunu nereden biliyorsun? Bu ev çok büyük. Kimse fark etmeden

ve kimse fark etmezdi..." "Evet, bu çok ürkütücü."

"Tüm seçenekleri düşünmem gerek," diyor Evander kısaca. Ama aslında düşündüğü şey, kapısının gece boyunca açık kaldığı, oysa kapının kapalı olduğuna yemin ettiği.

"Büyükbabam kimsenin gizlice girmesine izin vermezdi," diyor Laurie. "O son derece mahrem biridir ve insanlardan nefret eder."

Evander, Laurie'nin şimdiki zamanda konuştuğunu fark eder, sanki tüm küçümseyici alaycılığına rağmen, büyükbabasının öldüğünü tam olarak kabul etmemiş gibi.

"O her zaman uzaktaydı, ne olduğunu bilemezdi." Evander odayı karıştırmaya başlar, gizlice bavulların kapaklarını açar ve iç çamaşırları görünce hemen kapatır.

Laurie'nin cevap vermediğini fark etmesi tam bir dakika sürer ve hayal kırıklığı onu yatağa doğru yaklaşıp, gevşek bir şekilde birbirine dolanmış uzuvları ve tembel, yarı kapalı göz kapaklarıyla kayıtsız bir şekilde yatan Laurie'ye bakmaya iter. Beyaz çarşafların üzerinde zarif durmaktadır; cildi süt gibi pürüzsüzdür, karnı incedir. Bu vücut yazlar ve dikkatsizlik için yaratılmıştır. Çıkıntılı kaburga kemikleri yok. Lekeli kabuklar ve rastgele morluklar yok. Evander kıskanmadığını, öyle görünmek istemediğini iddia ediyor.

Çok uzun süre baktı.

Laurie farkında değil gibi görünüyor. Telefonunu göğsüne koyar ve alt dudağını çekiştirmeye başlar, küflü gölgelikli yatağının tavanına sabit bir şekilde bakar.

"Evander," diyor ve sesinde ihtiyat ve boyun eğme arasında bir şey var.

"Ne?" diye tersler Evander.

"İş seyahati falan yoktu." Laurie iç çeker ve gözünün köşesini ovuşturur.

Evander alaycı bir şekilde güldü. "Sen yatılı okuldaydın, nereden bileceksin ki..."

Laurie aniden doğrulur ve Evander, ona dokunmamak için yataktan bir adım uzaklaşır. "Çünkü biliyorum," der, alçak ve acil bir sesle. "Sen hep odana kapanan kişisin. Ve üzgünüm ama iş seyahatleri olduğunu bilen tek kişi sensin."

Dedem aşırı paranoyak bir münzeviydi. Malikaneden *hiç* çıkmazdı. Birinin buraya gizlice girip..." Sözünü keser. "Hazelthorn'un görmediği bir anda onunla uğraşırdı."

Evander'ın gözlerinin arkasında düşük, mide bulandırıcı bir zonklama başladı ve ağzını dolduran, yutamadığı tatlı, bakır tadı hissetti.

"Yalan söylüyorsun." Dişlerini sıkar.

Laurie ona dikkatli bir bakış attı. "Bunun için hiçbir nedenim yok. yalan."

"Ama o zaman neden..." Bu sözler ağzından çıkmaya çok acı geliyor, çok sızlanmacı, muhtaç ve hüzünlüydü.

Neden beni daha sık ziyaret etmiyor? Evdeyse neden beni dışarı çıkarmıyor? Neden kilitlemek zorunda...

Ama kendini bu tavşan deliğine düşürmemesi gerekiyor, bu yüzden çenesini sıkıyor ve sanki yeni bir ipucu yoktan var olacakmış gibi dağınık karalamalarla dolu not defterini karıştırıyormuş gibi yapıyor. Ortaya çıkardığı tek şey daha fazla soru.

“Bana inanıp inanmaman umurumda değil," diye ekliyor Laurie, sesi her zamanki kayıtsızlığına dönüyor. "Sorgu bitti mi? Oleander beni mutfaktan sonsuza kadar kovmadan önce giyinip yemek bulmam lazım, çünkü benim acı çekmemi görmekten hoşlanıyor." Bavullarından birine yöneliyor, içinde bir şeyler arıyor, sonra yüzünü buruşturarak durmak zorunda kalıyor, sol kolunu göğsüne doğru kıvırarak koltuk değneğinin sarsılmasını önlüyor.

Oleander'in onu acı çekmesi için bir şey yapmasına gerek yok. O zaten her zaman acı çekiyor.

Evander, bu acımasız çocuğa karşı yumuşama eğiliminden kararlı bir şekilde uzaklaşır. Duygularının salınımı onu hasta ediyor.

"Carrington'la konuşmam lazım," diyor Evander. "Mülk hakkında bilinmesi gereken her şeyi o biliyor." Ve sonra bunun doğru olup olmadığını öğrenmek isteyebilir; Byron Lennox-Hall, Evander'ı sırf umursamadığı için çürümeye terk etmiş miydi?

kimse umursamıyor ve sen bunu biliyorsun, her zaman biliyordun, buradasın çünkü yasal bir sorumluluksın ve muhtemelen bahçelerinde neredeyse ölmek üzereyken onları dava etmeni istemiyorlar ve elbette sana

seni tutuyorlar ama seni sevmiyorlar çünkü kim senin gibi tuhaf, hastalıklı, deli bir çocuğu sevebilir ki...

"Senin için hastaneyi arayacağım," diyor Laurie, hala valizini karıştırarak. "Ama sadece bir iyilik yapacağım. Ve yaşlı adama nazikçe soru sor, yoksa felç geçirebilir."

"Ben naziğim..."

"Sadece görünüşte, Thumbelina," diyor Laurie.

Evander dikleşip ona öfkeyle bakar. "O kadar kısa değilim."

"Boyun 1,60'ı bile zor bulur."

"Hala büyüyebilirim."

Laurie hiçbir şey söylemez ve Evander, nefes alıp verişinin hızlandığını, parmak uçlarının, ateli sıkıca tutarken nasıl beyazlaştığını dikkatle izler. Şu anda, küçülmüş bağlarını germeye çalışırken büyük acı çekiyor olmalı.

Evander, her şeyi bir kenara itip tekrar davasına odaklanmak için çılgınca bir çaba gösterir. "Peki. Eski okulundan neden atıldın?"

"Akademik deneme süresi diyelim," diyor Laurie düz bir sesle. "Yani derse gitmek için çok tembel miydin?"

Laurie'nin çenesindeki bir kas seğirir, ama sesi değişmez. "Öyle bir şey. Wickwood zaten boktan bir okul ve tanrının unuttuğu bir yerde. Garip, ürkütücü şeyler olmaya devam ediyordu ve her seferinde büyükbabama transfer olabileceğimi sorduğumda, benden nefret ettiği için hayır diyordu."

"Doğum günün ne zaman?" diye sorar Evander. "İki hafta önce."

"Tam adın ne?"

"Laurence Evan..." Bir duraklama olur, Laurie sonunda kıyafetlerini seçmeyi bitirir. İç çeker ve sonra "Alexander Lennox-Hall" der.

"Bu uzun ve gösterişli ismin ortasında yoruldun mu?" Evander, kaba davrandığının farkındaydı ama umursamadı.

"Aslında yoruldum, sorduğun için teşekkürler."

Evander notlarına göz atar. "Yangında neyi kurtarırdın?" "Uh, bilmiyorum."

"Büyükbabanla olan ilişkinizi nasıl tanımlarsınız?"

Laurie kıyafetlerini yatağa fırlatır, ağzı düz bir çizgi halindedir. "Evet, Sherlock prodüksiyonunu artık aştım."

Evander not defterine bir not yazar.

"Az önce ne yazdın?" Laurie'nin sesinde bir keskinlik var.

"Sadece her soruyu kaçırdığın zamanları kaydediyorum," der Evander sakin bir sesle. "Ve bunun ne kadar şüpheli olduğunu."

"Tanrım," diye mırıldanır Laurie. "Giyiniyorum. Gözlerini kapat ya da kapatma. Umurumda değil."

Evander'ın bunu anlaması için tam olarak yarım saniyesi var, çünkü Laurie başparmağını pijama pantolonunun beline takıp aşağı çekmeye başlamış bile. Evander'ın göğsünde panik yükselir ve kendini yatağın diğer tarafına fırlatarak yere atlar. Orada oturur, gözlerini sıkıca kapatır, not defterini göğsüne sıkıştırır ve kumaşın yere düşen yumuşak sesini dinler. Laurie çıplaktır. Bunu kesinlikle Evander'ı rahatsız edip kaçması için yapmaktadır.

Evander, bu panik dolu işkence dakikalarını atlatmak için derin ve ölçülü nefes almaya başlar.

Bir kumaş parçası kafasının yan tarafına çarpar.

Şaşkınlıkla başını kaldırır ve Laurie'nin ona sırıtarak baktığını görür. Laurie, dar kırmızı şort ve pahalı, bol keten gömlek giymektedir. Gömleğin sadece iki düğmesi iliklidir, derin V yakası göğsünün kıvrımlarını ortaya çıkarmaktadır. Ya tek elle düğmeleri ilikleyemiyor ya da rahat tehditkar tavrını sürdürüyor.

Evander'ın kucağında, hala sıcak olan pijama pantolonu

durmaktadır. Sanki canlıymış gibi onu fırlatır.

"Sen çok komik bir adamsın," diyor Laurie.

"Sen de... sen sinir bozucusun," diye karşılık veriyor Evander

öfkeyle. "Klasik bir cevap. Aferin."

Evander, kıvrılmış not defterini düzeltmeye çalışır. "Biz küçükken bana da bu kadar kötü davranır mıydın?"

Cevap gelmez ve Laurie'nin hiçbir şey söylemeyeceğini anlaması için buruşuk sayfaları bir süre karıştırması gerekir. Evander ona kaşlarını çatarak bakar, ama Laurie'nin yüzünde tuhaf bir ifade vardır

Bu ifade bir anda kaybolur ve Laurie, telefonunu almak için geriye doğru yatakta uzanır ve bu sırada neredeyse Evander'ın kafasına tekme atar.

"Gerçekten çok fazla anı kaçırıyorsun," der, hiç etkilenmemiş gibi.

Sadece hayatının yarısı. Evander, kendini toplamak için kaleminin kapağını birkaç kez çıtlatır. "Geri gelebilirler. Bazıları geliyor."

"Daha hızlı hatırla," der Laurie. "O zaman kendi sorularının çoğuna cevap verebilirsin."

"Ya da sen bana söyleyebilirsin."

"Doğru soruları sorarsan, belki söylerim."

O sinir bozucu ve dayanılmaz biri ve bunun farkında. Aniden kendini beğenmiş bir gülümseme belirir ve Evander'ın kulakları açıklanamayan bir nedenden dolayı kızarır. Ayağa kalkarsa, kendine ya da Laurie'ye ne yapacağı belli değildir, ama Laurie telefonuna hastaneyi aramasını söyleyerek onu bu cazibeden kurtarır. Bu, Evander'ı çok etkiler, ancak teknoloji konusunda bu kadar deneyimsiz olduğunu itiraf etmektense ölmeyi tercih eder.

Dikkatlice ayağa kalkar ve yatağın ucuna doğru ilerler. Nedenini bilmediği halde, gerginlik onu tedirgin ediyor. Bu Carrington, hayatındaki tek sabit şey.

O bir katil olabilir.

Ama kesinlikle hiçbir nedeni yok. Byron'ın ölümünün şokuyla başa çıkamayan, kelimenin tam anlamıyla hastanede yatıyor.

Laurie boğazını temizler. "Merhaba. Evet. Bir hasta hakkında bilgi almak istiyorum. Eski bir aile dostumuz. Ailemizde trajik bir şok yaşadık ve o birkaç gün önce hastaneye yatırıldı... Evet. Oh, tabii ki. Adı..." Evander'a kaşlarını çatarak bakar ve telefonu kulağından çeker. "Carrington'ın adı neydi?"

"William?" der Evander. "Sanırım."

"William Carrington," Laurie telefona cevap verir. Ağzının köşeleri aşağı doğru çekilirken uzun bir sessizlik olur. "Oh... Tamam."

Evander, Laurie telefonu kapatana kadar kaleminin kapağını giderek hızlanarak açıp kapatıyor.

"Ne?" diye sorar Evander. "Seninle konuşmak istemedi mi? Çünkü ben... hangi ilaçları almam gerektiğini ona sormam gerekiyor." Daha fazla olay istemediğini söylemiyor. Tekrar nüksetmek istemiyor.

"Şey," Laurie yavaşça konuşur, "William Carrington ile konuşamam çünkü onu hiç duymamışlar. Hiç yatırılmamış."

Evander'ın midesi tuhaf bir şekilde sarsılır.

"O zaman bir sonraki soru," der Laurie, "kesinlikle tamamen masum olan yaşlı uşakımız nerede?"

ON İKİ

Eskiden de böyle olmalıydı — ikisi birbirine kenetlenmiş, uzuvları taze, yeşil fidanlar gibi birbirine dolanmış, Hazelthorn'un koridorlarında koşarken ciğerleri tek bir nefes gibi nefes alıyordu. Laurie önde, hızlıca ilerliyor, Evander ise Laurie'nin parmaklarına dolanmış bir ipin ucundaki hayalet gibi arkasında. Sesleri karanlık köşelere yayılıyor ve kalın, cansız perdeleri yerinden oynatıyor. Sanki yine on yaşındaymışlar gibi, sopa kılıçları, gülhatmi taçları, çim lekeli dizleri ve bahçelerden topladıkları böğürtlenlerle lekelenmiş ağızları var.

O zamanlar hayat dolu ve birbirleriyle kavga eden ateşli teröristler olurlardı; şimdi ise bir zamanlar birlikte güzel oldukları yerleri sadece musallat oluyorlar.

"Carrington'ın hastaneye kaldırıldığını kim söyledi ki?" diyor Evander.

"Dawes," diyor Laurie, "piç kurusu. Sana onun güvenilmez olduğunu söylemiştim. Onu köşeye sıkıştıralım, sen de eğlenceli sorgulamalarınla ona eziyet edersin."

"Belki Carrington hastanedeydi ve sonra..." Evander yetişmeye çalışıyor. "Ailesi onu eve götürdü mü?"

"Ailesi var mı ki?" diyor Laurie. "Büyükbabasına hizmet etmekle yükümlü olduğunu sanıyordum... Tamam, şaka yapıyorum. Bana öyle bakma. Carrington işiyle evlendiğini düşünüyorum. Hiç izin aldı mı ki?"

Evander, eğrelti otlarıyla kaplı duvarlardan, ihmal nedeniyle halıya dökülen ölü yapraklardan dikkatini ayırır. Carrington olmadan, kimse bitkilere bakmıyor.

"Hayır." Evander, Laurie'nin peşinden köşeyi döner. "Bana her gün yemek ve ilaç getirirdi."

Her zaman sessizce, hareketleri tiksinti ile sertleşmiş, bakışları, bakmak zorunda kaldığı sefil yükümlülüğe uzun süre takılmıyordu — Evander şimdi anlıyor ki, hiçbir neden yokken zorlanmıştı. Byron evde olsaydı, Evander'a bakabilirdi. Sadece istememişti.

Acıtıyor, ama körelmiş bir bıçak boğaza bastırılmış gibi, sönük bir acı.

"Görüyorsun, onun hiç ailesi yok," diyor Laurie. "Muhtemelen zehirli çayı o servis etti, bir sürü rastgele eşya çaldı ve sonra kaçtı. Ta-da, gerekçe."

Büyük merdivene ulaştılar, ikisi de inerken hızlarını yavaşlattılar.

Evander'ın gülümsemesi biraz kendini beğenmiş. "Tamam, Watson."

"Ben Watson *değilim*." Laurie gerçekten kırılmış görünüyor, ama sonra büyük merdivenin ortasında aniden duruyor.

Birbirlerine o kadar dalmışlardı ki, devasa karaağaç ön kapıların açıldığını ve yere birkaç çanta yığılmış olduğunu fark etmemişlerdi. Giriş holü, Hazelthorn'a etkileyici bir giriş yapıyordu; yüksek, kemerli tavanları ve istenmeyen misafirlere buz parçaları gibi kristallerini düşürmeye hazır gibi görünen devasa bir avizeyle geniş bir boşluktu. Derin orman yeşili bir halı, büyük merdivenin dibinden ön kapıya kadar uzanıyor. Bu odanın ortasında durmak, önemsiz ve kusurlu bir yaprak gibi hissetmek, Hazelthorn'un ağzına uçup, yutulmadan önce ağır, nemli bir dil tarafından oynanmak gibi.

Laurie yavaşça son basamağa doğru ilerler ve Evander onun arkasında durmaya karar verir. Daha önce ön kapının hiç açıldığını görmediğini fark eder.

Ayrıca bu adamın bin dolarlık bir gülümsemeyle ve tekerlekli valiziyle içeri girmesini de hiç görmemiştir.

Oleander'ın yeni çalışanlarından biri, "Hazelthorn'a hoş geldiniz" diye mırıldanarak konuğu karşılamaya hazırdır.

Misafir, selamlamak için kollarını genişçe açarak öne doğru adım atar. "Vay, bu saatin adamı değil mi!"

Kaçma dürtüsü Evander'ın omurgasında elektrik şokları yaratır ve onu yerinde tutan tek şey Laurie'nin kafa karıştırıcı koruma teklifidir—

gizlice dönerek vücudunu Evander ile dünya arasında bir duvar haline getirir.

"Bane," der Laurie, ses tonunda hiçbir değişiklik olmadan. "Bir daha görmek istemediğim kuzenim, ne kadar eğlenceli."

Bane, özel jetinden yeni inmiş ve egzotik yer hakkında şikayet etmeye hazır, hazır paketlenmiş bir turist gibi görünüyor. Dar beyaz chino pantolon ve daha da dar ipek gömleği, sarı saçlarının üzerine yerleştirilmiş pilot güneş gözlüğü ve mükemmel bronzlaşmış bileğinde parıldayan ağır altın saatiyle yeni zengin kokuyor. Kolunda tuhaf çizikler var, ama manşetleri kabukları örtecek şekilde kolunu büküyor. Kolonyası, muhtemelen Adonis Masculinity Dipped in Gold adlı bir parfümün boğucu kokusu ve genel olarak çok abartılı.

Gözleri Laurie'yi geçip Evander'a açık bir açlıkla bakıyor. Elini uzatıyor, ama Evander merdivenin gölgesine çekiliyor. Laurie, Bane'in elini bırakana kadar ona bakıyor.

Bane ona sinirli bir bakış atar ve Evander'ı tekrar görmek için yana doğru adım atar. "Evander, değil mi? *Evander.* Sonunda tanıştığımıza *çok* sevindim. Senin hakkında inanılmaz şeyler duydum. Sen etkileyici bir çocuksun, buna şüphe yok."

Laurie, kaşlarını kaldırarak korkuluğa yaslanır. "O yaşlı piçin milyarlarını miras almaktan başka, tam olarak neyi etkileyici?" Bazen Evander parayı unutur. Tek düşündüğü, takıntılı olduğu tek şey Hazelthorn'un sahibi olmaktır.

"Şey..." Bane, övgülerin arkasına gerçek bir içerik koymakta zorlanıyor gibi görünüyor. "O, şey... tam bir zeka dehası! Bütün o kitapları ve şeyleri okuyor mu? Her neyse, Byron amca seninle gurur duyuyordu ve tabii ki ben de seninle tanışma fırsatı bulduğum için gurur duyuyorum."

Evander, şu anda yüzünün tam bir şaşkınlık ifadesiyle dolu olduğundan emin, Laurie ise küçümsemeyle doludur.

"Bu, büyük teyzem Oleander'in oğlu, Bane Burnett," Laurie Evander'a fısıldıyor. "O benim ikinci kuzenim falan."

"Aslında biz *çok yakın* bir aileyiz," diyor Bane sıcak bir şekilde, sonra küçümseyen bir tonla ekliyor, "Bu arada, annem boşandıktan sonra benim de soyadımı Lennox-Hall olarak değiştirdim."

"Evet, zengin amcanla aynı soyadını taşımak zorundasın." Laurie daha alaycı bir ses tonuyla konuşamazdı ve Bane gözlerini kısar.

"İyi olduğunu görmek beni şaşırttı,

Laurence." "Neden şaşırmayayım ki?"

"Senin zamansız bir kaza geçirmeni umut ederek yaşıyorum." Bane kurt gibi sırıtıyor. "Umarım dayanılmaz karamsarlığınla Evander'ı da bozmamışsındır. Evander seni rahatsız mı ediyor? Seni rahatsız eden *bir şey* olursa bana söyle, seve seve..."

"Bir gecelik konaklama için çok fazla bagaj getirmişsin," der Laurie.

Bane'in hırıltısı bir gülümsemeyle maskelenmiştir. "Bir geceden daha uzun sürecek, ama bu tamamen benim suçum değil. Maalesef *Azalea* yeni geldi. Sanırım hala şoförüyle flört ediyor."

Adını, diş etine batmış enfekte bir kıymık gibi söylüyor ve Evander, Laurie'nin arkasından şık valizleri saymak için bakarken, bunun yerine ardına kadar açık çift kapıyı görüyor.

Yatak odası Hazelthorn'un arka tarafına ve coşkulu bahçelere bakan Evander, malikanenin ön tarafının nasıl göründüğünü bile zar zor hatırlıyor. Bu açıdan, sarmaşık ve hanımeli ile kaplı ferforje kapılara uzanan, fındık ağaçlarıyla çevrili uzun araba yolunu görebiliyor. Likenlerle kaplı mermer faunlar, ürkütücü nöbetçiler gibi duruyorlar. Evander'ı şaşırtan şey, kapıların ötesinde birkaç beyaz minibüsün park edilmiş olması. Demir kapılar otomatik mekanizma ile kapanırken, belirsiz bir şekilde görünen gazeteciler fotoğraf çekmek için koşturuyorlar.

Laurie'nin yüzünde tiksinti gölgesi belirir. "Bunlar *basın* mı?"

"Ne bekliyordun?" Bane'in sesi rahatsız edici derecede yüksektir. "Bir milyarder aniden vefat etti ve bilinmeyen bir varis tahtı devraldı. İnsanlar bunu yutar. Evander ile önde gelen yayınlara özel röportajlar sunmalıyız. Buraya bir ekip getirip malikaneyi gezdirip, fırsat varken bu ilgiyi yakalamalıyız." Birkaç adım atlayarak Evander'ın yanına yaklaşır.

"Bunu asla yapmayacağımızı biliyorsun." Laurie'nin sesinde keskinlik vardır, ilgisizliği kaybolmuştur ve korkuluktan uzaklaşarak Bane'i geri iter.

Aralarındaki şiddetli öfke açıkça ortadadır. "Hâlâ nankör bir veletsin, görüyorum," diye tıslar Bane.

"En azından kırk yaşını geçmedim," der Laurie sakin bir sesle, "ve hala annemden para alıp genç mankenlerle çıkmıyorum."

Bane'in sesi birkaç derece düşer. "Hak ettiğini bulana kadar sabırsızlanıyorum."

Laurie'nin gülümsemesi buzları kesebilirdi. "Ben de öyle."

Evander'ın kalbi boğazına kadar çıkıyor ve aniden, boğucu bir şekilde kuzey kanadına kaçma isteği duyuyor. Orada hayat çok daha basitti ve Lennox-Halls'ın çürümüş iç yüzünü görmek zorunda kalmıyordu. Laurie'nin onu korumasına nasıl tepki vereceğini bilmiyor. Kafası arı gibi vızıldayan bir karmaşa içindeydi, ama herkesin Laurie'yi kesin bir şekilde nefret ediyor gibi görünmesi, onda bir parça merak uyandırdı.

Laurie bu tepkileri hafifletmek veya kendini sevimli göstermek için pek bir şey yapmıyor. Aslında, hoş olmayan biri olmak için elinden geleni yapıyor gibi görünüyor, ama Evander'ın küçük bir parçası, Laurie'nin en büyük suçunun, zengin akrabalarının görmek istediği şekilde sırıtarak ve kendini şekillendirerek değil, acımasız, dürüst ve sert bir şekilde gerçeği söylemek olduğunu görmezden gelemiyor. Ancak, kendi ailesinin sürekli nefret ve reddi onu incitmiş olmalı.

Evander needs to analyze all of this, write it down and
anlamak.

Ama belki de onun gerçekten anlamak istediği şey, kendisinin de bu çocuğu nasıl nefret edebileceği ve yine de Laurie'nin yaralı, kanayan kalbini korumak için kendi kemiklerini kullanmak isteyebileceğidir. Böyle hissetmek anlaşılmaz bir şeydir. Yine de kendini durduramaz.

Ön merdivenlerde, başka bir Lennox-Hall çiçek kokulu parfümünün bulutuyla içeri girerken daha fazla kargaşa çıkıyor. O, derin dekolteli, vücudunu ön plana çıkaran siyah bir elbise giymiş, yüzünü inci boncuklu bir duvakla örten geniş kenarlı siyah bir şapka takmış. O, *zarafetin* vücut bulmuş hali. Şapkasını çıkarıp, sanki istediği anda bir şapka askısı belirecekmiş gibi onu uzatıyor. Uşak, o kusursuz topuzunu düzeltirken ona bakmadan şapkasını alır.

Sonra Evander'ı görür.

"Oh." Eli boğazındaki incilere gider. "*Oh.* O muhteşem. O *sadece... Oh*, Raphael öncesi *bir tanrının* yüzü. Ve saçları! Elmacık kemikleri! Bu dayanılmaz bir şey."

Garip bir sıcaklık Evander'ın kulaklarını kızartır ve o, *"korkunç*" kelimesinin tanımını yeniden gözden geçirmeye karar verir. Çünkü bu kadın, merdivenlere doğru süzülürken, sanki onu, malikanenin diğer küflü sanat koleksiyonuyla birlikte duvara asılmış halini hayal ediyormuşçasına elleriyle çerçeveleyerek, tam da öyle biridir.

"Canım." Laurie'yi iterek kenara iter, Laurie dengesini kaybedip homurdanır ve Evander'ın soğuk ellerini kendi ellerine alır. "Ben Azalea Adeline Lennox-Hall ve seni daha yakından tanımak isterim. Bu zor zamanda yanında olmak isterim." Öyle eğilir ki, elbisesinin önünü görebilir.

Yüzü kızaran Evander, başka bir yere bakmaya çalışır.

"Merhaba teyze," der Laurie, sesi saf asit gibidir.

"Laurie. Nasılsın canım?" Yeğenini selamlarken sesi daha fazla mekanik olamazdı, gözleri Evander'dan hiç ayrılmıyordu. "Adın cennetten bir parça, Evander. *Evander.* Senin kederin, canım, *benim* kederimdir. Byron amca, hayırseverlik efsanesi ve mucizevi bir adamdı ve hepimiz onu çok özleyeceğiz."

"Yas kıyafetini çok beğendim," diyor Laurie. "Biraz daha eğil, Azalea Teyze, Evander henüz *her şeyi* göremiyor galiba."

Bu söz üzerine Azalea dikleşir ve Evander'ı bırakır, narin beyaz avucunu boğazına koyar. "Laurie, ne kaba bir söz. Daha nazik olmaya çalışmalısın."

"Annemin ona henüz aklı başına getirmediği için şaşırıyorum," diyor Bane kötü bir şekilde, ancak Azalea'dan sadece hoş olmayan bir burun çekme sesi geliyor.

"Neden buradasın?" diyor.

"*Sen* neden buradasın?" diye karşılık

verir. "İkiniz de neden *buradasınız*!"

Herkes büyük merdivenin tepesine bakmak için birden dönüyor. Oleander, kürklü kabarık bir cüppe içinde avını bekleyen bir jaguar gibi duruyor. Bu yükseklikten, onun öfkeli bakışları korkunç görünüyor, küçümsemesi merdivenlerden aşağı yuvarlanarak yeni gelenleri korkutucu bir

Azalea ve Bane hem ürkek hem de rahatsız görünüyorlar, bu da Oleander'in gerçekten herkesi dehşete düşürdüğünü kanıtlıyor.

Çok fazla insan var, çok fazla şey var ve Evander kendini yana kayarken hissediyor, kendi derisine nasıl tutunacağını bilemiyor. Ciğerleri ölü yapraklarla ve çıkaramadığı cümlelerin kırık parçalarıyla doluyor. Kendisinin dışında, kendi cenazesinde bir hayalet gibi ve gitmek istiyor ama uzuvlarının emirlerine nasıl uyacağını hatırlayamıyor.

"Gelme demiştim." Oleander merdivenlerden aşağı fırlar, bornozu etrafında dalgalanır.

"Şehirdeydim." Bane elini belirsiz bir şekilde salladı. "Saygılarımı sunmak akıllıca geldi."

Şehirde mi? Bu cümle Evander'ın sersemliğini bozar ve dikkatini üzerine çeker. Lennox-Hall soyundan gelenlerin hepsinin uzaklarda yaşadığını, Hazelthorn'a en yakın küçük kırsal kasabaya mahkum olmak yerine lüks şehirleri tercih ettiklerini sanıyordu. Bildiği kadarıyla orada ilginç hiçbir şey yoktu. Ama Bane bunca zamandır yakınlarda yaşıyorsa, o zaman...

Hazelthorn'a erişimi olabilirdi.

"Sadece cenazeye ve sevgili yeğenimi görmeye geldim." Azalea aniden Laurie'ye uzanır ve onu şaşkın bir *"oof"* sesi çıkarırken piton gibi sarar. "Ona sevgimi inkar etmezsin, değil mi Oleander teyze?"

Oleander'ın dudakları dostça olmayan bir gülümsemeyle kıvrılır. "Sanırım ikiniz de malikanenin zevkleri için burada değilsiniz?"

"Ne demek istiyorsun?" Azalea, masum bir ifadeyle elini kalbinin üzerine koyar.

Bane gözlerini devirdi.

Uşak ön kapıları kapatarak beyaz minibüsleri ve kameralarını tamamen görüş alanından çıkarır. Evander'ı basına yem etme düşüncesi onu kusmak istemesine neden olur.

"Cenazeye başka kimler geliyor?" diye sorar Oleander sertçe.

"Şey, diğer çocuklarınız. Larkspur, Wisteria... Oh, ve babamın kuzenleri de, eminim." Azalea Laurie'nin kafasını okşadı ve sonra onu itti.

"Tanrım," der Bane. "Şimdi hepsini dışarıda bırakabilirsin."

"Bence *seni* dışarıda bırakmalıyız," der Azalea, sert ve kibirli bir şekilde.

Evander, onların tartışmalarını takip etmeye çalışırken başını bir yandan diğer yana çeviriyor, ancak Laurie onun yeleğinin önünü tutup onu merdivenden çekip alıyor. Yetişkinlerin hiçbiri, servetin anahtarının odadan koordinasyonsuz bir şekilde sürüklenerek çıkarılmasını umursamıyor gibi görünüyor.

Laurie, malikanenin derinliklerine giden bir kemere ulaşana kadar Evander'ı bırakmaz. Evander'ın umurunda değildir; bu yeni Lennox-Hall'larla tanışmanın yarattığı bunaltıcı duyguyu yatıştırdığı için bu tutuşu neredeyse seviyor. O, kırık dallar, dilek kemikleri ve kanlı kalplerle dolu yuvadaki guguk kuşudur ve neden Hazelthorn'u diğerlerinden daha fazla miras aldığını hâlâ anlamamaktadır.

Elektrik, çok hassas cildinde dolaşıyor ve *"İyi değilim"* kelimelerini nasıl şekillendireceğini bilmiyor. Belki de Laurie bunu biliyor ve bu yüzden kendini koruma köpeği gibi davranıyor, sanki Evander onun malıymış gibi.

"Bane'in kollarındaki çizikler," diyor Evander aniden. "Bahçede yürürken bile kesilmeden geçemezsin."

"O zaman mülkteymiş," diyor Laurie. "Sanırım yeni baş şüpheli o." Dedektiflik oynamaya olan ilgisizliğini tamamen unutmuş görünüyor.

Ancak katili bulmak için gösterdiği bu istem dışı istek, Evander'ın ona bakışını da değiştiriyor. Tek bir iyilik, Laurie'nin suçsuz olduğunu kanıtlamak için yeterli değil, ama kendi suçlarını saklaması gerekseydi, Evander'a yardım etmezdi.

"Belki de... Gerçek bir özel dedektif tutmalıyız," diyor Evander.

Laurie, belladonna çiçeklerinin gösterişli baskılarıyla kaplı bir oyukta yavaşlar. "Büyükbabamın resmi ölüm nedeni 'anevrizma' olduğu sürece olmaz. Polis bunun bir vaka olduğunu düşünmüyor ve Oleander zaten hiçbir özel dedektifi malikaneye sokmaz. Bir şey denersem, telefonumu elime alır ve malikaneden çıkıp bir dedektifle buluşmam da mümkün değil." Desteğini sallıyor, ama gözleri Evander'a sabitlenmiş. "Sorun değil, çünkü Hazelthorn'dan ayrılmayacağım."

Sanki bu, evi, bahçeleri ve serveti elinde tutabilmesinin tek yoluymuş gibi. Bu, Evander'ın çığlık atmak istemesine neden oluyor.

Ama göğsünde bir ağrı var ve bunu görmezden gelmek gittikçe zorlaşıyor.

Ona güvenme...

Ama güvenmek istiyorum.

Kaybettiği şeyi, kendine güvenen, zeki ve çevik bir çocuğun yanında hissettiği rahatlığı özlüyor. Zamanda geriye gidebilseydi, nasıl arkadaş olduklarını, hangisinin sihirle, hangisinin macera ile dolu olduğunu hatırlardı. Laurie gibi olabilseydi, *normal* olabilseydi, belki de hiçbir şey ters gitmezdi.

Bu hedefi hala kovalaması, derin ve acı verici bir şekilde canını yakıyor.

Normal.

Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyor.

Sadece aralarındaki ilişkinin neden bittiğini bilmek istiyor, ayrılıklarının kendi hatası olup olmadığını bilmek istiyor.

"Hadi." Laurie onları mutfağa götürür, burada Oleander'ın özel aşçısı kahvaltıyı hazırlamak için koştururken, elma tarçınlı turta, pastırma ve sıcak akçaağaç şurubu kokuları etraflarını sarar. Muhteşem kokular Evander'ın uykuda olan açlığını uyandırır. Dün gece kanlı tabağı yalayan dilini, çok uzun, çok sıcak olduğunu düşünmek istemiyor. daha fazla düşünmek istemiyor.

Dikkatini dağıtan Evander, arka kapıyı açarken neredeyse Laurie'ye çarpıyordu. Evander otomatik olarak bir adım geri çekildi, çünkü bu tür şeyler ona göre değildi — açık hava, güneş ışığı ve sıcak yaz günleri. O, eski bir kitabın sayfaları arasına sıkıştırılıp unutulmaya mahkum bir sonbahar yaprağıydı.

"Ne yapıyorsun?" diye temkinli bir şekilde sorar. "Dawes'i arıyorduk sanıyordum?"

Laurie dışarı çıkar ve büyümüş yol boyunca her çalı ona uzanır gibi görünür, yapraklar baldırlarını okşar ve yumuşak yeşil sarmaşıklar uyluklarına dolanır.

"Anılarını geri kazanman çok yardımcı olur," diyor.

"Geri geliyorlar." Evander'ın midesi sıkışır. "Yavaşça."

"Yeterince hızlı değil." Laurie'nin ağzı ilgisiz bir düz çizgi gibidir, ama Evander şimdi bunun da onun yalanlarından biri olduğunu fark eder. "Sana neredeyse öldüğün yeri göstereceğim. Bakalım ne hatırlıyorsun."

Tek gizli yeri olan yatağın altına saklanarak, tüm çan çiçeklerini ağzına doldurmayı bitirir. Çiçekleri nereden bulduğunu sorduklarında sessiz kalır. Kazadan bu yana çoğu şeyi unutmuştur: okumayı, konuşmayı ve kendi adına cevap vermeyi. Karnında siyah dikişler vardır ve yaralarına tırnaklarını geçirmemesi için ellerine çorap bantlamışlardır. Bu, parmaklarının dans etmesini, hareket etmesini ve tıklamasını da engeller.

Ellerinin hareketsiz olması gerektiğini söylerler ona. Hareketsiz olması gerektiğini.

Bu yüzden yatakta hareketsiz yatıyor, gözleri iki parlak yeşil mücevher gibi, dilinin kıvrımına yapışan yapraklar gibi derinliklerden parıldıyor.

Onu ayak bileklerinden çeken, onun koruyucusudur, ancak küçük çocuğun çenesini yakalayıp açtığında, hoşnutsuzluğu endişeye dönüşür.

Bunlar bluebell çiçekleri değil. Kurtboğan otu.

Vasisini onu kaldırır ve küçük çocuğun ağzını yüzlerce kez yıkamak için banyoya koşar. "Lanet olsun. Bunları sana kim verdi? Nerede buldun?"

Cevap vermek çok zor olduğundan, küçük çocuk sadece çenesini sıkan ve narin cildinde başparmak izi morlukları bırakan eğri büğrü yaşlı parmakları ısırır.

Sonra ona ilaç verilir. Neyi yanlış yaptığını unutur. Kurtboğan otunun varlığını unutur.

ON ÜÇ

Laurence Lennox-Hall'u bahçelere kadar takip etmek, sıcak ve boğucu bir çılgınlık gibidir; ağustosböceklerinin vızıltısı, yaprakların hışırtısı ve yazın nabzı arasında bir hata yapılır. Dışarıda, dünya acımasızca yeşil odun ve misk kokulu toprak, taze çiçekler ve kalın çalılar kokuyor. Evander ya ölüm arzusuna sahip olmalı ya da aklını kaçırmış olmalı. Ama sanki bu çocuk kaburgalarına kancalar takmış gibi.

Ya da belki de bu kararın tek sorumlusu Evander'dir. O, kuğu tüylerinden kanatları olan İkarus'tur, güneşin güzel bir çocuk gibi göründüğü için ona doğru uçmayı seçmiştir.

Bahçeye adımını atarken kendini birazcık nefret ediyor.

Laurie, Evander'ın onu takip edip etmemeyi umursamıyormuş gibi çoktan uzaklaşmıştır. Yolu kolaylıkla geçerek bahçenin yemyeşil bitki örtüsünün derinliklerine doğru ilerler. Yetişkinler kavga etmekle meşgulken bunu yapmayı seçtiği gerçeğini görmezden gelmek zor, ama silah olarak kullanılabilecek hiçbir şey taşımıyor.

Evander, Laurie'nin banyosunda ikiye katlanmış, mahvolmuş bileğinin acısından sesinde tuzlu bir tonla konuştuğunu düşündüğünde, Laurie bir şey yapmaya kalkışırsa kaçabileceğinden oldukça emindir. Ama bu yine de korkunç bir fikir gibi geliyor.

Bu takıntısını kendinden çıkarabilseydi, yapardı. Bunun yerine, onu takip eder.

Bahçe yolu, o kadar büyümüş ve bükülmüş gül yatakları arasında daralıyor ki, dikenler kendi yapraklarını deliyor. Laurie durur ve Evander bunun nedenini anlaması bir saniye sürer.

Oleander'ın titrek kişisel asistanı, ellerinin ve dizlerinin üzerinde, küçük budama makaslarıyla rastgele yaprakları buduyor. Sönük bir hasır şapka, *bahçe işleri için* giydiği tek *şey* gibi görünüyor ve

hâlâ beyaz bluz ve kırışık pantolonuyla ofis işine uygun giyinmiş durumda. Açıklanamayan bir nedenden dolayı, bahçe işleri için buraya gönderilmiş.

"Ne oluyor?" Laurie kollarını kavuşturup tiksintiyle ona bakıyor. "İçeri gir."

Jessica küçülür. "Bayan Lennox-Hall bahçenin bakıma ihtiyacı olduğu için beni buraya gönderdi ve..."

"Hayır," der Laurie. "Sadece... hayır. Oleander'a seni taciz etmeye başladığımı ve seni içeriye geri sürdüğümü falan söyle. Ya da benim hakkımda istediğin boktan hikayeyi uydur. Umurumda değil."

Evander, Laurie'nin bu sefil asistana gösterdiği ani ilgiden şaşkın bir şekilde öne doğru eğilir. Alaycı göz devirme ve sert sözlerle küçümseme gibi görünüyor, ama belki de bu, ekşi, berbat bir çocuğun gösterebileceği tek şekilde gösterilen acıma duygusudur.

"İşimi kaybedemem." Jessica, bluzunu kirleten lekeyi izlerken ağlayacakmış gibi konuşuyor. Yanakları güneşten kıpkırmızı olmuş ve çok çaresiz görünüyor. Onlardan çok daha büyük olamaz.

"O zaman istifa et," diyor Laurie. "Masalarda servis yaparsan akıl sağlığın daha uzun süre korunur. Oleander canlı fareleri atıştırmalık olarak yer."

Bu, Jessica'yı acınası bir şekilde hıçkırarak neredeyse güldürür ve Evander'ın sürprizine, Laurie'nin dediğini yapar, yetersiz bahçe malzemelerini toplar ve topallayarak içeri girer.

Evander bir böceği öldürür ve kaşlarını çatır. "Bu neredeyse nazikti."

"Hayır, değildi." Laurie elini küçümseyerek salladı ve yola koyuldu. "Hazelthorn'un bahçelerine bulaşma. Kaybolup ısırılma riskine değmez." Sesinde tuhaf bir şey vardı, belki de hayal kırıklığı.

"Hiç yılan görmedim," der Evander. "Daha

çok zaman var."

Evander, gül çalılarının dikenli parmakları koluna yapışırken dikkatlice yolunu bulur ve taş bahçe duvarının arkasında hızla kaybolan Laurie'nin peşinden koşar.

"Ayrıca," diyor Evander, sert görünmeye çalışarak, "bana kötü bir şey yapmak için beni buraya çekiyorsan, hemen vazgeçebilirsin."

"Kötü ne demek?" der Laurie rahat bir şekilde. Arkasını dönmez, ama sesinde alaycı bir gülümseme vardır.

"Karşı koyacağım," diyor Evander, alçak ve sefil bir sesle.

Laurie iç geçirir ve alçakta sarkan huş ağacı dallarının altından geçer. "Sana dokunmuyorum. Telaşlanmayı bırak ve yetiş."

Bu, Evander'ın vasiyet okunduktan sonra bahçeye koşarak girdiği önceki durumdan çok farklı. Bu, temkinli bir keşif. Ayrılan taşlı yollar arasında seçim yapmadan önce bir duraklama. Bahçe onları daha derine gelmeleri için fısıldarken, bir an için kendilerini bırakıyorlar. Boynunun arkasında sıcaklık hissediyor ve fazla giyinmiş olduğunu düşünüyor, yeleği aniden göğüs kafesini sıkıştırıyor ve manşetleri bileklerini ovuşturuyor. Ama en iyisi kat kat giyinmek, yaralarıyla dünya arasında bir şey olması.

Etrafındaki her şey yemyeşil, canlı bir hayatla nabız gibi atıyor ve o kadar çok ses var ki hepsini ayırt edemiyor. Taş kemerin altından geçip, ayaklarının altında süngerimsi hissettiren yosun ve likenlerle kaplı turkuaz fayanslardan oluşan dama tahtası mozaik üzerine çıkıyorlar. Evander, çalılarla sarılmış yalnız Korint sütunlarına o kadar hayran kalır ki, düz olmayan fayanslarda ayağı takılır ve utançla kızararak kendini toparlamak için acele eder.

İleride Laurie, yabani erik ağaçlarının altında bekliyor, mücevher rengindeki meyveler o kadar parlak ki gerçek dışı görünüyor. Kaşlarını kaldırır.

"Kapa çeneni," diye mırıldanır Evander, üzerindeki tozu silkelerken. "Ben tam anlamıyla hiçbir şey demedim."

"Kaşların kalkmış ve çok gürültülü." Evander kollarını kavuşturur ve ağırbaşlı görünmeye çalışır. "Ben açık hava insanı değilim."

Laurie bir erik kopardı ve durakladı. "*Sen* doğa insanı değil misin?"

Bu ani darbe acı verir, Evander'ın hayatının ne kadar büyük bir kısmının işaretsiz, ulaşılamaz kutulara katlanmış olması. Laurie gibi insanların onu kendisinden daha iyi tanıması.

Laurie meyveden bir ısırık alır ve başını sallar.

"Ben nasıl bir insandım?" Evander, sesindeki özlemin bu kadar belirgin olmamasını diler.

"Hatırlaman gerekiyor." Laurie çoktan hareket etmeye başlamıştır. Suyu omzunun üzerinden atıyor ve Evander onu yakalıyor.

Elbette, Laurie'nin artıkları yemek bir hakarettir. Onu Laurie'nin kafasının arkasına atacağını düşünür.

Ama yapmaz. Laurie yeterince uzaklaştığında, Evander ağzını Laurie'nin ağzının olduğu yere getirir ve ikinci el bir öpücük gibi ısırır. Meyve suyu güneşin ısındığı kabuğundan sıyrılır ve çenesinden kanlı bir çizgi halinde akar. Meyveyi tamamen yer. Daha fazlasını ister. Ama ağzının suyunun aktığı şeyin meyve olup olmadığından emin değildir.

Bahçelerin derinliklerine doğru ilerledikçe, Evander'ın boynu daha da karıncalanır. Mantıklı bir düzen yoktur, bahçenin bir bölümünden diğerine geçişte bir uyum yoktur. Tüm arazi bir kale gibi duvarlarla çevrilidir, iç bahçenin duvarları bal peteği gibi inşa edilmiştir. Bazı kemerli çardakların üzerinde çalılıklar o kadar yoğun büyümüştür ki, içinden geçmek imkansızdır ve hanımeli ile yasemin, dünyayı ezici kokularıyla boğmak için rekabet ederler.

Evander'ın bitkilerin tanınmaz hale geldiğini fark etmesi biraz zaman aldı. Garip şekilli çiçekler. Zehirli görünecek kadar canlı ve parlak meyveler. Ok uçları gibi sivrilen sarmaşık yaprakları. Ters dönmüş nergislerin ve mavi çan çiçekleri olması gereken ama bir şekilde yanlış görünen bitkilerin ağırlığı altında eğilen kafesler.

Saha rehberini getirmeliydi.

Gizlice davranmaya çalışarak, birkaç örnek koparır ve özlü kesikleri arka cebine sokar. Yeşil bir dal, bir demet çiçek, yemyeşil bir filiz.

Ağzına koy.

Keskin bir nefes alır, kalp atışları hızlanır. Bu onun düşüncesi değil. *O* değil. Aşırı güneş ışığı kafasını karıştırıyor. Güneş yanığı ve sıcak çarpması geçirecek ve Laurie'yi suçlamak için bolca nedeni olacak.

Defne çitleri eğilir ve önünde uzun bir havuz belirir. Laurie kenarda bekler ve siyah, durgun suya tiksintiyle bakar. Havuzun yanında birkaç eski hasır şezlong çürüyor ve her köşede dört korkunç görünümlü gargoyle duruyor, çatlaklarında küf oluşmuş. Evander havuzun kenarında durup aşağıya bakarken, garip bir baş dönmesi onu sarar. Yüzünün şekli dalgalanır ve tersine döner. Görünüşüne önem vermenin boş bir şey olduğunu bilir, ama Hazelthorn'da ayna yoktur ve kendini kontrol etmek için bir yansıma bulduğunda, bu yansıma onun yüz hatlarını bozmaya çalışır.

O sadece ifadesinin doğru olduğundan, normal olmak için elinden geleni yaptığından emin olmak istiyor. Uyum sağlamak için. Herkes gibi davranmak için. Anlamak istiyor, anlamak zorunda.

"Bunu hatırlamıyorum." Laurie, hiçbir şeyi umursamayan biri için alışılmadık bir şekilde sinirli görünüyor. Havuzun kenarında dolaşıyor, geldikleri yolu izlemek için daireler çizerek dönüyor. "Belki de o çeşmeden sola dönmeliydik."

Evander havuzun kenarına yüzüstü uzanır ve kalın nilüfer yapraklarına uzanır. Aralarında yosunlar sızmaktadır. Birkaç yusufçuk onun varlığından rahatsız olarak uçar, ama o o siyah nilüferleri istemektedir. Havuz çok eski olmalı, tamamen betonla yapılmış ve şimdi yeşil lekelerle kaplıdır. Su seviyesi o kadar düşüktür ki, Evander bir çiçeğe ulaşamadan yarısı suya batar.

"Belki," der, ödülüyle kenardan geriye doğru kıvrılarak, "sen de hafıza kaybı yaşıyorsun."

"Buraya gelmeyeli uzun zaman oldu," diyor Laurie düz bir sesle. "Sadece yolumu kaybettim. Ayrıca, sen ne yapıyorsun? Bir şeyleri toplamayı bırak."

Evander'ın elinde artık topladığı şeyler var, ıslak zambak da hoş koleksiyonunun geri kalanının arasında yer alıyor. Aslında burada iyi vakit geçirdiğini fark ediyor. Bahçe güneş ışığı, arılar ve eriklerin tatlı kokusuyla dolu olduğunda o kadar da korkutucu değil... ve kimse ortasına kürek saplamıyor.

"Çiçek çalan bir çocuk gibisin," diyor Laurie.

Evander ona cömertçe iç çekiyor. "Ama benim..." "Oh, lanet

olsun." Laurie gözlerini devirip arkasını dönüyor.

"...*buradaki her şey* benim." Evander'ın gülümsemesi çok sinir bozucu, ama bir raundu kazandığında onu sıcak ve garip bir şekilde aydınlatıyor.

Ancak Laurie'nin sarmaşıklarla kaplı başka bir duvara doğru uzaklaşmasını izlerken gülümsemesi kaybolur ve bilinçaltında baskıyı hafifletmek istercesine bileğini göğsüne bastırır.

Evander kesiklerini kollarında düzenler ve havuzdan uzaklaşır. "Bileğini düzeltebilecek bir ameliyat yok mu?"

Laurie ona sinirli bir bakış atar. "Ameliyat oldum. Hem de birkaç kez. Sonuncusu her şeyi mahvetti. Ayrıca,

bilek meselesi seni ilgilendirmez, teşekkürler."

"Soruşturma yaparken her şey beni ilgilendirir," der Evander, ama aslında söylemek istediği şey "*Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim*"dir. Belki de o gün olanları biraz hatırladığını itiraf etmelidir, Laurie'nin etinin dişlerinin arasında nasıl bir tadı olduğunu ve o ölürken gökyüzünün nasıl çatlamış mavi bir yumurta gibi olduğunu.

O gün de bugünkü gibi bir gündü.

Uzun bir bahçe duvarını takip ederek girişi arıyorlar, ama Laurie'yi tuhaf bir enerji sarmış durumda. Sinirli, gergin, boynundaki görünmez böcekleri kovmaya çalışıyor, terden parlayan cildi kızarıyor.

"Tamam, ama," Evander yavaşça konuşuyor, "son ameliyat nasıl bozdu? Cerrahına gidip düzeltmesini isteyemez misin?"

"Çünkü" —Laurie dişlerini sıkıyor—"cerrah öldü."

Evander yavaşlar, kaşlarını çatarak, ama Laurie bu imkansız derecede yüksek bahçe duvarını aşmanın bir yolunu aramak için hızlanmıştır. Sarmaşık o kadar kalındır ki taşlar onun altında kaybolmuştur ve hala bir giriş yoktur.

"Başka bir doktor bulamaz mısın..." diye başlar Evander, ama Laurie ona döner, gözlerinde çözülmemiş bir öfke vardır.

"Sadece seni susturmak için," der, "Büyükbabam 'cerrah'tı. Öyleyse devam et ve küçük dedektif defterindeki, benim muhtemelen katil olduğumun nedenleri listesine bir neden daha ekle. Gerçekten umurumda değil."

Evander hala kaşlarını çatmış durumda. "Bay Lennox-Hall cerrah mıydı?"

Laurie ona uzun bir süre bakar ve sonra sabırsızca arkasını döner. "Bu kadar habersiz olmak güzel olmalı."

Evander'ın en çok nefret ettiği şey, herkes açıklamayı reddettiğinde bilmediği şeyleri küçümsemeleridir. Boğazında bir öfke hisseder ve öğretildiği gibi sessiz, mantıklı ve sakin olmaya çalışsa da, Laurie'nin önüne atılır ve onu durdurmaya zorlar.

Laurie durur, ağzı hoşnutsuzlukla bükülür.

"Yarı gerçeklerle konuşmayı bırak." Evander sesini ölümcül derecede alçak tutar. "Neden bilemiyorum?"

"Bilmen gereken bir şey yok," der Laurie sıkılmış bir şekilde. Ama bu sahte bir tepki, Evander bunu Laurie'nin mermer gibi pürüzsüz yüzünden anlayabilir: onun yeni ele veren özelliği. "O bir cerrah değil, sadece tamir etmeyi seviyor. Ve evet, bu

son derece berbat bir durum, ama yaşlı zengin adamlar bir şey yapmak istediklerinde onları kim durdurur biliyor musun? Kelimenin tam anlamıyla kimse. Benim söz hakkım yoktu."

Sesindeki acı zar zor gizleniyor, ama sanki kendi heyecanını fark etmiyor gibi.

"Ama o yapamaz..." Evander zorlanıyor. "O sadece oynamaya karar veremez."

gerçek bir insana *ameliyat* yapmak."

"Ve yine de buradayız." Laurie'nin gözleri Evander'ı geçip gidiyor, sanki bu konuşma onu uyutuyormuş gibi. "Büyükbabam bileğime yeni bir tendon nakletti ama işe yaramadı. Küçüldü ve kasılmaya devam ediyor, işte bugün buradayım."

Evander kollarını kavuşturur. "Tendonu nereden buldu?"

Uzun bir sessizlik olur. Laurie gözlerini kırpar. "Ne?"

"Nereden," diyor Evander, "büyükbaban bileğine takmak için yeni tendonu nereden buldu?"

Sanki Laurie bunu ilk kez düşünüyormuş gibi, ilgisizliği kısa devre yapan bir ampul gibi birden söner. Terle parlayan yüzü solgun, cildi kızarmış ve alnına yapışmış yumuşak saç tutamları, parlak, çevik ve enerji dolu Evander'ın aksine onu hasta gösterir. Kendini daha uzun, *daha dolgun* hisseder, midesi bir kez olsun açlık çekmez, ki bu gariptir çünkü sadece yarım erik yemiştir.

"Kürek kimdeydi?" Evander aniden sorar. "Uzun bir kürek vardı ve o..." Kaşları çatılmış, alnı ağrımaya başlamıştır, anısı gözlerinin arkasında suluboya bir bulanıklık gibi eriyip gitmektedir. "Beni öldürmeye çalıştığında, kürek kimdeydi?"

O günün hayaleti omurgasına baskı yapıyor, gerçeklik iki bileğini de delip geçen bir kıymık gibi, kaçamayacağı kadar. Kafasında tekrar tekrar oynuyor, kürek aşağı iniyor. Byron Lennox-Hall'un elleri sapı kavrıyor.

Evander farklı bir cevap istiyor.

"Hatırlamıyorum," diye mırıldanır

Laurie.

"Burada kimin anılarını topluyoruz?" diye sorar Evander. "Seninkileri mi, benimkileri mi?"

Laurie, sanki bu onu Evander'ın bitmek bilmeyen sorularından kurtaracakmış gibi gözlerini gökyüzüne diker.

"Sen tam bir yalancısın..." Ama Evander sözünü yarıda keser, başını yana eğerek dinler. Dönüp bakar. "Duydun mu?"

"Hayır."

Ama Evander, garip ses dışında hiçbir şeye ilgi duymuyor. Bu düzenli ritmi, bu nabzı kaburgalarında hissedebiliyor.

Önlerinde duvarda kırmızı bir kapı vardır.

Bu kapı, keskin sarmaşıklarla kaplı duvarda tek bir kesinti, eski demir menteşelerle süslenmiş ahşap bir kemer. Kapıda kol yok, sadece bir anahtar deliği var.

Ritim kapının içinden geliyor.

Evander'ı zorla içine çeker ve onun dikkati o kadar ona odaklanır ki Laurie'yi, konuşmalarını, bahçeye olan tüm korkularını unutur. Çiçek demetleri ve dallar, uyuşmuş parmaklarından yola düşer. Kapının önünde durur ve kaynamış şeker gibi dokusu ve yapışkan dokunuşu olan koyu kırmızı boyaya sertçe bakar. Parmak uçlarını ona dokunduğunu bile hatırlamaz. Tek düşünebildiği, dilini tahtaya bastırmak, dişleriyle karamel kaplamada izler bırakmak istediği.

"Evander..."

Bu kelime su altında boğulmaya terk edilmiştir. O bunu görmezden gelir.

Kafasının arkasında küçük bir ses bu hissi haykırsa da, avucunu yapışkan, pürüzlü yüzeye düz bir şekilde bastırır.

Ahşaba sertçe bastırır. Ahşap

kıpırdamaz.

Artık kokusunu alabiliyor, bakır paralar ve dökülmüş şarap. Ritmi karnına yerleşmiş, hem mide bulandırıcı hem de heyecan verici bir zonklama, ve ağzını açıp dilini bastırma ihtiyacından başka her şeyi unutuyor...

"EVANDER."

Bir el kolunu yakalar ve onu döndürür. Elini kapıdan kaydırır, birkaç adım geriye sendeler, dengesini kaybeder ve sertçe kuyruk kemiğine düşer.

"Ah." Gözlerinin önünde beyaz noktalar parıldadı, sonra gözlerini kırpıştırarak onları uzaklaştırdı. Laurie'ye öfkeyle baktı.

Laurie'nin gözlerinde keskin ve vahşi bir şey vardır, tüm ilgisizliği yok olmuştur. "İçeri gidelim."

"O kapı kilitli," der Evander. "Belki Carrington'da anahtar vardır. Bütün anahtarlar onda."

"Umurumda değil." Laurie'yi boğazından tutan, zar zor bastırılmış bir aciliyet vardır. "Kalk, geri dönelim."

"Buraya gelmek isteyen *sendin*," diye bağırır Evander.

Kapının daha önce üzerinde yarattığı tuhaf etki kaybolmuş ve şimdi itilmesinden ve kilitli bir kapı için bu kadar yol yürümelerinden dolayı düzgün bir şekilde sinirlenmeye vakti var. Botanik örnekleri yolun her yerine dağılmış ve gömleğinin çıkmış olduğu yerden funda sırtını çiziyor. Eli de iğrenç bir şekilde puding gibi hissettiren bir şeyin içine batmış ve kafatasındaki her sinir ucu sessiz bir çığlık atmış gibi. Bundan sonra banyoda vücudunun her santimini sert kıllı bir fırça ile ovması gerekecek.

Ama elini funda çiçeklerinin içine batırdığı yerden çekip çıkardığında, kafasındaki tüm düşünceler boşalır.

Kan, kolunun her tarafına sıçramış.

Yaprakların arasında, organları parçalanmış, kurtçuklarla dolmuş ve keskin, metalik bir çürüme kokusu yayan, düzgünce yığılmış bir iç organ yığını gizlenmiş. Bir parça bağırsak, Evander'in parmaklarına erişte gibi dolanmış.

Çığlık atıyor.

Hayatında hiç bu kadar hızlı tırmanmamış, kusmamak için ellerini sertçe sallamıştı. Bağırsak parçası uçup gitti ve Evander o kadar hızlı atladı ki sarmaşıklarla kaplı duvara takıldı. Parça onu bırakmıyordu. Midesinde hala o sızan, çürümüş sakatatın hissi yüzünden kusmamaya çalışmaktadır, bu yüzden keskin yapraklar gömleğini şeritler halinde kesmeye başlayana kadar takıldığını fark etmez. Bu sarmaşıkta çok ciddi bir sorun vardır. Sanki acımasız çelikten yapılmış gibidir. Kollarını, boynunu keserken çığlık atarak öne doğru eğilir.

"Dur! Dur, dur!" Laurie, Evander'ın yeleğini avuçlayarak, dişli desteğini kullanarak sarmaşığı kazıyıp Evander'ın derisinden çekiyor. "Tanrım, *mücadele etmeyi* bırak. Durumu daha da kötüleştiriyorsun. Yapabilir misin... Dur... *Sakin ol*."

"BEN DOĞA SEVER BİRİ DEĞİLİM." Evander çırpınır, iç organlarından akan kanı yeleğinin her yerine bulaştırır, sonra Laurie onu kurtarır ve ikisi de geriye doğru yuvarlanır.

Orada dururlar, nefes nefese, birbirlerinin acı çekişine bakmazlar. Evander titrek eliyle kanlı funda çiçeklerini gösterir ve midesinin altüst olduğunu hisseder.

"Bu... bu *insan gibi* görünüyor."

"Hayır, öyle değil," diye bağırır Laurie ve aniden dönerek saçını koparmak istercesine tutar. "Sadece ölü bir hayvan."

"Geri kalanı nerede?" Evander'ın sesi yükselir. "Tam anlamıyla bağırsakları deşilmiş. Kürk ya da ya da ya da..."

"Tilki falan olmalı. Burada oturup çürümüş iç organları analiz etmek mi istiyorsun, yoksa gidebilir miyiz? Sen tam bir hanımefendisin." Laurie'nin elmacık kemiklerinde kızarıklıklar belirir ve Evander'ın cevabını beklemeden onu o kadar sert iter ki, Evander geldikleri yöne doğru sendeler.

Evander, "*Bana dokunma*!" diye bağırmak istiyor, ama Laurie'nin kollarındaki derin kesikleri, koltuk değneğindeki yırtığı fark etmeden edemiyor. Çıplak elleriyle Evander'ı sarmaşığın pençelerinden kurtarmak için hiç tereddüt etmemişti. Ama neden hemen bu kadar acımasız davranmak zorunda? Bir şey onu korkutmuş ve Evander'a alaycı bir şekilde bakarak kendi kontrolsüz duygularını gizlemeye çalışıyor.

Evander'ın gözlerinin arkasında acı bir his belirir ve nedenini bilmez. Laurie'nin onu zavallı bulması umurunda olmamalıdır.

Evander geri çekilir ve yürüyüp gitmeden önce düşürdüğü botanik kesiklerini elinden geldiğince toplar. Viskoz organ suyu ellerinden akar ve parmak uçlarından damlar, kokusu da ona bulaşmıştır.

"Biliyor musun? Bir şey hatırlıyorum," der. "Senden ne kadar nefret ettiğimi hatırlıyorum."

Laurie'ye kötü bir bakış atar, gözlerini devirmesini bekler, ama Laurie'nin yüzünde kısa bir an acı belirir. Karşılık vermez. Laurie başka yere bakar ve yürümeye devam eder, sanki kendini tutmak için kolunu karnına sıkıca sarar.

Karşılık vermek tatmin edici olmalıydı. Bunun yerine, Evander'ın ağzı ısırgan otlarıyla doludur.

ON DÖRT

Bahçede bir sorun var.

Evander, yatak odasındaki lambaların sıcak ışığında, botaniği kitapları ve buruşuk kağıtlarla çevrili, yerde bağdaş kurmuş oturuyor. Sert tavan ışıklarını kapalı tutmayı ve küçük lambalarının yaydığı yumuşak sıcaklık arasında dolaşmayı tercih ediyor. Odak noktası gizem olmalı, duvarındaki indeks kartlarına kalın siyah kalemle yeni teoriler eklemeli ve zihin haritaları arasında daha fazla ip yapıştırarak çıkarımları birbirine bağlamalıydı, ama bahçeyi düşünmekten kendini alamıyordu.

Saha rehberi kucağında açık duruyor. Yarım daire şeklinde dizilmiş kupalar ve eski reçel kavanozları onu çevreliyor, her biri bir kaşık dolusu toprak, su ve onun topladığı kesimleriyle dolu. Hiçbiri, başları kesilip içeriye sürüklenmenin sert muamelesinden dolayı solmamış. Hatta bitkiler daha da canlı görünüyor, yaprakları ve çiçekleri ona doğru kıvrılmış, sanki güneşin yokluğunda onun kanlı kalp atışlarına odaklanmış gibiler.

Bu bitkilerde bir sorun vardı.

Yapraklarının, soğanlarının ve yapraklarının şeklini çiziyor, ancak normal botanik kitaplarında bunlara uyan bir şey bulamıyor. Ancak, hepsi *Hazelthorn Field Guide'da* var.

"Bence hastane Carrington hakkında yalan söylüyor," diye mırıldanır ve sonra kendi kendine konuşmanın gerçekten aklını kaçırdığı anlamına gelip gelmediğini bir an düşünür. Ama insanlar bitkilerle sürekli konuşurlar.

Bu muhtemelen normaldir.

"Ama Bane de şüpheli." Isırgan otu çiçeklerine, sanki bu konuşmaya en çok onlar ilgi duyacakmış gibi bakar. "Kollarındaki çizikler bunu doğruluyor.

ön kapılar kilitliyken malikaneye girmek için arka taraftan dolaşmak gerekir ve bahçeden çizilmeden geçmek imkansızdır." Kendi kolları da bunu doğruluyor. "Ama bahçede gizlenmenin ne anlamı var? Bu onu vasiyete yazdırmaz, değil mi?"

Nettle Night çiçeklerine, başlarını salladıklarını düşünecek kadar uzun süre bakar, sonra muhtemelen uykuya ihtiyacı olduğuna karar verir.

Laurie'yi özlediği ya da bu saçma sapan çıkarımları dinlemek için burada olmasını dilediği falan yok. Evander, Laurie bahçede ona sertçe çıkıştığında içindeki acı kinle yaşamayı tercih ediyor, Laurie'nin ensesindeki yumuşak saçlarını parmaklarıyla okşamak nasıl bir his olurdu diye düşünmüyor. Çözmesi gereken bir cinayet var. Odaklanması gereken *bu* olmalı. Göğsünü dolduran bu dağınık özlem saçma, dikkat dağıtıcı ve anlamsız.

Sadece hiç öpüşmemiş ve öpülmemiş olması ve bunun nasıl bir şey olacağını merak etmesi, Laurie'nin küçümseyen ağzının açısına huzursuzca bağımlı olmasının tek nedeni.

Lordların bir hanımefendiyle evlendiğini, çok fazla değişiklik olmadan, yeterince küflü kitap okuyarak öğrenmişti, ama duygularının tersine dönüp dönmediğini umursamaya çalışıyordu. Bir kızı öpmek istiyordu, ama bir erkeği öpmek fikri de göğsünü ateşböcekleri ve çatlamış yıldız kaymalarıyla dolduruyordu. Keşke bunu biriyle konuşabilseydi, diğer insanların ne hissettiğini ve bu konuda ne yaptığını öğrenebilseydi.

Laurie'ye bu konuyu açmaktansa kendini pencereden atmayı tercih ederdi.

Evander iç geçirip alnını ovuşturur. Yatması gerekir, ama gözlerini kapattığında tek görebildiği o kırmızı kapıdır, kapının nabzı göğüs kafesine metronom gibi vurmaktadır.

İçeri girince iki saat sıcak banyoda kaldı, derisinden bağırsakların izlerini bile ovuşturarak, elini kapatan o çürümüş puding kıvamındaki mide bulandırıcı hissi unutmaya çalıştı. Şimdi temiz ekose pijama pantolonu ve yumuşak tişört giymiş olsa bile, o kaygan, iğrenç pisliğin hissini hala unutamıyor.

O her zaman böyleydi — nesnelerin dokusundan hoşlanmaz, dokudan tiksinir, tepkileri orantısız olur ve hemen ardından utanç duyar. Açık avucuna bastırıldığında kendini güvende hissettiren tek şey, yumuşak toprak yığınları ya da sır gibi kıvrılmış bir yapraktır.

Kendini zorlayarak odaklanıyor ve saha rehberinin sayfalarını karıştırarak keskin kenarlı sarmaşık örneğiyle eşleşen bir şey bulmaya çalışıyor. İşte burada.

Ever Ivy — Araliaceae familyasından, kuzeni Hedera Helix'e benzer şekle sahip, ancak sert yaprakları ve inceltilmiş çeliğe benzer dokusu olan bir bitki. Dokunulduğunda jilet keskinliğinde ince dilimler bırakır. Yaraların içinde kalan ince tüyler sürekli kaşıntıya neden olur, bu yüzden dikkatli olun.

Evander, kesiklerinin çoğunu kaşıyarak bin kat daha kötü hale getirmiştir ve Laurie'nin durumunun nasıl olduğu konusundaki endişesini görmezden gelmeye çalışmaktadır.

Kanıt duvarına yan gözle bakıyor — Laurie'nin söylediklerine rağmen ona *cinayet duvarı* demeyi reddediyor — evdeki herkesin kötü çizimlerini bu duvara asmış. Akşam yemeğini Bane ve Azalea'ya bakarak ve aralıksız tartışmalar karşısında yüzünü buruşturmamaya çalışarak geçirdi. Oleander her zamankinden daha dayanılmazdı, cenaze için herkesin önerilerini hiçe sayarak siyah zambaklar istedi, beyaz değil, ve törenin Hazelthorn'da yapılması gerektiğini ısrar etti.

"Bu kin, değil mi?" Bane alçak sesle öfkeyle söyledi. "O çocuğu seçip geri kalanımızı dışlamak. Vasiyeti kendin okudun mu anne?"

Oleander burnunu çekti. "Eğer o beceriksiz genç Dawes söyleneni yapmışsa, tüm belgeler şimdiye kadar avukatlarıma ulaşmış olmalı. Bu aileyi neredeyse hiç tanımadığı halde neden bizim işlerimizi yönetiyor, anlayamıyorum. Evander'a gelince, şey..." Durdu ve ona ağır bir bakış attı. "Onu Byron'ın yapacağı gibi bakacağım."

"Düşünüyordum da..." Azalea, mum ışığında parıldayan gösterişli yakut yüzüğüyle nazikçe bir şarap kadehini aldı. "Eğer kalıp hesapları dengelememe ihtiyacın varsa..."

Oleander burnunu çektirdi ve tartışma yeniden başladı, bu sefer herkesin burada olmasının asıl nedeni olduğu için konu daha çok paraya odaklanmıştı. Cenaze değil. Evander

, sadece kekik ve eritilmiş tereyağı ile kaplanmış yumuşak beyaz ekmekle birlikte üç porsiyon narlı bıldırcın eti yemeye odaklanmıştı.

Laurie akşam yemeğine gelmedi. İçeri girdiklerinden beri konuşmadılar.

Şimdi Evander kolunu dizine dayadı, çenesini yumruğuna koydu ve reçel kavanozundaki siyah zambaklara bakıyordu. "Laurie'nin burada olmasına *ihtiyacım* yok. O hala bir şüpheli. Ve bir yalancı. Ayrıca, kötü bir şey yaptığı için okuldan atılmışsa ne olacak? Ya benimle dalga geçiyorsa?"

Ancak Laurie, onun için bir saniye bile tereddüt etmeden bıçak gibi keskin sarmaşıklara dalmıştı.

Ve Evander'ın hafızasını geri kazanmasını istediği şekilde.

Ve bahçede korkmuş gibi göründüğü şekilde.

Ama Evander'e, dilinin altında çürümeye bıraktığı bazı sırları açıkça *söyleyebilirdi*, ama yine de bunu reddediyor. Ya Evander'le oynuyor ya da bunun bir nedeni var.

Evander ağzını siyah zambak yapraklarına çok yaklaştırır ve yapraklar ve topraktan başka bir şey solumaz. "O kırmızı kapının arkasında ne var?" Ağzı kelimeleri zar zor çıkarır. "Bir canavar mı? Sakladıkları şey bu mu?"

Canavar için çiçekler ve dikenlerden oluşan bir

labirent. Anahtara ihtiyacı var.

Hava birdenbire örümcek ağıyla kaplı ve küflü hissedilir, cildi yaz nemiyle karıncalanır ve tek istediği pencereyi açıp başını eğerek yıldızlarla bezeli gökyüzünü görebilmektir. Ama pencere hala sıkışmış durumdadır. Tek yapabileceği dişlerini fırçalamak, yüzüne su serpmek ve sonra yatak rehberiyle yatağına uzanmaktır.

Gece gölgeleri sayfalarını açar ve açıklamalarını tekrar okur, Byron Lennox-Hall'un zehirlenmesinin belirtileriyle eşleştirmeye çalışır. Vasisi neredeyse bir haftadır ölüdür ve keder, Evander'ı uyuşuk ve işe yaramaz hale getiren, her şeyi tüketen bir canavar olmalıdır.

Ancak, kapısının artık kilitli olmadığını, istediği yere gidebileceğini ve *özgür, özgür, özgür* olduğunu düşünüyor.

Kürekleri, iş seyahatleriyle ilgili yalanları düşünüyor.

Byron'un kendi torununu tıbbi deney olarak kullanıp, kurallara uymadığında onu dövdüğünü düşünüyor. Laurie'nin acısının çoğu, büyükbabasının ölümüyle sona eriyor.

Bu, cinayet için oldukça büyük bir neden.

Evander, Bloodthorns'un çizimlerinin yanında kenarlarda düzgün notlar fark edince bağırsaklarını saran sarmaşıkları görmezden gelmeye çalışıyor. Bu sayfanın sadece kırmızı dikenli çiçeğin yan etkileriyle ilgili olduğunu sanıyordu, ama daha yakından baktığında bunun bir günlük kaydı olduğunu görüyor.

15 Haziran — Bahçede yeni bir bitki buldum. Örneklerini aldım ve serada çoğaltacağım. Oğlum onunla oynuyordu ve cilt teması onu etkilememiş gibi görünüyordu, ama yine de toksin testleri yapacağım. Dikenleri kolayca çıkarılabilir.

Bu Byron'ın el yazısı mı? "Oğlan" Laurie'yi kastetmiş olabilir — tabii ki alan kılavuzu Byron'dan daha eski değilse. Eski bir kitap gibi ciltlenmiş, okunması neredeyse imkansız olan örümcek gibi bir el yazısı ile yazılmış, gerçekten eski görünüyor. Evander, Hazelthorn'un Lennox-Hall ailesinde ne kadar süredir olduğunu pek düşünmemişti. Araştırması gereken bir başka konu daha.

İsteksizce alan kılavuzunu kapatır ve yatağının başucundaki masaya, anne babasının fotoğrafının yanına koyar. Bazen onların gülümseyen yüzlerine bakmak acı verir, annesi babasına sanki o sonsuz bir ağaçmış ve kendisi de onun mükemmel çiçeğiymiş gibi yaslanmıştır. Evander lambasını kapatır ve odasının boğucu sıcaklığına rağmen battaniyenin içine gömülür, çünkü yuva kurmaya, unutulmaya, eriyip gitmeye ihtiyacı vardır.

Ama aklına gelen tek şey, Byron'un serasında zehirli bitkiler yetiştirmesi.

Evander'ın uykusu huzursuz, ağzında ateşli bir sıcaklık var, karanlık göğüs kafesinin kırılgan sınırlarını elleriyle kapatıp onu aşağı, *aşağı* çekiyor. İşte gömülmek budur. Yosun boğazının arkasına tırmanıyor, dilinin arkasına yapışıyor ve sert, uzun, derin bir şekilde içiyor.

İstediği şey kandır.

Bir iniltiyle rüyanın kenarlarını iter.

uyan uyan

Parmakları çarşafını sıkıca kavrar, gevşer, *gerilir*, taze toprakla kaplı kökler gibi uzar. O, çubuklar, dişler ve kırık gül saplarından yapılmıştır, yanakları, ağlamadığını iddia ettiği gözyaşlarının tuzuyla ıslanmıştır. Yalnızlık onu rahatsız eder. Ona ihtiyacı vardır...

Uyan, uyan, uyan

Soğuk parmak kemikleri, alnındaki nemli bukleleri okşayarak, rüzgar çanı kadar yumuşak bir sesle kıkırdayarak birbirine çarpar. Gözleri yarı kapalı, vücudu bin tonluk bir yükün ağırlığı altında yatağın derinliklerine gömülmüş. Sersemlemiş, kafası karışmış bir parçası, tamamen uykuda olmadığını anlıyor. Ama uyanık da değil.

Donuk bir ışık yanar, ampul yüksek bir uğultuyla titrer. Gece, acımasızca etrafında zonklar. Yüzü yastığa yarı gömülüdür, bu yüzden beyninde yavaşça dönen melasın içinden geçip yatak odasının kapısına baktığını anlaması çok uzun sürer.

Kapı açıktır.

Kadife gibi karanlık, açık bir yara gibi zonkluyor.

O bakıyor ve bakıyor, çamurla kaplı yorgunluğundan kurtulmaya çalışırken görüşü bulanıklaşıyor.

Parmak kemikleri yine yanağını okşuyor, çok, çok nazikçe.

Sonra çenesini kavrar ve çok yavaşça ağzını açmaya başlarlar.

Evander'ın gözleri tekrar kapanıyor, dünya yana kayarak karanlığa geri çekiliyor. Neredeyse uykuya dalmış durumda.

—

Sonra kemikler ağzına giriyor.

Aniden, bunun bir rüya olmadığını, uyanık olduğunu anlar.

O çok uyanık.

Dik oturmuş, ciğerleri nasıl çalışacağını unutmuş gibi çaresizce nefes alıyor. Çığlığı, kafa karışıklığı ve nefessiz kalmış bir dehşetle boğuluyor.

Yatağının yanındaki şeye bakıyor. O şey

ona sarkıntılık ediyor.

Ortadan kaybolmuyor.

Şekli, lambasının tek ampulünün ışığıyla arkadan aydınlatılıyor, etrafındaki gölgeler o kadar kalın ve kaygan ki, kenarlarını belirsiz hale getiriyor. Ondan kalın, baş döndürücü ritimlerle bir yanlışlık sızıyor, ama gördüklerini bildikleriyle karşılaştırmak zor.

"Carrington?" Evander, hiperventilasyona yakın olacak kadar hızlı nefes alırken fısıldıyor. Kalbi, yatağının üzerine eğilmiş yaşlı uşak bakarken, çılgınca ve vahşice atıyor.

Ama bu Carrington değil.

Olamaz.

Evander'ın gözleri uşakın göğsüne kilitlenir. Yeleği yoktur, kravatı çözülmüştür, normalde beyaz ve ütülü gömleği artık parçalanmış ve sadece birkaç üst düğmeyle bir arada durmaktadır. Gömleğinin alt kısmı açıktır ve hafifçe dalgalanmaktadır.

Koyu kırmızıya boyanmış, neredeyse siyah görünüyor.

Carrington tekrar elini uzatır ve Evander geri çekilir, ama bacakları kıvrılmış çarşaflara dolanmıştır ve yeterince uzaklaşamaz. Uşağın parmakları yine saçlarına dokunur, ama kemikleri saran deri yoktur. Kemikleri, çürümüş, oksitlenmiş kahverengiye dönmüş tendonlar bir arada tutmaktadır. Evander, uşağın gömleğine bakmaktan kendini alamaz, gömleğin köşesi yine yana doğru kayar ve göbeğinin patlamış bir oyuk olduğunu görebilir.

Gömleğinin arkasında hiçbir şey yoktu. Derisi, eti, organları yoktu. Sadece pelvis kemiğine tek bir filiz dikilmiş, kökleri çıplak omurgasına sarılmış ve yumuşak, taze yaprakları açılmış, temiz bir delik vardı.

Carrington'ın eli tekrar Evander'ın çenesini kavradı. Uşağın ağzından düzenli, siyah bir akıntı halinde kir çıkmaya başladı ve çenesinden aşağı akıyordu. Sesi kabuklu ve boğuktu. "Bahçe..."

Evander titriyor, geriye doğru çekiliyor.

"...istiyor..."

Parmakları, çenesi ayrılana kadar ezici, korkunç bir basınçla yanaklarına gömüldü.

"*Seni geri istiyor*," diye tısları Carrington, Evander'ın dişlerinin arasına tek bir kararmış meyve sıkıştırırken.

Evander'ın ağzından çıkan çığlık, tadı ağzına yayıldığında hayvanca ve dehşet dolu.

Bahçe. Tatlılık. Zehir.

ON BEŞ

Korku onu yutuyor. Korku onu yakıyor, boğuyor, çürümüş asmalar gibi boğazına dolanıp sıkıyor. Bir an için nasıl hareket edeceğini hatırlayamıyor, çünkü artık sadece bu hale gelmiş: boşlukların içindeki bir çığlık.

Zehirli meyve diline bulaşır, çürümüş parmak kemikleri dişlerine çarpar ve sonra adrenalin bir gök gürültüsü gibi patlar.

Evander tüm gücüyle geriye doğru atılır, karışık çarşaflara çarparak yatağın diğer tarafına tırmanır. Topuğu, bir zamanlar Carrington olan yaratığa, o şeye, *canavara* doğru çılgınca savrulur ve yaşlı uşakın midesine acımasız bir darbe indirmelidir. Ama onun midesinde bir şey yoktur.

Bunun yerine, Evander'ın ayağı Carrington'ın içine çarpar ve omurgaya vurur. Yapışkan sıvılar ayak bileğini sarar ve hala buruşuk sinirlerde bağlı olan kemiklerin pürüzlü kenarlarını *hissedebilir*. Bu yanlış. Bu *imkansız*. Evander, boğuk bir çığlık atarak ayağını çekip çıkarır, safra boğazına kadar yükselir. Beynindeki her şey kanlı kırmızı balmumu gibi eriyip gidiyor.

uyan uyan uyan

Yataktan fırlar.

Omurgasının yere çarpmasıyla vücudunu beyaz sıcak bir acı kaplar. Dişlerinin arkasına çarpar ve keskin şoktan nefes nefese kalana kadar ciğerlerinden hava patlar. *Nefes alamıyor.* Olamıyor... Nefes nefese, kalkmaya çalışırken halıyı tırmalıyor.

Carrington, dengesiz adımlarla yatağın etrafında sürünür. Ayakları halıda ıslak sesler çıkarır ve Evander, Carrington'ın çıplak ayaklarının kompostla kaplı olduğunu, parmaklarının kıvrımlı, şişkin kısımlarına solucanların dolandığını görünce midesi bulanır.

"*Zorluk* çıkarma," diye tıslar Carrington. "*Dışarı çıkma* zamanı."

Hayır. Hayır, *hayır, hayır,* hayır...

Evander dirsekleriyle geriye doğru sürünür, ama sonra gözleri yatağının altındaki titreyen, mürekkep gibi siyah karanlığa takılır. Orada, gece kalın, sonsuz bir intikamla açılmıştır. Yavaşça dallar meşe yatak çerçevesinin altından dışarı sarkmaya başlar, tentacles gibi, diller gibi... kalın yeşil sarmaşıklar gibi açılırlar.

Asmanın ucu dışarı kayar ve Evander'ın ayak bileğini sarar.

Evander geriye doğru çekilir, panik içinde bacaklarını tekmeler, ama o sarmaşık kopar koparır koparır koparır

kollarını uzatarak körü körüne tökezler. Karşı duvara çarpar ve Carrington'ın böcek gibi bacaklarını hareket ettirerek koridora sıçradığı sırada bir kapı kolu bulur. Onun hızı, boynunun kırık bir açıyla eğilmesi, dişlerinin arasındaki çatlakların toprakla dolu olması mide bulandırıcı ve rahatsız edicidir.

O, yürüyen bir adamdan çok, çürümüş etten yapılmış bir kostüm gibidir.

Evander'ın düşünmeye vakti yok. Sadece bir sonraki kapıya atılabilir, omuzları duvardaki ağır yaldızlı resim çerçevelerine çarpar. Her kapı kilitli. Antika bir sehpaya bacaklarını çarpar ve ağzını elleriyle kapatmadan önce çığlık atar. Belki sessiz kalırsa, Carrington karanlıkta onu bulamaz.

Ancak arkasından gelen kendinden emin ayak sesleri bu fikri suya düşürür.

Kemikli bir el Evander'ın boğazını yakalar ve tırnakları etini tırmalar.

O, kendini kurtarır ve koşar, kollarını uzatarak bir sonraki çarpışmanın şiddetini hafifletir. Bir kabus tarafından dışarı sürüklenmeden önce buradan çıkması gerekir.

Bahçeye girme.

Ama bahçe onun içine girmiştir.

Evander iki kez düşer, koordinasyonsuz bir şekilde bacaklarını ve kollarını çırparak kalkar ve dar arka merdivenden aşağı koşar, son basamağı kaçırınca neredeyse boynunu kırar. Kalbi göğsüne çarpar. *Yardım çağır.* Ama beyninin çılgın döngüsünden hangi ismi çıkaracağını bilemez. Düşünemez, düşünemez, düşünemez...

koş

kaç

seni bulamayacağı bir yer bul

Bu gerçek değil, biliyorsun ki bu gerçek değil, aptalca ve çocukça davranıyorsun ve böyle devam edersen, kendine zarar vereceğin için bağlanacaksın. Böyle bağırmayı kes, kes şunu, kes

Koridorda bir ışık yanık kalmış, loş ve titriyor, Evander bir kelebek gibi ona doğru koşuyor. Kendi

paslanmış nefesini duyuyor, kararmış aplik altında tereddüt ediyor. Nerede? Saklanmalı. Belki sola gitmeli. Ya da belki—

Zayıf ışık halkasının ötesinde, ciğerlerinde çürümüş bir yaşlı adamın ıslak nefesini duyar.

Bu ses bir hırıltıya, koridordaki tüm sessizliği parçalayan bir çığlığa dönüşür.

Evander koşmaz. *Uçar*.

Işıktan uzaklaşmak için başını öne eğerek koşarken, beyaz çarşaflarla örtülü mobilyalarla dolu salonlarda sendeleyerek daha fazla duvara çarpar. Acı hiçbir şey ifade etmez. Acıyla başa çıkabilir. Özellikle de nerede olduğunu fark ettiğinde.

O kadar çok yakındır ki...

"Laurie!" Çılgınca bir çığlık atar, dehşet boğuk sesinin kenarlarını parçalar. "Laurie... Laurie... *LAURIE*..."

Bahçeye geri dönmüştür.

Kürek toprağı kazarken çıkardığı düşük sesli *kazıma sesi*.

Toprak yüzüne çarpıyor.

O zamanlar haykıracak bir adı olmadığı için kelimeler olmadan çığlık atıyordu; ulaşamadığı bir çocuğa karşı sadece öfkeli, acımasız *bir istek* vardı.

Ama şimdi ona ulaşıyor.

Loş koridorda bir kapı açılır ve Laurie altın rengi bir ışıkla dışarıya düşer. Evander ona doğru atılır. Çarpışma kaçınılmazdır.

En doğal tepki geri çekilmek, kendini korumak olurdu, ama Laurie uzanır ve Evander'ı çarpıştıkları anda yakalar. Laurie'nin omuz kemikleri duvara etli bir *şaplak* sesiyle çarpar. Evander, onun sağlam ve sıcak vücuduna yığılır ve yarı boğulmuş bir şey gibi ona tutunur.

Laurie'nin ısısı Evander'ın kemiklerine karşı erimiş bir vaatken, aralarındaki boşlukta kelimeler anlamsızdır. Böyle yanlışlar — dokunurlarsa keskin dişlere karşı çakmaktaşı gibi olmalılar. Ama bunun yerine, Laurie, içine sevimli bir tanrıyı sığdırmak için kendi vücudunu oyup boşaltacak bir dilenci gibi kendini kıvrır.

O gerçektir.

O çok gerçek.

"Ne oluyor lan?" Ama Laurie'nin sesinde hiç sıcaklık yok. İnce beyaz bir tişört ve boxer giyiyor, saçları uykudan dağınık.

Evander cevap veremeyecek kadar başı dönüyor, ciğerleri nefes nefese kalmış durumda. Terli saçları yüzünü kaplıyor ve ağzına giriyor.

"Öleceğim," diye nefes nefese söylüyor. "Ö-ö-ö-öleceğim. Ben..."

"Hayır, ölmeyeceksin." Sadece bir mırıldanma, ama sonra Laurie, Evander'ı sertçe döndürerek sırtını Laurie'ye çevirir. Her iki kolunu da piton hızıyla Evander'ın göğsüne dolayarak, vücutlarını sertçe birbirine çeker.

Kucaklaşma sıkıştırıcı, ezici, çok sıkı... ama yine de yeterince sıkı değil. Laurie'nin sağ eli Evander'ın kabarık karnına düz bir şekilde basıyor ve parmaklarının mide bulandırıcı sarsıntıları yavaşlatmak için bastırma şekli neredeyse şefkatli.

Evander'ın çıkardığı ses çok tiz, çok korkunçtur ve içinden kendine sakinleşmesi için tıslayarak ellerinin topuklarını gözlerine bastırır. Bu çok saçma. *Sakin ol. Gördüklerini anlat.* Ama dilinde çilek suyu vardır ve onun kötü tatlılığı vücudunda başka bir korku dalgası yaratır.

Tek düşünebildiği, Byron Lennox-Hall'un damarlarının, ciğerleri dururken, boğazı iğrenç, karışık bir büyümeyle şişmişken, korkunç bir mürekkep siyahı ile kaplandığıdır.

"Ben zehirlendim." Evander'ın nefesi tekrar hızlanır, sesi kısılır. "*Zehirlendim*."

ON ALTI

Evander'ın kalp atışları göğüs kafesinde bir felaket gibidir ve Laurie'nin, pijama gömleğinin ince kumaşı altında her bir mide bulandırıcı, şiddetli sarsıntıyı hissedebildiğinden emindir. Belki de yara izlerini de hissedebiliyordur. Belki de şu anda bile tiksinmiştir.

Koridora hızlıca yan gözle baktığında Carrington'dan hiçbir iz yoktu, ancak Evander, yaratığın başka bir avuç zehirli çilekle peşinde olduğunu ve herkesin görebileceği şekilde vücudunun korkunç bir şekilde büküldüğünü bekliyordu.

Ama ortada hiçbir şey yok.

Laurie'nin sıkı tutuşuna karşı sarkarken küçük bir inilti kaçıyor. Ama nefes alışı yavaşlıyor ve kendinden geçmiyor; geçemez. Bu çocuğun kollarında bir arada tutuluyor.

O bundan nefret etmediğini fark eder.

Laurie'nin ağzı kulağına o kadar yakın ki, sözleri Evander'ın soğuk, nemli cildine sıcak bir kıvrım olarak çarpıyor. "Nefes al" diye fısıldıyor.

Evander, Laurie'nin başparmağının, Evander'ın gömleğinin kalça kemiğinin üzerine çıktığı ateşli deri parçasında yavaşça daireler çizmeye başlamasına değil, nefeslerini eşleştirmeye odaklanır.

"Kabus mu?" der Laurie.

"Carrington." Evander, paslanmış ve tiz bir sesle zorla çıkarır ve titreyen yumruklarına baktığında, tırnaklarının avuç içlerini kestiğini fark eder. "O-o-o benim odamdaydı."

Bir süre sessizlik olur, sonra Laurie, "Ee... nasıl?" der.

Konuşmak, sanki boğazı zehirli bir çamurla kaplıymış gibi, çok büyük bir çaba gerektiriyor. "Beni zehirlemeye çalıştı. Ağzımda. *Ben... Ağzımda*." Hıçkırıkları ıslak ve acınası. "Beni dışarı çıkarmak istedi ve... ve... ve sanırım öldü."

Ama Laurie'nin odasından sızan ışıkta, yaşlı uşakın korkunç çürüme halini hayal etmek daha zor. Evander, bunu uydurmadığını biliyor. Uydurmadı. Ama...

Omzuna bir baskı hisseder ve Laurie'nin çenesini Evander'ın omzuna dayadığını fark etmesi bir an sürer. Çenesinin ağırlığı, kollarının Evander'ın göğsünü hala sıkıca ve sabit bir şekilde sardığına denk gelir. Hızlı nefes alıp verme yavaşlamış, titreme azalmıştır.

"Ve bunun bir kabus olmadığına emin misin?" diyor Laurie.

"Gerçekti." Evander dişlerini sıkar. "Onu gördüm. Vücudunun ortası sanki parçalanmış gibi *yok* olmuştu ve yatağımın altında *bir şey* vardı, o şey..." Ama son sözlerini keser.

Kabus gördükten sonra ağlayan bir çocuk gibi ses çıkarır. Şimdi ne diyecek? *Yatağımın altında canavarlar var.*

Başı dönen, mide bulanan bir parçası, Laurie'nin neden onu bırakıp itmediğini merak ediyor. Evander çok dağınık, çok gürültülü.

"Üzgünüm." Evander'ın sesi boğuklaşır, kederle boğulur. "Bu bir kriz değildi. *Yemin* ederim değildi. Ama özür dilerim. Daha sessiz olacağım." Ama sesi titriyor ve hasta gibi, tam olarak aklı başında olduğunu göstermiyor. Adrenalin etkisi geçmişti, vücudu ıslak yün makarası gibi çözülüyordu ve tek istediği uzanıp başını örtmekti.

Kendini utandırmıştı.

Böyle olmamalı. *Böyle olmaktan nefret ediyor.*

Laurie çenesini Evander'ın omzundan kaldırır ve alnı Evander'ın ensesine değir. Tüyleri diken diken eden, açıklanamayan bir his omurgasından aşağıya doğru iner ve sıvı cıva gibi karnında birikir.

"Sana sürekli sessiz olmanı kim söylüyor?" Laurie'nin sözleri, düşük, kalın, sıcak bal gibi dökülüyor. "Acı yer kaplamalıdır, yoksa nasıl çığlık atacağımızı bilemeyiz. Başkalarını rahatsız etmemek için acını sessizce çekmeyi siktir et. Belki de rahatsız edilmeleri gerekir."

Karşılıklı bakışmadıkları zaman, sözler bedensiz ve herhangi birine yönelik olabileceği için konuşmak daha kolaydır, ancak Evander, Laurie'nin onu bu şekilde teselli etmesine biraz şaşırmıştır. Ama belki de bunlar Laurie'ye hiç kimsenin söylemediği sözlerdir, o yüzden başka birine söylüyordur.

"Göster bana," diyor Laurie.

Evander'ın yanakları kızarır ve geri çekilmeye başlar. Laurie hemen bırakır; çünkü bu tutuş, Evander'ın çocukken alıştığı şekilde, histerik bir çocuğu zapt etmek için değildi. Bu tutuş sadece rahatlatıcı bir baskı içindi.

Bütün bunlar hakkında ne hissettiğini anlamak onun için imkansız. Laurie'ye bakmaya bile utanıyor. Göğsü çakmak ve barutla dolu ve kuzey kanadına geri dönerken gözlerini yerde tutmak daha güvenli görünüyor.

Laurie, Evander'ın arkasında sessiz bir yük gibi onu takip eder. Belki de ikisi de olanları hiç kabul etmez ve birbirlerine sataşmaya devam ederler.

Laurie, geçtikleri yerlerdeki ışık düğmelerine basarken karanlık onlardan uzaklaşıyor. Evander her gölgede irkiliyor, sinirleri o kadar gergin ki kendi nefesinin sesi bile onu ürkütüyor. Her köşede, Carrington'ın onlara doğru ölümcül bir şekilde kükreyeceğini bekliyor. Ama onun geçtiği yeri gösteren tek şey, toprağın üzerinde bıraktığı izler. Evander, mobilyaları ve saksı bitkilerini devirerek kaçarken aynı derecede dağınıklık yarattığı için, bunları Carrington'ın varlığının kanıtı olarak gösteremez. Tüm bunları b i r kabus olarak açıklamak kolay olurdu.

Muhtemelen çünkü hepsi de öyleydi.

Evander'ın ardına kadar açık yatak odasının kapısına vardıklarında, Evander utançtan mahvolmuştu. Uyumadan önce ürpertici zehirli bitkiler hakkında okuduğu şeyler ona bunu yapmıştı. Tek mantıklı açıklama buydu.

Ama o çıplak, etsiz parmak kemiklerinin buklelerini okşadığı hissini ve ağzında patlayan zehirli tatlılığı bir türlü kafasından atamıyordu.

bahçe seni istiyor—

Korkaklık çoktan galip geldiği için, geri çekilir ve Laurie'nin odasına önce girmesine izin verir. Görünüşe göre ikisi de bahçede daha önce yaşadıkları kavgadan bahsetmeyecekler — *kavga mıydı?* — ve şimdi Evander, Laurie'nin onu tutuş şekliyle ilgili karmaşık, altüst olmuş duygularını çözmek zorundadır. Onu kötülük ya da alay olmadan tutmuştu.

Laurie tavandaki ışıkları açar ve gölgeler tüm köşelerden kaybolunca Evander daha da solgunlaşır. Terli, korkuyla ıslanmış bir koku durgun odayı ekşir ve ikisi de buraya sıkışınca oda çok küçük gelir. Yine, bu duvarlar içinde yedi yıl yaşadığını ve buranın malikanenin en küçük odalarından biri olduğunu fark etmenin acısını bir kenara itemez.

"Peki, tam olarak ne oldu?" Laurie'nin sesi tarafsızdı, ama Evander pencere kenarındaki koltuğunda düzgünce dizilmiş reçel kavanozlarına bakmakla meşguldü.

Bunu o yapmamıştı. Onlar, etrafa saçılmış kağıt yığınlarının arasında yerde olmalıydılar.

"Uydurmadım," diyor sessiz bir acı ile. "Bu bir olay değildi."

Laurie karnının üzerine çöküp yatağın altına bakar. Aralarındaki mesafeyi yumuşatan karanlık olmadan, tişörtünün ve boxerının inceliğine, pamuğun altında belirginleşen vücut hatlarına odaklanmamak çok zordur. Evander beynini çıkarıp soğuk musluk altında yıkamalıdır.

"Tamam, soracağım." Laurie hala karnının üstüne yatmış, yatağın altına bakıyor. "Bu 'olay' da neyin nesi?"

Evander'ın midesi tekrar bulanmaya başlar, titreyen parmakları yağlı, düz saçlarına gömülür. Yanak kemikleri, hiç söylememesi gereken tüm sözlerle alev alev yanana kadar ısınır. Bölümler sır olarak kalmalıydı; onun ne kadar kolay çözüldüğünü bilirlerse, kimse onu ciddiye almaz ya da *normal biri* olarak görmez.

"Ben..." Parmaklarını kafa derisine geçirir. "Onlar... Ben öfke nöbeti geçiren bir çocuk değilim..."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim." Laurie'nin ağzı düz bir çizgi gibidir. "Bunlar krizler mi? Çünkü eminim ki, herkes lanet olası bir uçurumun kenarına itildiğinde kriz geçirebilir. Ama Carrington ya da büyükbaban sana bunların 'krizler' olduğunu mu söyledi? Bu çok aşağılayıcı," diye ekler, şaşırtıcı bir kinle.

Laurie yerde yatarken bu konuşmayı yapmak gerginliği biraz azaltıyor, ama Evander hala ekşi,

özür dileme ihtiyacı hissediyor. Ya da belki de karşılık vermek. Sonuçta, Evander'ın *işlevsel* olmadığını küçümseyerek söyleyen Laurie'dir.

"Hayır, ben..." Evander'ın sesi uzar. "Açıklayamıyorum. Onlar için uyanık değilim. İlaçlarımı alırsam çok sık olmuyor."

"Tamam, yani nöbet mi?" Laurie oturur, ama yerde çapraz bacaklı kalır. "Çünkü nöbet geçiriyorsan, yalnız kalmamalısın." Evander avuçlarını gözlerine o kadar sert bastırır ki, önünde beyaz statik kıvılcımlar çakar.

"Hayır. Onlar sadece... Zaman kaybediyorum ve uyandığımda çürükler ve yorgunlukla uyanıyorum ve kendimi hasta hissediyorum."

Daha önce bulunmadığı yerlerde uyanır ve tırnaklarının koparıldığını, kapısının arkasında çizikler olduğunu, halıda kan olduğunu, ağzının parçalandığını ve her yerde yonca ve yosun tadı olduğunu fark eder.

Genellikle bunu düşünmemeye çalışır, nasıl bir şey yapıp da bunun farkında bile olmayabileceğini. Belki de ona da güvenilmemelidir.

"Tamam." Laurie, bu soruları o sormuş olmasına rağmen, pek ilgilenmiyormuş gibi esniyor. "Sanırım senin bir tane yapmanı izleyip ne olacağını görmem gerekecek."

Evander ona sessiz bir dehşetle bakar. "Hayır? Onlar... Hayır, bu utanç verici."

Laurie, yatağın altına tekrar bakabilmek için karnının üstüne yuvarlandı, ama orada canavarlar varmış gibi davranmasına gerek yoktu. Evander'ın bir kısmı, yatağına girip utancını uyuyarak unutmak için tekrar yalnız kalmak istiyordu, ama gözlerini kapatmanın o kadar korkunç olacağını biliyordu ki, uyanık kalmak için her şeyi yapacaktı.

Ağzını siler, derisinde bir karıncalanma hisseder, bu zehirin etkisini göstermeye başlamış olabilir ya da kafasında olabilir. Ağzında bahçeyle ölmek nasıl bir his acaba?

"Sanırım bahçe Carrington'ı *ele geçirdi*. Kulağa saçma geldiğini biliyorum, ama..." Evander, Laurie yatağının altına yarı yarıya kayarken sözünü keser.

Küçük bir *"oomph"* sesi çıkarır ve sonra geriye doğru kıvrılmaya başlar, yanında bir şeyi de çekerek. Çılgın bir saniye boyunca, Evander

bunun Carrington'ın cesedi olduğunu düşünür, patlamış karnı ve çürümüş, köpüklü gözleriyle ortaya çıkar.

Laurie geriye doğru devrilmeden ve yatağın altından kocaman bir ölü asma yığını kaymadan önce, eski dalların ve ezilmiş yaprakların hışırtılı *sesi* duyulur. O çığlık atar, bükülmüş, budaklı kökler etrafında çürüyen mantarların vahşi kokusuyla çökertir. O garip kanlı çiçekler, sanki ışık onları rahatsız ediyormuş gibi halının üzerinde sönükleşir.

İkisi de kıpırdamaz. Sadece çürüyen yaprak yığınını izlerler.

"Bir bahçıvana ihtiyacın var." Laurie çok hızlı nefes alıyor. "Ama, yatak altısı için."

Evander'ın göğsünde bir haklılık duygusu yükselir ve parmağıyla onu işaret eder, sesi yükselir. "Gördün mü? Bu beni *yakaladı*. Hayal etmiyordum!"

Laurie bir çiçeği koparır ve inceler. Ayağa kalktığında, tişörtü kirle lekelenmiş, çenesi tozla kaplanmıştır.

Evander çiçeği kapar ve odanın diğer ucuna fırlatır. "Bu bir Şeytan Dili. Alan kılavuzunda görmüştüm. Çok zehirlidirler, polene dokunduğunda dilin şişip patlayacak kadar zehirli." Laurie aceleyle ellerini gömleğine silerken, Evander odada volta atmaya başlar. "Carrington beni zehirlemeye çalıştı ve sanırım, belki de... belki de bana zarar verecek kadar yutmadım? Ama vücudunun yarısı eksikken nasıl yürüyebiliyor? Bahçede olmalı ve..." Laurie'ye dönerek sesini yükseltir. "O bağırsaklar. Onlar Carrington'a aitti. O kırmızı kapının arkasında ne var? Neden *kırmızı?*

Laurie pencere kenarındaki koltuğa doğru kaymış, reçel kavanozlarındaki yeşeren kesimleri izliyor. Ağzının köşeleri aşağı doğru kıvrılıyor ve sesi çok, çok yumuşak. "Biri onu kanla boyamış."

Aralarında sessizlik hakimdir. O kadar parlak kırmızı olması için, onlar gelmeden hemen önce boyanmış olmalı, ki bu... düşünmesi bile korkunç. Bir şekilde bunu biliyordu, ölçmek istemediği şekillerde biliyordu. Yoksa neden kapıya ağzını dayayıp dilinde pürüzlü tahta parçalarını hissetmek için bu kadar can atmıştı ki?

Kan... bakır rengi, tatlı, *taze*.

Ama açlığı hala vahşi bir şey, göğüs kafesinin içini çiğ çiğ yalıyor.

Kendini bir arada tutmak, gerçek olmaması gereken tüm bu şeylerin ağırlığı altında parçalanmamak için çaba sarf etmek gerekiyor. "Bahçede bir canavar mı var? Aileniz..." Yutkunur. "Bir canavarı kilitlediler mi?"

Laurie ona hızlıca yan gözle bakar, ama göz teması kuramaz. Düşen bir yaprağı alır ve başparmağıyla işaret parmağı arasında ovuşturur, ama yine diş telini karnına sıkıca bastırır - bu da onun endişeli olduğunun bir başka işareti, bu sefer gerçek bir işaret. Acı çektiğinin bir işareti.

"Ne olur" — Evander bir adım öne çıkar, sesi alçak ve titriyor — "canavarın kapısını açarsak?"

Bundan çok bıkmıştır: sessizlikten, yalanlardan, kaçamak cevaplardan. Laurie'nin boynuna parmaklarını dolamak ve dişlerini boğazına geçirmek istemesi, neredeyse kontrol edemediği bir dürtüdür.

"Bilmiyorum," diyor Laurie sonunda, ama Evander hangi soruya cevap verdiğinden emin değil.

Evander ona bağırmak üzereyken, pencerenin ötesinde bir şey gözüne çarpar. Kaşlarını çatarak hızla ışıkları söndürür, pencere kenarına diz çöker ve yüzünü benekli, tozlu cama dayar.

Aşağıda, ay ışığında bir siluet hareket eder, adımları yana doğru kayarken bahçenin derinliklerine doğru sendeler.

Laurie, davet edilmeden ama sıcak bir şekilde Evander'ın yanına sıkışır. Gözleri bahçede, nefesi hızlanmıştır.

"Ne oluyor?" diye mırıldanır. "Carrington?"

Şiddetli bir ihtiyaç Evander'ın korkusunu bastırır ve koltuktan kayarak kapıya doğru yönelir. Delilik boğazını sıkar, ateşli bir cesaret ciğerlerini doldurur.

Bunu bilmesi gerekiyor.

Şu anda aklını kaçırmış durumda, ama durmayacak. "Dışarı çıkıyorum," diyor.

ON YEDİ

Evander'ın içindeki her şey bu tek noktaya odaklanmıştır, keskin kenarı boğaz kesen sarmaşık gibi bileklerini sarmıştır. Şu anda cevaplar için kanını akıtmaya hazırdır, altüst olmuş dünyasını düzeltmek ve nihayet neler olduğunu anlamak için her şeyi yapar. Ama Laurie'nin hızını hesaba katmaz, Laurie Evander'ın önüne atlar ve kapıya ulaşamadan kolunu yakalar.

Gözleri buluşur ve yüzünde ne ifade olduğu hakkında hiçbir fikri yoktur, ama muhtemelen konuyu konuşmaya hazır bir beyefendinin gerçek sakinliği değildir.

"Dışarı çıkamazsın." Laurie'nin gözlerinde panik var. "Dışarısı zifiri karanlık ve Carrington az önce sana saldırdı, değil mi? Onun peşinden dışarı çıkamazsın."

Ama Evander hazırsa durum farklı. Yatağa kıvrılıp, canavarın uzun dili parmaklarının arasından geçip onu yalamasın diye uzuvlarını yatağın kenarından sarkıtmamakla cevapları bulamaz.

"O zaman ne yapmamızı istiyorsun?" Evander, acımasızca konuşmamaya çalışarak sorar.

"Bilmiyorum." Laurie'nin sesi uzar ve Evander'ın düşündüğünden daha fazla üzgündür. "Belki... Sabah teyzem Azalea'ya söyleyebiliriz?" Ama sözlerinde ikna edici bir ton yoktur. "Ama içeride güvendesin."

Ama değil. Carrington bunu kanıtladı.

Carrington'ın muhtemelen odasına ne sıklıkla girip, derin uykusunda saçlarını okşadığını düşünmek Evander'ı mide bulandırıcı bir şekilde korkutuyor. Terör henüz ondan ayrılmadı, karnında donuk bir vızıltı gibi atıyor, ama kimse ona karşı dürüst olmadığı için gerçeği asla öğrenemeyeceğini bilmek

dürüst davranmadığından gerçeği asla bulamayacağını bilmek, tüm kendini koruma içgüdüsünü yok etmiştir. Kimseye güvenilemez. Buradaki herkes ona imreniyor ve onu Hazelthorn'u ele geçirmek için kullanılacak bir anahtar olarak görüyor, ama sakladıkları şeyler onun hayal ettiğinden daha kötü.

Artık Hazelthorn'da bir canavar olduğundan emindi. Carrington'ın dönüştüğü yaratıktan daha kötü bir şey.

"Zehirlenmedin." Laurie, Evander'ın buna inanması için yalvarır gibi konuşuyor. "Şimdiye kadar etkilerini hissederdin, değil mi? Sen iyisin. Her şeyi gün ışığında halledelim. Tamam mı?"

"Tamam," diyor Evander.

Laurie çok az da olsa rahatlar.

Evander tam olarak yarım saniye bekler ve sonra onun etrafında koşmaya başlar. Laurie sessizce bağırır ve Evander'ı yakalamaya çalışır, ama başaramaz.

"Evander! *Bekle.*"

Ama Evander çoktan yatak odasından çıkmış ve koridorda hızla uzaklaşmaktadır.

"Sen çok *inatç*ısın*...*" Laurie onun peşinden atılır, ama Evander daha hızlıdır.

Köşeleri ve koridorları geçip dar merdivenlerden aşağı iner, kas hafızası devreye girerek onu karanlıkta yol gösterir. Yukarıdaki merdivenlerde ayak sesleri duyulur, ama Evander artık durdurulamaz.

Mutfağa koşar, ocak üzerindeki küçük bir ışık karanlığı yırtmaktadır ve Laurie'nin nefes nefese bağırışlarını duymazdan gelerek arka kapıyı açar.

"Evander, yapamazsın..."

Gece havası ona şok gibi çarpar, heyecanla nefes alırken ciğerlerini keser. Çıplak ayakları taşlı bahçe yoluna basar ve hızla ilerler, çılgın çığlıklar kafasının etrafında döner.

Ne *yapıyor*? Carrington onu zehirlemeye çalıştıysa, sadece ayın şahitliğinde, zehirli bitkilerle dolu bir bahçede çok daha kötüsünü yapabilirdi.

Sonuçta istediği de buydu.

Evander'ın dışarı çıkması.

Mutfaktan bir bıçak almalıydı, ama onu kullanabilecek türde bir insan olup olmadığından emin değildi. Zihninin derinliklerinde, Byron Lennox-Hall'un onu yere çivileyen sert sesini duyabiliyordu. *Saygılı ol. İtaatkar ol. Sessiz ol.*

Bahçeye çıkma. Bana yemin et...

"Ama neden olmasın ki?" diye karanlığa fısıldadı, nefesi hızlı ve öfkeliydi. "O lanet kapının arkasında ne var?"

Çünkü Carrington'ın oraya gittiğini zaten biliyor, kanının ahşabı kapladığı yere. Bir şeyi içeride tutmak için mi? Yoksa dışarı çıkarmak için mi?

Tabii her şeyi uydurmuyorsan, çünkü canavarları hayal etmek, yalnız ve korkmuş olduğunu, bu mülkü miras aldığın için bunaldığını ve seni inciten adamı özlediğini itiraf etmekten daha kolaydır. O adam seni sevdiğini iddia ederken bile seni incitmişti ve belki de diğer herkes gibi senin de saklayacak bir şeylerin vardır...

Evander, çalılarla kaplı çitlerin ve kafeslerin arasından, kendisini bile şaşırtan bir çeviklikle geçiyor. Laurie'yi kaybetmesi sadece birkaç saniye sürüyor.

Dallar Evander'ın kollarını kanlı kırbaçlar gibi vurur, ama o ne zaman eğilip ne zaman zikzak yapacağını, hangi yosunlu duvarları tırmanacağını ve ne zaman asmalarla kaplı kemerlerin altına dalacağını biliyor gibidir ve koşarken çok az ses çıkarır.

Bu yolu bu kadar kolay hatırlamaması gerekirdi.

Endişeli ve korkmuş olmalı, karanlıkta el yordamıyla ilerliyor olmalı. Bu kadar kendinden emin olmamalı.

Gümüş kaşığın sırtı gibi kavisli ay ışığı altında bahçe, masaldan çıkmış gibi görünüyor. Ateşböcekleri peri tozu gibi parıldıyor ve binlerce ağustosböceği ve kurbağanın uğultusu, bir şarkı gibi tatlı bir ritim oluşturuyor. Çiçekler gölgelerde opal taşlarına dönüşüyor ve mantarlar, biyolüminesan plakalar gibi bahçe duvarlarını süslüyor. Geçerken parmaklarıyla onlara dokunuyor ve sporlarla kaplı parmaklarını yalamak için garip bir dürtü hissediyor.

Onda bir sorun vardır ve sürekli tüm bahçeyi ağzına atıp yutmak istemesi de öyle.

Esnek yeşillikler onu ileriye doğru yönlendirir ve ileride birkaç ses duyduğunda, onu saklamak için avuç içi gibi kıvrılan yemyeşil tatlı eğrelti otlarının arasına saklanır.

Bu, onun görmezden geldiği kısım: bahçenin onu orada istemiş gibi görünmesi, ona uzanması, kırmızı kapıya doğru çekmesi.

Arkasında bir şey nefes alıyor. Dönüp onu yakalamaya çalıştığında, hareket etmeyi bırakıyor ve tek duyabildiği, tiz bir tona yükselen ağustosböceklerinin korosu.

İzlendiği hissi devam eder. Ensesinde

karıncalanma hisseder.

Göğsünde titrek bir korku dalgası yükselir ve ağrıyan kaburgalarına ıslak bir şekilde çarpar, ve o, kafasının arkasında sürekli çınlayan çığlığa alıştığı kadar, çıldırmayı da bırakmamıştır. Yaptığı şeye karşı boğazında çılgın bir kahkaha yükselir.

Siyah kancalı dikenler ince gömleğinin arkasına batıyor, ama duvarlarla çevrili bahçelerin içinden ve dışından kıvrılan dolambaçlı yolda iki figür görünce, etine batıp çıkan dikenleri umursamıyor.

Bane Lennox-Hall omzunda bir kürek ve kolunun altında küçük bir saksı taşıyor, el fenerinin ışığı, arkadaşının söylediği bir şeye alaycı bir şekilde gözlerini devirirken sert ifadesini aydınlatıyor. Arkadaşı, Oleander'in çekingen asistanından başkası değil.

Jessica, bahçe aletlerinin bulunduğu bir çuvalı sürükleyerek onun peşinden gidiyor. Onların gece yarısı bir arada olmaları Evander'ı kaşlarını çatmaya zorluyor. Buraya Carrington hakkında cevaplar bulmak için gelmişti, ama bunun yerine taşları çevirip, Lennox-Hall ailesinin kafa karıştırıcı karmaşasına ne kadar derin dalarsa o kadar çok solucan ve çürük buluyor.

"—bu konuda bu kadar hassas davranıyorsun," diyor Bane öfkeyle. "Bu *işin* bir parçası. Bana yardım etmek, anneme yardım etmek demektir."

"Ama bu... Ben bunun için anlaşmadım..." Jessica yetişir ve el feneri yüzüne vurduğunda yüzünü buruşturur. Pantolonlu takımı, sanki son anda, muhtemelen gece vardiyası bittiğini düşündükten sonra giymiş gibi dağınıktır. "Bahçecilik için yeterli değilim."

"Saçma. Çok iyi iş çıkarıyorsun." Bane küçümseyici bir tavırla konuşuyor. "Dediğim gibi, tek bir fide ekiyoruz. Çok nadir bir fide olduğunu da eklemeliyim, ve dolunay ışığı altında ekilmesi gerekiyor."

Evander gözlerini kısıyor çünkü ay dolunay değil ve saksıda egzotik bir bitki değil, solmuş bir fesleğen dalı var gibi görünüyor. Bane, talihsiz, düşük maaşlı bir asistanla dalga geçiyorsa, Evander'ın düşündüğünden daha da acınası bir durumda.

Bane, ona yetişmesi için alaycı bir şekilde seslenerek uzaklaşır. Üzerinde ev kıyafeti ve terlik gibi görünen bir şey vardır, Jessica ise en azından ayaklarını büyük boy yağmur botlarına sokmuştur. Çuval, parke taşlı yolda sürtünme sesleri çıkararak onun peşinden sendeleyerek yürür.

Evander de onları takip eder.

Carrington, çitlerin yakınındaki gölgelerde veya en yüksek bahçe duvarlarının yanında kalarak ilerlerken, sorunu cebine katlar. Çıplak ayakları yosunlu taşların üzerinde ses çıkarmadan yürür, ayak bileklerinden kırmızı sarmaşıkları çözdürürken kalbi göğsünde çılgınca çarpar. Bahçe, onu ileriye doğru itmekle giysilerini kapmak arasında kalmış gibidir, sanki yumuşak tüylü yapraklarını onun sıcak, çıplak tenine yapıştırıp onu sonsuza kadar tutmak istiyormuş gibi.

Tabii ki, bahçenin bir şey *istediğini* düşünmek onun kafasındadır. O sadece bir bahçedir, hava karanlıktır ve o sadece dedektifçilik oynayan bir çocuktur.

Yol, çelik gibi keskin sarmaşıkların yoğun yeşil boğazına doğru daralıyor ve Evander'ın nerede olduklarını anlaması bir saniye sürüyor. İleride, siyah kanla kararmış kırmızı kapı beliriyor ve duvarlar eskisinden daha da yüksek görünüyor. Bane küreğini yere bırakıp kapıyı kurcalamaya başlıyor ve kapı açılana kadar homurdanarak şikayet ediyor. İnce, kararmış bir nesneyi kaldırıyor.

Demek Hazelthorn'un anahtarlarının nerede saklandığını bilen tek kişi Carrington değil.

Her iki tarafta sarmaşık duvarları olan Evander'ın saklanabileceği bir yer yoktu, bu yüzden çömelip yengeç yürüyüşüyle yaklaştı ve karanlık onu görünmez kılarlarken, onların kilitli bahçeye girip kaybolmalarını izledi. O tuhaf kalp atışını duymuşlar mıydı, yoksa kapının kanlı boyasından sızan yapışkan, bakır rengi

kanlı boyanın yapışkan, bakır rengi akıntısını hissetmiş olsalar bile, hiçbir tepki göstermezler. Belki de bu sesi sadece onun duyması, tatması içindi.

En azından hiçbir canavar dışarı fırlamadı.

Ya da belki de orada yaşayan şey hala uyuyordur.

Evander daha da yaklaşır ve açık kapının yanında çömelir, yasak bahçeye bakarken kalbi kaçak bir tavşan gibi çarpmaktadır. Ne beklediğini tam olarak bilemez. Korkunç bir şey, iğrenç bir şey. Lennox-Hall'ların kirli sırrı. Nefesini tutar ve titreyerek kapının kenarına sıkıca yapışır. *Göster bana.* Ama baktıkça kaşları daha da çatılır ve solgun bir hayal kırıklığı dalgasına engel olamaz.

Kilitli bahçe mükemmel bir daire şeklindedir, kenarlarında vahşi çalılar uzanır ve Ever Ivy taş duvarları kaplar. Büyüyen bitkiler, taze toprak ve çürümüş bitkilerin şiddetli ve kötü kokusu vardır ve çiçekler, sanki görünmez bir el tarafından ezilip düzleştirilmiş gibi garip şekillere ve bozuk görüntülere sahiptir. Kötü bir şekilde parlak meyveler, ok uçları gibi kıvrılan yaprakların yanında kümelenmiştir. Çoğunu, zehirli patlıcangiller bölümünden, alan kılavuzundan tanıyor.

O vahşi, iğrenç tatlı koku ona bir şeyi daha hatırlatıyor: Byron öldüğünde havayı kaplayan zehir.

Bahçenin ortasında tuhaf fayanslardan oluşan bir daire ve tam ortasında garip görünümlü kuru bir mermer çeşme var. Liken ve sarmaşıklarla o kadar kaplı ki, grotesk heykelin şeklini anlamak imkansızdır, ta ki onun da bir faun olduğunu fark edene kadar. Bu faunlar da neyin nesi? Bu, boynuzları ve dişleriyle özellikle canavarca görünüyor, taş kenarları kırılmış ve sarmaşıklarla sarılmış.

Çeşmeyi çevreleyen altı bahçe yatağı, mantıksız olan tek şey.

Tamamen ölmüşler.

Tek bir çubuk bile dikilmemiş, tek bir ot bile büyümemiş.

Evander'ın omuzlarında gerginlik hissedilir ve hızla arkasına bakar, ama orada hiçbir şey yoktur. *Nefes al.* Geri döndüğünde, Bane boş yataklardan birinin üzerinde dikilmiş,

Jessica'ya diz çöküp küçük bir çapa ile kazmaya başlamasını söylüyor. Jessica bir şey söylemek için başını kaldırıyor ve Bane alaycı bir şekilde gülümsüyor. El feneri, Jessica'nın kaşlarını çatmasını gösteriyor, sonra Jessica tekrar işine dönüyor.

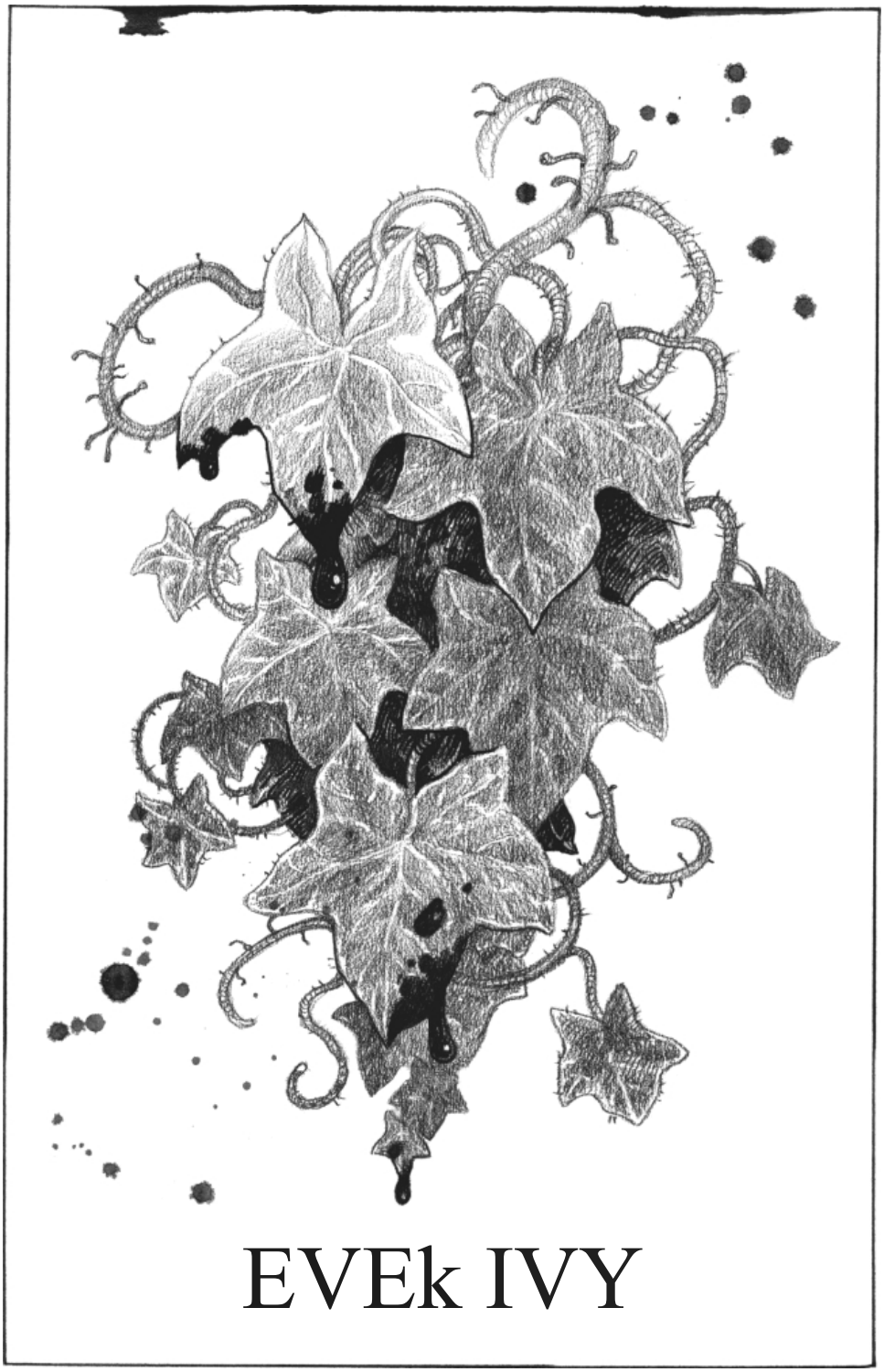

EVEk IVY

Belki de olan tek şey, zengin bir adamın pislik gibi davranmasıdır. Laurie burada olsaydı, içeri girip Bane ile kavga ederdi, böylece Jessica kaçabilirdi, ama Evander'da böyle bir cesaret yoktu. Laurie'nin bu duruma müdahale edecek tek Lennox-Hall üyesi olduğunu düşünmek de içini garip bir şekilde rahatsız ediyordu.

Bane, önemsiz fesleğen bitkisini inceler ve bahçecilik hakkında uzun uzun konuşmaya başlar — bunu yapmak için düşük maaşlı bir asistanı buraya sürükleyen bir adam için cesurca bir davranış — ve Evander, gergin enerjisinin hayal kırıklığıyla sönüp gittiğini hissetmeye başlar. Hiçbir cevap bulunamayacak. Bulmacaya yeni parçalar eklenmeyecek.

Kötü niyetli sarmaşıklara dokunmamaya dikkat ederek ayağa kalkar ve gölgelerin arasında kaybolup Carrington'ı aramaya devam etmeye karar verir. Belki daha sonra Bane'den o anahtarı çalmaya çalışır ve bu bahçeyi gün ışığında inceler.

Çünkü ölmekte olan bitkilerin bulunduğu bir bahçeyi kilitlemek mantıklı değildir.

Jessica'nın sesi boğuk bir çığlığa dönüşürken, Evander arkasını döner. Elleri kapı çerçevesine dayanmış, hızla geri döner.

kalbi hızlanırken eğiliyor. Bu tarafa bakarlarsa onu görebilirlerdi, ama ikisi de bakmıyor.

Kız bahçe yatağını işaret ediyor ve o göremiyor, *göremiyor*, ama Bane umursamaz bir şekilde burnunu çekip yanına gelerek elini kızın omzuna koyuyor.

"Aman Tanrım." Jessica ellerini ağzına kapatır. "Aman Tanrım, aman Tanrım. O... o *bir kol* mu?"

Evander'ın damarlarında buzlanma hissedilir. Ne oluyor... Hayır, karanlıkta eski bir kökü ortaya çıkarmış ve kafası karışmış olmalı. Daha fazla yaklaşmak, bahçeye girmek anlamına gelir ve bunu göze alamaz.

Bane uzun, iğrenç bir kahkaha atar ve fesleğen bitkisini omzunun üzerinden fırlatır. Bitki, seramik sesiyle çeşmeye çarpar.

"Evet, evet," der Bane, etkilenmemiş bir şekilde. "Bilmiyor muydun? Aç toprakları gübrelemenin en iyi yolu kan ve kemiktir."

Elinde küçük bir bıçak vardır.

Evander'ın gözleri bir anlığına büyür, vücudu öne atılmak için kıvrılır, çünkü her şeyi yavaş çekimde görebilir,

hissediyor, tam da o anda sıçrayan sıcak, bakır rengi kanın tadını alıyor.

Bane bıçağı Jessica'nın boynunun yan tarafına saplar.

Bıçağı iğrenç, ıslak *bir sesle* çıkarır ve kan siyah yağmur gibi etrafa sıçrar.

Jessica'nın elini boynuna götürürken garip bir hırıltı çıkar ve neredeyse çocuksu bir şaşkınlıkla Bane'e bakmak için başını çevirir.

Evander'ın kalbi boğazına kadar çıkar, dişlerine çarpan bir çığlık çıkar. Donakalır, dehşete kapılır, gördüğü şeyden gözlerini ayıramaz.

Elleri ağzını kapatır.

Geriye ve aşağıya doğru çekilir, çılgınca bir dehşetle çığlık atarken sesi boğuklaşır. Carrington. *Carrington* ve o *ölecek*, *ölecek,* ölecek...

Ama sonra Evander bir göğse sıkışır, ağır bir yük onu kaldırım taşlarına ve funda çiçeklerine doğru bastırırken vücudu ikiye katlanır. Laurie'nin ağzı kulağındadır, nefesi çok hızlıdır ve ham, sefil bir korkuyla parlamaktadır. Parmakları Evander'ın ağzını sertçe sıkar, sol kolunu Evander'ın boğazına dolayarak bağırmasını, nefes almasını, *ses çıkarmasını engeller*.

Bu, panik atak geçirdiğinde önceki rahatlatıcı kucaklamaya hiç benzemiyor.

Bu bir susturma.

Laurie tutuşunu sıkılaştırır, koltuk değneği Evander'ın nefes borusuna sertçe batar; bu boğazlama, mide bulandırıcı ve vahşidir.

"Şşş," diye tıslar Laurie.

Panik, Evander'ın damarlarında yükselir, ta ki o bir hayvan gibi, sıkıştırılmış ve vahşice davranılmış, dehşeti sadece vahşi gözlerinde yazılı hale gelene kadar. Burası onun neredeyse öldüğü yer ve bu da onu neredeyse öldüren kişi ve Evander'ı tutuş şekli, bu iki gerçeği de unutmadığını gösteriyor.

Evander'ın yapabileceği tek şey, Bane'in Jessica'yı serbest bırakması ve Jessica'nın ezilmiş bir çiçek gibi boş bahçe yatağına yığılmasıyla, yasak bahçenin açık kapısına bakmaktır. Kanlı bıçak elindedir, karanlıkta ıslak bir şekilde parıldamaktadır ve Bane bıçağı sıkılmış bir şekilde inceler.

. Sonra diz çöküyor, dizini Jessica'nın sırtına koyuyor ve boğazını kesmeye başlıyor. Sanki daha hızlı kan kaybetmesini istiyormuş gibi.

Et, çiğnenebilir ve yumuşak olmalı. Küçük bıçak sürekli takılıyor.

Kıkırdak çatırdayarak kırılır.

Evander'ın ağzından bir inilti kaçar, Laurie'nin dişlerine sertçe bastırdığı parmakları tarafından boğuk bir ses çıkar.

Ama sonra Laurie, sinir bozucu bir şefkatle alnını Evander'ın buklelerine dayar ve kanlı bir umutsuzlukla sesini titreyerek fısıldar: "*Sana defalarca söyledim*. Bahçe güvenli değil."

Şu anki hali, dişli ve vahşi bir şey var. Kazadan önce, iyi ve sessiz bir çocuktu, ya da en azından ona sürekli bunu hatırlatıyorlar, ama bir şey onu içten dışa çevirdi ve onu kontrol etmek, mantıkla ikna etmek, çılgınca öfke nöbetlerine girdiğinde sakinleştirmek çok zor. Ya da belki de acıdır.

Şu anda on bir yaşında. Bir yıldır odasından çıkmadı.

Ateş boğazını tamamen kaplamış ve soğuk şöminenin yanındaki sallanan sandalyede korkmuş bir şekilde oturuyor, terli bukleleri sırtında nemli bukleler halinde sarkıyor. Sert kahverengi bir takım elbise giymiş ve çok dar olduğu için canını acıtıyor. Gümüş makaslar yere atılmış durumda.

Yaşlı uşak, diş izleri eti kıyma gibi parçalayan kanayan elini sarıyor.

"Bu kafa travmasından kaynaklanıyor," diye velisi sabırla uşaklara söylüyor. "Bu davranışları yakında kontrol altına alacağız."

Uşak dişlerini sıkıyor ve eline bir bez sarıyor. Yaşlı adam sallanan sandalyenin yanında çömeliyor ve sandalyeyi sabit tutuyor, hareket edemediği için ağlayan küçük çocuğu görmezden geliyor. Böyle sallanmak onu sakinleştiriyor.

Saçlarının kesilmesini istemiyordu, güzel siyah buklelerinin. Onların omurgasından aşağıya, yumuşak, sevimli sarmaşıklar gibi sarkmasını seviyordu. Saç kesimine hayır dediğinde, bunun bir önemi yokmuş gibi göründü, o da dişleriyle bu duyguyu tekrarladı.

"Diş etlerin yine ağrıyor mu?" diye soruyor yaşlı adam, sesi alçak ve mantıklı. "Dişlerin çok sıkışık ve fazla uzamış. Benim bitkilerimin de böyle olduğunu biliyor musun? Tek ihtiyaçları olan şey biraz budama." Elinde gümüş takı pensesi tutuyor.

Elini uzatıp küçük çocuğun çenesini acı verici bir basınçla yakalayıp açmaya çalışıyor.

Soğuk metal pense dudaklarının arasına zorla sokulup bir dişe kenetlenince küçük çocuk direnmeye başlıyor.

"Sana zaten söyledim," diyor yaşlı adam kayıtsızca, "sessiz ol."

Çekmeye başlar ve diş, köküne dolanmış etli pulpa parçalarıyla birlikte diken gibi çıkar. Kan, çocuğun ağzına fışkırır ve çocuk panikleyerek boğulur.

Uzun süre çığlık atar.

ON SEKİZ

İçindeki her şey çözülmüştür. Vücudu artık kendisine ait değildir, daha çok ölü güve kanatları ve yıkılmış dilekler için bir boşluktur ve belki de her zaman öyleydi diye düşünür.

Laurie onu dikleştirir, Evander'ın ağzını eliyle kapatarak zorlukla tutmaya çalışır. O, kolayca yönlendirilebilen, yaramazlık yaptığında toplanıp katlanıp kutusuna geri konabilecek bir şeydir. Gözlerinin arkasında sıcak bir öfke birikir ve gereksiz yere ağlayacak gibi hisseder.

Tek bir şey istiyordu, sadece tek bir şey, çok, çok istiyordu. En iyi arkadaşına tekrar güvenebilmek için bir bahane.

Yapamaz. Asla yapamayacak. Gerçek kendini ortaya çıkarmaya devam ediyor.

Laurie'nin gözleri, Bane'in sinirli homurtularla bahçe yatağını tekmelediği kırmızı kapıya gergin bir şekilde bakıyor. Ayağı şimdi çamuru karıştırıyor olmalı, toprak buruşuk bedenin etrafında ıslak hamur gibi kan sızdırıyor. Sonra eğilip elini toprağa daldırıyor. Doğrulduğunda, küçük bir şey tutuyor, gölgeler onu neredeyse tamamen gizliyor, ta ki gömleğine sürtüp ay ışığına tutana kadar. Düğme büyüklüğünde ve kireçlenmiş kan gibi parıldıyor.

"Bu mu?" diye kendi kendine mırıldanır. "Zamanımı boşa harcadım."

Laurie, Evander'ı kırmızı kapıdan, bahçeden ve bir kadını öldürdüğü topraktan bir yakut çıkaran kuzeninden uzaklaştırır.

Evander'ın kafasını düşük, gırtlaktan gelen bir kükreme doldurur ve karanlık, canavarca bir şey boğazından yukarı doğru sürünür. Korku çığlığı değil, tam anlamıyla öfke dolu bir kükreme.

Bu gerçek olamaz.

Az önce bir boğazın kesilmesini, bir hayatın feda edilmesini, kesilmemiş bir mücevher karşılığında toprağa dökülen kanı izlemedi. Aniden, malikanede ne kadar sık yakut gördüğünü fark eder. Kristal şarap kadehlerine ve saatlere işlenmiş, vitray kapıları süslemek için kullanılmış, Lennox-Hall'un boyunlarına takılan mücevherlere yerleştirilmiş. Cinayeti birer ganimet gibi takıyorlar.

Laurie, Evander'ı bir köşeyi dönüp başka bir bahçeye çeker. Bu bahçenin duvarları alçak ve yosunlu, bir sıra erik ağacı da yavaş yavaş çalılar tarafından boğulmaktadır. Isırgan otları yeri kaplamaktadır ve onlar tökezleyerek dururken ayak bileklerini ısırmaktadır.

"Çığlık atma," diyor Laurie, alçak ve yumuşak bir sesle, ve Evander'ın ağzından elini çekiyor.

Çığlık atmıyor. Ağlamıyor da, ama sesi tamamen kısılmış durumda. Kusacak gibi hissediyor. "Sen *biliyordun*."

Laurie çenesini sıkar ve başka yere bakar.

"İşler böyle mi yürüyor?" Evander sesini sabit tutamıyor. "Birini öldürüyorsun, bahçeye gömüyorsun ve karşılığında... sana mücevherler mi veriyor? Miras aldığım şey bu mu?"

Laurie yüzünü buruşturur, ama sessizliği bir tokat kadar yüksek sesle yankılanır.

Ama daha kötüsü, Evander'ın derisini ürperten yeni bir anlayış. O kapının arkasında bir canavar yaşamıyor; sadece kana susamış zehirli bir bahçe var. O bahçede neredeyse ölüyordu.

Ağzında yine toprak var.

Ciğerlerinde.

On yaşında ve hala çığlık atıyor çünkü orada her zaman çığlık atacak, ayak bileklerini saran canavarca sarmaşıklarla dolu toprağa yarı gömülü, onu derine çekmeye hazır.

Evander, takıntısı, karşılıksız hayranlığının mezarı olan Laurie'ye bakarken bir adım geri atar. Pijama gömleğinde kir izleri vardır ve saçları dallar ve ezilmiş yapraklarla doludur, ifadesi yıkılmıştır.

Korkunç bir anlayış yavaşça Evander'ın ciğerlerini doldurur.

"Çocukken beni bahçeye kurban etmeye çalıştın, değil mi?" Elleri bu kadar titrerken, sözlerinin bu kadar gerçekçi çıkmasına şaşırır.

bu kadar titrediği halde bu kadar gerçekçi çıktığına şaşırır. "Yaptığın şey buydu. O 'oyun' buydu."

Laurie hiçbir şey söylemez.

"Sen..." Evander'ın sesi yükselmeye başlar, boğuk ve paslanmış. "Sen

beni lanet olası bahçeye kurban ettiler."

Laurie yüzünü ovuşturdu ve sonra elini uzatmaya başladı, ama Evander elini o kadar sert bir şekilde itti ki, Laurie gerçekten çığlık attı.

Evander geriye doğru dönerek parmaklarını saçlarına geçirir ve kafa derisini parçalayacak kadar sertçe çeker. Çığlık atmak ve hiç durmamak ister. Kendini duvara vurarak kanatmak ister. Dişlerini Laurie'nin derisine geçirmek ve kemiğe kadar parçalamak ister.

"Anlamıyorsun." Laurie'nin sesi paslanmış gibi geliyor. "Öyle değil... Sakin ol ve..." Evander'ın kolunu tekrar tutmaya çalışır.

Ama bu sefer Evander onu o kadar sert bir şekilde geriye doğru itti ki, Laurie tökezleyip ısırgan otlarının içine düştü.

"SİZ SAKİN OLUN." Tek gördüğü kırmızı, kırmızı ve kırmızı. "*Arkadaş* olduğumuzu sanıyordum. Olanların bir h-hata olduğuna inanmak istedim."

"Bir hataydı." Laurie'nin sesi yükseliyor, ama ayağa kalkamıyor. "Ben öyle demek istemedim..."

"SİKTİR GİT." Evander'ın ellerinden öfke fışkırıyor ve ne yapacağını, nasıl durduracağını bilmiyor. Yumruklarını yere vurmak istiyor, ama bunun yerine alçak bahçe duvarından gevşek bir taşı kapıyor.

Kafasında, parçalamak, yırtmak, yok etmek gibi korkunç bir ihtiyaçtan başka hiçbir şey yok. O kadar boğulmuş, o kadar kaybolmuş ki, Laurie'nin durması için bağırdığını zar zor fark ediyor.

Laurie'nin üzerinde duruyor ve elinde taşı kaldırmış durumda.

Taşı indirip kafatasını şekerli elma gibi çatlatmak ve yalanları durdurmak çok kolay olurdu. Her şeyi *durdurmak, durdurmak, durdurmak*.

Laurie hala yerde yatıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, elleri yüzünü korumak için hızlı reflekslerle havaya kalkmış, bu refleksler onun pratik yaptığını gösteriyor. Sanki yerde korkarak kıvrılmanın ne demek olduğunu çok iyi biliyormuş gibi.

Evander'ın elleri taşın etrafında titriyor.

Ne, ne, ne yapıyorsun—ne yapıyorsun

NE YAPIYORSUN NE YAPIYORSUN—

Ciğerleri parçalanır. Bir nefes kaçar.

Kayayı yumuşak toprağa düşürür. Ani bir baş dönmesi onu sallandırır.

Bu...

Bu sanki...

O

Laurie yavaşça ellerini indirir ve Evander'a bakar, yüzünde saf korkudan başka bir şey yoktur. Onu bu halde görmek, sırıtışından, küstah tavırlarından arındırılmış halde görmek yanlış gelir, ama aynı zamanda çok daha gerçek, çok daha yumuşak ve kırılgan görünür.

"Üzgünüm," Evander böyle dediğini sanıyor, ama ağzı dikenlerle dolu gibi hissediyor.

Bane onların bağırışlarını duymuş olmalıydı, ama umursamıyor mu, yoksa bıçağının acımasız kenarıyla araştırmak için fırlayacak mı, belli değildi.

Laurie hala çok hızlı nefes alıyor, vücudu kıvrılmış ve titriyor, Evander'a derin bir umutsuzlukla bakıyor. "İçeri girebilir miyiz?"

"Bane başka kimleri öldürdü?" Evander'ın sesi soğuk ve mesafeli, sanki çok uzaklardan geliyor. "Büyükbabanı kimin öldürdüğünü bilmiyormuş gibi mi davranıyorsun?"

"Hayır," dedi Laurie çabucak.

Anı, bir tendonu kesen bıçak kadar keskin bir şekilde aklına gelir: Jessica'nın bahçe yatağında gömülü bir kolu kazarken attığı çığlık.

Başka biri daha öldü.

"Aileniz bir grup seri katil," diyor Evander düz bir sesle. "Masum insanları bahçeye besliyorsunuz... *kâr* için."

Laurie titreyerek ayağa kalkar. Kollarında ısırgan otlarından kaynaklanan kırmızı izler vardır ve pijamaları kirli ve yırtılmıştır. "Ona bırakmasını söylemeye çalıştım."

Evander bir an için anlamaz, sonra Jessica'nın gül çalılarını budamaya çalıştığı sırada Laurie'nin ona yaptığı iğrenç alayları hatırlar.

"Onu çok... çok rahatsız edecektim, sonra da istifa edecekti. Ben sadece..." Sesi titriyor. "Zamanım kalmadı. Bundan nefret ediyorum, tamam mı? Aile dışındaki kimseye bahçe hakkında tek kelime bile etmemiz yasak. Denedim ama büyükbabam bu konuda beni fena halde mahvetti." Sesi hafifçe titriyor. "Onları durduramam." "Onları durdur? Ne durdurmak s*eni* Evander'ın sesi yükseliyor

Alaycı bir şekilde hafif, ama o kadar dengesiz ki ağlamak üzere olduğunu biliyor. "Hiç arkadaş mıydık yoksa ben sadece etrafında olmaktan nefret ettiğin sinir bozucu bir çocuk muydum? Öncesini hatırlamıyorum, o yüzden bana gerçeği söyle. Beni kurban etmeye çalışmadan önce arkadaş mıydık?"

Laurie küçük bir ses çıkarır ve yüzünü kolunun kıvrımına bastırır. "Lütfen, beni dinle." Sesi kısık ve boğuktur ve başını kaldırdığında, gözleri ay ışığının yansıdığı iki havuz haline gelmiştir. "Bahçe bir kez tadını aldığında, geri kalanını da ister. Seni geri ister. Anlıyor musun?"

Ve aniden Evander, Carrington'ın ıslak, boğuk sesini tekrar duyabilir.

bahçe seni

geri istiyor

Ağzı kurumuş.

"Hayır, lanet olsun, anlamıyorum!" Evander neredeyse bağırır. "Benden *her şeyi* saklıyorsun. Sana güvenemem! Katillerden oluşan bir ailede katili nasıl bulayım?" Yürüyüşe başlar, elleri yüzüne doğru uçar. "Belki de büyükbabanı kimin öldürdüğünü umursamıyorum bile, çünkü o da en az..." Sessiz bir homurtuyla arkasını döner ve vücudu sert bir şeye çarpar.

Küçük bir homurtu çıkar ve elleri, daha önce orada olmayan ama şimdi orada olan şeye tutunmak için uzanır.

Carrington, Evander'ın yüzünü yakaladı ve

çığlık atar.

Kanlı toprak, Evander'ın şok olmuş, açık ağzına sıçrar. Terör, gök gürültüsü gibi içinden geçerken, çığlığı yüksek ve insanlık dışıdır. Geriye doğru sıçrar ama Carrington, çamurla kaplı tırnaklarını Evander'ın elmacık kemiklerinin etrafındaki deriye geçirir ve *kükrer*.

Bu sonsuzdur. Bu bir kabustur.

Bu sonsuza dek süren bir çığlık gibi devam eder.

Carrington, sanki derisini yüzmeye çalışır gibi Evander'ın yüzünü sertçe tırmalıyor ve sonra dişlerini gıcırdatarak üzerine atılıyor. Evander kendini geriye doğru fırlatmaya çalışıyor, korku dolu çığlığı gittikçe yükseliyor, ama Carrington onu sıkıca tutuyor.

Laurie arkalarından bağırır ve Carrington'a atılır. Üçü de yere düşer, ancak Evander altta kalır.

Evander çılgınca ve şiddetle mücadele eder, kurtulmak için bacaklarını tekmeler.

"*Evander*." Ama Laurie çok uzakta gibi geliyor.

Carrington, hırlayarak ondan yuvarlanır, boynu korkunç bir açıyla bükülür, ta ki iki eliyle onu düzeltip etli, ıslak *bir çıt sesiyle* yerine oturtana kadar. Yırtık pırtık uşak üniforması eskisinden daha da az kalmıştır, kaburgaları sarmaşıklarla sarılmış ve yırtık kumaşın arasından hollyhock çiçekleri görünmektedir. Evander, yaratığın göğüs kafesine sert bir tekme atar ve onu geriye savurur. Bu, Evander'a kalbi göğsünden fırlayacak kadar hızlı atarken ayağa kalkması için yeterli zamanı verir.

Laurie düşmüş bir dalı kapar. "Evander, *koş*. İçeri gir!" Dalı kaldırmaya çalışır ama Carrington, Laurie çığlık atana kadar bileğini ortada yakalar ve yana doğru büker.

Carrington onu sanki bir kelebek kadar hafifmiş gibi kenara iter ve Laurie yere sertçe düşer. Sonra Carrington yavaşça Evander'a döner.

"Dur." Evander titreyerek ellerini kaldırır. "L-l-lütfen, Carrington. Özür dilerim. Özür dilerim..."

Carrington atılır.

Hareketleri insanlık dışı bir hızda, o kadar hızlı ki Evander'ın dönüp olabildiğince hızlı kaçmaktan başka bir şey yapmaya vakti kalmaz. Belki de Laurie'yi kurtarıyor, yaratığı uzaklaştırıyor.

Ama lavanta yatağının üzerinden atlarken, boynunda kokuşmuş bir nefes olmadığını, üzerine gelen hiçbir şeyin olmadığını fark eder. Carrington onu takip etmediği için çılgınca döner.

Laurie'ye çarpıyor. Evander tereddüt etmez.

O, kafatasının içindeki küçük bir sesin onu delip geçerken, kendini onlara doğru fırlatır. *Koş, koş, koş, bırak onun canavarlarla başa çıksın*

Yine de, Carrington Laurie'yi yere yapıştırıp, onu ikiye ayırmak istercesine göğsünü çirkin pençeleriyle tırmalarken, sadece birkaç metre uzakta olmak, her şeyden daha kötüdür. Bir başka çocuğun, gökyüzünü parçalayacak kadar panik dolu çığlıklarını dinlemek, bir şekilde daha kötüdür.

Carrington yıkıcı, korkunç bir güçtür, çıplak parmak kemikleri Laurie'nin gözlerine dalmaktadır.

Laurie hala çığlık atıyor.

Sonra Evander, Carrington'ın arkasını yakalayacak kadar yaklaşır ve kendisinde olduğunu bilmediği bir güçle onu çekip alır. Carrington'ın yaralarından toprak dökülür, bağırsaklarının olması gereken yerdeki açık boşluktan bağırsak kurdu gibi sarmaşıklar çıkar. Evander'ın ayaklarına sıçrar. Evander öğürür.

Bu dikkat dağınıklığı yeterlidir.

Carrington kendini dikleştirir, kemikleri takırdar ve çenesi yerinden çıkar, yumruğu öne doğru savrulur ve Evander'ın boğazını sarar.

"Zamanı geldi," diye hırıltıyla söyler, "toprağa."

Sonra Evander'ı sürüklemeye başlar.

Evander boğulurken direnir, tekmeler atar, bacakları kayar. Ama hiçbir işe yaramaz. Carrington'ı yeni bir güç sarmıştır ve Evander'ı da yanında sürükleyerek bahçenin karanlık, otlarla kaplı derinliklerine doğru yürür.

Laurie ayağa kalkmaya çalışır, kayar ve boğuk bir çığlık atarak yere kıvrılır. Yaralı bileğini tutmaktadır.

Carrington, Evander'ı köşeye sürükler ve bahçe duvarının geri kalanı Laurie'yi görmesini engeller.

Bahçe seni
geri istiyor.

Carrington'ın onu nereye götürdüğünü zaten biliyor.

Kırmızı kapının kanlı, aç bir şekilde attığını duyabiliyor.

ON DOKUZ

Bahçe o gün onu asla kaçmasına izin vermedi, diş izleri varken, yutulmak üzere seçilmişken.

Yine toprağa gömülecek. Ölecek.

Evander, Carrington'ın pençesinde çılgınca ve vahşice debeleniyor, vücudu olağanüstü sıkı bir pençeye karşı esnek ve akıcı bir şey gibi. Carrington, bir eliyle Evander'ın boynunu kemikli parmaklarıyla sıkıştırıyor, diğer eliyle yakasından çekiyor ve Evander'ın bacakları altından kayıp, sarmaşıklarla kaplı siyah duvarların arasındaki yolda sürüklenirken ağırlığının çoğunu üstleniyor. Kırmızı kapıya doğru.

Oraya girme. Girme, girme, girme...

Zihninin donuk, yorgun bir kısmı, Carrington'ın onu Jessica'nın yanına gömecek mi, yoksa boş, soğuk bir yatak mı seçecek diye merak ediyor. Belki de kendi ölümünle yüzleşmek budur: sonunda yalnız kalıp kalmayacağını merak etmek.

Ama sanki ince, gümüş bir iğne gözlerinin arasını deliyormuş gibi hissediyor. *Düşünmesi* gerekiyor.

Bahçe Carrington'ı ele geçirmişse, onu yiyip bitirmişse ve omurgasına sarılmışsa, onu bir kukla gibi yönlendiriyorsa, neden Laurie'ye saldırdı? Bahçe Lennox-Hall'lara ait, onlara itaat ediyor. Sadece Evander'ı öldürmek istemesi gerekir, tamamlayamadığı kurbanı.

İleride, kapı daha da genişliyor ve Evander son bir kez çığlık atmaya çalışıyor. Ama nefes borusunu ezen el, çığlığını boğuk bir hıçkırığa dönüştürüyor. Carrington'a durması için yalvarmak, onu dinlemesi ve *beklemesi* için yalvarmak için kendini sağa sola savuruyor.

"Ne oluyor...?"

Carrington aniden durur ve Evander şaşkınlıkla mücadele etmeyi bırakır, başını kilitli bahçenin kapısını tıkayan Bane'i görebilecek kadar çevirir. Gölgeler vücudunu sarar, ev kıyafetleri kanla ıslanmış ve kararmıştır, terlikleri kirle kaplıdır. Gözleri şişer, ağzı açık kalır ve kapı çerçevesine tutunarak, bir insandan çok boğulan bir kuş gibi çığlık atar.

"Bu... Bu da ne!" Bane titrek parmağını Carrington'a doğru uzatır. "Aman Tanrım..."

Bane'in daha önce olan kargaşayı duymamış olması imkansızdı, ama belli ki onu görmezden gelip, kanla satın aldığı yakutuyla yoluna devam edecekti. Evander, Lennox-Hall'ların Carrington gibi yaratıklara alışkın olduğunu varsaymıştı. Görünüşe göre öyle değildi.

Evander, Carrington'ın dikkatinin bir anlık dağıldığı anı fırsat bilip ondan kurtulmaya çalışır. Bu sefer işe yarar.

Yere düşer ve yana doğru yuvarlanır, bulabildiği ilk taşı kapar — keskin kenarlı, iki eliyle tutabileceği kadar büyük bir taş. Carrington umursamıyor gibi görünüyor ve o tuhaf yürüyüşüyle Bane'e doğru sendelemeye başlar.

Ama Evander ayağa kalkar, kalbi adrenalinle dolup taşarak hızla çarpmaktadır. İleri atılır, taşı kaldırır ve Carrington'ın kafasının arkasına vurur.

Yaşlı uşak yere yığılır.

Bane çığlık atmaya başlar.

Evander'ın kalbi ağzında zonkluyor, çenesinden kan damlıyor ve tek düşünebildiği şey, *durdur bunu, durdur,* DURDUR, DURDUR, DURDUR...

Taş tekrar iner.

Yine

Carrington'ın sırtına dizini koyar, elleri kaygan ve pürüzsüz hale gelen taşı sıkıca tutar, havada demir kokusu yayılır. Taşı vurur ve kafatasının bir robin yumurtası gibi çatladığını, parçalanmış kemikler arasında kanlı bir sıvının akıp gittiğini izler. Kurtçuklarla dolu kompost, Arnavut kaldırımlı yola düşer ve koku mide bulandırıcıdır.

Canavarın artık hareket etmediğini ve sadece kafatasını kayaya vurarak beyinlerini ezdiğini fark etmesi çok uzun zaman alır, bu sırada ağzından korkunç bir ses çıkar. Acı, dehşet, korku.

"Hayır..." Evander taşı ellerinden bırakır ve taş yumuşak, nemli zemine sönük bir sesle düşer. Kolları dirseklerine kadar ıslak ve yapışkandır. Pijama gömleği karnına yapışmış, sıcak ve ıslaktır.

Her yer kanla kaplıdır. Karanlık, sonsuz kan birikintileri.

Ağzında, ani bir tükürük akıntısıyla karışmış.

"Hayır, hayır, hayır." Geriye doğru sendeleyerek titriyor. Bu o değil... O yapmadı...

O yapmadı. O

yapmadı...

Yavaşça, kendini zorlayarak, hala orada duran, açıkça şok olmuş bir şekilde bakan Bane'in donmuş figürüne bakıyor.

Evander de böyle görünmelidir, çenesine kafatası ve et parçaları yapışmış, gece toprağından çıkarılmış ruhani bir korku gibi kana bulanmış.

Evander koşar.

Kafasında başka hiçbir şey yok, sadece yaptıklarından *kaçma* ihtiyacı var.

O bir canavardı. *Onu öldürecekti*.

Yolu çılgınca koşarak ilerliyor, bahçe yataklarının üzerinden tırmanıyor ve koşarken vücudunu kamçılayan ve kesen kalın çalıların arasına atılıyor. Ağzı kir, kan ve pislikle dolmuş, neredeyse hiçbir şey göremiyor. Kollarını uzatarak dalları önünden çekiyor ve ağzından yürek parçalayan bir hıçkırık çıkıyor. Karanlık etrafını sararken, köklerin parçaladığı betona takılıp bir açıklığa daldı. Ayağını yere basmak için aşağıya baktı, ama bunun yerine dünya sona erdi.

Ayaklarının altında *hiçbir şey* yoktu.

Ciğerleri çığlıklarla değil, kır çiçekleriyle doludur, vücudu uçuş sırasında boynu kırılmış bir kuş gibi bükülür. Ama tutunacak hiçbir şey yoktur.

Hava hızla geçer.

Midesine bir ağrı saplanır.

Sonra suya çarparak gürültülü bir *sıçrama* yapar.

Dün Laurie ile tesadüfen rastladıkları, gargoyle'larla çevrili, yosun ve nilüferlerle kaplı durgun, beton havuzu bir şekilde unutmuştu. Gece onu şaşırtmıştı ve şimdi tuzlu bir dalga ile suyu ağzına doluyor.

Çırpınıyor, boğuluyor, hızla batıyor. Islak, yılan gibi nilüfer kökleri kollarına, boğazına dolanıyor.

Eğer dibe vurursa, oradan iterek yüzeye çıkabilir. Ama batıyor ve batıyor, imkansız bir derinlikte, ciğerleri kurbağa yumurtaları ve yosunlar her taraftan ona baskı yaparken çığlık atıyor. Çıplak ayaklarının altında, gölet sonsuz bir karanlığa doğru alçalıyor. Bu lanet olası bir beton havuz. Bu kadar derin olamaz.

Ama öyle.

Ve o boğuluyor.

Elinden geldiğince sertçe tekmeler, kollarını çırpar ve midesinin bulantısını görmezden gelir. *Yüz.* Ama yüzmeyi bilmiyor. Kafası bir saniye su yüzüne çıkar, göğsüne nilüferler yapışır, ama yosunlar ayak bileklerine dolanır ve onu aşağı çeker. *Aşağı.* Mücadele etmek enerji kaybetmektir, ama panik beyninde çığlık atar ve hayatta kalma içgüdüsü devreye girer. Kolları su altında çırpınır ve tekrar su yüzüne çıkar. *Aşağı iner.* Çılgınca çırpınmasıyla su havuzun kenarlarına şiddetle çarpar ve bir dalga yüzüne çarpar. Yardım istemek için bağırmaya çalışır, ama yeterince hava alamaz, düşünemez, *lanet olasıca yüzemez.*

Yüzmenin ne olduğunu biliyor, ama şu anda panik içinde ve sakinleşip suda kalacak kadar sakinleşemiyor. Havuzun kenarına uzanır, parmakları kaygan beton duvarda boşuna sürtünür, kendini dışarı çekmeye çalışırken tırnaklarının altına yosun yapışır. Yararsızdır. Su seviyesi çok düşüktür, havuz çok derindir ve *zemin yoksa*, zeminden iterek yukarı çıkıp havuzun kenarını tutamaz.

Enerji hızla kemiklerinden akıp gidiyor.

Hareket etmeye devam et.

Ama yorgun, çok, çok yorgun. Boğulmanın bu kadar sessiz olabileceğini hiç düşünmemişti.

Yorgunluk başlar, derin bir soğukluk derisini kaplar ve onu aşağı çeker. Yüzer gibi yapmaya çalışır, boğucu nilüferlerin arasında sadece yüzü

, ama çok su içindir, hareketleri gevşek ve koordinasyonsuzdur.

Birkaç dakika geçti. Saatler gibi geliyor.

Islak bir sarmaşık boğazını sarıyor ve yavaşça sıkmaya başlıyor, ama *bunun* ne kadar *yanlış olduğunu* haykırmak için bile gücü yok.

"*Yardım edin*." Ama sesi çok zayıf ve ağzına su doluyor.

Bacakları zar zor hareket ediyor.

Devam et...

Ama kenara ulaşamıyor, kendini dışarı çekemiyor. Batmaya başladığında tek düşünebildiği, tüm o zorluklardan sonra burada boğulmanın acımasızca zalimce olduğu.

Sonra bir şey bileğini sarar.

İlk başta, korku ve yorgunluktan beyni dönüyor, kolunu saran yumuşak, yeşil asmanın onu aşağı çekmediğini anlayamayacak kadar kafası karışık olduğu için buna pek aldırış etmez. Asma, havuzun kenarına sarkmaktadır — daha önce görmemiştir, *orada* mıydı ki? — ve göründüğünden daha güçlüdür, yanağını okşayan yumuşak yapraklarla kaplıdır. Eğer onu kendini yukarı çekmek için kullanabilseydi...

Ama enerjisi kalmamıştır.

Laurie'yi çağırmak için aptalca, acınası bir dürtü boğazında yükselir ve bunu yapabilmeyi dilediği, Laurie gibi katil bir çocuğun bunu umursayacağını dilediği için kendinden nefret eder. Evander'ın başı öne doğru eğilir ve göğsü yanarken asmaya yaslanır.

Sonra, yavaşça, yavaşça, yükselmeye başlar.

Vücudu havuzdan çıkarılırken gevşektir, bileğini saran asma gerginlikle sıkılaşır. Havuzun kenarından çekilip betona düşerken, vücudundan su fışkırır. Liken kollarına, boynuna çizikler atar, durgun suyu öksürür, şiddetli öksürüğün etkisiyle göğsü titrer.

Sonra orada yatıyor, sanki bir kasap bıçağıyla kelebek gibi kesilmiş gibi uzanmış, yaklaşan şafakla grileşen gökyüzüne bakıyor. Su mercimeği yüzüne ve bileklerine yapışmış, buklelerine dolanmış. Her nefes göğsünde beyaz ateş çizgileri bırakıyor ve bir süre sonra yanakları gölet suyu değil, tuzlu gözyaşlarıyla ıslanıyor.

Kuş kemiği gibi ince bileğini hala saran asmaya ve onu oradan çıkarmak için kullanabilecek kimsenin etrafta olmadığını fark etmesi çok uzun zaman alır.

Asma yavaşça açılır.

Uzaklaşır, ama önce minik yeşil yaprakları olan bir filiz, gözyaşlarıyla ıslanmış yanağını okşar.

Evander nefes almayı unutur, çünkü bu harekette neredeyse şefkatli, neredeyse *insani* bir şey vardır.

"Sanırım unuttun," diye fısıldar, bir bitkiye konuştuğunu umursamayacak kadar boşalmış bir halde, "beni öldürmeye çalışman gerekiyordu."

YİRMİ

Evander malikaneye geri döndüğünde, gökyüzü kan çanağı gibi açılmıştı. Arkasında kuşlar cıvıldıyor, rüzgârın parmakları çitlerle oynuyor ve çiçek yapraklarını açıyordu. Hava, manolya kokusu ve bal arılarının uğultusuyla doluydu, şafak çitleri yemyeşil bir renge boyuyordu. Bahçenin canlı bir cennet olmaktan başka bir şey olması imkânsız görünüyordu.

Evander arkasındaki arka kapıyı o kadar sert kapattı ki, tüm ev sarsıntının ardından dişlerini sıkmış gibi görünüyordu.

Alnını kapıya dayar, boğazında hıçkırıklar yükselir. Bir parçası çığlık atmak ister. Çoğu ise serin mutfak taşlarının üzerine kıvrılıp kulaklarını kapatmak ve her şeyi durdurmak ister. *Her şeyin durması gerekir*. Giysilerinden su damlar ve çıplak, kanlı ayaklarının altında su birikintileri oluşur. Pijamaları mahvolmuş, vücuduna yapışmış, gölet pisliği, çamur ve kurbağa yumurtalarıyla lekelenmiş ve durgun suyun kötü kokusu derisine işlemiş. Sönük zambak kökleri boğazını, bileklerini sarıyor. Yanağından birini soyduğunda, sanki aç ağızlarla kaplı bir dokunaçmış gibi, emme sesi çıkararak kopar.

En azından kanın çoğu yıkanmış ve ellerine artık kan bulaşmamıştı. Ama yine de harap görünüyordu. Kaburgalarında donuk bir acı zonkluyordu ve bunun Carrington tarafından fırlatılmasından mı, göletin yarısını yutmasından mı, yoksa nefes almayı sürekli unutmasından mı kaynaklandığından emin değildi.

İyi değil.

Bahçe onun ölmesini istiyor, ama belki de istemiyor. Onu boğmak için aşağı çekiyor muydu, yoksa başından beri onu dışarı çıkarmaya mı çalışıyordu? Kafası çok karışık.

Mutfaktan çıkması tam bir dakika sürüyor. Oleander'ın personeli kahvaltıyla meşgul olsa da, oda kızarmış yumurta, erik reçeli ve tarçınlı elmalı kek kokusuyla dolu olsa da, kimse ona bakmıyor ya da iyi olup olmadığını sormuyor. Yardım istemek boşuna gibi görünüyor, çünkü ağzından çıkanları Oleander'a rapor edip etmeyeceklerini bilmiyor.

Zaten ne söyleyecek ki? Kanlı iştahları olan bahçelerden, çalılarla bir arada tutulan canavarlardan ve çiçek tarhlarından çıkarılan yakutlardan bahsetmeye başlarsa, *deli gibi* görünür.

Kaçabilir, ama en yakın kasabanın hangi yönde olduğunu ya da oraya yürüyerek gidebileceğini bilmiyor. Tek bir dolara bile nasıl ulaşacağını bilmediği için milyarlarca dolar miras almak anlamsız bir masal gibi geliyor. Hazelthorn'dan ayrılma fikri ise göğsünde o kadar hızlı bir panik yaratıyor ki, midesi bulanıyor. *Öylece gidemez*.

Orada bir bağ var, bunu hissedebiliyor.

Hazelthorn'a çok fazla bağlanmış, Hazelthorn da ona.

Soğuk, kemiklerine işliyor, o ise malikanenin derinliklerine doğru sendeleyerek ilerliyor, arkasında kaygan çamur ve su mercimeği izleri bırakıyor. O, derinliklerden çıkarılmış boğulmuş hayalet bir yaratık, hem acınası hem de korkunç bir manzara.

Laurie hakkında düşünmüyor, *düşünmüyor*. Ona ne olduğu hakkında. Ne kadar kötü yaralandığı hakkında. İçeriye geri dönüp dönmediği hakkında. Carrington'ın saldırısı mı yoksa korkusu mu onu yere kıvrılmaya zorladı? Her halükarda, Evander'ın hissetmesi gereken tek şey kaynayan nefret olmalı.

Laurie onu feda etmeye çalışmıştı. *Lanet olası bir mücevher* için. O her yönüyle bir Lennox-Hall'du ve ailesinin mirasını gururla taşıyordu. Evander'ın zihninde Oleander ve Azalea'nın yakutlarla süslü mücevherlerini sergiledikleri küçük bir görüntü beliriyordu... ama Laurie'nin aynı şeyi yaptığını hiç hatırlamıyordu. Oleander ile ilk akşam yemeğinde bile, şarap kadehlerine yakutlar işlenmişti ve daha önce alkole meraklı görünen Laurie, kadehini bıçakla vuruyor, içmiyor, onunla hiçbir ilgisi olmak istemiyordu.

Her şey çok karışık ve Evander ne düşüneceğini bilmiyor, ama bu konuda üzülmek zaman kaybı. Artık aralarında bir gelenek var

—o her zaman kanlı bir oyuncak olacak ve Laurie her zaman onu ölüme terk edecek, çünkü birbirlerine karşı oldukları şey bu: birbirlerinin boğazına dişlerini geçirmek için sonsuza kadar çabalayan iki çocuk.

Tuz, Evander'ın dilini yakıyor. Böyle olmaktan nefret ediyor, üzgün, özlem dolu bir şey olmaktan. Herkesin onu ezip geçmesinden nefret ediyor. Onları durduramamasından nefret ediyor.

Dawes'i bulup yardım dilenmesi gerekiyor, çünkü avukat onun için çalışıyor olmalı. Lennox-Hall'ları kovabilseydi, bu bir başlangıç olurdu.

Evander, her adımda acı çekerek malikanede Byron'ın ofisine doğru ilerliyor. Kapı kolunu ararken titriyor ve kapının aralık olduğunu fark etmesi bir saniye sürüyor. Kafasında hiçbir şey düzgün çalışmıyor; erken saatleri, nasıl göründüğünü veya ne söyleyeceğini düşünmüyor, ama telefonda Benedict Dawes'un yumuşak, rahat sesini duyunca tereddüt ediyor.

Evander, Dawes'un ofisin loş karanlığında hareket ettiğini görmek için kendini kapı aralığına yaklaştırır, ama sözlerini anlayamaz. Sabah ışığı, pencereyi kaplayan çalılarla zayıf bir savaş verir ve ofisi dar ve boğucu bir hale getirir.

Ofis kapısı açılır ve Evander hafif bir çığlık atarak içeriye sendeler. O kadar dalgındı ki, telefonun kapandığını fark etmemişti.

Dawes, bir eliyle onu tutmaya çalışır, diğer elinde hala telefonu tutmaktadır, ama hoşnutsuzluğu dehşete dönüşür. "Tanrım. Ne oldu sana?"

"Ben... ben... seninle konuşmam lazım." Evander dişlerinin takırdamasını durduramıyor, ancak bunun soğuktan mı yoksa şoktan mı kaynaklandığından emin değil. Siyah çamur yüzünden aşağıya akıyor ve yere sıçrıyor. Pijama gömleğini lekeleyen kan, artık ıslak çamur gibi görünüyor ve hemen endişe uyandırmıyor.

Buna karşılık, Dawes dinlenmiş ve bakımlı görünüyor, saçları geriye taranmış, takım elbisesi tüvit ve koyu maun tonlarında, kaplumbağa kabuğu gözlükleri onu daha da üniversite dersinden çıkmış gibi gösteriyor.

Elini çevirip manşeti saati örtmeden önce saat parıldıyor. Belki hayal gücünün bir ürünü, ama Evander saatin kadranına yakutlar işlendiğini gördüğünden neredeyse emin.

"Hissedarlarınızla önemli bir görüşmem var." Dawes yüzünü buruşturur. "Bunu erteleyemem. Ama ben... Bir bakalım. Şey, siz..." Zorlanıyor, Evander'a sanki çamur gibi eriyip gidecekmiş gibi bakıyor.

"Lennox-Halls'ları ortadan kaldırmanızı istiyorum." Evander, titrek dişleriyle zar zor konuşabiliyor. "*Hiçbirini* vasim olarak istemiyorum."

"Ah." Dawes telefonunu cebine koyar ve sonra kocaman masanın kenarına yaslanır. Masadaki her santimetrekare kağıtlarla kaplıdır, ki bu, işleri "düzenleyen" biri için tuhaf görünür ve gülümsemeye çalıştığında, daha önce olmayan bir tedirginlik hissedilir. "Korkarım ki, en yakın akraba söz konusu olduğunda, gerçekten bir seçeneğin yok."

"Ama onlar *benim* akrabam değil," diyor Evander. "Peki ya..."

"Dışarıda dolaşman doğru değil," diye araya girer Dawes. "Bak, sen temizlenip sonra konuşalım mı? Bu çok önemli bir telefon görüşmesi. Avukatın olarak yaptığım her şeyin senin çıkarlarına olduğunu güvenle kabul et."

Evander ona öfkeyle bakarken, Dawes geri çekilir ve içleri boşaltılmış manila klasörlerini düzenliyormuş gibi yaparak masayı aralarına koyar. *Güven mi?* Evander kimseye güvenemez. Neden geçmişi ve kendi ailesi hakkında daha fazla bilgi almaya çalışmadığını bilmiyor. Neden lanet olası sorular sormuyor?

Çünkü sana yapmamanı söylediler.

Çünkü sorarsan cezalandırılırsın.

Engellemeyi bırak, bırak, bırak...

Dawes saatine bir bakış attı. "Şimdilik odanda kal, tamam mı? Dinlen. Herhangi bir olayın tetiklenmesini istemeyiz."

Evander'ın gözleri Dawes'a dikilir ve Dawes'un nöbetleri bildiğini ağzından kaçırmak istemediğini gösteren bir anlık pişmanlık gördüğünü sanır. Bilmemesi gerekir. O sadece bir avukat.

Kimse nöbetleri bilmemeliydi.

"Burada *güvende* değilim," diye tıslar Evander. "Bahçeyi biliyor musun?"

Dawes, dalların ürkütücü çığlıklarla çimleri tırmaladığı pencereye şaşkın bir bakış attı. "Neyi biliyor muyum? Bakıma ihtiyacı olduğunu mu? Evet, kesinlikle. Bahçıvan tutmak, düşünebileceğimiz bir şey."

Söyleyişinde bir samimiyet var ve Evander ona inanmak istiyor, ama aklına gelen tek şey, hiçbir şeyden haberi olmayan işçileri oraya gönderip yem olmalarını sağlamak.

"Bahçıvan yok," diye tersler. "*Hayır.*"

Korkunun üzerine öfkeyi de eklediğini biliyor, ama kendini kontrol edemiyor. *Bahçede korkunç bir şey yaptım diye* bağırırken, kendi yüzünü tırnaklarıyla çizmekten birkaç saniye uzakta*. Ne yapacağımı bilmiyorum, özür dilerim, özür dilerim, ben...*

Kapı hafifçe çalınır ve narin bir öksürük sesi duyulur, bu ses onu kalbi gırtlağına kadar çıkacak şekilde döndürür.

Azalea Lennox-Hall, açık ofis kapısında duruyor, narin bir çaydanlık tutuyor ve straplez bir elbise giyiyor, eteği siyah gül yaprakları gibi kıvrımlı. Sıkıcı bir şekilde parmağını sallıyor.

"Yardımcı olabilir miyim?" Yüzünde uygun miktarda nazik endişe ifadesiyle bakıyor.

Dawes, Evander'ın yarattığı karışıklığı temizlemek için başka birinin devreye girmesinden dolayı rahatlamış görünüyor. "Aslında, bu mükemmel. Evander, Bayan Lennox-Hall sana yardım edebilir mi bir bak. Seninle daha sonra konuşmamızı bitirelim, tamam mı?" Evander itiraz etmeden onu kapıdan dışarı çıkarır, sanki aralarında mesafe koymaktan başka bir şey istemiyormuş gibi, sonra yapmacık bir el hareketi yapar ve kapıyı kapatır.

Kilit klik sesi çıkar.

Evander'ın kekelediği itirazı ağzında kalır.

"Canım, çok üzgün görünüyorsun." Azalea'nın eli boğazına gider. "Kahvaltı yapmak üzereyim. Gel, Aza teyzeye tüm dertlerini anlat, ben her şeyi düzelteyim." Ona elini uzatır, sanki ona koşup teselli arayacak küçük bir çocukmuş gibi parmaklarını kıpırdatır.

O, dişlerinin arasında bir hırıltı çıkarır ve onu toza çevirir, sonra kendini zorlayarak onun peşinden topallayarak gider. En azından teyzesi onu öldürmeye çalışmayacaktır —çünkü bu hoş olmayan ve kirli bir iştir— ve belki de ona bazı cevaplar vermesini sağlayabilir.

Bu, onun tutunabileceği tek şeydi: dedektifçilik oynamaya yönelik acınası girişimi. O zaman Carrington'a yaptıklarını düşünmeyi bırakabilirdi — *düşünmeyi bırak,* düşünmeyi *bırak*.

Ama artık bir katili aramanın ne anlamı var? Belki de Byron Lennox-Hall, servetini inşa etmek için bir ömür boyu insanları mezara soktuktan sonra hak ettiğini bulmuştur. Herkesi dışarıda bırakıp Hazelthorn'dan hiç ayrılmamış olmasına şaşmamalı. Paylaşmak istememişti.

Hazelthorn kanla ıslanmış bir canavardır.

Ve Evander onu miras almaktadır.

Azalea'yı takip ederek alt kattaki salonlardan birine girdiğinde midesi bulanıyor. Salon, baskıcı abanoz ahşap mobilyalar ve koyu yeşil perdelerle dolu, duvar kağıtları ise mürver çiçekleriyle süslenmiş. Pers halısının ortasında küçük, yuvarlak bir masa duruyor ve üzerinde taze meyve, yumuşak haşlanmış yumurta ve açık teneke kutuda sardalya bulunan gümüş bir tepsi yerleştirilmiş. Evander, Azalea'nın karşısındaki koltuğa çöküp, onun çiçek kokulu çayı güzel bir fincana dökerken, küçük ölü gözler ona bakıyor. Aralarında buhar kıvrılıyor ve Evander aniden her şeyi yere dökme isteği duyuyor.

Zehirli olabilir.

Dirseklerini masaya koyar ve avuçlarını gözlerine bastırır. Bir kez olsun, hiç aç değildir. Boğazına kadar binlerce korkuyla doludur.

"Konuş benimle, sevgilim." Azalea küçük tabakları masaya koymaya ve tostuyla uğraşmaya başlar. "Ama o berbat havuzda yüzmemenizi tavsiye ederim. On yıllardır temizlenmediğinden şüpheliyim. Locke ve ben çocukken orada oynardık." Gülümsemesi sevgi dolu ama çekingen, sanki o anı onu rahatsız ediyormuş gibi.

Tanıdık olmayan isim, Evander'ın bulanık zihnini keser. "Locke kim?"

"Ah, kardeşim. Laurie'nin babası. Huzur içinde yatsın."

Sorularını sor. Şimdi. Kaybedecek hiçbir şeyi yok.

"Bahçeyi biliyorum." Öne doğru eğildi, sesi titriyordu. "Ben... ben... sizin ne *olduğunuzu* biliyorum."

Azalea, iki çatallı çatalıyla sardalyeleri bıçaklarken ifadesini sakin tutar. "Her zaman bilmiyor muydun? Bu, ailenin pek de büyük bir sırrı değil

ama tabii ki sen sadece fahri bir Lennox-Hall'sun..." Sesi keyifli, komplo kuran bir tona bürünür. "Tabii evlilikle bu durum değişmezse."

Evander ona bakar. Öfke ve korkuyla titriyor, sırılsıklam olmuş ve Azalea'nın kimin *evliliğinden* bahsettiğini bilmiyor.

"Ben *on yedi* yaşındayım," diyor.

"Oh, peki, o zaman evlat edinilme." Gülümser. "Tostuna marmelat ister misin?"

"Aç değilim," diye dişlerini sıkarak cevaplar.

Azalea'nın bakışları ona kayar ve sonra hızla tost dilimlerini düzenlemeye odaklanır. "Her zaman evlat edinmek istemişimdir. Bu çok muhteşem, özel bir görev ve gerçekten de ben harika bir anne olurdum."

O, kadının onun yaşını bildiği halde bu konuşmayı *onunla evlenmek* üzerine kurmaya çalıştığı gerçeğini kafasından silmeye çalışıyor. Tüyleri diken diken oluyor.

"O zaman neden Laurie'yi evlat edinmedin?" diye tersler.

Azalea, sanki bu konuşmanın tek tuhaf kısmı buymuş gibi gözlerini kırpıştırır. "Oh, şey. Korkarım ki, biz pek yakın değiliz. O, her türlü sevgi gösterisine karşıdır."

Evander'ın aklına gelen tek şey, dün gece odasına koştuktan sonra Laurie'nin onu şefkatle ve saygıyla kucaklaması. Evander kadar temas kurmaya aç gibi görünmesi.

Ama Laurie'yi düşünmek göğsünde bir şeylerin ezildiğini hissettiriyor, bu yüzden yavaşça nefes verip yeniden odaklanmaya çalışıyor. Sinirleri tüylenmiş, bölünmüş ve birleşmiş, zihni tutmaya çalıştığı her şeyin bir kasırgası haline gelmiş. Azalea'yı en az tanıyan kişi o, ama onun zararsız olduğunu düşünecek kadar aptal değil.

"Onu sen mi öldürdün?" Sesinin paslanmış olmasından nefret ediyor, en tehlikeli sorulara doğrudan dalmasından nefret ediyor.

"Kim?" Azalea, tereyağı bıçağını tereyağının üzerinde durdurarak durakladı. "Oh, *babamı mı* kastediyorsun? Hayır, tabii ki hayır. Bunun bana ne faydası var ki?" O, küçümseyen bir ses çıkardı ve anevrizma konusundaki sahte tavırlarını artık bırakmış olmalarına rağmen, nedense ona inandı. "Babamın bana verdiği küçük bir harçlık sayesinde oldukça rahat bir hayatım var." Bunu, binlerce dolarlık bir elbise giyerken, sanki sadece cep harçlığıymış gibi söylüyor.

Binlerce dolarlık bir elbise giyiyordu. "Görülecek çok güzel yerler var - tabii ki birinci sınıfta, ben hayvan değilim. Ayrıca, babamın trajik vefatını Dawes'tan öğrendiğimde Maldivler'de bir plajdaydım. Rezervasyonlarım, uçak biletlerim, hepsi var. Kanıtlaması kolay."

İnci kaplı bir kılıf içindeki telefonu eline alır ve birkaç saniye dokunduktan sonra, Byron ölüm döşeğindeyken onu gökyüzüne çıkaran uçak biletlerini göstermek için telefonu ters çevirir.

Evander'ın üzerinden su damlıyor ve halıya yumuşak bir şekilde düşüyor. O, kadının rüya gibi yüzünden suçluluk veya manipülasyon okumaya çalışıyor, ama çok yorgun ve insanları doğru okuyabildiğinden emin değil.

"Burada olmak yerine yurtdışında olduğum için oldukça mutluyum ve Oleander'ın Hazelthorn'u tamamen kendine istediğinden eminim. Ve seni de." Azalea telefonu bırakırken hafifçe güldü, ama bu gülüşte hiç mizah yoktu. "Dinle, canım. Diyelim ki sen ve ben bir anlaşma yaptık. Bu ikimiz için de iyi olabilir. Evlat edinme, evlilik" — Evander ona öfkeyle bakarken, sanki ikisi aynı şeymiş gibi elini salladı — "bunu halledebiliriz ve sonra ben muhteşem, lüks maceralara atılırım, sen de *burada* kalıp istediğin her şeyi yaparsın. Hoşuna gider, değil mi? Özgürlük." Mutlu bir gülümsemeyle geriye yaslanıp ağzına bütün bir sardalya attı.

Göz küresinin boğazından aşağı kayarken çıkardığı küçük, jöle gibi emme sesini duyduğunu sanır.

"Tabii ki," diye ekliyor, "mali işlerimizi ben yönetirim."

Ağzının arkasında ekşi bir tat hissediyor ve zorlukla yutkunuyor, çünkü onun tüm mirasını tüketip gideceğini biliyor. Ama bu o kadar da kötü bir şey mi? O sadece Hazelthorn'a ihtiyaç duyuyor, Byron'ın kanla sulanmış servetiyle hiçbir ilgisi olmak istemiyor. Evander, kadının teklifini düşünmekten bile nefret ediyor, ama Oleander'ın Hazelthorn'u ve onu demir yumrukla yöneteceği ve Bane'in bahçeleri kullanarak servetini daha da şişirmesini engellemek için hiçbir şey yapmayacağı açık. Bane muhtemelen hâlâ dışarıda, Jessica'nın kanıyla kaplıdır.

"Bir düşün," diyor Azalea tatlı bir sesle.

Evander malikanede yalnız olsaydı, kimse bahçelere bir daha giremezdi. Bundan emindi.

herkesi gitmeye zorlayabilirdi. Bane,

Oleander... Laurie.

"On sekiz yaşına geldiğimde, herkesi dışarıda bırakacağım." Sesi, dökülmemiş gözyaşlarıyla boğuklaşır. "Sonsuza kadar."

Azalea'nın zarif ağzı somurtkan bir ifadeye dönüşür. "Bunu bu kadar ciddiye alma. Bahçeler hakkında *bilgi sahibi olduğunu* sanıyordum. Elbette biraz barbarca, ama her şeyin bir dengesi vardır. Makul miktarda kanla beslersek, bize yakutlar verir ve açıkçası, bunu *hak ediyoruz*. Talihsiz olan kısım, son birkaç yıldır vahşileşmiş olması. Babam, çok fazla alıp çok az verdiğinden artık onu beslemediğini söyledi. Davranışını düzeltmek için biraz aç bırakmak, anlarsın ya?"

Evander'ın midesi sıkışır.

Azalea, gümüş kaşıkla yumurtasının üst kısmını vurur. Kaygan, zarlı bir sıvı dışarı sızar ve tabağında birikintiler oluşturur. Yeterince pişmemiştir, ama o pek umursamıyor gibi görünür. "Ama merak etme. Bahçeye önemli birini beslediğimizden değil ya."

Bu sözler fiziksel bir darbe gibi çarpar ve nefes almakta zorlanır.

Önemli. Kimse.

"Locke'un karısı için çok üzücüydü," diye devam ediyor Azalea, hiç umursamadan. "Ama o çok mutsuz bir kadındı. Bazı insanlar bahçenin nasıl bir yer olduğunu öğrendiklerinde biraz çıldırırlar. O gevşek ucu toparlaması ve bahçenin onu almasına izin vermesi için onu çok cesaretlendirmek gerekti, ama yine de neden bu kadar zorlandığını ve sonra arabasını ağaca sürdüğünü anlamıyorum. Zavallı, aptal kardeşim. Onu özlüyorum."

Evander'ın kulaklarını yavaşça sönük bir uğultu doldurur; tekrar su altına girmiştir, ağzından çürümüş su akar.

"Hayır." Sesinin bu kadar sakin olmasına şaşırır. "Laurie'nin ailesi, benim ailemle birlikte bir trafik kazasında öldü. Hep birlikte operaya ve yemeğe çıkmışlardı." Parmak uçları beyazlaşana kadar masayı sıkıca tutarken, kelimeleri boş ve tatsız bir şekilde tekrarlar. "Hepsi korkunç bir trafik kazasında öldüler."

Azalea, bir kaşık dolusu sulu yumurta akını ağzına atar, uzun şeritler jelatinimsi tükürük gibi kaşıktan damlar. "Peki, bunu sana kim söyledi bilmiyorum ama Locke yalnızdı...

Hazelthorn'dan ayrılırken arabasını aldı. Bu, sekiz, dokuz yıl önce miydi? Evet, çok gergindi, ama hiçbirimiz pişmanlığın onu bu kadar çabuk vuracağını tahmin etmemiştik. Sanırım bunun ilk işareti, aklını kaçırmış gibi Hazelthorn'dan ayrılmadan önce Laurie'yi geride bırakmasıydı. Sanırım aklını kaçırmıştı. Babam bana bu haberi telefonla Amsterdam'da turne yaparken verdi ve o anda Laurie'yi üstlenemezdim." İç çekişi özenle seçilmiş pişmanlıkla doluydu. "Onun... zorlukları var. Onu babamın yetiştirmesi daha iyiydi."

Evander'ın kafasında sönük bir uğultu, giderek yükselen bir çığlığa dönüşüyor. "Hayır, *hayır*, çünkü annemle babam da arabadaydı."

"Tatlım." Azalea sesini yumuşatıyor, ama sesindeki şekerli ton onu boğuyor. "Sana garanti ederim, kardeşim o arabada yalnız başına öldü."

"O zaman ailem nasıl öldü?" diye patlar.

"Emin değilim." Azalea tabağından marmelatlı tostun bir parçasını alır ve ağzında yarım bir gülümseme belirir. Alaycı bir gülümseme gibi gelir. "Soyadın neydi, canım?"

"Soyadım..." Ve durur.

İçindeki her şey durur.

Sanki çok hızlı atan kalbi yumuşak bir karahindiba başı gibi içe doğru patlamış, göğüs kafesi uçup gitmeden önce etrafa saçılan yumuşak tohumları yakalamak için kasılmış gibidir.

Ağzında hiçbir şey yok, hiçbir şey, hiçbir şey.

Evander...

Evander Hiçbir şey.

Kendi soyadını nasıl unutabilir?

Hayır, paniğe kapılamaz. Son yirmi dört saat içinde cehennemi yaşadı ve kazadan beri hafızasında sorunlar yaşıyor
—bu sadece bir anlığına dalmış olması. Dawes biliyor olmalı. Vasiyet okunurken duyulmuş olmalı.

Öyle değil mi?

Azalea, o taşa dönüşmüş olmasına rağmen hiç umursamadan konuşmaya devam ediyor. O, Azalea'nın söylediklerini zar zor anlıyor.

"—çocukken çok sevimliydi." Dudaklarını peçeteyle siliyor. "Okulda bazı davranış sorunları vardı, ama babam onu şımartmak istemiyordu

onu şımartmak istemedi, bu yüzden biz de bunun zamanla geçeceğini umduk. Ne yazık ki, o çok huysuz, antisosyal ve alaycı bir genç adama dönüştü, ama eskiden çok sevimli ve zeki bir çocuktu. Oh! Ve çok sevimli bir hayali arkadaşı vardı. Kendi isimlerini birleştirerek *ona* bir isim vermişti. Ne kadar tatlı, değil mi?"

"Onun isimleri." Evander'ın sesi cansız.

Kalbi atmıyor.

Düşünemiyor.

Sandalyesinden kalkıp kapıya doğru büyük adımlarla yürüdü, Azalea'nın şaşkın sesini duymazdan geldi.

"En azından konuştuklarımızı bir düşün!" diye arkasından seslenir. "Sen ve ben harika bir takım olurduk! İkimiz de istediğimiz her şeye sahip olabilirdik."

Kuzey kanadına koşmaya başlamadan önce dar arka merdivene ulaşır, ciğerleri siyah katranla doludur ve başı zonklamaktadır. Etrafında, karanlık duvarları abanoz dalgaları gibi kaplıyor ve halıya sızdığını, ayaklarının altını yaladığını, ona gülüp durduğunu hissedebiliyor. Koridorlar çok darlaşmış, boğucu hale gelmiş. Neredeyse delirmiş bir halde yatak odasının kapısını kırıp giriyor ve doğruca komodininin başına gidiyor.

Fotoğraf çerçevesi her zaman onun en değerli eşyasıydı, ailesinden kalan tek şeydi. Ama neden? Neden kendi eşyaları daha fazla yoktu? Byron onu evine aldıktan sonra, kendi evinden kıyafetlerini, oyuncaklarını, kitaplarını almamışlar mıydı?

ailem araba kazasında ölmedi

benim soyadım ne

Ne, ne, ne oluyor?

Donuk parmaklarıyla çerçeveyi kapar ve camdaki çürük lekelere, köşelerde biriken toza, mükemmel yüzlerindeki plastik gülümsemelere bakar.

Çerçevede onun yokluğu.

Çerçeveyi duvara fırlatır.

Cam narin bir sprey gibi parçalanır, çerçeve halıya çarparak sönük *bir ses* çıkarır. Parmak uçlarını kesen keskin parçaları umursamadan çömelir. İnce kağıt, onu çekip çıkarırken buruşur ve arkasındaki metni anlamak için tam bir dakika bakar

ne gördüğünü anlamak için tam bir dakika harcar. Yarım bir tarif, bir reklam, bir ünlünün elbisesiyle ilgili bir makale vardır. Fotoğraf olmayan fotoğrafı açar ve çerçevenin dışında gizlenmiş olan, ebeveynlerinin tuttuğu mutfak eşyalarına bakar.

Bu, bir dergiden kesilmişti. Stok

fotoğraftı.

Elleri titreyerek, ona dünyadaki her şeyden daha fazla rahatlık veren fotoğrafa bakıp durur.

Tek duyabildiği, kafasının içinde yankılanan Laurie'nin sesi.

Kapıları açmaya başlarsan, görmek istemediğin şeyler bulabilirsin. Ya da daha kötüsü, uyanabilirsin.

Evander ayağa fırlar ve cinayet duvarına doğru sendeler. Laurie'nin yatağın altından çıkardığı sarmaşıklar hala yerleri kaplamaktadır, ama zehirli çiçekler ya da odasında yetişmelerinin imkansızlığı umurunda değildir. Laurie'nin kartını duvardan o kadar sert bir şekilde koparırken tek bir şey düşünmektedir.

Umutsuzlukla doludur, bir sonraki nefesi histerik bir kahkahaya çok yakın bir şeyle boğulur. Bu gerçek olamaz.

Laurence Evan Alexander Lennox-Hall. İstendiğinde isteksizce de olsa bu ismi söylemişti.

Evan

Alexander

Laurie çocukluk hayali arkadaşına

Evander.

YİRMİ BİR

Kendi derisinin dışına çıkmak, bahçe makasıyla kesilip yumuşak etinin alt kısmı dünyaya açığa çıkarmak böyle bir his olmalı. Boğazı wisteria sarmaşıkları ve keskin sarmaşıklarla sarılmış. Ağzı kirle dolu. Kafasının içinde fırtınalar kopuyor ve dişlerinin arkasına vuran yumrukların sesinden mantıklı düşünemiyor.

Bu bir nöbet değil, ama panik atak da değil. Evander aklını kaçırıyor.

Kendini o kadar sert tutuyor ki omurgası kırılmak üzere. Göletin kötü kokusu hala derisine sinmiş durumda ve bu bedenden çıkma isteği, odaklanabileceği en güvenli şey gibi görünüyor, çünkü geri kalanını düşünemiyor.

Bahçenin izlerini ondan sil. O da öyle yapacak.

Banyosuna kapanır ve küveti, yaralı vücudunu kızıl bir renge çevirecek kadar kaynar suyla doldurur. Elleri, kolları ve boğazı sayısız çiziklerle kaplıdır ve acıdan zevk alarak hepsini acımasızca sabunla ovuşturur. Sadece bunu düşün, sadece bunu. Acıyı. Aksi takdirde, tekrar suya batırılmaktan, gözlerini kapatıp kendini oraya geri dönmüş gibi hissetmekten korkar: kimse umursamadan boğulup boğulur.

A*ğlama.* Ama ağlamamak çok zor.

Yalanlar o kadar uzun süredir diline lezzetli birer ikram gibi konmuş ki, başka hiçbir şeyi tanıyamıyor; o, örümcek ağlarıyla kaplı, güzel yalanlar ve uydurma hikayelerden oluşan bir koleksiyon ve tüm bunlar kesilip atıldığında geriye hiçbir şey kalmıyor.

O, bir zamanlar canavarlarla dolu bir malikanede diri diri gömülen bir çocuktan ibaret.

Ve kendisi hakkında başka neyin gerçek olduğunu bilmiyor.

Evander dikkatlice dizlerini çenesine kadar çekip küvette oturur ve çatlaklar arasında küf bulunan yeşil fayanslı duvara bakar. Artık orada yosun da büyümektedir. Bunun normal olup olmadığını ya da bahçenin her şekilde hayatına girmeye çalıştığını merak edecek enerjisi yoktur.

Omurgası yarım ay şeklinde çıplak bir eğri ve titremesini durduramıyor. Şok kemiklerini, kaslarını, iliğini tamamen kemirmiş, ama zihni hala bildiği her şeyin parçalarını topluyor.

Dedektif olmak mı istiyordu? Öyleyse *dedektif ol*.

Karışık ipuçları, yalanlar ve sırlar, tutarlı bir şekle sokulması imkansız gibi görünüyor, ancak o, küflü klasik kitaplarındaki dedektifler gibi çıkarımlarda bulunabiliyor. Şöyle başlayalım: *Neden Hazelthorn'da bulunuyor ki?*

Ailesi Lennox-Hall'larla hiç yakın değildi, bu da onun ve Laurie'nin çocukluk arkadaşı olmadıkları anlamına geliyor. Laurie'yi takıntılı bir hayranlıkla takip ederek büyüdüğü bu hayatı tamamen uydurmuştu ve şimdi utançtan midesi bulanıyordu. Ya Laurie, büyükbabasının rastgele bir çocuğun vasisi olmasına kızmışsa? Belki de Evander'ı, bahçeye kurban etmek için kullanışlı, aslında istediği şeyi isteyebilmek için kullanışlı bir kan torbası olarak görmek kolaydı.

Evander, kurban edilmeden önce tam olarak ne olduğunu hatırlamalıydı.

O kimdi? Ve neden bu bir sır?

Gözlerini sıkıca kapatır, çenesini dizlerine o kadar şiddetli bir basınçla bastırır ki yeni morluklar oluşur. Keşke saf, öfkeli iradesiyle anılarını geri getirebilseydi.

Yıllar önce, amnezi ve kafa travması hakkında bir tıp kitabı okumuştu, bazen hastaların hatırlamak istemedikleri için zihinlerini iyileştirmek için gerçek bir çaba göstermediklerini. Bu o olabilir. Belki de Laurie'nin onu önemsemediğini başından beri biliyordu ve bunun doğru olmaması için o kadar çaresizce istiyordu ki, geçmişini boğan kalın, boğucu örümcek ağlarını aşmayı reddediyordu.

Ama dişlerini daha da sıkıp, zihninin karanlık derinliklerine uzanıp *uzanıp* da bulduğu şey... hiçbir şey. Onlar onu öldürmeye çalışmadan önce, hiçbir şey, hiçbir şey, hiçbir şey yok.

Ilık su, kaburgalarına çarparak sıçrıyor ve o, bu küvette hiperventilasyon yapıyor, beyaz porselenin kenarları, ovduğu kirden dolayı kirle kaplı. Kollarında tüyler diken diken oluyor. *Çık artık.* Keskin bir acı ayaklarının altını parçalıyor ve o, bacaklarını saran kollarını yavaşça gevşetip, hasarı incelemek için ayağını beceriksizce kucağına çekiyor.

Çıplak ayakla dikenler ve çalılar arasında koşarken etinin parçalandığını düşünmüştü, ama öyle değil.

Uzun, çok uzun bir dakika boyunca gördüğü şeyi anlamadı.

Ayak tabanlarından ince, beyaz çıkıntılar çıkmaktadır. Onlardan birini, ölü deri parçası olduğunu düşünerek koparmaya çalışır. Soyulmak yerine, çekilir. Midesinde rahatsız edici bir titreme geçer, tam olarak acı verici değildir, ama vücudundaki tüm tüyleri diken diken eden garip bir his uyandırır. Boğazına takılmış bir saç telini çekmek gibidir, ancak bu şey uzun ve incedir, turp kökü gibi hafif tüylüdür. Küvet ayaklarını yumuşatmıştır, bu yüzden doğrudan dışarı kayar ve ucunda kopar.

Titrek ellerle beyaz, solucan benzeri şeyi kaldırdığında, bunun tam olarak ne olduğunu anlar.

Bir kök.

Kendi etinden *küçük beyaz* bir *kök* çıkarmıştı.

Kökü fırlatıp başka birine uzanırken ağzından bir hıçkırık kopar ve onu da çıkarmak için onu iten mide bulandırıcı bir dürtü hisseder. Sonra bir tane daha, bir tane daha. Onların çıkışı, ayak tabanının sert derisinde kanamasız ama derin küçük delikler bırakır. Daha da kötüsü, onları kopardıkça gelen öğürme refleksi, ayak parmaklarının kıvrılması ve omurgasından yukarı doğru yayılan tiksinti hissidir. Küvet, suda gevşekçe yüzen küçük köklerle dolar.

"Ne oluyor lan," diye fısıldar Evander, boğuk ve dehşet içinde. "Ne oluyor lan..."

Bahçe seni
geri istiyor

geri dönmeni istiyor.

Belki de bu, yarısı yenmiş olmanın sonucudur. Bahçe bir ısırık aldı ve dişi derisinin altında kırıldı, ve tüm bu yıllar boyunca, o dışarı çıkıp onu uyandırana kadar içinde uykuda kaldı.

O zaman neden onu havuzdan kurtardı? Önemli bir parçası eksik ve ne olduğunu bilmiyor. Bir cinayet bahçesi onu tamamen yemeden ne istiyor, anlamıyor.

Tabii...

Carrington gibi bir canavara dönüşmüyorsa.

Bu, düşünmesi bile zor bir şey ve tek yapabileceği, bağırsaklarının etrafına sarılmış ve kemiklerinin içinden geçen sarmaşıklar olup olmadığını görmek için derisini yırtıp atmamak. Sudaki kökleri izlemeye devam ederse kusacak, bu yüzden aceleyle küvetten çıkar ve banyo fayanslarının üzerine kirli bir dalga gibi su sıçrar.

Yatak odasında kıyafetlerini bulur. Kıvırcık saçları ıslak ve sarkık bir şekilde boynuna yapışmış, omuzlarından aşağıya sarkmaktadır. Giysilerini giyerken her zamanki özenini göstermez: Ayaklarını görememek için kalın çorapları giyer, sonra kadife pantolon ve düğmeli gömleği giyer, gömleğini pantolonun içine sokmaz, yakasını açar, manşetlerini açar. Düğmeleri doğru deliklere bile takmaz ve gömlek bileklerinden çok kısadır, bu da geçen hafta birkaç santim uzamadıysa mantıksızdır. Ki bu imkansızdır.

Yanan gözlerinin arkasında elektrik cızırdamaktadır, odasında aceleyle dolaşır, bir avuç dolusu kalem kapar ve not defterini yırtarak çılgınca bir şeyler karalar. Kanıt duvarına daha fazla not iliştirir ve eski not kartlarına gelişigüzel yazılar karalar. Bane'in kartına kırmızı kalemle yazar: KATİL.

Ama o yanlış katil. Ya da değil. Bunu tahmin etmek imkansız çünkü bu evdeki herkes *lanet olası* birer *yalancı*.

Bane, Byron'un Hazelthorn'a girmesine izin vermemesine çok kızmış olabilir, bu yüzden intikam almak için amcasını öldürmüştür. Bu sayede bahçelere ve servete erişim hakkı kazanmıştır.

Aniden, Evander'ın tek istediği Laurie'yi bulmak, dizlerini göğsüne bastırıp elini boğazına koyarak *onu konuşturmaktır*. Laurie'nin içeri girip girmediğini merak ederek endişe dilinin altında filizlenir ve endişelenmemesi gerektiğini bilir, ama endişelenir. Ya eğer... Hayır, Laurie

iyidir, muhtemelen sadece kendi sorunlarıyla ilgilenmek için bir yere gitmiştir.

Evander'ın arkasında hafif bir *çarpma* ve *gümbürtü* sesi duyulur ve o, kalbi göğsünde deli gibi çarparak dönüp bakar. O *güvenli, güvenli, güvenli* değildir. Ama çarpma sesinin pencere kenarındaki reçel kavanozlarından birinin devrilmesinden kaynaklandığını fark edince, bu düşünce döngüsü kesilir.

Evander, duvar kağıdına yazdığı kalemi indirir ve gözlerini kuvvetlice kırpar.

Kavanozlara özenle yerleştirdiği kesikler büyümüştür. Birkaç yeni filiz veya açılmış yaprak değil, boyutları iki katına çıkmıştır. Küçük kavanozlardan dallar uzanır, parlak renklerde çiçekler açar ve yemek tabağı büyüklüğünde yapraklar güneş ışığına doğru açılır. Tek bir gecede sınırlarını çok aşmışlardır.

Evander bitkilere doğru tereddütlü bir adım attı ve sonra durdu.

Çoraplı ayağının halıya çarpma sesi, her yaprak, her çiçek ve ince yeşil sapın yavaşça ona doğru dönmesine neden olur.

Sanki duymuşlar gibi.

Sanki onun için büyümüşler gibi.

Sanki onun görmesini istiyorlarmış gibi.

Dışarı çıkmalısın, koşmalısın, onları sen içeri getirdin, sen davet ettin, sen istedin, dışarı çıkmamalıydın, sana çıkma dediler ama sen çıktın ve öleceksin, öleceksin, öleceksin...

Kapı kolu gıcırdıyor, koyu renkli meşe kapı düşük bir iniltiyle açılıyor ve Evander o kadar şiddetli bir şekilde geri çekiliyor ki omuzları duvara çarpıyor. Göğsü çok hızlı, çok düzensiz hareket ediyor ve boğazında büyüyen histerik düğümden dolayı yutkunamıyor. Carrington'ın boş göz çukurlarından hemlock bitkisi çıkarak sendeleyerek içeri gireceğini beklerken, onun yerine Oleander odasına dalar, uzun boylu ve heybetli, turuncu ve sarı çiçek desenleriyle süslü, gösterişli bir pantolonlu takım elbise giymiş ve bol miktarda kalın altın takılar takmıştır. Küpeleri cilalı, kırmızı yakuttur ve Evander bakmaktan kendini alamaz. Tek düşünebildiği şey şudur: *Bunları yapmak için kimi katlettin?*

Oleander, yatak odasındaki dağınık karmaşayı

hmph. "Gece yarısı bahçede maceralara atıldığını duydum.

"

Evander'ın gözleri beyaz bir panikle parlar. O *çok saf*. Odasına barikat kurmalı, Lennox-Hall'ların *hoş olmayan bir* aileden *tehlikeli bir aileye* dönüştüğünü ve onların servetinin anahtarı olmasının onu zarar görmeden korumak için yeterli olmayabileceğini anlamalıydı.

"Ben... ben yapmıyorum." Ama durur, ciğerleri boşalmıştır.

Başka bir reçel kavanozu, halının üzerine sönük bir *sesle* devrilir, bir fidan toprakla birlikte yere dökülür.

Oleander, dağınıklığa bakarken gözlerini kısar. "Sanırım kendimden başka suçlayacak kimse yok." Asitli, uzun zamandır acı çeken bir iç çekişi çıkar. "Bu kadar hassas bir sağlıkla dolaşmana izin verdim."

"L-l-lütfen odamdan çık." Sesi çok yüksek çıkıyor. Dawes'un hemen buraya gelmesi gerekiyor.

Dawes, kuzey kanadından çok uzaklarda bir iş görüşmesi yapıyordu. Bu duvarların ardındaki çığlıkları kimse duyamazdı; Evander bunu zaten biliyordu. Artık Dawes'un kendi tarafında olup olmadığından da emin değildi. O da bahçeyi biliyor ve bundan zevk alıyor muydu?

Oleander küçümseyen bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Bence uzanmalısın. Hastasın."

"Ben... ben dedim ki..." Dünya bulanıklaşıyor ve ağzında kan tadı var, çok fazla kan. "*Gidin.* Hepiniz Hazelthorn'dan gitmelisiniz. Laurie'yi de götürebilirsiniz. Bir daha hiçbirinizi görmek istemiyorum."

Oleander sadece burnunu çeker. "Oh, Laurence'ı bir daha görmeyeceksin, merak etme."

Onun ne demek istediği ona neredeyse çok yavaş ulaşır. Ağzı kurur. "Bekle." Çünkü o gece Byron'la serada olanlar, onun da bu yaz Laurie'yle ilgileneceğini söylediği anlar birdenbire aklına gelir. Evander, Lennox-Halls'ların uyum sağlayamayan, karşı koyan aile üyelerine nasıl davrandığını bildiği için, bu şimdi farklı bir anlam ifade ediyor.

"Bu değil..." Elleri yanlarında titrer, sonra yumruklarını sıkar. "Benim demek istediğim bu değildi."

Ama Oleander sadece geniş ve acımasız bir gülümsemeyle karşılık verir, kapı arkasından başka bir gölge belirir.

Bane kayıtsız bir havayla içeri girer ve Evander nefes almayı unutur.

Bağırmanın, dışarıda onu önemseyen biri olduğuna inanmak olduğunu hep biliyordu. İnsanlar, binlerce çırpınan kanat gibi ciğerlerinde hapsolmuş çılgın bir umutla bağırırlar, çünkü hala birinin onları kurtaracağını düşünürler.

Evander'ın kimsesi yoktu.

Yalnızdır ve her zaman yalnız olmuştur, bu yüzden sessiz kalması daha iyidir.

Bane cinayetten sonra temizlenmiştir, cildi parıldamaktadır ve pahalı keten takımı düzgünce ütülenmiştir. Altın sarısı saçları ustaca dağınıktır ve gülümsemesi göz kamaştırıcı beyaz köpekbalığı dişlerinden oluşur. Neşeli bir ıslıkla ilerlerken ve küçük bir tepsiyi yazı masasının üzerine koyarken daha rahat görünemezdi.

Tepsi tanıdık bir manzara.

Küçük kahverengi bir ilaç şişesi.

Evander kendini köşeye sıkıştırır, gözleri Oleander, Bane ve kapı arasında çılgınca gidip gelir. Kaçarsa, başaramaz. Oleander yolunu keser.

"Senin gibi hasta bir çocuk bu kadar ilacı kaçırmamalı." Bane'in gülümsemesi daha da genişliyor. "Buraya gel, Evander."

Kafasında çılgınca ve vahşi bir şekilde reddetme çığlıkları yükselir, ama hiçbir şey yapamaz. Kendi paniği yüzünden ortasından mızraklanmış, duvara çakılmış gibidir.

"Zorluk çıkarma," diye tersler Oleander. "Halsizsin ve durumunun daha da kötüye gitmesini istemezsin."

"Ben... ben iyiyim." Evander zorlukla yutar. "Ben... buna ihtiyacım yok." Sonra ekler, "Teşekkür ederim," çünkü kibar olmayı, öfkelenmemeyi, işbirliği yapmayı öğrenmiştir, aksi takdirde sonuçları derisine damga gibi vuracaktır.

Onlar, Evander'dan sızan korkuyu koklayabilir, havada tadını alabilir ve alaycı gülümsemelerle birbirlerine bakar.

"Ne kadar kararsız bir zihnin var," diye mırıldanır Bane. "Bunu düzeltmek için elimizden geleni yapacağız."

"*Düzeltilmeye ihtiyacım* yok!" diye bağırır ve yumruklarını ağzına sıkıştırıp ısırma dürtüsüne direnir. "Ç-çıkın

ve beni rahat bırakın, sizi *katiller*."

Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz pişman olur, ama yüzlerinde öfke ya da şaşkınlık izi yoktur. Bane, gözlerini deviren Oleander'e sırıtarak bakar.

Evander onlar için bir tehdit değildir. Bildiği şeyin önemi yoktur.

Anlatacak kimsesi yoktur.

Aniden, çok küçük bir Laurie'nin bir öğretmene, bir arkadaşının ebeveynine, *dinleyecek herhangi birine* anlattığını düşünür. Onlar ona inanmamış ve bunun yerine Byron Lennox-Hall'a torununun abartılı hikayelerini anlatmış olmalılar, o da dönüp Laurie'ye bir daha asla anlatamayacağı kadar korkunç bir şey yapmış olmalıdır.

"İlacı isteyerek al," diyor Oleander. "Ya da zorla. Çocukça bir öfke nöbetine zamanım yok."

Evander'ın boğazında histeri kabarıyor. Onlarla mantıklı bir şekilde konuşamaz. Suçları, servetleri ve duvarlarla çevrili malikanelerinde çok rahattırlar; her şeyden paçayı sıyırabileceklerini bilirler.

*K*aç. Denemek zorundadır. Dawes'a ulaşabilirse...

Ama Bane'in ne kadar hızlı hareket edebileceğini hafife alıyor.

Bir anda, ileri atılır, Evander'ı boğazından yakalar ve midesine sert bir yumruk atar. Evander'ın ciğerlerinden hava patlar ve o yere yığılır, görüşü katranla kaplı bir acı sarmalına dönüşür. Şokun etkisiyle konuşamaz hale gelir ve Bane, Evander'ın boynuna ustaca kollarını dolayarak onu baş kilidi ile sıkıştırırken, Evander savaşmayı unutur. Sonra Evander'ın başını geriye doğru eğecek şekilde bükerek, hareketin çarpıcı gücüyle omuzlarına beyaz bir ateş parçası gönderir. Evander çığlık atar, ama bu onun ağzını açık bırakır.

Oleander ilacı bastırır ve kapağa bol miktarda döker. "Başını daha geriye eğ."

"Hayır, hayır, hayır. Lütfen bekleyin*, bekleyin*!" Evander çaresizce kurtulmaya çalışır, ancak başka bir bükülmeyle karşı karşıya kalır ve sesi bir çığlığa dönüşür. Boynu dik ve korkunç bir açıda durmaktadır.

Oleander pençelerini çenesine geçirir ve ağzını açarken, Evander çılgınca kurtulmaya çalışır. Ama o zayıf, ince kemikli bir yaratıktır ve Bane arkasında ağır, acımasız bir yük gibidir.

Evander'ın ikisine karşı hiç şansı yoktu.

Kalın, şekerli bir sıvı dudaklarının arasına dökülür, boğazından aşağı kayarken tadı yapışkan ve iğrençtir. Onu geri tükürmeye çalışır, ancak Oleander başka bir kapağı doldurup ona tekrar doz verirken nefes alamaz. Bu çok fazla. Carrington bir olaydan sonra ona sadece bir doz verirdi. Tabii bu aynı ilaçsa. Bu, alıştığından çok daha kalın ve daha acı bir tada sahip ve dilini mukuslu bir tabaka ile kaplıyor.

Zehir olabilir.

Boğazından bir çığlık kopar, ama iğrenç karışımı boğazına kaçırıp öksürdüğü için sesi boğulur. Bane onu yatağa doğru sürükler ve yere atar, Evander'ın koordinasyonsuz yumruklarını kaçınır. Baş dönmesi onu berbat bir dalga gibi sarar ve bir an için kusacağını düşünür. Yumruk yüzünden midesi zonklar. Bir şeyler *ters, ters, ters* ve dünya aniden yana doğru eğilir.

Yatak onu içine çekiyor, boğuyor ve o bir atlıkarıncada gibi, tutunmaya çalışırken parmakları kayıyor. Üstünde sesler tartışıyor, sözleri tiz kargalar gibi, her harf tersine çevrilmiş, bu yüzden ne planladıklarını anlayamıyor.

Uzakta, gömleğinin üzerinde eller hissediyor. Düğmeler açılıyor. Hava, sıcak tenine dokunuyor.

Hayır.

Hayır, yapamazlar—*Dur, dur, dur.*

Oda bir kez daha mide bulandırıcı bir şekilde dönmeye başlayınca, çaresizce inlemeye başlar. Vücudunun, ağzının, zihninin kontrolünü kaybetmiştir ve bu durumdan dolayı mutlak bir dehşete kapılmıştır.

Eller onun üzerinde, her yerinde, yüzlerce parmak, titrek karnının hassas derisi üzerinde örümcek bacakları gibi kayıyor. Yara izlerini dürtüyorlar. Düğümlü dokuya kazıyorlar. Dokunuyorlar, dokunuyorlar, dokunuyorlar.

Dokunma, dokunma, dokunma bana, dokunulmak istemiyorum, DOKUNULMAK İSTEMİYORUM, İSTEMİYORUM...

"Sessiz ol." Ses, kulağının dibinde keskin ve kötücül. "Söyleneni yapmazsan başına gelen budur."

Evander, sonsuzluğun kenarından kayıp karanlığa düştüğü anı hatırlamıyor.

Tek bildiği, hala atan kalbini iki eliyle tuttuğu ve kanlı dokudan beyaz kökler çıkıp parmaklarına dolandıkça çığlık attığı. Bahçenin ona gerçekten saldırıp saldırmadığını ya da sadece onu bir yere götürmeye, ona bir şey göstermeye çalıştığını hatırlamaya çalışıyor ve o ne kadar direnirse, bahçe o kadar çok çabalamaya başlıyor.

Ağzı çürümüş güllerle doludur. Ve
güller hala büyüyor.
Ve
büyüyorlar.
Ve büyüyor.

YİRMİ İKİ

Gözlerini açar.

Bu tek başına onu yoruyor ve uzun süre, kirpikleri uykudan yapış yapış halde, alçıya oyulmuş çiçek motifleriyle süslenmiş kasetli tavanı izliyor. Hastalığı sırasında bu tavanın her köşesini haritalandırmış ve zaman parmaklarının arasından kayıp gitmiş gibi hissediyor.

Vücudunu hareket ettirmek imkansız gibi geliyor. Boğuk, pamuksu bir ağırlık onu yatağın derinliklerine gömüyor ve yapabileceği en iyi şey parmak uçlarını çarşaflara sürtmek. Sürekli, yatıştırıcı. Hareket etmeye çalışırsa, oda yine de dönecek. Nasıl olduğunu biliyor. Hasta olmanın nasıl bir şey olduğunu.

Ama sen iyiydi. Onlar sana ilaç verene kadar hasta değildin. Bu da demek oluyor ki, belki de hiç hasta olmadın ve bu hiç ilaç değildi. Onlar seni zehirliyorlar ve bunu başından beri yapıyorlar.

Acı, gözlerinin önündeki ince sisin içinden geçer ve göğsünü beyaz sıcak bir ıstırap ile bir şey çekerken inler. Parmakları kaburgalarının üzerinde kayar ve pürüzlü bandajlara takılır.

"Hayır..." Kuru, çatlamış dudaklarından zar zor kelimeler çıkıyor. "Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır..."

Bir sonraki nefesi çok hızlıdır ve dikişlerin gerildiğini, genişleyen kaburgalarına bandajların sıkıştığını hisseder. Ağır sakinleştiriciler kan dolaşımından yavaşça kaybolur ve olgun bir nar gibi onu açmak için ustaca *kesen* hayali bir neşterin derisi üzerinde kayduğunu hisseder. Ama başka bir ameliyata ihtiyacı yoktu. Byron ölmeden önce bundan bahsetmişti, ama *Evander'da bir sorun* yoktu...

O *iyi*ydi.

Ne yaptılar ona, ne yaptılar ona, o İYİYDİ, İYİYDİ, HASTALIK HİSSETMİYORDU...

"Yapma."

Soğuk, kağıt gibi eller bileklerini kavrar ve zayıf bir şekilde bandajları yırtmaya çalıştığı yerden çekip uzaklaştırır. Kurtulmaya çalışır, ama ne kadar güçsüz olduğu, en hafif dokunuşun bile onu yatağa geri tutturması ne kadar acınasıdır. "Bunu kendin yaptın."

Ateş, fitil gibi omurgasından yukarı doğru yükselir ve Oleander'in şeklini görebilecek kadar görüşü netleşene kadar gözlerini kuvvetlice kırpıştırır. Oleander, penceresinden içeri süzülen altın sarısı öğleden sonra güneşinin ışığında, yatağının yanında durmaktadır. Pahalı, zarif bir pantolon takım giymektedir, tırnakları altın yüzüklerindeki yakutlarla uyumlu koyu kırmızı renkte cilalanmıştır.

Artık baktığı her yerde yakutlar görüyor. Bunların nereden geldiği korkunç ve mide bulandırıcı bir şekilde ortada.

"Beni zehirliyorsun." Gözyaşı, keskin elmacık kemiğinin kenarından aşağıya doğru akarken, sözleri peltek bir şekilde çıkıyor.

"Acil ameliyat olman gerekiyordu," diyor Oleander keskin bir sesle. "Şimdi dinlenip iyileşmenin zamanı, ama sanırım birkaç ay daha yataktan kalkamayacaksın. Tabii ki..." Sesi gerçekçi bir tona bürünüyor.

— "bir anlaşmaya varırsak."

Onu sessizliğe, itaate zorlayacak ve bunu hiç saklamıyor bile.

Hareketsiz yatıyor, yavaş ve mide bulandırıcı bir spiral halinde dönen tavana bakıyor. Yatağının başucundaki, eskiden anne babasının fotoğrafının durduğu yere bakmaktan daha iyidir.

Onun "ailesi".

"Ben kimim?" diye fısıldadı. "Ben... bir Lennox-Hall mıyım?"

Oleander'in çenesi, sanki bunun için zamanı yokmuş gibi titriyor. "Tabii ki hayır. Tek bilmen gereken, senin vahşi bir çocuk olduğun ve kardeşimin seni iyilikseverliğinden dolayı evine aldığı. Kökeninin önemi yok. Şimdi beni dikkatlice dinle. Aile meselelerimize burnunu sokmayı bırak, bana karşı çıkmayı bırak, benimle savaşmayı bırak, yoksa bunların hiçbiri bitmeyecek, *Evander*." Adını dikenlerle dolu bir lanetmiş gibi söyler ve sonra eğilir, sesi tıslamaya dönüşür. "Geçen hafta zor geçtiğini düşünüyorsan, seni bir dahaki sefere parçalayacağım yöntemlerin yanında bu hiçbir şey kalır."

Nefes alamıyor, zayıf vücudu o kadar sert bir dehşetle boğulmuş ki hareket etmeye bile çalışamıyor. Bir hafta oldu. Böyle bir *hafta*. O, kabuslar ve ateşin yakıp kavurduğu ıstıraplarla dolu boş bir kabuk ve hiperventilasyon sarmalına kapılmadan kendini tutamıyor. Hastaneye ameliyat için götürüldüğüne dair hiçbir anısı yok, ama yavaş yavaş kafasına bir şeyler yerleşmeye başlıyor. Laurie'nin, büyükbabasının "düzeltmek" için bileğini kestiğini söylediği. Evander'ın cerrahları, hastaneleri ya da bu malikaneden ayrıldığını hiç hatırlamadığı.

Belki de ona istediklerini her zaman burada, Hazelthorn'da yapmışlardır. Çünkü kimse zengin, acımasız insanlara hayır demez.

O zaman bahçenin yaptığı tek şeyin bu olup olmadığını merak ediyor. Onlara hayır demek.

Her şey o kadar korkunç bir yanlışlıkla dolu ki, nefesini kesiyor, ama daha da kötüsü, kapana kısılmış olmanın tarif edilemez, her şeyi tüketen paniği. Kaç tane gerçeği ortaya çıkarırsa çıkarsın, kaç tane yalanı yakıp kül ederse etsin, kaç tane gizemi çözerse çözsün, fark etmez. Ona istediklerini yapabilirler ve her zaman da yaptılar.

"Benden ne aldın?" Sesi titriyor ve kalın bandajlarla sarılmış göğsüne, bıçak gibi çıkıntılı kalça kemiklerine ve sıska bacaklarına bakarken sesinin bu kadar alçaldığını nefret ediyor. "Laurie nerede? Onu... öldürdün mü?"

Oleander'ın gözlerinde bir şey parlar ve bir an için kadının uzanıp ona tokat atacağını düşünür. "Laurie'ye bu takıntın neden?" Kadın gülümser gibi yaparken dişlerini gösterir. "Onu bir daha görmeyeceksin, o yüzden onu aklından sil. Ve Bane'in açgözlülüğü ve Azalea'nın *zevkleri* arasında geçireceğin hayattan daha iyi bir seçenek olduğumu kabul et. Bundan sonra bu odadan çıkmayacaksın ve sen rahatsız olduğun sürece Hazelthorn'a ben çok iyi bakacağım." Eğilir ve kırmızı pençesi bir saniye boyunca yanağına batar, sonra çekilir ve odadan çıkar.

O gittikten sonra, tırnaklarının taze kırmızı ojeyle boyanmadığını fark eder. Uzun tırnaklarının altında kan vardır. Sanki birinin bağırsaklarına elini soktuktan sonra tırnaklarını ovmamış gibidir.

Zaman, tutunması çok zor bir şeydir. Kapalı yatak odasının boğucu sıcağında ne kadar süre yattığını, gri toz bulutları ciğerlerini, kulaklarını, gözlerini doldururken bilinci gelip giderken ne kadar süre yattığını bilmiyor. Vücudu bitkin, zayıflamış, dili ağzında buruşmuş bir solucan gibi. Bundan memnun olmalılar.

Artık çığlık atmaya çalışmıyor.

Pencere kenarındaki bitkileri attılar, yatağının altındaki sarmaşıkları temizlediler ve kanıt duvarını yıktılar. Masasının altındaki çöp kutusundan buruşuk kağıt parçaları çıkıyor, ama umurunda değil. Naif, değil mi? Böyle bir aileye karşı koyabileceğini düşünmek. Her şey bitti, o kaybetti ve hayatı sonsuza kadar böyle olacak. On sekiz yaşına girmenin bir şeyleri değiştireceğini iddia edecek gücü bile yok.

Kendi ailesinin nerede olduğunu, onlardan çalınmış mı yoksa bir nesne gibi Lennox-Hall'lara verilmiş mi olduğunu, bir zamanlar *Evander'dan* daha çok ona yakışan bir adı olup olmadığını merak ediyor. Hayali bir arkadaş için bir isim.

Hâlâ neden ona bunu yaptıklarını, ondan ne aldıklarını bilmiyor ve düşünmek için çok yorgun.

Ama bu yarı doğru. Bir kişiyi düşünüyor ve Laurie'nin diğerlerinden daha az acımasız olduğuna inanacak kadar hayalperest olduğu için kendinden nefret ediyor, çünkü Laurie bir keresinde Evander'ı bahçeye yem etmek istemişti.

Evander, nemli, terli çarşaflarının arasında bir top gibi kıvrılır, bandajlarının altındaki sönük zonklamayı görmezden gelmeye çalışır ve penceresine çarpan bir şeyin çıkardığı *sesi* neredeyse duymaz.

Bu ses tekrar duyulur. Kesin bir *tıkırtı*.

Başını zorla kaldırıp pencereye bakar, nefesi biraz fazla hızlanmıştır. İçini vahşi bir umut doldurur. Acıyı, baş dönmesini görmezden gelerek, titreyerek oturur, bir eliyle başlığını tutarak dengede kalmaya çalışır ve pencereye bakar.

Laurie'nin yüzü camın diğer tarafındadır.

Evander'ın boğazına acı yükselir ve bu anın ateşli bir halüsinasyonun ürünü olmasından korkar. Her an Laurie'nin

yüzü eriyip gidecek ve Evander boşluğa bakakalmış kalacaktır. Ama bu olmaz.

Lanet olası Laurence Evan Alexander Lennox-Hall, penceresinin altındaki sarmaşık çardaklarına tırmanmış ve şimdi pencere pervazında duruyor, koltuk değnekleri sarmaşıklara takılmış, boş elinde bir çekiç tutuyor. Etrafında zümrüt ve zeytin yeşili tonlarında yapraklar uçuşuyor ve o tam bir dağınıklık içinde görünüyor — kirli terle buruşmuş beyaz tişört, çamurlu kot pantolon ve botlar, altın sarısı saçları dağınık. Bir elmacık kemiğini mor bir çürük kaplamış ve ifadesinde kararlı ve şiddetli bir şey var.

Evander, Laurie'yi hiç böyle görmemişti, kaba, dağınık ve vahşi, ve bundan hoşlanmasından nefret ediyor.

Laurie bir şeyler söylüyor, ama omuz silkip vazgeçip çekiçle pencereye vurmadan önce sözlerini anlamak imkansız.

Cam parçaları koltuğun üzerine buz parçaları gibi saçılır, ses hem tiz hem de güzeldir.

Laurie çekici pürüzlü delikten içeri sokar ve pençesini içerideki kilide sıkıştırır. Eski mekanizma kırılana kadar onu kıvırır. Sonra pencereyi sertçe çekip açmak sadece bir saniye sürer, serin bir esinti boğucu odaya tatlı bir rahatlama getirir. Yapraklar içeride dönüp Evander'ın buklelerine bir düzine yeşilimsi öpücük gibi takılır.

Laurie pencereden içeri girer, Evander'a bakarken her şeyi çılgın, zayıf ve aç gibidir. Sadece Evander.

"Merhaba Rapunzel." Nefesi kesilmiş, gözleri tüm yaz gökyüzünün parlak, kristal mavisi renginde. "Bunun için beni öldürecekler."

Her yaz saatlerce pencerenin yanında durur, yanağını camda biriken nemli yoğuşmaya dayayarak aşağıdaki bahçeyi izler. Bir süre sonra bacakları ağrır, ama oturacak yer yoktur. Görmek istiyorsa ayakta durmak zorundadır.

Bahçedeki çocuğu açgözlülükle, öfkeyle izliyor.

İkisi de şimdi on üç yaşındalar ve Laurence Lennox-Hall'un onu öldürmeye çalıştığından bu yana üç yıl geçti.

Geçen hafta, Evander'ın eski mide yarasını açmak için planlanmış bir ameliyat vardı. İp gibi pembe yara izini açarak, onu septik şoka sokma tehlikesi olan yaygın enfeksiyonu içinden boşaltacaklardı. Yakında iyileşecek. Ona bu söz verildi.

Henüz bunu hissetmiyor. Eski kusmuk ağzını kirletiyor ve ayakta durmak yeni dikişleri çekiyor, bu yüzden şu anda acı çekiyor. Yine de yatağa geri dönmüyor.

Saatlerce Laurie'yi izliyor.

Laurie, uzamış çimlerin üzerinde yatarak yüksek sesle müzik

dinliyor. Laurie, bir söğüt dalıyla güllerin başlarını kesiyor.

Laurie, erik ağaçlarına tırmanıyor ve dallarda tembelce sallanırken, güzel, sıkılmış ağzıyla lezzetli erikleri ısırıyor.

Evander pencereye baktığında, perdelerin arkasına saklanıyor ve bu durumun ne kadar adaletsiz olduğuna öfkeyle yanıp tutuşmaya hazır bir kömür gibi orada yanıp tutuşuyor. Hayatını mahveden kişinin nasıl bu kadar sevimli, tembel ve özgür olabildiğini, o ise boğucu odasında, halının arasından çıkan yumuşak yeşil filizleri koparmaktan başka yapacak hiçbir şeyi olmadan terlerken.

Uzun bir iş seyahatinden sonra velisi onu ziyarete geldiğinde, hediye olarak altın ve gül ağacından yapılmış bir satranç takımı getirir ve Evander'ın pencereden dışarıya aç bir şekilde baktığını fark eder. O da bir dakika orada durur ve Laurie'nin akılsızca davranışlarını izler.

"Dikkat çekmek için yapıyor," der vasisi sert bir sesle. "Seni rahatsız etmesini engelleyeceğim."

Evander'ın midesi panikle kasıldı ve Laurie ile geçirdiği bu anları kaybetmekten korkuyordu, her ne kadar bu anlar kin, kıskançlık ve isteklerle dolu olsa da.

"Beni rahatsız etmiyor." Ama bunu çok yumuşak bir sesle söyler.

Ertesi gün ateşi korkunç, volkanik, kontrol edilemez bir hal alır. Pencereden dışarı bakarken başı döner ve vasisi bahçeye fırlayıp Laurie'yi sertçe tutup ona bağırmaya başladığını görür. Sesler kapalı pencereden boğuk bir ritimle sızar ve Evander kulaklarını kapatıp avuç içinin teni vurma sesini duymamış gibi davranması kolaydır. Tekrar, sonra tekrar.

Laurie karşılık vermez. Sesini bile çıkarmaz.

Evander yatağa geri sürünür ve başlığının oluklarında büyüyen minik kırmızı şapkalı mantarları görmezden gelir. Bir sonraki ilaç dozunu aldığında, ilaçların anılarını altüst edip onları yere saçılmış bilye gibi bırakmasına minnettar olur.

YİRMİ ÜÇ

Bu çocuğa güvenilmez. Sefil ve saygısızdır, güzel ve alaycı ağzı yalanlarla doludur. Yine de Evander, Laurie pencere kenarındaki koltuktan atlayıp odanın diğer ucundaki yatağa doğru büyük adımlarla yürürken, boğuk bir rahatlama çığlığı atmaktan kendini alamaz. Çekici bir kenara atar, botlarıyla halıya çamur izleri bırakır ve Evander'ın çenesini avuçlamak istercesine ona uzanır. Ama duraksar, parmak uçları çok yakındır ama temas etmeye cesaret edemez.

"Berbat görünüyorsun," diyor Laurie, ama lafazan sesi, gözlerindeki alevli öfkeyle uyuşmuyor.

Evander'ın gözleri morarmış, hassas elmacık kemiğini izler. "Sen de öyle."

Başı yine dönmeye başlar ve dizlerini göğsüne çeker, alnını keskin, çıkıntılı kemiklere bastırır. Dikişleri zonkluyor ve bu halde görülmek istemiyor: yarı çıplak ve zayıf, bandajlı ve eski ayçiçeği yaprakları gibi solmuş. Ama aynı zamanda sürekli kendinden utanmaktan da çok yorulmuştu; ona yaptıkları onun *suçu* değildi ve belki de hayatta kaldığı için gurur duymalıydı.

"Sana ulaşmaya çalıştım," diyor Laurie, hala nefes nefese. "Ama kuzey kanadının girişini koruyorlar ve Oleander beni birkaç gün banyoya kilitledi. Yeni bir şey yüzünden tamamen çıldırdı, ama neden bana olan nefretini ikiye katladı, emin değilim." Küçük, sıkı bir kahkaha atıyor. "Bugünün sürprizi, Bane'in beni bahçeye götürüp bir çukur kazdırmasıydı. Acaba *ne* için? O dikkati dağıldığında kaçtım, ama o bahçeden o kadar korkuyor ki, beni çok uzağa kadar kovalayamazdı."

Evander başını kaldırdı, gözleri çılgınca ve panik içindeydi. "Seni öldürecekler. Ben... onları duydum..."

"Eh. Bunu uzun zamandır biliyorum." Sesinde hiçbir duygu yok ve omuz silkme hareketi kayıtsız. Yatağın kenarına çöküyor. "Vasiyette adımın geçmediğini gördüğüm anda anladım. Neden bu kadar sinirlendiğimi sanıyorsun?"

"Hazelthorn'u istediğin için olduğunu düşünmüştüm," diyor Evander donuk bir sesle.

"Hâlâ istiyorum. Bu yüzden gitmiyorum." Tereddüt eder ve sonra sesi sert ve öfkeli bir hal alır. "Hazelthorn'dan ayrılmıyorum çünkü senden ayrılmıyorum."

Evander ona bakar. Boğazındaki düğüm menekşe sapları ve yumuşak çamur tadı verir. Laurie'yi başından beri dinlemediğini merak eder. Ama belki de Laurie, kendisinin hassas gerçekliğini olabildiğince derine gömdüğü ve herkesin görmesi için sadece bu küstah maskeyi bıraktığı için, bu yanlış anlaşılma tamamen Evander'ın suçu değildir. Belki de kendini korumak için bunu yapıyordur. Belki de saklanmak için bunu yapıyordur.

Onun bu yönünü görmek sarsıcı ve heyecan verici ve Evander, bu yönü yok olmadan önce ona dişlerini geçirmek istiyor; Laurie gibi birine tutunmanın tek yolunun bu olduğunu biliyor.

"Vücudundaki sakinleştiriciyi atmamız gerekiyor." Laurie aniden ayağa kalkar ve odayı sanki bir değerlendirme yapıyormuş gibi gözden geçirir. "En son ne zaman yemek yedin?"

"Kimse bana yemek getirmiyor," diye mırıldanır Evander. "Beni zehirliyorlar... her gün. Ölmüş olmam gerekirdi, değil mi?"

"Bence bu seni öldürmeye yetmez, sadece hasta tutmaya yeter. Gerçekten, gerçekten hasta. Ama bu halde pencereden tırmanıp kaçamazsın." Kararlı ve kendinden emin adımlarla banyoya doğru yürür ve planları başka birinin yapması rahatlatıcıdır.

Evander'ın gözleri kapanır ve Laurie geri gelip yüzünün önünde elini salladığında neredeyse onu fark etmez. Evander gözlerini kırpar, o kadar uykulu ki, kelime ile ses arasında bir gecikme varmış gibi hisseder.

"—dedi, kusmayı denemek ister misin?" der Laurie. "Yardımı olabilir. Son dozunu ne zaman aldın?"

"Bilmiyorum." Evander başını geriye doğru eğerek başını yatak başlığına çarptı.

"Yardımcı olur." Ama Laurie hiç etkilenmemiş gibi görünüyor. "Kusabilir ve sonra bol bol su içebilirsin. Ya da uyuyarak atlatmayı deneyebilirsin. Seçim senin."

Evander ne zamandan beri *seçim* yapabiliyor? Ne zamandan beri kimse ona soruyor? O, her zaman diğerleri için en uygun olan seçeneği zorla kabul ettiriliyor.

Umutsuzca gözyaşlarını tutmaya çalışsa da, kalın gözyaşları kirpiklerine takılır. "Deneyeceğim. Ben... Ben sadece bu odadan çıkmak istiyorum. Ama ben... Nereye gidebiliriz ki? Ben yapamam..." Boğazını temizler. "Hazelthorn'dan ayrılamam."

"Yarım bir planım var." Laurie halıdaki eski kan lekesine dikkatle bakıyor. "Gidemeyeceğini biliyorum." Sanki Hazelthorn'un bu kararı çoktan verdiğini biliyormuş gibi konuşuyor. "Cenazeye birkaç akrabam daha geldi ve sanırım Oleander bu gece büyükbabamın anısına bir tören düzenleyecek. Herkes buna odaklanmış durumda ve alt katta catering şirketi çalışanları dolaşıyor. Oleander ve Bane'in akşam yemeğinde seni aşağı indirmeye çalıştıklarını duydum ve... Bir tabut var, ama sanırım boş. Ne yapmaya çalıştıklarını bilmiyorum ve büyükbabamın cesedinin nerede olduğunu da bilmiyorum." Desteğinin üzerindeki çamur kabuğunu kazımaya başlar ve Evander, belki de ikisi de bu kısmın yalan olduğunu biliyorlar diye düşünür.

Korku, yavaşça sızan bir canavardır; yumruğunu ciğerlerine geçirir ve Lennox-Hall'ların ne yapmaya hazır olduğunu tam olarak anlamak, nefes almayı çok zorlaştırır.

Panik, Evander'ın kaburgalarının arasına bir bıçak saplamıştır. "Dawes bunu durdurmayacak, değil mi? Parasını aldığı sürece bana ne olacağı umurunda değil."

Ancak şimdi Dawes'un başka neler bildiğini merak ediyor, çünkü daha önce Evander'dan uzaklaşmak için çok istekliydi, Byron Lennox-Hall'un tüm işlerine burnunu sokarak o ofiste saklanıyordu, vasiyeti sadece Evander ve Laurie'nin huzurunda okumasını sağladı ve o zamandan beri Lennox-Hall ailesinin geri kalanından uzak duruyor.

"Byron'ın ölümü..." Evander'ın bulanık beyni, kelimeleri tutarlı bir şekilde sıralamaya çalışıyor. "Onun için büyük bir fırsat."

Laurie gözlerini ovuşturur. "Sherlock bir şeyin peşinde. Büyükbabam hiç çok sayıda personel çalıştırmazdı, ama onun ölümünde maaş bordrosunda sadece bir yüksek lisans öğrencisi olduğunu mu inanmamız gerekiyor? Ne kadar da uygun." Tereddüt eder. "Seni tuvalete götürürsem sana dokunmam gerekecek. Sorun olur mu?"

Bu *soruyu sorması*, Evander'a o kadar büyük ve şiddetli bir rahatlama getirir ki, boğazına düğümlenen hıçkırığı tutamaz. Başını sallar. Kendini hazırlamak, Laurie'nin ellerinin koltuk altlarından kayarak onu yarı kaldırıp yarı sürükleyerek tuvalete götürmesini beklemek için zamanı vardır. Ama daha da önemlisi, Laurie'nin dokunuşu acıtmaz.

Günlerdir aralıksız mide bulantısı çeken Evander için içini boşaltmak zor olmamalıydı, ama sonunda yanağını serin tuvalet koltuğuna dayadı ve kuru kusma girişimleri onu daha da baş döndürücü hale getirdi.

"Parmaklarını boğazına sok," diyor Laurie. Evander inliyor.

"Sen..." Laurie duvara sertçe bakarken tam olarak yedi ömür süren bir duraklama olur. "Bunu yapmamı mı istiyorsun?"

Evander'ın şu anda istediği şey, ölmek ve herkesin rahat bırakacağı bir sümüklü böcek olarak reenkarne olmak, ama bu mümkün değilse, bu sisin içinden çıkabilmek. Kaçmak istiyor. Başını sallar.

Laurie onun yanında garip bir şekilde çömelir ve nazikçe Evander'ın çenesini avuçlar.

"Bu," diye mırıldanır, "senin ağzınla yapmak istediğim şey değil."

Evander ona gözlerini kısarak bakar.

Parlak, ateşli bir kırmızı Laurie'nin boğazına yayılır ve o öksürür. "Ne?" der Evander.

"Sadece kus," der Laurie ve iki parmağını Evander'ın boğazının arkasına sokar.

Ondan sonra ikisi de berbat haldeydiler: Evander başını tuvalet klozetine yarı sokmuş, bağırsaklarını boşaltırken, Laurie lavabonun başında

ellerini ovuşturur. Gözleri karşılaşır ve Laurie yarı gülümser, Evander'ın gözleri tuzlu gözyaşlarıyla yanarken, safra boğazını yakar.

Aslında bu, en kötü fikirdi.

Laurie, tekrar kusmaya başlayacağından endişelenerek onu durdurmadan önce en az üç bardak su içiyor. Yorgunluk onu bitkin düşürmüştür ve tartışmaz, sadece sırtını küvete dayayıp bacaklarını uzun ve at gibi açarak, sarkık bukleleri çıplak omuzlarına dökülmüş halde çökmüş oturur. Ondan iğrençlik sızmaktadır, bu yüzden Laurie yanındaki fayanslara çömelip sadece beklediğinde kafası karışır.

Evander'ın çenesi yere doğru eğilir, Laurie'ye tam olarak bakamaz. "Seni kim vurdu?"

"Çoğunlukla Bane." Sesi ilgisiz geliyor. "Ama bir süredir bunu yapmak istiyordu, o yüzden."

"Peki ya... Carrington? O da sana zarar verdi mi?" Evander yutkundu. Yaşlı uşağı parçalarken içini kaplayan ahlaksız öfkeyi düşünmek hâlâ çok zordu ve yaptığını itiraf edemiyordu. Yapamıyordu.

"Alıştım artık." Laurie omuz silkiyor. "O gece donakaldım. O benim sakat bileğime saldırdı ve bazen böyle şeyler olduğunda çıldırıyorum. Bana hatırlatıyor... Neyse, boş ver, aptalca, ben... ben aptalım."

Kendinden böyle bahsetme, diye bağırmak ister Evander, ama enerjisi yok. Kendini nefret ve hor görerek düşünmek bir şekilde kolay, ama sonra başkası bunu kendine yaptığında ne kadar yanlış olduğunu fark etmek. İkisi de kendilerini tiksinti dolu sözlerle küçümsedikleri için bu durumdan nefret ediyor.

"Ben... anlamıyorum." Evander'ın sözleri, kederli bir kafa karışıklığıyla uzar. "Bahçe Carrington'ın her yerine yayılmıştı, değil mi? O zaman *beni* öldürmek istemesi gerekirdi... Ama bunun yerine senin peşine düştü."

Laurie'nin sesi sert çıkıyor. "Tabii ki öyle oldu. Bahçe Lennox-Hall'ları nefret ediyor, neden olmasın ki? Ailem orada en kötü kötülükleri yapıyor ve sonra alıp alıp alıyoruz. Bahçe, ona kan vermeye başlayana kadar böyle değildi. Onu bir canavara *çevirdiler*. Sanırım elinden geldiğinde intikam alıyor ve

bazen cesetleri kuklaya dönüştürerek onları içeri gönderip Lennox-Hall'ların gözlerini oyuyor. Açıkçası, aferin ona."

Evander, Laurie'nin ilk kez sansürsüz konuştuğunu doğru düzgün takdir edemeyecek kadar yorgun, ya da daha önce onu kim susturuyordu diye soracak kadar da.

"O gece bahçede neredeyse boğuluyordum," diye fısıldadı Evander.

Laurie başını ona doğru eğdi, kaşları çatıldı. "Beni çağırmalıydın. Adımı ağzına alırsan, seni her zaman dinlerim."

Onun sözlerinin acımasız, ham inancı canını yakar ve Evander ona bakmaya devam edemez, özlemle yumuşamış o gözlere bakmaya devam edemez, çünkü Laurie artık kendini buz gibi, alaycı duvarların arkasında saklamıyor. Bu çok ateşli. Çok gerçek. Evander bunu ne kadar istediğini kaldıramaz.

İkisi de ellerini yan yana fayansların üzerine koymuş, küçük parmakları arasında küçük bir mesafe bırakmışlar.

"Söz vermeni istiyorum" —Evander ellerine bakıyor—"bundan sonra bana gerçeği söyleyeceğine."

"Yemin ederim."

"Seni böyle seviyorum."

Laurie'nin sesinde hafif bir eğlence var. "Nasıl?"

Evander'ın kalbi hızla çarpmaya başlar ve ağzı tuhaf bir şekilde kolibri kanatlarıyla dolmuş gibi hisseder. "*Sen kendin olduğunda seni seviyorum*" demeyi bilmediği için sadece "Muddy" der.

"Tamam, Evander." Gülmemeye çalışır.

Parmak uçlarını uzatıp Evander'ın parmaklarına dokunur, sonra sanki mesafeyi daha fazla kaldıramayacakmış gibi Evander'ın elini alır ve parmaklarını birbirine geçirir. Onun sıcaklığı, bariz şefkatli samimiyeti, Evander'ın omurgasında bir yangın başlatır ve neredeyse nefes alamaz hale gelir. Bu, onun istemesi gereken bir şey gibi gelmez, ama yine de elini çekme fikri dayanılmazdır. Parmaklarının, gül çardakları üzerinde yumuşak yeşil sarmaşıklar gibi birbirine dolanmasını ister. Tutulacaksa, dokunulacaksa, bunun böyle olmasını ve sadece bu çocuk tarafından olmasını ister.

Banyonun dışında, hafif bir *çarpma sesi* duyulur ve ardından kilidin döndüğü tanıdık ses sessizliği bozar.

Evander kaskatı kesilir, kaburgaları içe doğru çöker, korku damarlarından bir petrol sızıntısı gibi sızar. Ama Laurie çoktan harekete geçmiştir, ayağa kalkar ve yatak odasına geri koşar, Evander ise birkaç adım atar ama korku onu halıya çiviler.

Menteşeler gıcırdıyor, Bane'in burunlu sesi duyuluyor. "Kalk ve parla, velet. Önümüzde büyük bir akşam var."

Panik, Evander'ın ciğerlerini parçaladı, ama sonra Laurie yavaşça açılan kapının arkasına geçti. Ağız köşesinde alaycı bir sırıtış belirdi. Evander'a doğrudan baktı ve parmağını dudaklarına koydu.

Sonra dönüp kapıyı açar ve Bane'in elinde bir tepsi tuttuğunu görür.

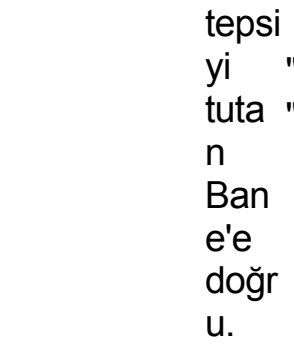
tepsiyi tutan Bane'e doğru.

"Hey, ne oluyor..." Bane kekeler.

"Sürpriz, en sevdiğin kuzenin." Laurie kapıyı Bane'in şaşkın yüzüne çarparak, kıkırdakların *çatlaması* yüksek ve görkemli bir ses çıkarır.

Bane bir çığlık atarak geriye doğru sendeler, yüzünü tutarken tepsi yere düşer. Parmaklarının arasından kan fışkırır.

Evander çıkışa doğru koşmaya başlar, kalbi göğsünde güm güm atmaktadır, ama sonra yastığının altında yarısı kaymış olan alan rehberini görür. Kökler eski kitabı sarmalamış ve o giderek artan bir endişeyle izlerken, yavaşça alan rehberini ona doğru itmektedirler. Düşünmeye zaman yoktur. Kitabı kapar ve parmak uçlarını kaplayan yosun lekelerini umursamaz. Sonra çıkışa doğru koşar.

"Git*, git, git*." Laurie, Bane'e atılır ve cebinden bir şey çıkarır, sonra koridora atlar.

Evander, yerde kıvrılmış, uluyan Bane'i geçip Laurie'nin peşinden koşar.

Adrenalin baş döndürücü bir dalga halinde vücudunu kaplar ve ne yapacağını, nereye gideceğini bilemez. Ama Laurie nefes nefese ve parlak bir şekilde geriye uzanır, elini uzatır ve parmaklarını davetkar bir şekilde açar. Kuzeninden çaldığı şeyi uzatmaktadır.

Bir anahtar.

"Bu senin," diyor Laurie. "Kırmızı kapıyı açar."

Evander, Laurie'nin tam olarak ne demek istediğini soracak zamanı yok, bu yüzden Laurie'nin elini tutar ve kendini koşuya bırakır.

koşmaya başlar.

YİRMİ DÖRT

Yanlış yöne gittiklerini fark etmesi sadece bir saniye sürer.

Sol, malikanenin geri kalanına açılan dar arka merdivene çıkıyor. Sağ ise, üzerine o kadar kalın ve sert bir şekilde sarmaşık büyümüş ki tüm ışığı yutan vitray pencerede son buluyor.

Bahçe *içeri girmek* istiyor.

Bu yoldan çıkış yok.

Laurie'yi uyarmaya çalışır, ama ciğerlerinden hava bir nefesle kaçar ve kısa süreli efor nedeniyle görüşü bulanıklaşır. Kaburgaları bandajların altında yarılmış gibi hisseder ve acı yüzünden neredeyse elindeki rehberi düşürür. Arkalarında, Bane ayağa kalkarken bağırır.

"*Laurie.* Seni küçük *pislik*! *Kafanı koparacağım*!"

Evander'ın parmakları Laurie'nin parmaklarından kayar, avuç içi terden çok nemlidir. O uçmak için yaratılmış bir kuş değildir; kırık kanatları ve eski bir kitabın sayfalarında kurumaya bırakılmış unutulmuş yaprakları vardır ve başka bir şey olabileceğine nasıl inanacağını bilmez.

Ama Laurie koridordaki son kapıya ulaşır ve kilitli kapı kolunu çeker, küfür eder, sonra en yakın kaideden tozlu mermer bir büstü alır. Göz çukurlarından örümcek ağları sarkmaktadır. Laurie, bir homurtuyla büstü kapı koluna vurur.

Kilit parçalanır.

Bu kuvvet onu geriye savurur ve Evander'a çarpar, Evander kendi bacakları titrerken onu zar zor tutar. Laurie büstü bir kenara atarken Evander inler ve Laurie, gıcırdayarak açılan kapıdan Evander'ı sürükler.

İçeride, loş ışık duvarları yumuşak bir güvercin grisiyle kaplıyor, gölgeler bir insanı yutacak kadar uzun. Laurie kapıyı

ve yolu kapatmak için antika bir şifonyeri sürükler. İki saniye sonra, ağır bir ağırlık kapıya vurur. Bane kükrer.

*"*Bunu yapmaya cesaret edemezsin Laurie! Ne olacağını biliyorsun! *Sana ne olacağını biliyorsun!"*

Bane tekrar tekrar komodine vurur ama komodin yerinden kıpırdamaz.

Laurie geri çekilir, nefes nefese kalır ve sonra Evander'ın yere doğru eridiği yere bakar.

"Ben... ben... yapamıyorum." Evander, sesinin ne kadar yıkık, ne kadar acınası olduğunu nefret ediyor. "Ben... kendimi iyi hissetmiyorum. Ben..."

"Hayır, hayır, iyisin." Laurie hızla Evander'ı tekrar ayağa kaldırır ve gözlerinden karışık bukleleri çeker. "Bunların hepsi planımın bir parçası."

Kapı yine gıcırdıyor ve Bane küfürler savuruyor. Her darbe Evander'ı daha da içine çekiyor. Adrenalin patlaması sona ermiş ve kasları kopacak kadar gergin. Hâlâ sadece ince örgü pijama şortu giyiyor ve bandajları titrek kaburgalarının etrafında çok sıkı. Bandajlar yara izlerinin çoğunu gizliyor ama kürekle açılan kalçadan kalçaya uzanan uzun yara izini gizleyemiyor.

Laurie, Evander'ın görünüşü hakkında henüz bir şey söylemedi, ama söyleyecektir; rahatsız olacak, tiksinecek ya da acıyacaktır. Ya da üzülecektir. Ve bu onun suçu değil. Büyükbabasının suçu.

Evander artık daha fazla yalan kaldıramıyor. Yalanlar içinde birikiyor, boğazını acımasız dikenlerle dolduruyor ve sonunda hepsini yutmaya çalışırken kan kaybından ölecek. Acı veren her şey hakkında sessiz kalmaktan bıkmış durumda.

"Bekle, bu da ne böyle?" Laurie yavaşça dönüyor.

"*Az önce* bir planın olduğunu söyledin," diye Evander sertçe çıkar, ama o da sonunda küflü, havasız odayı fark eder.

Burası onun yatak odası.

Garip, buz gibi bir tedirginlik göğsünü kaplar ve aniden baş dönmesi hisseder, sanki kaçışlarını hayal etmiş gibi. Sanki, belki de bir kez daha halısının üzerinde kıvrılmış, parmaklarıyla

kanlı izleri takip ediyor.

O günü hafızasından o kadar kesin bir şekilde silmiş ki, sanki uydurma gibi geliyor, özellikle de dişleri hala yerinde olduğu düşünülürse. Öyleyse Byron ondan ne çıkardı?

Senden ne istiyorlar? Neden seni tutuyorlar? Sana ne yapıyorlar?

Bu yerdeki her şey, az önce terk ettikleri yatak odasının aynısı: aynı yorganlarla dört direkli yatak, büyürken okuduğu kitapların aynı başlıklarıyla dolu kitap rafları, ölü gözlü faunlarla kaplı duvar kağıtları. Ama hepsi biraz farklı: mobilyalar solda, halıdaki kan lekeleri yok olmuş, şöminenin yerinde şimdi bir yazı masası var.

Evander öksürüyor ve toz zerrecikleri yüzünün önünde dans ediyor. Ama bu toz değil. Polen.

Sonra gözleri karanlığa alışır.

Bahçe bu odayı tamamen yutmuş. Asmalar yatak direklerine dolanmış ve yorganlar yapraklarla kaplanmış. Yastıkların olması gereken yerde çalılar yuvalanmış ve liken duvar kağıdını o kadar kalın bir şekilde kaplamış ki, ölü gözlü faunlar boğulmuş. Eski kitap sırtlarından mantarlar filizlenmiş ve halı yonca ile kaplanmış. Ama toprak yok, su yok. Bu bitkiler bu kadar şiddetli, acımasızca canlı olmamalı.

"Bu... mümkün olamaz." Sesi çatallanıyor.

Yavaşça, *yavaşça*, her yaprak ve yumuşak yeşil filiz Evander ve Laurie'ye doğru dönmeye başlar. Sıkıca katlanmış tomurcuklardan siyah yapraklar açılır, pistiller kırmızı diller gibi dışarı sarkar. Bunlar alan kılavuzunda vardı: *Kralın Uykusu*. Beyaz meyveli, siyah trompet şeklindeki yapraklar. *Yutulduğunda felce yol açar.* Zehirli çiçekler bu odanın her yerinde. Kesinlikle her yerde.

Bane vazgeçmiş gibi vurma sesi kesilir. Ya da daha iyi bir yol bulmak için gitmiştir.

Evander'ın kafasının içinde görünmez bir saat hızla ilerliyor. Yatak direğinden bir sarmaşık çözülüp ona doğru uzanırken, çok hızlı nefes alıyor.

"Bana neler olduğunu söyle." Evander kapıya doğru geri çekilir. "Nasıl... *Nasıl*?"

Laurie'nin yüzünde de hafif bir panik ifadesi belirir ve polenlerden korunmak için ağzını kapatır, eski şömineye koşarak şömine rafını yoklar. Dokunduğu yerde tozda derin izler bırakır.

KING'S SLEEP

"Bilmiyorum, tamam mı? Daha önce buraya hiç girmedim," diyor. "Tek bildiğim, duvarlarda tüneller olduğu ve ben de oldukça eminim ki..."

"Bu *pek de eminmiş* gibi gelmiyor, *Laurence*."

"—bu duvarla bağlantılı. Bana 'Laurence' demeyi keser misin?" Kararlı görünüyor, ama şöminenin mermer oymalarındaki kıvrımları ve çukurları el yordamıyla yoklayışından, o da bu replika odadan korkmuş olduğu anlaşılıyor. "Tünelleri yıllar önce buldum, ama yakalanmaktan korktuğum için fazla keşfetmedim. Ama sana bir şey göstermek istiyorum, göstermeye *ihtiyacım var*. Umarım klostrofobik değilsindir."

"*Aslında öyleyim*!" Evander, kendini tutmaya çalışsa da neredeyse bağırıyor.

kendini tutmaya çalışsa da.

Ama kendi yatak odasının tersine çevrilmiş bir versiyonuna bakıyor ve ateşin yanında battaniyelere sarılmış, ateşin neşeyle çıtırdadığı sırada kitap okuduğu anı aniden ve mide bulandırıcı bir şekilde hatırlıyor. Onun odasında şömine *yok*. Bu anıyı *hatırlaması mümkün* değil. Tabii bir zamanlar bu odada yaşamışsa başka.

Gözleri pencereye, pencere kenarındaki koltuğun olmadığı yere kaydı. Orada durmuş Laurie'yi bahçede izlemişti. Bunu bir tokat kadar keskin bir netlikle hatırlıyordu.

Onu o ağır sakinleştiricileri almaya zorladıkları onca zaman, anılarını karıştırmış olmalı. O, yönünü kaybetmiş ve başı dönmüşken onu yeni bir yatak odasına taşımak çok kolay olurdu. Onu, kafasındaki karışıklığı ortadan kaldırmak için gazla uyutabilirlerdi.

Ne? Hayır, her şey her zamanki gibi. Kafan karışık. Hastasın Evander.

Sessiz

Siktir

git.

Ya kuzey kanadındaki kilitli odaların geri kalanı da aynıysa? Ve bahçe pencerelerden, kapıdan, duvar kağıtlarından her içeri sızdığında, Evander'ı taşıyıp unutmasını sağladılar.

bahçe seni

geri istiyor

Laurie zafer çığlığı atar ve şöminenin içindeki gizli bir kolu çeker. Duvardaki bir kapı, boğuk bir iniltiyle açılır ve zifiri karanlık bir uçuruma giden dar bir giriş ortaya çıkar. Karanlık, sıvı ve köpüklü bir şekilde nabız gibi atıyor.

Laurie, çatlaktan geçmeye çalışırken nefesini tutar. "İçeri girince daha fazla yer var." Sesi, duvarın içinden gelen bir ses gibi duyulur.

Evander'ın ağzını boğucu bir el sıkıştırır ve dudaklarından düşük bir inilti sesi çıkar. "Hayır, *hayır*. Öleceğim. Beni öldürmeye çalışıyorsun. Yapamam, yapamam, ben..."

Laurie'nin kolu çatlaktan uzanır, soluk ve iskelet gibi, avucunu Evander'ın tutması için açar. Sesinde çaresizlik vardır. "Lütfen?"

Evander'ın içinde parlak bir öfke yükselir. "*Hayır*." Bu bir hırıltı olarak çıkar ve o, bir elinde alan kılavuzunu, diğer elinde anahtarı tutarak daha da geri çekilir.

Ama kapıya büyük bir ağırlık çarpar ve şifonyer öne doğru kayar. Bir başka çarpma ve kapı kolunun etrafındaki ahşap parçalanır. Evander geri çekilir, paniği kalbini midesine iter.

"Seni tutacağım." Laurie'nin sesi boş geliyor, ama aciliyet var. "Evander, *hadi*. Seni buradan çıkarabilmemin tek yolu bu."

Arkasındaki kapıya bir darbe daha indirilir ve Evander boğuk bir inilti çıkarır, sonra korkusunu kaburgalarının arkasındaki çürümüş kafese geri koyar. Duvardaki çatlaktan içeri dalar.

O geçtikten hemen sonra, giriş gürültüyle kapanır. Sıkı bir histeri parmaklarını kaburgalarına yayar ve *nefes* alamaz. Düşünemez. Hareket edemez. Alan bir tabutun genişliğinden daha geniş olamaz ve giriş kapanırken daha da daralır.

Duvarlar ona baskı yapar. Mürekkepli parmaklar boğazını sarar ve sıkmaya başlar. Boğulur. Ölür. On yıllardır biriken pis çürüklerle kaplı kumlu zemine doğru devrilir.

Saha rehberi ellerinden kayar ve karanlığa doğru kayar.

"Hey, hey." Laurie onu yakalar ve ayağa kaldırır. "Nefes al."

Evander'ın ciğerleri çılgınca ve havasız bir şekilde zorlanıyor.

Laurie saha rehberini alır ve kendi kot pantolonunun beline sokar. Sonra eli Evander'ın elini kapar, anahtar parmaklarının arasında sıkışır.

"Köşeyi dönünce daha fazla ışık olacak, yemin ederim."

Evander'ın kulaklarında boğuk bir uğultu yankılanıyor. *Bunu yapamaz, yapamaz*... "Beni diri diri gömdün." Boğuk bir sesle çıkıyor. "Sen... sen... sen...

tekrar yapıyorsun. T-t-t-tıpkı geçen seferki gibi—"

"Hayır," diye fısıldar Laurie. "Çünkü ben de seninle birlikte buradayım."

Evander'ın çenesini tutar ve onu kendine çeker, nemli alınlarını birbirine bastırır ve bir saniye için birleşirler, acılarıyla birleşirler, aralarındaki karanlık Laurie'nin şekli neredeyse tutunacak kadar incelenecek kadar incelir.

Ağızları o kadar yakındır ki, Evander'ın dilindeki tuz Laurie'nin dudaklarına değmektedir. Açlık önce yumuşak bir şekilde alevlenir, sonra parlaklaşır, fitili yalayan bir alev gibi, ve Evander ona uzanır, çünkü bu duygu, Byron Lennox-Hall'un ölümünden bu yana onu durmaksızın yiyip bitiren umutsuzluk uçurumundan daha kolay tutunulabilir bir şeydir.

Laurie yavaşça geriye doğru yürümeye başlar ve Evander'ı tünelin derinliklerine doğru sürüklerken, çıplak tuğlalar ve kaba kesilmiş kirişler ciltlerini sıyırır. Hava durgun, tozla boğulmuş, zemin rahatsız edici derecede nemlidir. Panik, Evander'ın göğsünde bir canavar gibidir, her bir kaburgasına yumruklarını vurur, Evander ise anahtarı o kadar sıkı kavrar ki dişleri avucunu ısırır. İleride tünel keskin bir açıyla kıvrılır.

Duvarlardan garip bir biyolüminesans yayılıyor ve ikisini de hastalıklı bir yeşil tonla kaplıyor. Laurie duvarları eliyle okşayıp parmak uçlarına yapışan ufalanan mantarları göstermek için elini kaldırınca, bunların mantar olduğunu anlar. Kırmızı şapkalı mantarların parlamaması gerektiğinden oldukça emindir, ama bu parça parça ışığa o kadar minnettardır ki, umursamaz.

Laurie'nin sesinde tuhaf bir gerginlik var. "Hazelthorn'da işlerin neden bu şekilde geliştiğini anlamıyorum. Yüz yıl önce bir atamızın bu araziyi satın almak için korkunç şeyler yaptığına dair eski bir aile hikayesi var. Sonra malikaneyi inşa ettikten sonra, karısının bahçıvanla ilişkisi olduğunu öğrendi. İkisini de öldürdü

ve onları güllerin altına gömdü, sonra da yaptıklarının yüzüne bakmak zorunda kalmamak için etraflarına bir duvar ördü."

Evander'ın içindeki hiçbir şey bunu duymak istemiyor, ama belki de bu bulmacanın bir parçasıdır. Anahtarı pijamalarının cebine koyar ve parmaklarını süngerimsi duvara bastırır, cildinde yayılan parıltıyı izler.

"Ama suçluluk duygusuna dayanamadı, onları tekrar kazıp çıkardı ve... yakutlar buldu." Laurie'nin yüzü gölgeli ve okunması imkansız. "Sanırım suçluluk duygusunu unuttu çünkü bunu tekrar tekrar denedi. O zamanlar, bir bardak kanını akıtarak yumruk büyüklüğünde bir yakut elde edebilirdin, ama onun tek düşünebildiği, daha fazla kan akıtarak *daha* fazlasını elde edebileceğiydi. Yakutlar için çalışanlarını öldürdü. Sonra düşmanlarını. Sonra da akrabalarına başladı. Ve bugün buradayız. Lennox-Hall'ların açgözlülüğünün kanlı mirası ve bunun sonunda her zaman suçluluğumuzdan daha ağır basması."

"Sen bilirsin, değil mi?" Evander, sıkılmış dişlerinin arasından çıkan sözlerin ne kadar acımasız olduğuna şaşırır. "Sen bana hep yalan söyledin. Kafamla oyun oynar gibi oynadın ve beni bir kukla gibi hareket ettirdin, ama ipler *boğazıma* dikilmişti. Her zaman senin peşinden koşacağımı, sana inanacağımı, senin için her şeyi yapacağımı sandın." Nefes alışı çok zor, her kelime sıcak bir bıçakla ondan oyulmuş gibi. "Ve şimdi *beni kurtardığın* için seni affedeceğimi mi sanıyorsun*?*"

"Hayır." Gölgeler Laurie'nin yüzünün yarısını kaplıyor, gözleri karanlıkta siyah opallere dönüşüyor. "Benden nefret etmelisin. Neden sana kötü davrandığımı sanıyorsun? Ben... Benden nefret etmeni istiyorum."

Evander'ın göğsünü erimiş öfke doldurur. "Evet."

"İyi." Laurie'nin gözleri Evander'ın bandajlarına, onu neredeyse ikiye bölen eski yara izine kayar. "Bunu yapabilirsin, biliyorsun." Sesindeki duraklama saf ıstıraptır. "İntikamını al. Bana ne istersen yap."

Evander, bakır ve öfke tadı alır ve güneşi bile kapatan kadar kara bir karanlık hisseder, tıpkı bahçedeki an gibi.

Taşı tuttuğu an.

Ve Laurie yerde yatıyordu, yüzünde dehşet ifadesiyle.

"Özür dileyerek seni aşağılamıyorum." Laurie'nin sesindeki özlem neredeyse dayanılmaz. "İstersen derimi yüz. Aslında, bunu istiyorum. Seninle ödeştiğimizi hissetmeni istiyorum."

O buna alışkındır: ağzını açıp sonuçlarını morluklarla ödemek. Şu anda bile şişmiş elmacık kemiği yüzünden bu belli oluyor. Acı morlukların diliyse, Laurie o kadar uzun süredir derisinin altında acıyı taşıyor ki, bu durumdan rahatlık duyuyor ve sıkılmış, ilgisiz görünüşüyle ne kadar acı çektiğini gizliyor.

Evander bir adım öne çıkar, Laurie'nin geri çekilmesini bekler, ama Laurie sadece ona doğru eğilir ve bu Evander'ı daha da kızdırır. Laurie'yi boğazından yakalar ve onu çıplak tuğla duvara doğru fırlatır, mantarlar canlı, parlak yeşil bir şelale gibi dökülür. Laurie'nin ciğerlerinden küçük bir nefes çıkar, ama kurtulmaya çalışmaz. Vücudu yumuşar, eğilir ve Evander'da o kadar vahşi bir şey ateşler ki, düşünemez hale gelir.

"Elinden gelenin en kötüsü bu mu?" Laurie'nin sözlerinde hırıltılı, nefes nefese bir ton vardır, katmanların altında acı vardır. "Bu çok acınası, Evander."

Evander.

Hayali bir arkadaşın adı.

Bir kasırga Evander'ın kulaklarını parçalıyor, her kemiği, her bağını, hatta diş etlerinin yumuşak derisini bile yırtıp parçaladığını hissedebiliyor. Ağzı *ağrıyor*.

"Gerçek adımı söyle," diye hırlar, "seni korkak herif."

Parmaklarını Laurie'nin boğazına o kadar derine batırır ki, trakeasının kıvrımını, sıkışmış, boğuk nefesini hisseder. Kafasındaki çatlayan öfke gittikçe daha da yükselir, ağzı dikenlerle dolar, gözlerinin arkasında siyah yapraklar açar ve bunun ötesinde *düşünemez, düşünemez, düşünemez*...

Ağzını Laurie'nin ağzına bastırır.

Laurie'nin dudaklarından küçük bir şaşkınlık sesi çıkar. Evander onu yutar. Parmakları Laurie'nin çenesinin altında açılır ve belki de hayatta kalma içgüdüsü devreye girer ve Laurie çekilir diye düşünür. Ama çekilmez. Eğilir ve Evander onu daha da derin öper. Daha sert. Açgözlü. *Çaresiz.*

Laurie'nin ağzından yumuşak bir inilti çıkar ve ağzı açılır, parmak uçları Evander'ın bandajları ile bel bandı arasındaki çıplak cilde, yara izinin kenarına yakın bir yere cesurca dokunur. Yapmamalı. Evander, Laurie'nin boynunu geriye doğru iter, narin boğazının kemeri o kadar güzel ve savunmasızdır ki, onu kontrol edilemez, vahşi bir şekilde parçalanmış hissettirir.

O kadar, o kadar kontrolünü kaybetmiştir ki.

Durması gerekiyor, durması gerekiyor, durması gerekiyor...

Ama içinde büyüyen bir şey var, boğazında bir şey var ve onunla dünyanın sonu arasında hiçbir sınır yok.

Dişlerini Laurie'nin alt dudağına geçirir.

Bunda nazik olan hiçbir şey yoktur.

Bu bir iç organların çıkarılması. Bu, etli, kaygan *bir çıt ses*iyle etin ayrılması ve kan damarlarının kopması. Bu, Laurie'nin boğazından çıkan titrek hıçkırıkları yudumlarken, dilinin pürüzlü, yırtık etle oynaması. Daha sert ısırır.

Kan Evander'ın ağzında patlar, dişlerini kaplar, boğazının arkasına akar, sıcak, tuzlu ve tatlıdır. O kadar sert eğilir ki Laurie'nin kaburgalarının kıvrımını hissedebilir.

Yumuşak bir ıslaklık Laurie'nin

yanaklarından aşağı akar. Tamamen

hareketsiz kalmıştır.

"*Evander*." Bu kelimeyi zar zor çıkarabilir.

Evander'ın ağzında, dili yarılmış eti yoklarken çok fazla kan var. Bu mutluluk, bu coşku, bu...

açlık, açlık, açlık

"Evander, *lütfen*." Laurie'nin titreyen parmak uçları Evander'ın çenesinin alt kısmına dokunur. Mücadele yok, direniş yok, kanın altında titreyen tek bir kelime var.

Korkuyor.

Evander bırakır.

Bir adım geri atar, ağzını siler, göğsü düzensizce hareket eder. Yanağına kan bulaşır ve tekrar silmeye çalışır, ama yapışkan başparmağını ağzına sokup yalamak için baş döndürücü, mide bulandırıcı bir dürtü hisseder.

Bunu yapar.

Laurie, karanlıkta patlamış çürükler gibi gözlerle onu izliyor. Duvarın yarısına kadar çöküyor, kollarını karnına doluyor ve Evander'ın tek düşünebildiği, onun koparılmadan hemen önce eğilen bir çiçek sapına benzediği. Laurie'nin ağzı kırmızı bir karmaşa, alt dudağı şişmiş ve çenesinde kan pıhtıları var.

Evander'a bakışı korkunçtur. Hayranlık

dolu bir dehşettir.

Evander dudaklarını yalıyor, bakır, Laurie ve saygı tadı alıyor. Kendini çok daha sakin, dengeli ve güçlü hisseder.

Az önce ne yaptı?

Ne yaptın sen? Ne yaptın? Ne yaptın? Ne? Ne? Ne?

—

Mazeret dilinin ucunda. *O ben değildim.* Bunun yerine, dikkatli ve sakin bir sesle şöyle diyor: "Devam edebiliriz. Bana gösterecek bir şeyin olduğunu söylemiştin."

Laurie hafifçe başını sallar ve ayağa kalkar, ama hasarı gizlemek için titrek elini yırtık ağzının üzerine koyar. "Bu..." Yutkunur. "Bu taraftan."

Evander nefes nefese onu takip ediyor, ama onu daha çok neyin korkuttuğunu bilmiyor: Bahçenin onu o kadar derinden etkilemiş olup olmadığını merak etmek mi, yoksa onu bir canavara dönüştürmüş olup olmadığını merak etmek mi?

Yoksa onu hiç zorlamamış mıydı?

YİRMİ BEŞ

Malikanenin duvarlarından tırmanırken, biyolüminesan mantarların aydınlattığı yolda, uzuvları ipeksi örümcek ağlarına takılırken, aralarındaki boşlukta gergin bir tedirginlik hakimdir. Evander, zemin derin uçurumların üzerindeki kirişlere tehlikeli bir şekilde yerleştirilmiş gevşek, grileşmiş döşeme tahtalarına dönüşürken Laurie'nin adımlarını izler. Hazelthorn'un duvarları içinde, çıplak tuğlalar ve kirişler arasında olmak, sanki göğüs kafesini tırmanmak gibidir. Laurie ara sıra ona dikkatli olmasını, bu tarafa adım atmasını söyler. Dikkatli olmasını. Kimsenin onlara ulaşamayacağı, güvende oldukları gerçeği gerçek dışı geliyor.

Ya da en azından Evander güvende.

Laurie aynı şekilde hissedemez, o öpücükten sonra olmaz. O bir öpücük değildi.

O bir intikamdı, açlıktı ve takıntıydı. Evander'ın kafasında özür dileme ihtiyacı dolaşıyor, dili hala kanla kaplı, ama daha yüksek sesle Laurie'yi tekrar öpme ihtiyacı var. Ama öyle değil.

Bir şans daha bulursa, farklı bir şekilde öpecek. Acısını dişlerinin arkasında tuttuğunda ve en derin arzularının yumuşak yapraklarını açığa çıkardığında, o da şefkatli olabilir.

Laurie, soluk ışığa doğru uzanan, kıymıklarla dolu tahtadan yapılmış merdivene karanlıkta el yordamıyla yaklaşırken, Evander onun yanında kalır. Klostrofobisi azalmıştı — öpücüğün dikkatini dağıtması, beynini kısa devre yaptırarak dar alanların boğucu, kapana kısılmış hissine odaklanmasını engelliyordu — ama daha garip olan, içinden geçen güçlü enerjiydi. Bir hafta boyunca sakinleştirici ve aç bırakıldıktan sonra, zayıflamış vücudunu zorlayamayacak kadar halsiz olması gerekirdi. Ama kendini iyi hissediyordu.

Beslenmiş.

Merdivenin tepesinde, tavan arası ile çatı arasında olması gereken bir boşluğa girerler. Önlerinde küçük, kare şeklinde bir kapı vardır.

"İşte," diyor Laurie. "Büyükbabamın gizli ofisi."

"Tam olarak ne arıyoruz?" Evander, Laurie'nin arkasına kıvrılır ve omzunu kapıya dayar.

"Vasiyetnamenin sahte olabileceğini düşünüyorum. Gerçek bir taslak varsa, burada olacaktır." Tereddüt eder. "Üzgünüm."

Evander'a, kızgın ya da ihanete uğramış hissetmesi gerektiği gelir, ama hissetmez. Laurie'nin neden bu iş için ona ihtiyaç duyduğunu ya da Hazelthorn üzerindeki haklarını ortadan kaldırma planına işbirliği yapacağını düşündüğünü anlamakta zorlanır.

Eski, şişmiş ahşap sonunda pes eder ve Laurie içeriye düşer. Evander, içeriye sıkışırken omuzlarını yeniden düzenlemek zorunda kalır.

Kıymıklar derisine batar ve vücudu aniden çok hantal ve gergin hisseder. Bu hiç mantıklı değil. Laurie zorlanmamıştı ve Evander ondan çok daha küçüktü.

Yumuşak bir halıya yumuşak *bir sesle* çarpar. Toz, gri bir bulut halinde havaya yükselir ve Evander bir saniye oturur, öksürür ve kollarını ve bandajlarını kaplayan kiri inceler. Laurie de en az onun kadar kötü görünür, boynu kir ve terle lekelidir ve bir zamanlar beyaz olan gömleği mahvolmuştur. Sanki büyükbabası duvarlardan çıkıp izinsiz girişinden dolayı onu yere sermek üzereymiş gibi omuzları gergin bir şekilde durur.

"Konservatuarda olmadığı zamanların çoğunu burada geçirirdi," diyor Laurie. "Gerçek giriş şurada." Köşedeki ince bir kapıyı işaret ediyor. "Ama oradan geçmek için dört kilit var, o yüzden..." Sesi kesiliyor, etrafına bakarak kaşlarını çatıyor.

Evander odanın ortasına doğru yürür ve yavaşça dönerek etrafına bakar.

Burası küçük bir çatı katı, çatısı dik bir eğime sahip. Tavandan tek bir ampul sallanıyor ve tek bir yuvarlak pencere var, o kadar kalın bir kir tabakasıyla kaplı ki, öğleden sonra güneş ışığı çatlaklardan zar zor sızıyor. Birkaç eski kitaplıkta, sırtları kırık ve sayfaları sararmış, yıpranmış kitaplar duruyor.

Ama Evander'ın tüylerini diken diken eden duvarlar.

Kiraz kırmızısı boyayla yazılmış kelimeler çıplak ahşap üzerine sıçramış, üst üste yığılmış, çılgınca ve çizgili. Hepsi bir delinin saçmalıkları gibi görünüyor.

Bu, karanlıkta bir tanrının yüküdür.
Tanrısallık, ölümden kurtulmaktan başka
nedir ki?
Bir daha olmaz, bir daha olmaz, sevgilime yemin
ederim. Çok güçlenmeden şimdi son verin buna.
Yaptığım her şey için affedilemem.
ÖLDÜRMEMELİSİN
Bu tanrısallıktır, ama ben buna dayanamıyorum.

Evander, parmaklarını eski boyaya dokundurup pürüzlü harfleri izlerken midesinin bulandığını hisseder. Bu bir itiraf. Müze sergisinde ölümsüzleştirilmiş bir suçluluk duygusu. Ama *eski* görünüyor. Sanki Byron'ın pişmanlığı onu boğacakmış gibi, buraya gelip korkunç düşüncelerini arındırmış, sonra da vazgeçmek istemediği tanrı kompleksine bağlı olarak aşağıya inip bahçeleri sulamaya ve topraktan zenginlik koparmaya devam etmiş gibi. Peki ya "sevgilisi"? Byron'ın karısına ne olduğunu merak ediyor, acaba bir gün vicdanı uyanıp cinayetleri durdurmasını istemiş ve onun cevabı da onu da bahçeye yem etmek olmuş olabilir mi? Sonuçta Lennox-Hall'un mirası budur. Sevdiklerini toprağa gömmek.

"Ne oluyor?" diye mırıldanır Laurie.

Evander ilk başta duvarların her yerine kazınmış kanlı kelimelerden bahsettiğini düşünür, ama Laurie köşeye sıkışmış sarkık bir kanepeye doğru yönelir. Üzerinde battaniyeler ve yastıklar dağınık bir şekilde durmaktadır. Bir bavul yere atılmış, açık bırakılmış, katlanmış gömlekler ve fermuarı açık bir tuvalet çantası görünmektedir, havada hafif bir sandal ağacı tıraş losyonu kokusu vardır.

"Bunlar büyükbabamın eşyaları değil. Buraya kim girmiş?" Laurie, valizi karıştırmaya başlar, hareketlerinde ani bir telaş vardır. Sonra ayağa fırlar ve oval pencerenin altındaki devasa masaya atılır. Masa, yırtık kağıtlar ve eski defterlerle kaplıdır, kalemler kirli kupalara sıkıştırılmış ve mürekkep ahşabı lekelemiştir. Kilitli çekmeceleri çekmeye başlar.

Evander dikkatlice valizin yanına gider. "Sanırım... bunlar Dawes'in eşyaları."

Laurie ona sırtını dönmüştür, ama omuzları gerilir. "İmkânsız. Gece çökmeden malikaneden ayrılmak için ne kadar hevesli olduğunu gördün, ve bu odayı sadece ailem biliyor."

"Tabii bu zamana kadar yalan söylemediyse." Evander'ın kafasında çarklar dönmeye başlar ve bu düşünce onu sakinleştirir — ipuçlarını düşünür ve kanıtları eşleştirir. "Onun ayrıldığını gördük mü hiç? Yani kapıdan çıkıp arabayla uzaklaştığını gördük mü? *Sana* bu malikanede herkesin yaşayabileceğini söyleyip durdum. Bu da demek oluyor ki, büyükbabanın öldüğü gece o da burada olabilir. O da bir başka şüpheli." Bavulun yanına diz çöküp katlanmış giysilerin arasında karıştırmaya başladı, parmakları mücevherli kolyeleri saklamak için kullanılanlara benzeyen küçük, kadife bir çantaya dokundu.

Onu açıp avucuna kan çanağı gözler gibi yakutları döktüğünde bu çok mantıklı geliyor.

Topuklarının üzerine oturur, nefesini yavaşlatmaya çalışır, ama her şey ona o kadar şiddetli bir şekilde çarpar ki, kendini sakinleştirmesi zorlaşır. Laurie'nin bunlara hiç tepki vermemesini neredeyse fark etmez.

Düzgünce istiflenmiş kağıt yığınları valizin yan tarafına sıkıştırılmış, Evander onları çekip çıkararak özgeçmişleri ve iş mektuplarını inceler, ancak bunlar hızla şantaj tehditlerine dönüşür.

"Sanırım Dawes bahçeleri öğrendi." Evander'ın gözleri sayfada dolaşıyor. "Ve katılmak istediğine karar verdi. Sanırım genç bir avukatın maaşı o kadar yüksek değil... Büyükbabanın tüm bu serveti elinde tutup kullanmadığı için ona çok, *çok* kızgın gibi görünüyor. Bunların hepsi şantaj. Bildiği her şeyi basına vereceğini söylüyor. Byron paranoyak ve gizemli biriyse, kimsenin Hazelthorn'a çok yakından bakıp onu bölgedeki kayıplarla ilişkilendirmesini istemezdi. Bu bölgede *çok* sayıda kayıp insan olmalı, değil mi?"

Sonunda Laurie'nin kırılgan *bir çatırtıyla* çekmeceyi açtığı yere bakıyor. Ama kısa bir tıslama sesi çıkıyor ve geri çekiliyor, yüzü bir anlığına bembeyaz olurken koltuk değneğini kucaklıyor. Üstünde, "*UMUTSUZLUKTAN ÖLDÜRÜYORUM"* yazısı acımasız bir kırmızı renkle duvara kazınmış.

Laurie dişlerini sıkarak acıyı bastırır ve tek eliyle çekmeceleri karıştırmaya başlar, koltuk değneği göğsüne sıkıca sarılır.

"Bence Dawes, büyükbabanın ofisini karıştırıp yakutları çalıyor ve bahçenin nasıl işlediğini anlamaya çalışıyor. Ya da belki de evin her yerini dolaşıp hırsızlık yapıyor ve bu odayı da bu şekilde bulmuştur..." Evander, valizin derinliklerinde, karıştırırken ortaya çıkan başka bir kalın zarf görünce durur ve kaşlarını çatarak bakar. Zarfı eline aldığında, kağıtların arasına sıkışmış kurumuş yapraklar midesini bulandırır. "Bu Wolflock. Yaprakların şeklini alan kılavuzundan tanıdım. Bekle, yaşlı avukatın felç geçirdiğini söylediğini hatırlıyor musun? Ya zehirlenmişse?"

"Ama bu dolaylı bir kanıt." Laurie'nin sesi dalgın geliyor.

Ama belki de Evander doğru ölüme odaklanmamıştır. Sonuçta, Byron, Dawes'un bahçeye elini sokmasının önündeydi. Byron'un ölümünü bir fırsat olarak mı kullandı, yoksa tüm bunları o mu gerçekleştirdi?

"Carrington'ın hastaneye kaldırıldığını söyleyen Dawes'ti, ama aslında o *ölmüştü*." Evander bu kelimeyi söylemekte zorlanıyor. "Dawes ona saldırmış, onu dışarı sürüklemiş ve sonra bahçe onu *o canavara* dönüştürmüş olabilir."

Bir saniye boyunca orada diz çökerek, yumruklarını açıp kapattı, ta ki organları ağzından düşmek üzere olan gevşek, kaygan şeyler gibi hissetmeyi bırakana kadar. Hâlâ çekmeceleri kaotik bir şekilde arayan, dosyaları karıştıran ve zarfları buruşturan Laurie'ye yan gözle baktı. Ne aradığını bile bilmiyor gibi görünüyordu.

"Hazelthorn hakkındaki gerçeği insanlara anlatmaya çalıştığında sana ne oldu?" diye sordu Evander, sesi çok alçaktı.

Laurie hareketsiz kalır, yumruğu eski bir zarfı sıkıca kavramıştır. Yüzü duvara döner, ifadesi gizlenir, ama sözleri kuru ve paslanmış gibidir. "Ne önemi var?"

"Artık yalan söylemeyeceğine söz vermiştin," diyor Evander sertçe. "Ve bana en ufak bir gerçeği bile söylemekte zorlanmanın bir nedeni olmalı. Korkuyorsun Laurie. Kahrolasıca korkuyorsun."

Laurie iç çekmeden önce uzun ve gergin bir dakika geçer. "İlk kez anlatmaya çalıştığımda dokuz yaşındaydım. Sanırım..." Durur ve o kadar uzun süre hiçbir şey söylemez ki Evander söylemeyeceğini düşünür, ama sonra omurgasından bir titreme geçer ve kendini zorlayarak devam eder. "Sanırım tüm bunları ben başlattım. Öğretmenime anlattım, o da anneme 'fantastik ama çok endişe verici hikayeler' uydurduğumu söyledi ve bana danışmanlık almasını önerdi." Kahkahası o kadar acı ki boğulur. "Sonra annemle babam sürekli kavga etmeye başladı. Benim yüzümden. Bahçe yüzünden. Babam sonunda bizi Hazelthorn'a götürdü ve dedeme yaptıklarımı anlattı ve... Dedem çok sinirlendi. İnsanların öğrenmesinden çok korkuyor, korkudan öte. Annem mirasa çok fazla karşı çıktığı için, dedem ve babam annemle 'ilgilendiler' ve sonra dedem babama eve gitmesini ve beni Hazelthorn'da bırakmasını söyledi. Bana ne yapacağı konusunda dehşete kapılmıştım, ama babam umursamadı. Beni öylece bıraktı."

"Ve baban... kasten bir ağaca çarptı mı?" Evander çok yumuşak bir sesle sorar.

"Evet." Laurie uzun ve titrek bir nefes verir. "O her zaman çok endişeli ve dengesizdi... Bu, hepsini yiyip bitiriyor, biliyor musun? Suçluluk duygusu. Öyle olmadığını iddia ediyorlar, ama öyle. Anneme yaptıklarını kaldıramadı ve sanırım ben onun için yaşamaya değer değildim." Sesi, konuşmaya devam ederken hiçbir duygu içermiyor. "Her neyse, Büyükbabam beni bir sandalyeye bağlar ve ağzıma toprak koyardı. Birçok kez boğulup bayılacağımı düşündüm. Bahçeler hakkında "sessiz kalmamı" hatırlatmak için bunu haftalarca, saatlerce her gün yaptı. O beni çözmek isteyene kadar, orada oturup çamurla boğulup sessizce paniklemekten başka bir şey yapamazdım. Beni bir sonraki yatılı okula gönderdiğinde, aylarca hiç konuşmadım."

Oda birdenbire çok küçük ve samimi gelmeye başlar, ikisi de çıplak kalır. Evander, Laurie'nin gömleğini şimdi çıkarırsa, onu bir arada tutan hiçbir deri kalmayacağını, sadece dünyanın zulmüne maruz kalacak çıplak et ve yıpranmış sinirler kalacağını düşünür.

Yavaşça ayağa kalkar ve Laurie'nin arkasına geçer. Laurie çok hafifçe irkilir, ama sonra geriye doğru eğilir ve omurgası Evander'ın göğsüne baskı yapar.

Evander çenesini Laurie'nin omzuna koyar ve Laurie'nin kağıtlarla uğraşmasını izler, sonra vazgeçip öylece durur,

nefes alıp verişi çok hızlı, çok nemli.

"İkinci kez söylemeye çalıştığımda, beni *böyle* cezalandırdı." Laurie, desteğini kaldırır ve sonra onu gevşek bir şekilde yanına düşürür. "Son okulumdan zaten atılmıştım, bu yüzden beni Wickwood'a kaydettirdi ve o zamandan beri ailem veya bahçe hakkında kimseye tek kelime etmedim. Korkak olduğumu biliyorum, *biliyorum.* Bir gün beni bahçeye yem olarak atacaktı, ama babamı sevdiği için bunu erteledi. Ama ben bu ailenin çürük elmasıyım, akademik olarak yetersiz ve saldırgan bir şekilde eşcinsel olan, ağzını bozan Lennox-Hall'um."

"*Biraz işlevselmişsin gibi davran*," diye fısıldadı Evander.

Çünkü bazen hırlama, hakaret, en yakınındaki kişiye diş izleri bırakmak, çoğu zaman zaten taşıdığın morlukların bir yansımasıdır.

Laurie hafifçe burun kıvırır, ama Evander onun titrediğini hissedebilir. Yavaşça, yavaşça, kollarını Laurie'nin beline dolanır, ne yaptığından emin değildir, bunun izin verilip verilmediğinden ya da durumu daha da kötüleştirip kötüleştirmediğinden emin değildir. Basıncı kendisinin belirlediği zaman bu tür bir dokunuş onun için daha kolaydır, ama Laurie'nin neye ihtiyacı olduğunu bilmez. Kimsenin bunu sorup sormadığını merak eder.

"Okuma bilmiyorsun, değil mi?" Evander sessizce söyler. Çünkü *akademik deneme süresini* düşünmektedir.

Laurie'nin Evander'ın yatak odasında dolaştığını, ama kağıtlarına ve ipuçlarına hiç bakmadığını düşünüyor.

Laurie'nin cinayet duvarına bakıp "*Bunlardan biri benim için mi?*" dediğini düşünüyor, oysa adı yazılı kart tam önünde duruyordu.

Evander, Laurie'nin tek başına gelebileceği halde onu buraya getirmesini, durmaksızın, amaçsızca bu kağıtları karıştırmasını düşünüyor. Kavrayamadığı cevapları arıyor ve umutsuzluk içindeki bir şey kırılmış.

Laurie başparmağını gözünün köşesine koyar. "Benim çok şiddetli disleksim var. Benim" — sesi kısık çıkıyor — "okulda özel ders almam ya da yardım almam yasak, çünkü 'sadece tembelim'. Neyse. Her neyse. Sadece, ne kadar stres yaparsam, harfler o kadar anlamsız geliyor ve bu hiç kolaylaşmıyor, sadece *zorlaşıyor* ve beynim *en basit* lanet *şeyi bile tanıyamıyor* — Bak, önemli değil."

utancından boğulmaya alışkın olduğu için kelimeleri zar zor çıkarabiliyor. "Duvarlarda ne yazıyor? Hep bilmek istemişimdir. El yazısı benim için en kötüsüdür."

"Şey, kaotik saçmalıklar." Evander, Laurie'nin kaburgalarının üzerine çok dikkatli bir şekilde elini koyar ve onun tüy kadar hafif ciğerlerinin hızlıca inip kalkmasını hisseder. "Ama Byron neden sana bu kadar acımasız, bana ise bu kadar nazik davranıyor?"

"Evander, o sana hiç de iyi davranmadı." Sesinde aniden bir zehir belirir. "Sana işkence etti. Seni kilitledi, uyuşturdu ve 'normal' olmadığın için cezalandırdı. Geceleri uyanır ve senin hiç bitmeyen bir hayalet gibi ağladığını duyardım. Sana hediyeler verdi ve istediğini yaptığında 'iyi' olduğunu söylediği için onun *iyi biri olduğunu* düşünüyorsun. Acıdan başka bir şey bilmediğin için onun *iyi* biri olduğunu düşünüyorsun."

Sanki yumruk yemiş gibi hissediyor Evander ve ağzını kaplayan katranı yutamıyor.

"Sen hiç hasta değildin, anladın mı?" diyor Laurie. "O seni hasta *etti*. Eğer sana gerçek ilaçlar verseydik, bunlar sana yardımcı olurdu. Ama o sana karışık sakinleştiriciler zorla içiriyordu, böylece sen hep bilinçsiz ya da kusuyor ve çok zayıf kalıyordun..." Sesi kesiliyor, vücudu titriyor. "Onu sorgulamak için çok zayıftın. Ya da kızmak için."

Boş bir acı, *öfke* kelimesini lekeliyor, ağırlığı Evander'ı yere çökertir. O öfkeli bir insan *değildir*, ama belki de aslında ne tür bir insan olduğunu bilmiyordur.

"Sen de acıdan başka bir şey bilmiyorsun." Sertçe çekip Laurie'yi döndürerek göğüs göğüse gelirler, ikisi de bu samimi dokunuş karşısında çok hızlı nefes alırlar. "Sadece tüm bunların ne anlamı olduğunu bilmek istiyorum. Neden beni tutuyorsun? Beni kaçırdı mı? Gerçek ailem nerede? Sanki... ben gerçek bir insan bile değilmişim gibi hissediyorum." Sesinin sonunda uzayan tonunu, içindeki kırılganlığı nefret ediyor.

Laurie'nin gözlerinde tek görünen şey, bu ıstırap, bu kırıklık, ki bunu görmek çok rahatsız edici. Zırhını, duvarlarını, laf kalabalığını ve özenle oluşturduğu sıkıntısını bir kenara bırakırsan, kendini bir arada tutacak hiçbir şeyi kalmaz — belki de, parmaklarını kaburgalarına dayayan Evander hariç.

"Üzgünüm," diyor Laurie. "Sen gerçeksin. O kadar gerçeksin ki, ben vazgeçtim." Sesi titriyor, eli arkasındaki masayı sıkıca kavrıyor.

"Neyi vazgeçtin?" Evander başını öne eğerek alnını Laurie'nin şakağına değdirir.

"Senden uzak durmaya çalışmaktan. Kemiklerimi kırardım, boğazımı keserdim, sana yakın olmak ve dudaklarımla dudaklarına bir saniye bile dokunmak için her şeyi yapardım."

Kısa, keskin bir acı Evander'ın göğsünü keser ve Laurie'ye o kadar sıkı sarılmak, uzuvları yumuşak yeşil dallar gibi birbirine dolanmak, ona saygı dolu bir coşkuyla içinden çıkmak, yosun yeşili kalplerinin birbirine uyması gibi bu çılgın ihtiyacı nasıl gidermesi gerektiğini bilmiyor. Yalnız olmanın nasıl bir his olduğunu unutmak istiyor.

Bu çocuğu *nefret* etmesi gerekiyordu, ama nasıl nefret edileceğini unutmuştu.

Başparmağını Laurie'nin şişmiş alt dudağına nazikçe koyarken suçluluk duyuyor. Diş izleri derin, morarmış bir iz bırakmış. "Sorun yok, ben istedim." Laurie'nin ağzı kuruyan kanla parlıyor.

Evander kendi sesindeki kısık tınıdan nefret ediyor. "Hayır, istemedin. Yumuşak olsaydı nasıl olurdu bilmiyorsun."

"Göster bana." Sözleri, örümcek ipeği ve peri tozu gibi hafifti.

Evander, Laurie'nin boynuna dudaklarını değdirdi.

Öpüşüşü dikkatlidir, Laurie'nin kulağına ve sonra çenesinin altına ateşböceği şeklinde sıcaklık bırakır. Laurie'nin elmacık kemiğine dişlerini geçirme içgüdüsü, Evander'ı açlık krizine sokar, ama o bunu bir kenara iter ve nefes almaya zorlar. Ne olursa olsun, *kendini* tutmak için. Laurie'nin alaycı ağzının köşesini çok, çok nazikçe öper. O kirli tişörtün kenarını çekip, Laurie'nin kemer halkalarının hemen üzerindeki yumuşak cildini başparmaklarıyla okşadığında, ödülü Laurie'nin nefesini kesmesi, neredeyse inlemesi olur.

Cildi sıcak, yumuşak, ilahi.

Evander, Laurie'nin şişmiş alt dudağını öperken ve çekinme, korku, acı beklerken, kafasının arkasında yanan fırını belli belirsiz fark eder. Ama hiçbir şey yoktur. Sadece Laurie ona yaslanır.

Onun affediciliği çıldırtıcıdır.

Evander'ın elleri, Laurie'nin kot pantolonunun arkasına sıkışmış olan alan kılavuzuna dokunur ve bakmadan onu çıkarır ve arkalarındaki halının üzerine atar.

"Sanırım büyüdüm," diye mırıldanır. "Senin kadar uzun muyum?"

Laurie nefes nefese, titrek bir kahkaha attı. "Evet, şey... ot gibi büyüdün."

Bu pek önemli değil, ama çok kısa olan manşetleri ve yerlere sığmak için omuzlarını garip bir şekilde yeniden düzenlemesi açıklanabilir. O on yedi yaşında, büyüme atakları muhtemelen normaldir. Onun umursadığı tek şey budur, sadece bu.

Laurie.

Laurie'yi kırık kanatlı bir kelebek gibi yere serip, onu parçalara ayırırken sabit tutmak için iğnelerle sabitlemek gibi korkunç, içini kemiren bir ihtiyaçla mahvolmuş durumda. Dikkatlice, saygıyla. Böyle düşünmek, bu arzuyla tüketilmek, ikisi de saklanıp avlanırken şu anda saçma geliyor, ama belki de bu dikkat dağınıklığını hak ediyorlar.

Yedi yıldır bir odada kilitli tutuluyor. Bunun için aç

bırakıldı.

Ve belki de bu, uzun zamandır nefret ettiği çocuğu yok etmenin en iyi yoludur: onu çaresiz ve duyarsız bir şekilde öpmek, öldürmeyi başaramadığı kişiden daha fazlasını istemek için onu çaresiz hale getirmek.

Laurie çöküyor, bacakları güçsüzleşiyor ve koltuk değneği masadaki kağıtları yere düşürüyor. Kağıtlar kar yağışı gibi yere düşüyor ve Evander içgüdüsel olarak aşağıya bakıyor. Lennox-Hall antetli kağıt, loş öğleden sonra ışığında parıldıyor. Şu anda Laurie'ye yapabileceği en kötü ve en tatmin edici şeyin bu olduğuna karar verir: diz çökmek, gömleğini kalçasından göbeğinin altındaki hassas cilde kadar altı ateşli öpücük kondurmak için yeterince kaldırmak ve kot pantolonu daha fazla inmesini engellemeden hemen önce durmak. Sonra Evander geri çekilir ve kağıtları toplamak için çömelir.

Laurie'nin yüzünü kolunun kıvrımıyla kaparken çıkardığı boğuk ses çok, çok hoştur.

"Seni canavar," diye mırıldanır.

Evander kağıtları düzenlerken kendi kendine gülümser. "Ne?"

"Masum gibi davranmaya çalışma." Laurie yüzünü kapatan kolunu indirir ve kızarmış, terli ve mahvolmuş bir halde Evander'a öfkeyle bakar. "Böyle öpüşmeyi *nasıl* öğrendiğini bilmem gerek."

"Bunu düşünmüş olabilirim," diyor Evander. "Çok fazla."

Laurie'nin bastırılmış homurtusunu görmezden gelir ve kağıtları gözden geçirmeye odaklanır. Bir sayfanın üstüne zımbalanmış bir not vardır, el yazısı ürkütücü bir şekilde tanıdıktır ve bu sadece duvarlardaki rahatsız edici yazılardan kaynaklanmamaktadır. Evander atılmış alan kılavuzunu alır ve zehirli çiçek çizimleri arasında dağılmış gizemli notları bulana kadar sayfaları çevirir. Mükemmel bir eşleşme. Açıklanamayan bir şekilde, okuduğu günlük girişini tekrar düşünür.

Bahçede yeni bir bitki buldum. Örneklerini aldım ve serada çoğaltacağım. Çocuk onunla oynuyordu ve cilt teması onu etkilememiş gibi görünüyordu, ama yine de toksin testleri yapacağım. Dikenleri kolayca çıkarılabilir.

Bu konuda Evander'ın zihninde bir şeyler takılıp kalmış, ancak zihni o kadar hızlı çalışıyor ve erimiş ısı kafatasının içini dövüyor ki, parçaları bir araya getiremiyor. Kağıtları tekrar eline alıyor, Lennox-Hall antetli kağıdına ve sonundaki imzaları inceliyor. Bu mektup, masanın dağınıklığı içinde kaybolacak kadar önemli görünmüyor. Tabii kaybolmamışsa, Laurie araştırmaya başlamamış olsaydı kimsenin erişemeyeceği gizli bir odadaki çekmecede kilitli kalmışsa.

Byron'ın zımbalanmış notu basittir:

> *Godfrey, aşağıdaki belgeler düzenli ve Carrington'ın şahitliğinde imzalanmıştır. Lütfen bunu resmi vasiyetnamem olarak dosyala.*
>
> *Saygılarımla, B*

Godfrey, asıl avukat, miras işlerini yürütmek için çok "hasta" olan avukat. Dawes'un muhtemelen zehirlediği avukat. Evander, burada aceleci bir sonuca vardığını biliyor, ama

özellikle şu anda Dawes aleyhine biriken kanıtlar göz önüne alındığında, bunun adil bir çıkarım olduğunu düşünüyor.

Ama bu vasiyetname. Gerçek vasiyetname.

Evander sayfaları hızlıca gözden geçirir, kalbi boğazında staccato ritimle atar, parmakları hafifçe titrerken, tek mirasçının adını bulana kadar hukuki jargonu tarar — çünkü Byron bu mülkü ailesine bölmek istememişti.

Laurence Evan Alexander Lennox-Hall.

"Ne oldu?" Laurie hala masaya yaslanmış, nefesini toplamaya çalışıyor. "Bu, Dawes'un bize okuduğu vasiyetnameyle aynı mı?"

"Bana kitap okurduğunu hatırlıyorum," diyor Evander, tarafsız bir ses tonuyla. "Kapımdan."

Laurie utangaç bir gülümsemeyle boynunun arkasını ovuşturur. "Hikayeleri uydurdum. Resimleri yırttım ve..."

"Onları kapının altından içeri attım."

"Odanın artık başka bir yerde olduğunu fark etmeliydim, ama kuzey kanadı o kadar ürkütücü ve kasvetliydi ki, çocuk gözümle her şey aynı görünüyordu. Büyükbabam yıllar önce oraya gizlice girmeyi yasaklamıştı ve sanırım eskiden nasıl göründüğünü unutmuşum. O resimleri ne yaptın ki?"

"Onları yedim," diyor Evander, dikkati dağılmış bir şekilde.

Hâlâ vasiyeti izliyor, bunun ne anlama geldiğine karar vermeye çalışırken nabzı kafatasında atıyor. Bunların ne anlama geldiğine. Bryon, Laurie'yi sürekli ve acımasızca istismar etti ve onu öldürmekle tehdit etti. —ama her şeyi ona mı bıraktı? Bu *mantıklı* değil. Evander, Dawes'un o ofiste oturup vasiyeti yüksek sesle okumasının, hiç tereddüt etmeden iki çocuğun önünde isimleri değiştirmesinin ne kadar kolay olabileceğini aniden anlar. Bu çocuklardan biri soru sormamaya alışkındır, diğeri ise okumayı bilmez. Elbette, özellikle Oleander'in giderek daha fazla şüphelenip vasiyeti kendisi görmek istemesi nedeniyle, her şey eninde sonunda ortaya çıkacaktı, ama belki de Dawes umursamıyordu. Belki de sadece bahçenin nasıl işlediğini anlamak ve mümkün olduğunca çok sayıda yakut toplamak için zamana ihtiyacı vardı, sonra da kazandıklarını alıp Lennox-Hall'ları kaos içinde bırakarak ortadan kaybolmak istiyordu.

Evander'ı "mirasçı" olarak seçmek çok mantıklı. Evander, dünyadan habersiz, hasta, endişeli, naif bir çocuk, ailesi ve dostları yok, kolayca yönlendirilip kontrol edilebiliyor. Laurie, Hazelthorn'un sahibi olduğunu düşünseydi, bir milim bile geri adım atmazdı. Başından beri Dawes'tan nefret ediyordu ve kendi istediği olsaydı, onun mülkte dolaşmasına izin vermezdi.

Bu mükemmel ama basit bir plan. Ve işe yaradı.

Laurie'ye söyle. Gerçeği bilmesi gerekiyor. Belki de büyükbabası bu yaz onu öldürmeyecekti, ama Evander, Byron hayatta olsaydı Laurie'nin almaya devam edeceği tüm acımasız cezaları düşünebiliyor.

"Bazen çok tuhafsın." Laurie nefesini geri kazanmış gibi görünüyor, ama gülümsemesi kayboluyor ve ses tonunu etkilenmemiş gibi tutmaya çalışıyor. "Peki mirası kim alacak?"

"Benim," diyor Evander tereddüt etmeden. "Hâlâ benim adım."

Taş ve kınama tadı ağzında. Midesi bulanıyor. Ama Laurie tüm bunların kendisine ait olduğunu düşünseydi ne olacağını bilmiyor.

Bu odadaki tek korkak Evander'dı.

Laurie iç çeker ve omuz silker. "Tamam, peki, pes ediyorum. Hiçbir şey anlamıyorum."

Evander'ın yapması gereken şey halının üzerine uzanıp *düşünmek*. Kendini dışarıda hissediyor, dünyası bu acımasız, keskin keşiflerin her köşesinde parçalanıyor.

Kendini toparlaması gerekiyor.

Kağıtları bırakır ve parmak uçlarını şakaklarına bastırarak nefes almayı hatırlar.

"İyi misin?" Laurie ona doğru yaklaşır.

"Ben..." Evander'ı tuhaf, bulanık bir his sarar ve toprağın ve çiçeklerin tadını alır. Kulaklarında sönük bir uğultu başlar ve dikişsiz bir hayalet gibi derisinden çıkmamak için elinden geleni yapar. Artık olanları inkar edemez.

Bölüm.

Laurie dizlerinin üzerinde öne doğru kayar ve göğsüne doğru düşen Evander'ın başını tutar. "Hey, *hey*. İyi misin? Ne... ne oldu?"

Evander'ın parmakları tekrar vasiyeti yakalar, Laurie'nin okumaya çalışması ihtimaline karşı onu yok etmesi gerektiğini düşünen donuk bir parçası vardır, ama buruşuk kağıt ters döner ve arkasında kurşun kalemle yazılmış karalamalar görür.

Bunu yazmak bana acı verse de, Laurie bu ailenin sırlarını saklayacağı için mirası devralmak için en iyi seçenek. O çocuğu elimden gelen en iyi şekilde disipline ettim, benim himayeme girdiğinden beri onu acımasızca şartlandırdım ve eğittim, ve açıkça kusurları olsa da, kökleşmiş korkusu sonunda onu itaatkar tutacaktır. Hazelthorn kilitli kalmalı. Kontrolden çıkmış durumda. Doyurulamaz. Ondan çok fazla şey aldık, ama geri dönemeyiz. Tek endişem, ölümümden sonra, durum kontrolden çıkmadan önce Evander'ı ortadan kaldırmasını sağlamak olacak. Ama belki de, ölmeden önce, Evander'ı kendim halletmiş ve onu ortadan kaldırmış olacağım.

Evander'ın ağzı metalle dolarken dünya bulanıklaşır ve yana doğru eğilir. O bir... sorun. Ortadan kaldırılması gereken bir sorun. Ölmesi gereken Laurie değil, oydu.

"Sorun yok," diyor, donuk ve ilgisiz bir şekilde. "Bu sadece bir olay."

Laurie, Evander'ın yanağını çılgınca okşamaya başlar. "Fikrimi değiştirdim. Bölümü izlemek istemiyorum. Uyanık kal, tamam mı? Hey, hey... Benimle kal."

Ama Evander'ın başı yine öne doğru eğilir.

Mülk torunuma kalmalı çünkü o, benim soyumdan olmayanların bahçeye girmesini engelleyecektir. Bu güç sadece bana aittir. Hazelthorn'un ihtişamını dünyanın tatmasına izin vermeyeceğim. O bana ait. Başka kimsenin ona dokunmasına izin vermeden onu yerle bir edeceğim.

"Bununla savaşmalısın." Panik, Laurie'nin gözlerini ateşli bir maviye çevirmiştir. "Ben... Sanırım nöbetlerin ne olduğunu anladım."

Evander'ın gözlerinin arkasında yapraklar, çalılar, gülhatmi ve devedikenleri açılıyor ve dünyanın kenarları kararıyor. Bundan uzaklaşmak neredeyse bir rahatlama: bedeninden, dünyadan, *düşünmekten*. Laurie'nin hala yüzünü tuttuğunu, yere yığılmasını engellemeye çalıştığını, adını bağırdığını belli belirsiz fark ediyor.

Ama bu onun adı değil.

Sonra parmakları Laurie'nin parmaklarından kayar...
...ve yere kadar düşer.

YİRMİ ALTI

Toprak, kafatası yere çarpmadan önce onu yakalamak için kendini kıvrıyormuşçasına yanağına bastırıyor. Toprak onu nazikçe tutuyor. Evander, beyni henüz tam olarak çalışmaya başlamamış ve gözleri hala yarı kapalıyken, bu uzak ve dağınık şekilde bunun için minnettar. Bir olaydan sonra her zaman böyle olur: Göz kırpmaları gecikmeli ve halsizdir, dünya bulanık suluboya çizgiler halinde dalgalanır, nefes verirken ciğerleri ıslak yapraklarla doludur ve bilincinin oyulmuş vücuduna geri dönmesini bekler.

Genellikle, nöbetler sırasında zihninin nereye kaybolduğunu ve bir gün, düşerken onu yakalayacak kadar umursayan biri olup olmayacağını merak eder, böylece morluklarla uyanmaz.

Ama belki de yanlış soruyu soruyordur. Mesele

zihninin nereye gittiği değil

—sorun, o orada değilken vücudunun ne yaptığıdır.

Kafasının içinde gergin, tiz bir çığlık yükselmeye başladı, çılgın bir hızla kalp atışları gittikçe hızlanıyor. *Böyle düşünme.* Dirsekleriyle kendini yukarı itti, görüşü yana kayarken gözlerini sertçe kırpıştırdı, sonra fayansların üzerine dağılmış toprağa odaklandı.

Etrafında, yemyeşil, organik bir koku yoğunlaşıyor: gübre ve toprak, büyüyen bitkiler ve bitki özü, kaynak suyu ve tam çiçek açmış çiçek tomurcuklarının parlak, taze kokusu. Her yerde saksı bitkileri vardı: dev filodendronlar, güve orkideleri, Black Baccara gülleri ve egzotik eğrelti otlarıyla dolu saksılar. Kirişlerden, tavanı kapatan kadar yoğun ve yemyeşil bitkiler sarkıyordu. Odanın ortasında uzun masalar vardı, masalar bitkilerle doluydu ve üstlerinde tek bir ampul zayıf bir ışık yayıyordu. Karanlık, cam duvarlardan yansıyordu.

Gördüğü tek şey cam duvarlar, bitkiler ve mürekkep kadar koyu bir gece.

O, serada.

Ve her yeşil sap ve çiçek tomurcuğu ona bakmak için dönmüştü.

Oryantasyon bozukluğu onu döndürüyor, beyni bu küçük ve havasız tavan arasını bununla nasıl takas ettiğini anlamaya çalışıyor. Buraya yürüdü mü yoksa getirildi mi? Ve Laurie eğer...

Laurie.

Laurie'yi hiçbir yerde göremiyor. Bütün o olanlardan sonra Evander'ı *terk* mi etti? Onu o kadar şefkatle öptükten sonra mı?

Evander ayakta durmaya çalışırken soğuk terler sırtını kaplıyor, bacakları uyuşmuş ve titriyor, destek almak için masalara tutunuyor. Devrilmiş terrakotta saksılar, toprak torbaları ve çoğaltılmış yapraklarla dolu tabaklar çalışma alanını kaplıyor, sanki bahçıvan iki hafta önce acımasızca, korkunç bir şekilde yerde ölmek yerine sadece bir dakikalığına dışarı çıkmış gibi.

Ama cinayetin işlendiği geceden bu yana her şeyin büyümesi gerçek dışıdır. Saksılardan taşan bitkiler ve yüzlerce filiziyle her şeyi boğan sarmaşıklar arasında ayakta durulacak neredeyse hiç yer kalmamıştır. Dönünce, uzun, sarkan pothos ve üzüm sarmaşıklarının kollarına takılır ve kendini kurtarmak zorunda kalır.

Cam duvarların ötesinde, bahçe sanki malikaneyi parçalamaya çalışıyormuşçasına vahşi ve şiddetli bir yoğunlukla büyümüş ve bunu başarmaya başlamış. Duvarlar boyunca devasa çatlaklar uzanıyor, camlar kırılmış ve bir ağaç dalı içinden geçerek büyümüş.

O sıkı, panik hissi geri dönmüştür, ancak Evander bunun bitkilerle kaplı bu odada bulunmaktan kaynaklanan klostrofobi mi, yoksa buraya ilk geldiğinde hissettiği aynı tedirginlik mi olduğunu anlayamaz. Bu bir kaşıntıdır. Ya da belki bir çekimdir.

Kendini yerinden

sökülmüş hissediyor.

Parçalanmış.

Buradan çıkmalı.

Sonra, dökülmüş saksı toprağı ve yapraklarla lekelenmiş fayanslara ve yakut kırmızısı damlacıklara bakıyor.

Bazılarının izleri bulaşmış, bazıları ise takip edilmek üzere bırakılmış düğmeler gibi hala mükemmel bir daire şeklindedir.

Sanki biri düşmüş gibi geniş bir yay şeklinde kenara itilmiş toprak ve çizik izleri. Ayağa kalktı. Tekrar düştü.

Evander'ın midesinde mide bulandırıcı bir korku hissi başlar. Yavaş ve dengesiz bir adım atar ve kan izini takip eder.

Köşenin arkasında, karanlığı yansıtan parlak kırmızı bir su birikintisinin yanında daha fazla kırık seramik yatıyor. Çok fazla, çok fazla var.

"Laurie?" Boğuk bir ses çıkar, görmezden gelmeye çalıştığı dehşetle doludur. Hemen sonuca varamaz. Bu Laurie'nin kanı bile olmayabilir.

Evander, zayıf ışık havuzundan uzaklaşarak, bitkilerin cildinden damlayan çamur gibi kalın bir karanlıkla örtüldüğü seranın derinliklerine doğru kayar. Boğucu nem her yönden ona baskı yapar, zayıf enerji rezervlerini emerek tüketir. Bitkiler onun geçişini izler, uzanarak kolunu, boynunu, bandajlı göğsünün çevresindeki çıplak cildini nazikçe okşarlar. Yargılarlar. Beklerler.

fısıldıyor fısıldıyor fısıldıyor

"Laurie?" Bu sefer daha yüksek sesle söyler, ama sesi sonunda çatlar ve ani bir acı ağzını o kadar şiddetli bir şekilde deler ki, neredeyse çığlık atar. "Ne..." Dudaklarını ovuşturur, sonra parmaklarını ağzına sokar ve zonklayan diş etlerine sertçe bastırır.

Sonra onu bulur: yırtılmış, çiğ ve gevşek bir et parçası, dışarı çıkmış bir yumru. Dokunduğunda dilini kesecek kadar keskindir. Zorlama onu acıyı görmezden gelip onu çekmeye zorlar ve bir an için tek odaklandığı şey budur — yumruyu ağzından, diş gibi çekecek kadar gevşeyene kadar çıkarmak.

Kan tuzlu, bakır rengi bir sprey gibi fışkırır, ama o umursamaz.

Avuç içindeki dikeni, kanlı ucundan sarkan uzun, kaygan bir kökü izler.

Panik yapma.

Ama çok geç. O kadar karanlık, o kadar kontrolsüz bir sarmalın içinde hızla aşağıya doğru düşüyor ki, kemiklerinden iliğine kadar parçalanıyor.

Yerde kan var. Ağzında dikenler var. Zaman kaybetti, ve sadece birkaç dakika değil. Öğleden sonra bitti ve gece bir gök gürültüsü, bir yumruk, dünyanın sonu gibi geldi. *Saatler* kaybetti. Ve Laurie gitti.

Onun adını haykırma dürtüsünü bastırmak zor. Evander, kalbi çarparak, elmas şeklindeki yaprakları ve siyah, parlak meyveleriyle ağırlaşmış dev dalları kenara iterek, konservatuarda koşmaya başlar. Kan izlerini takip eder ve büyümüş alokazya bitkilerinin çevrelediği hasır koltuğa varır.

Byron Lennox-Hall bir zamanlar orada bir fincan çay ile oturmuş, Evander'ı klinik bir bakışla incelemiş, genç öğrencisinin odasının güvenli sınırlarını terk etmeye cesaret etmesinden duyduğu endişeyi zar zor gizlemişti.

Tam olarak *kim* için güvenli?

Evander, nefes nefese, hızlıca nefes alıp vererek durur, ter buklelerini alnına yapıştırır — çok hızlı, çok uzun uzamış ve omurgasının yarısına kadar uzanan bukleler. Eli bandajlarına gider, yavaşça yoğunlaşan sönük zonklamaya.

Ama onun tek bir şey umurunda.

Orada, hasır tahtın arkasında, tek bir bacak uzanmış ve titriyor. Çamurlu kot pantolonun paçası kanla lekelenmiş.

Evander titrek bir adım atar.

Bacak, sert bir şekilde zeminde sürtünerek gözden kaybolur. İnleme o kadar düşük, o kadar hayvani ki, çelik tuzağa yakalanmış bir tilki olabilir.

Evander, kalbi göğsünden çıkacakmış gibi atarken, kocaman, koyu yeşil alocasia yapraklarını yavaşça kenara iter.

Dünya tersine dönmüş, ayna ters çevrilmiş ve aniden vasiyet okunduğu güne geri dönmüştür, Laurie onun üzerinde dururken, o serada saksı toprağı çuvallarının arasında saklanmış, saha rehberini göğsüne sıkıca bastırmıştır. Ancak bu sefer, Laurie acınası bir şekilde saklanmaya çalışırken, Evander çubuklar, sicimler ve lanetli dikenlerden yapılmış bir kabus gibi üzerine çöküyor. Kucağında, parçalanmış ve vahşi, neredeyse insan gibi görünen garip bir ağacın çizimi açık olan saha rehberi var.

Kollarını beline sıkıca dolamış, başını bir dilenci gibi eğmiş. Onunla ilgili altın rengi her şey lekelenmiş, soyulmuş.

Titriyor, şiddetle.

Başını kaldırmıyor.

"Ne... ne oldu?" Evander'ın görüşünün kenarları karanlık lekelerle kaplı ve baş dönmesi ani ve acımasız.

Laurie onun sesiyle geri çekilir.

Evander, onu omuzlarından tutup kendine çekip, soruyu tekrar *haykırmamak* için tüm gücünü kullanır. Ama bir şey onu engeller.

Laurie hala başını kaldırmıyor.

Alan kılavuzundaki çizim bir ağaç değil. Daha çok bir canavara benziyor, dryadlar ve faunlar gibi, kürkleri, boynuzları ve kabuktan yapılmış derileriyle insanlığı taklit eden tuhaf yaratıklar gibi.

"Bana ne olduğunu anlatmalısın." Evander sesini sabit tutamıyor. "Biri bizi buldu mu? Ben... ben ne zaman bir şey olduğunda ne olacağını asla bilemiyorum..." Ama dilinde bıçaklar varmış gibi hissettiği için cümlesini tamamlayamıyor.

Çömelir, yumruğunu ağzına sıkıca bastırır. Dili, dikeni çıkardığı diş etindeki yarayı durmadan kurcalamaktadır, ama daha kötüsü, derisinin altında başka yumrular hissetmesidir. Kesilip çıkmayı bekleyen yumrular.

"Laurie?" Bu kelimeyi çok nazikçe fısıldar.

Laurie sonunda çenesini kaldırır ve yanaklarında gözyaşı izleri vardır, şişmiş ağzı mor ve kırmızı lekelerle kaplıdır. Dudaklarının altındaki çizikler artık diş izlerine benzemiyor; dikenlerin deldiği bir dizi delik gibi görünüyorlar.

Gözlerinde korkunç bir hüzün yerleşmiştir ve nefesini yavaşlatmaya çalışır, ama filtrelenmemiş, cam gibi bir acı vardır.

Evander ona uzanmak istiyor, ama kendini hareket ettiremiyor.

"Sorun yok," diye fısıldar Laurie, o kadar şefkatli, o kadar tatlı bir sesle ki, Evander'ın kalbi ikiye bölünür.

"Ne yaptım ben?" Evander çılgınca, tiz bir sesle sorar ve Laurie cevap vermezse, kendi boğazından cevabı kesip çıkarmaktan başka yapacak bir şey kalmaz. "Ben Carrington'la aynıyım, değil mi?"

"Hayır... tam olarak değil." Laurie'nin kolları, onun belini sımsıkı saran kollarını hafifçe kaydırıyor. Kendini tutmaya çalışıyor. Ya da bir şey saklıyor.

Evander dikkatlice elini uzatıp Laurie'nin koltuk değneğini parmaklarıyla kavradı. Çektiğinde bir direnç hissetti, ama Laurie hemen pes etti.

Evander, Laurie'nin kolunu belinden çeker ve parçalanmış tişörtüne bakar. Yan tarafını kaplayan kararmış kana bakar. Kumaşın dalgalanmaları arasında, ısırık izlerinin etini parçaladığı görülür.

Yaradan kan sızıyor ve yavaşça yere damlıyor. Çok yavaş,

kayıtsız bir ses.

pat pat pat

Evander'ın parmakları yine ağzına sertçe bastırır ve o yine tadı alır: arka azı dişlerinde sıkışmış et parçaları.

Ondan çıkan ses düşük ve hayvani. Omuzları uzun bitki masalarından birine çarpana kadar geriye doğru sürünür ve sonra ikisi de orada oturup birbirlerine bakarlar, aralarında bir ihlal uçurumu vardır.

Bunu Laurie'ye yaptı.

O yaptı.

Netlik bir kesik gibi içini keser: Muhtemelen Laurie'yi avladı, onu kovaladı, Evander'a durmasını, kendine gelmesini, *lütfen lütfen* lütfen beklemesini yalvarırken ona tekrar tekrar saldırdı...

Hayalet gibi çığlıkların ritmi kafatasında yankılanır, her saniye daha da korkunç hale gelir.

Laurie'nin etini yuttu mu, yuttu mu, yuttu mu ve bu yüzden mi şu anda dilinin altında tükürük birikiyor ve midesinde çaresiz, yıkıcı bir açlık, açlık, açlık

—

"Sorun değil." Laurie çok uzaklardan geliyor gibi ve sesinde geri dönüşü olmayan bir kırılganlık var. "Bunun olabileceğini biliyordum ve yine de seni istedim... Yine de seni istedim."

Evander gözlerini sıkıca kapatır, titreyen parmakları göğsündeki bandajlara uzanır. Yavaşça bandajların uçlarını çekmeye başlar.

Laurie zorlukla yutkunuyor, ama nefes alışı hızlanmış ve endişe verici bir şekilde zorlaşmış. "Benim için, senin için oyduğum boşluklardan başka bir şey yok. Kendimi parçalara ayıracağımı biliyordum...

Eğer dokunma şansımız olsaydı, ama ben istedim." Sesi, özlemle parçalanıyor. "Beni mahvetmeme izin ver."

"Sen vardın." Evander kanın tadını alabiliyor. "Sen kapımı açtın. Beni dışarı çıkardın."

Laurie'nin ağzından yumuşak bir hıçkırık çıkar ve avucunun içini gözüne bastırır.

"Bana ne oluyor?" Evander yüzünü hızla siler, yanaklarında kan lekesi olup olmadığını merak eder.

Artık rol yapmanın bir anlamı yok. Bahçe

onu bir kukla gibi tutuyor.

Laurie'nin ağzı titrer, ta ki Evander'ı saf bir ıstırap gibi vuran yumuşak bir gülümseme zorla ortaya çıkana kadar. "Uyandın," der.

Evander, ani ve çılgın bir coşkuyla son bandajını da çıkarır ve fırlatır. Her zaman kinle taşıdığı yara izlerine bakar ve gövdesinde yeni ameliyat izleri olmasını bekler. Neden kaburgalarını kesip durduklarını hiç sormamıştır. Tek gerçek yarası karnındaydı ve çoktan iyileşip iz kalmıştı.

Hiçbir şeyi sorgulamamıştı.

Kendine bakarken kafatasında çığlık büyür.

Sternumundan göğüs kafesinin altına kadar canlı canlı kesilmiş. Kalp ameliyatları için yapılan bir kesik. Çıkarmak için yapılan bir kesik. Dikişlerin arasına sarmaşıklar dolanmış ve derisinden minik mor çiçekler açmış. Çok keskin kaburgalarının merdiven basamakları arasında yonca büyümeye başlamış, sanki oraya aitmiş gibi.

Parmaklarını gevşek dikişlere sokmak, elini göğsüne daldırmak, *derinlere*, *daha da derine*, ağzında dehşet birikirken çok kolay, çok kolay. Kan fışkırmalı, organların dalgalı nabzı, o kadar şiddetli bir acı ki, acı içinde bayılmalı.

Bunun yerine, dikişler koparken ve yumuşak peri parmakotu yaprakları yere düşerken, elinin yarısını göğüs kemiğine batırdı. Kırmızı, yapışkan özsu parmaklarının arasından sızıyor.

Yumuşak, yeşil odun gibi kendi kaburga kemiğini yumruğuyla kavrarken, tek hissedebildiği kir ve ağaç kabuğu. Kırıldığı yer pürüzlü bir şekilde uçluyor.

Hasat edilmiş.

Başını kaldırdığında, tüm vücudu titriyor ve gözleri Laurie'nin gözleriyle tam bir dehşetle buluşuyor.

Laurie'nin sesi çok yumuşak, çok sefil geliyor ve göğsü sanki tam nefes alamıyormuş gibi çok hızlı hareket ediyor.

"Seni asla feda etmeye çalışmadım, çünkü *kendimi* feda ediyordum." Her kelime yere çarptığında paramparça oluyor. "Bahçeden seni istedim. Sonra seni kazıp çıkardım."

YİRMİ YEDİ

Bir parçası, Hazelthorn'un duvarlarının arkasında kilitli bir canavar olduğunu, sarmaşıklar, baldıran otu ve keskin çobanpüskülü yapraklarıyla kaplı bir sır olduğunu hep biliyordu.

Sadece bunun kendisi olduğunu düşünmemişti.

YİRMİ SEKİZ

Etrafındaki bitkiler nefes veriyor, ona yaklaşıyor ve omuzlarının üzerinde endişeli yapraklarını sallıyorlardı. Fısıltıları sessiz ama saygılı hale gelmişti, onu rahatlatmak için onu kucaklamaya çalıştıkları şekilde bir şefkat vardı. Bu o kadar rahatsız edici bir şekilde insancıldı ki, Evander'ın ensesindeki tüm tüyler diken diken oldu.

Nefes alamıyordu.

Göğsündeki her kaburga, sanki kalbini, ciğerlerini, ruhunu delip geçmek, onu onarılamaz bir şekilde kırmak istercesine içe doğru kıvrılıyor. Kendini tamamen yırtıp açsa, organlarının toprakla dolu olduğunu, karaciğer ve böbreklerinin arasına nemli çiçek soğanlarının sıkıştığını, bağırsaklarının yosunla kaplandığını göreceğinden emindi.

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın normal olamamasının sebebi belliydi. O, normal bile değildi...

insan

O tamamen...

canavar canavar canavar

Laurie'ye bakarken, dünya kendi üzerine çöküp gözleri yanarken, kanlı bir bulanıklık dışında hiçbir şey görmeden, donuk, ilgisiz bir ağırlık üzerine çöküyor. Aralarında sadece birkaç adımlık bir mesafe var, ama aniden geriye doğru kaçma dürtüsü duyuyor. Mümkün olduğunca uzağa gitmek için.

Laurie'yi korumak için.

"Beni tekrar kilitlemen gerek." Evander'ın sesi bedensiz, gevşek bir dilden düşen düz, cansız bir şey gibi geliyor. "Anahtar hala bende." Eli şortunun cebine,

sadece korkunç bir bahçeyi kilitlemekle kalmayan demir anahtara uzanır. Korkunç bir çocuğu kilitlemelidir.

Her şey şok edici, kristal berraklığında bir şekilde birbirine uyuyor ve o, gerçekte ne olduğunu göremeyecek kadar farkında olmadığı için gülmeli. Geçmişi olmayan, o kadar vahşi ki nasıl davranması gerektiğini "öğretilmesi" gereken bir çocuk. Kilitli tutup, sakinleştirici verip, sakladıkları bir çocuk. Dişleri diken gibi ve eti seven bir çocuk. Tıpkı bahçe gibi.

Canlı canlı

gömülmedi.

Kazıldı.

Byron bahçede topraktan çıkan şeyi gördüğünde, ilk içgüdüsü bu küçük bahçe canavarını öldürmeye çalışmak olmuştu. Alan kılavuzunda ne yazmıştı? *Dikenler kolayca çıkarılabilir.* Çocukken Evander'ın ağzından onları çıkarmak için pense kullanmıştı, muhtemelen her yeniden çıktıklarında. Onu asla, asla bir insan olarak görmemişti. Belki de bu yüzden saha rehberi seradaki toprak çuvallarına saklanmıştı — Carrington, Byron'ın ölümünden sonra Evander'ın onu asla okumaması ve ne olduğunu anlamaya başlamaması için oraya koymuştu. Belki de bahçe Carrington'ı o zaman öldürdü.

Laurie devasa saksılara yaslanıyor, başını hasır tahtın üzerine eğerek sanki onu ayakta tutan tek şey oymuş gibi dinleniyor. Sırtı eğri bir fidan gibi, yüzü mum gibi solmuş, nefes alışı çok ani ve çok sığ. Ateşli ter yüzünün yanlarından süzülürken, sağlam elini kanlı yanına bastırıyor. Çok fazla kan vardı. Sanki yarı bitmiş bir tablo g i b i , gövdesi parlak kırmızı renkle kaplanmıştı.

"Cevap bu değil." Titreyen sesi çatlıyor. "Sen... böyle bir hayatı hak etmiyorsun."

"Belki de öyle." Bu sözler Evander'ı bile şok eder. "Ne yaptığımı, ne yaptığımı bile bilmiyorum. Ya ben..." *Seni tekrar öldürmeye çalışırsam.* Bunun gerçek olmasını istemediği için bunu söylemeye cesaret edemez. "Bahçe benim içimde."

Bu gerçek olamaz.

Toprak ve taze, canlı yeşilliğin kokusu boğucu bir düzeye yükselir.

"Hayır, bu..." Laurie'nin gözleri bir saniye kapanır. "Sen bahçesin. Carrington gibi değil. Bahçe onun vücudunu bir araç, bir silah olarak kullandı. Ama senin için bu..." Evander'a o kadar kederli bir bakışla bakar ki, bu acı verir. "Bence sen bunaldığında, beynin sana bir mola vermek için kapanıyor ve bahçe kontrolü ele geçiriyor. Ve bahçe Lennox-Halls'tan gerçekten nefret ediyor." Kahkahası düz ve nefes nefese, ağzında acı bir keskinlik var.

"Ama *ben* nefret etmiyorum..." Evander başlar, ama yalanın tadı ekşidir. Onları nefret ediyor, ona yaptıkları için, bir dahaki sefere yapabilecekleri için. Bunun yerine fısıldar, "Seni nefret etmiyorum." Ama sözcükler, dökülmemiş gözyaşlarıyla uzar, çünkü eskiden nefret ediyordu.

Laurie'yi kendisini öldürmeye çalıştığı için suçlarken, yedi yıl boyunca keskin kenarlı dikenler gibi içinden nefret büyüdü. Evander'a olanları kim *anlattı* ki? Byron mu? Onu uysal, korkak ve yalanlarla dolanmış halde tutmak için yapılan bir başka manipülasyondu bu. Laurie düşman ilan edildiği için Laurie'den yardım istemeye cesaret edemedi.

Laurie yarasının üzerindeki baskıyı değiştirmeye çalışır, ama yüzü bembeyaz olur.

"Sana ne yaptım ben?" diye fısıldar Evander.

"Bahçe kontrolü ele geçirdiğinde, seninle mantıklı bir şekilde konuşmaya çalıştım." Konuşmakta zorlanıyor, ama devam ediyor. "Ama sanki kendinde değildin. Kaçmak zorundaydım. Çoğunlukla duvarların içindeydik, sonra bu ızgaradan geçerek seraya çıktım ve... sen çabucak yetiştin. Buraya adımını attığın anda, her şey deli gibi büyümeye başladı. Bütün bunları sen yaptın, az önce."

Evander, omuzlarına sarkan yumuşak yeşil sarmaşıkları, saçlarına düşen yaprakları izliyor. Bitkiler ona hayranlıkla yapışıyor ve tomurcuklar açarak, onun dikkatini çekmek için süslenmiş gibi görünen muhteşem çiçekler açıyor. O, onların güneş ışığı. O, onların kayıp uzuvları, onların savurgan kalpleri. Bu, Byron'un onu kuzey kanadındaki odalardan odalara taşımak zorunda kalmasının nedenini açıklıyor. Özellikle şiddetli bir olay, acımasız, botanik bir büyümenin patlamasına neden olmuş olmalı — duvarları kaplayan zehirli bitkiler ve halıya dolanan zehirli çiçekler. Bu bahçenin işi değil, onun işi.

Bütün bunlar her zaman onun eseridir.

Evander düşük bir inilti çıkarır ve ellerini saçlarına gömer, başını yavaşça, sonra daha hızlı sallar. Onu odasından çıkarırlar ve yemeklerde kanlı et verirler ve neredeyse bir gecede birkaç santim uzar. Saçları, sırtının yarısına kadar uzanan, kötü ve güzel buklelerden oluşan bir yumağa dönüşür. O, yıllarca karanlıkta kilitli kaldıktan sonra ışığa uzanan narin bir yeşil filizdir ve bu yeterli değildir. Açlık onu bir ceza gibi taçlandırır.

Bu çok fazla. Bu yükün altında parçalanıyor, batmaktan başka yapacak hiçbir şeyi olmadan boğuluyor.

Ancak Laurie'nin acı içinde kanaması, kendinden geçip çöktüğü sırada mavi gözlerinin donuklaşması karşısında bunların hiçbiri önemli görünmüyor.

"Hastaneye gitmelisin." Evander ayağa fırlar, bitkilerin özlem dolu tutuşundan uzaklaşırken sarmaşıklar ve yapraklar kopar. "Ya sana yardım bulursak ve sonra ben... kendimi tekrar kilitlersem? Güvende olursun. Sadece neden bana daha önce söylemediğini anlamıyorum... çok geç olmadan?" Pas ve lekeli kiri yutar ve dilinin dikenli dişlerine sürtünmesini görmezden gelir.

Laurie gülümsemeye çalışır, ama bir gözyaşı damlası yanağından temiz bir çizgi halinde akar. "Bütün ailem senden ve bahçeni mahvettiğimiz için intikam alırsan ne yapacağından korkuyor." Ağzı titriyor. "O gün bahçede akan kanın çoğu benimkindi. Kurban etmek için kendimi çok kötü kestim ve sanırım bahçe, senin karşılığında geri kalanımı alacağını düşündü. Bir şekilde kurtuldum. Seni istedim. Her şeyi hemen anlatmadığım için çok... çok üzgünüm, ama ben..." Şimdi konuşmakta zorlanıyor gibi görünüyor, sözleri belirsizleşiyor.

—“Büyükbabamdan hala korkuyorum, o öldükten sonra bile bu korkuyu atamadım. Özür dilerim. *Özür dilerim*. Her şeyi çok çabuk öğrenirsen çıldırır, benden nefret eder ve beni asla affetmezsin diye düşündüm. Ama senin kim olduğundan korkmuyorum. Asla korkamam.”

Bu bir yalan olmalı. Laurie'nin kanı hala ağzının etrafında olan Evander'a bakarken korkudan hasta olmaması imkansız.

"B-böyle olmak istemiyorum," diye fısıldadı Evander.

Eski, ürkütücü bir korku bahçesinden sökülmüş bir kök. "Sorun yok." Ama Laurie'nin sesi çok yumuşak çıkıyor.

Evander, gerekirse onu yardım bulmak için taşıyacaktır. Birisi onu dinleyip Laurie'yi iyileştirmenin bir yolunu bulana kadar dünyaya haykıracaktır.

Ama Laurie'yi kaldırabilecek mi, onu nereye götürecek, ne kadar kan kaybetti, onu ölmekten nasıl *kurtaracak* diye düşünürken, kırık seramiklerin üzerinde bir ayak sesinin *çıtırtısını* duymadan önce, sadece bir adım atacak kadar zamanı vardır.

Evander hızla döner, kalbi ciğerlerinde delikler açar. Ani hareket, yırtık göğsünü yakan beyaz sıcak bir acı gönderir, daha yavaş akan kırmızı bir sıvı göbeğine doğru bir çizgi halinde iner, ama o umursamaz.

Konservatuarın kilitli kapısı aralık kalmıştır.

Işık, müziğin narin uğultusu ve şampanya kadehlerinin çınlamasıyla içeri sızıyor. Lennox-Hall'ların Byron'ın vefatını onurlandırmak - ya da muhtemelen kutlamak - için düzenledikleri cenaze törenini neredeyse unutmuştu. Dışarıda daha fazla insan olacak, entrika çeviren, arkadan bıçaklayan, açgözlü Lennox-Hall'lar, pençelerini ve güzel gülümsemelerini gösterip, onları hayal edilemeyecek kadar zengin yapabilecek bir bahçeyi arzulayacaklar.

Köşede bir gölge hareket ediyor. Evander hızla Laurie'nin önüne geçiyor, uzun, sıska bacaklarıyla onu korumaya çalışıyor, gölge ellerini ceplerinde, düğmeleri açık tüvit ceketiyle, ustaca geriye taranmış saçları ve güler yüzünü çerçeveleyen kaplumbağa kabuğu gözlükleriyle bir figüre dönüşüyor.

Evander'ın omurgasından bir ürperti geçer ve aniden, canlı canlı kesilmiş, kanlı ve sarmaşıklarla kaplı korkunç ve iğrenç görünüşünden memnun olur. Dişlerini gösterir.

"Vay canına." Dawes, rahat bir hareketle elini kaldırır, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirir. "Sadece benim."

"Sadece *sen* mi?" Evander'ın tüm vücudu gerilir. "Hazelthorn'da gizlice pusuda bekleyen kişi mi? Son avukatı zehirleyen kişi mi? *Bütün* bu *lanet olası zaman boyunca* beni manipüle eden kişi mi?"

Dawes'in yüzünde şaşkınlık yok, sadece alaycı bir eğlence var. Etrafındaki yabani bitkilere bakıyor ve yüzündeki dalı uzaklaştırıyor, sonra daha yakına yaklaşıyor.

"Evander." Ama Laurie'nin sesi bir uyarı olacak kadar yumuşak. "Byron'ı sen mi öldürdün?" Evander'ın çenesi sıkılır.

"Tabii ki hayır," diyor Dawes rahatça ve Evander ondan o kadar nefret ediyor ki, gözleri kırmızı lekelerle doluyor. "Ancak, bu fırsatı kaçırmayacaktım. Bu arada, her şeyin nasıl işlediğini çözdüm. Bahçe, kan, yakutlar. Sevgili Byron'ın evraklarını düzenlemek çok zamanımı aldı, ama onun deliliğini günlüğe kaydetmeyi sevmesinin çok yararlı olduğunu söylemeliyim. Ayrıca, Hazelthorn'daki tüm bitkilerin bahçeden çıktıkları anda öldüklerini biliyor muydun? Bu şekilde yeni bir bahçe kurmak zor, inan bana."

"Başka bir Hazelthorn yetiştirmeye mi çalışıyorsun?" Evander'ın kaşları şaşkınlıktan daha da çatıldı. "Ama bunu yapamazsın."

"Bitkilerden alınan normal bir kesimle olmaz, bu kesin." Dawes'un gülümsemesi gizli ve çekingen, sanki bu şaka Evander gibi aptal birine açıklamaya değmezmiş gibi.

Evander, çenesini göğsüne doğru eğip gözlerini kapatan Laurie'ye hızlıca bakar. Nefesi hızlanmıştır, yarasına tutunan eli gevşemiştir, sanki bayılmak üzereymiş gibi. "O... o... yardıma ihtiyacı var." Evander öfkesini yutar ve Dawes'a doğru sert bir adım attı. "Onun için ambulans çağıracaksın. *Hemen.*"

"Bazen tuhaf bir şekilde iddialı oluyorsun." Dawes neredeyse düşünceli bir ses tonuyla konuşuyor. "Bak, buraya geldiğimde senin tam olarak ne olduğunu anlamamıştım. Senin Byron'ın kim bilir ne yaptığı, iradesiz bir velet olduğunu sanıyordum, ama bu benim işime geliyordu. Bu malikaneyi miras aldığını varsayarsak, bu psikopat aile kendi paylarını almak için birbirleriyle çılgınca kavga etmeye başlardı. Bu bana ihtiyacım olan zamanı kazandırdı. Sonra *senin ne olduğunu* anladım." Çenesini Laurie'nin buruşuk bedenine doğru eğdi. "Özellikle de kontrol edilmediğinde."

Evander'ın boğazında bir hayal kırıklığı çığlığı yükselir ve öne atılıp Dawes'un koluna dikenli dişlerini geçireceğini düşünür, ama bunun bir faydası olmaz. Laurie'nin telefonunun nerede olduğunu bilmiyor ve sabit bir telefon bulmaya çalışırsa Laurie'yi yalnız bırakmak zorunda kalacak, ama bunu da yapamaz. Panik içinde gözyaşları

gözlerinin arkasında birikir ve ezici hayal kırıklığının çığlığını zar zor bastırabilir.

"Byron aleyhine düzenli bir delil yığını var," diye ekliyor Dawes. "Bu bölgede en son bu mülke girerken görülen düzinelerce kayıp kişiyle bağlantıları var. Hepsi üçüncü bir şahsa ait, yani Byron beni öldürmeye kalkışırsa, kanıtlar anında açıklanacak ve onun seri katil imparatorluğu çökecek." Şantaj yapma becerisi onu açıkça memnun ediyor, ancak seranın tavanına baskı yapan ağır yaprakları görünce kendini beğenmiş gülümsemesi kayboluyor.

Evander'ın kulaklarında kan basıncı yükselir ve göğsünü delen acımasız gerçeğin farkına varır, aciliyetin eksikliğini, rahat sohbeti fark edemez. Sanki Dawes zaman kazanıyormuş gibi.

Üç gölge daha seraya girer ve kapı arkalarından kapanır, hafif sohbetler ve neşeli müzik bir anda kesilir. Hepsi cenaze töreninden çok bir partiye daha uygun görünen zarif, siyah gece kıyafetleri giymiş, aşırı büyümüş bitkilerin oluşturduğu labirentte yolunu bulmaya çalışır ve hepsi altın üzerine yerleştirilmiş mide bulandırıcı miktarda kan kırmızısı yakutlar takmaktadır.

Oleander, gece yarısı gökyüzünü andıran, eteği yakutlarla süslü bir elbiseyle ilerledi. Beyaz eldivenleri dirseklerine kadar uzanıyordu ve beyaz saçları yüksek bir topuzda toplanmıştı. Bane, yakasında yakutlardan yapılmış bir çiçek olan lüks bir İtalyan takım elbiseyle onun ardından geliyordu. Azalea, narin stilettolarla diğerlerinden daha dikkatli adımlar atıyor, straplez siyah elbisesi eldiven gibi dar, bir elinde kristal bir şampanya kadehi var. Yere sıçrayan kan onu tiksindiriyor gibi görünüyor ve burnunu buruşturarak elbisesinin eteğini kaldırıyor.

Evander geri çekilir, ama Laurie'nin üzerine basmadan gidecek hiçbir yer yoktur. Böcek kanatları göğüs kafesinin içinde çırpınıyor, kapana kısılmış ve dehşete kapılmış, kaçma dürtüsü onu parçalıyor. Kaçamaz. Laurie olmadan kaçamaz.

Bunu düzeltmek zorundaydı.

Bütün bunları *durdurmalı*.

"Tamam, işte hepimiz buradayız." Dawes topukları üzerinde dönerek, sanki lezzetli bir şey sunuyormuş gibi, Evander'a doğru elini nazikçe salladı. "Anlaşmamız hala geçerli. Ailenize karşı olan kanıtlarımı yok edeceğim ve sizi rahat bırakacağım, siz de bana

bahçeden bir dal keser misin? Parçamı bir poşete koyabilir misin ya da —?"

Oleander'ın sert zarafetinin arkasında zar zor gizlenmiş bir öfke yatıyor ve o, çiçek kesimleri ve küçük saksılarla dolu çalışma masalarından birine doğru sert adımlarla ilerliyor. Evander olan biteni anlamaya çalışırken, kalbi göğsünden çıkacakmış gibi çarpıyor ve gözleri hepsinin arasında gidip geliyor. Dawes*,* Hazelthorn'daki bitkilerin bahçe dışında yetişmeyeceğini *söyledi*, o halde ne halt ediyor bu adam?

Bane dikkatlice ona doğru yaklaşır, gözleri karanlık çukurlar gibidir ve Azalea, şampanyasını yudumlarken kenarda durmuş, kızgın bir ifadeyle bakar.

"Sen bir psikopatsın." Evander'ın sesi titriyor. "Hepiniz öylesiniz." Ama sonra Oleander'ın işaret ettiği şeyi görüyor.

Dawes bir terrakotta saksı alır. Tam ortasına dikilmiş çubuk, çoğaltma girişimi olmalı, ancak neredeyse hiç filizlenmemiştir. Ölmüş gibi görünüyor. Fildişi rengi, pul pul dökülen kabuk dokusuyla uyumsuzdur, ama daha kötüsü, Evander'ın ona bakarken hissettiği duygudur...

Bölünmüş.

Kesilmiş.

İhlal

edilmiş.

Boğazına safra yükselir ve Dawes'un çömleği "Eh" diyerek küçümseyerek yere bırakıp bir sonrakini alıp, filizlenip filizlenmediğini kontrol etmek için onu bir o yana bir bu yana çevirmesini izlerken tüm vücudu titremeye başlar.

Bunlar kaburga kemikleri.

Burada, çeşitli çiçeklenme aşamalarında olan aynı fildişi çubukların bulunduğu düzinelerce saksı var.

Avuç içi göğsüne bastırıyor, hala açık olan ve çılgın kalp atışlarının her vuruşunda çamur ve özsu damlayan boşluğa.

Ciğerlerinde biriken çığlığı durduran tek şey, Laurie'nin Evander'ın ayak bileğini dikkatlice saran eli. Başparmağıyla yavaş, yumuşak daireler çizerek onu sakinleştiriyor. "*Hâlâ yanındayım*" diyor.

Ama o da sonsuza kadar dayanamaz.

"Dürüst olmak gerekirse, ikna olmadım." Dawes omuz silkerek tencereyi masaya koyar.

Oleander ona yakıcı bir nefretle bakar. "Ne demek *'ikna* olmadım'? O çocuğun bir parçası tam da senin istediğin şeydi."

Azalea, şampanyasını dökmemek için dikkatli bir şekilde yüzünü buruşturur. "O sahte vasiyet okuma ile bizi bu kadar uzun süre kandırdığını hala inanamıyorum. Aslında utanç verici. Onu öylece bırakacağımızdan emin misin?"

"Evet," diyor Dawes, yapmacık gülümsemesi sert bir ifadeye dönüşüyor. "Tabii her şeyi kaybetmek istemiyorsan."

Azalea iç çeker ve gözlerini devirir. "Peki, babam gömüldü ve bu iğrenç iş de halloldu, yarın buradan uçacağım."

"İyi ki gidiyorsun," diye tersler Bane. "Artık biraz huzur bulabilirim."

Oleander'ın dudakları kıvrılır. "Sana kalmana izin vereceğimi düşünmen cesurca, evlat.

Ama sanırım bir uşak için bir boşluk var."

"Ne..." Bane öfkeyle kekeler ve yüzü buruşur, ama Oleander onu görmezden gelir.

Laurie'nin eli Evander'ın bileğine çok soğuk geliyor. "Kaç," diye fısıldar.

Evander, tiksinmiş ve şaşkın bir şekilde, düşünemeyecek kadar korkmuş bir halde, ikisi arasında bakışlarını gezdirir. Ama zaten hayatı hep böyleydi: kapana kısılmış, kullanılmış. Byron yıllardır kaburgalarını kesip onlarla deneyler yapıyordu, ameliyatların *onun iyiliği için* olduğunu söyleyerek, Evander'ın kaybettiğini fark edemeyeceği kemikleri seçiyordu, böylece ona ne olduğunu anlamasın diye. Onu kafası karışık, yönünü kaybetmiş halde tutmak için. *Onu sessiz tutmak için.*

"Kaburgaları yeniden büyüdüğünü söylemiştin, değil mi?" diyor Dawes. "Peki ya diğer kısımları? Taze kökleri olan bir şey istiyorum."

Evander'ın çıkardığı ses boğuk ve korkunç.

"Kaburgaları gayet iyi çiçek açıyor," diyor Oleander sertçe. "Ve Byron'un ikinci bir Hazelthorn yetiştirme girişimlerinin henüz başlangıç aşamasında olduğunu hatırlatmama izin ver."

"Onun makalelerini okudum," diyor Dawes soğukkanlılıkla. "Kökler doğrudan çocuktan geldiğinde durum farklı. O öyle söyledi. Eğer işe yaramayacaktıysa, son yedi yılını buna harcamazdı."

son yedi yılı bu işe harcamazdı." Kaburga kemiklerinin bulunduğu saksıları belirsiz bir şekilde işaret eder. "Sıfırdan başlamak bana biraz daha az tavırlı bir kan bahçesi versin diye umalım."

"Kaburgayı al ve git." Bane, Dawes'u sindirmek için ona yaklaşır.

"Ama bir garanti istiyorum," diyor Dawes soğukkanlılıkla. "Bana eski bir sopa verme. Taze kökler istiyorum." Evander'a doğrudan bakıyor. "Bir el ne dersin?"

Evander'ın içinden eriyen bir korku yayılıyor. Elleri titremeye başlıyor, sonra yumruklarını sıkıp, göğsüne sıkıca bastırıyor. "D-dur. Böyle konuşmayı bırak. *Hepsini* durdur." Kulağa çok acınası geliyor. Bir çocuğun yalvarışı gibi.

Ama bu durmalı. Bunu yapamaz.

Artık bu kabusta olmak istemiyor. *Uyan, uyan, uyan.*

Hiçbiri ona bakmıyor, hepsi onun çiçek açan kemikleri hakkında anlamsız tartışmalara odaklanmış durumda.

Laurie'nin parmak uçları şimdi Evander'ın ayak bileğini çekiyor. "*Kaçman* gerek."

Ama Evander bunu yapamaz. Her zaman Laurie'ye çekilmiş, ona bağımlı olmuştur ve nedenini ancak şimdi anlıyor.

O, bir çiçeğin tanrısına ait olduğu gibi bu çocuğa aittir.

Boğuk bir hıçkırıkla Laurie kendini dikleştirmeye çalışır, ancak altındaki kanla kayganlaşmış fayanslar bu çabasını zorlaştırır. Evander onu sabit tutmak için hemen çömelir, titrek elleri tahrip olmuş açık yaranın üzerinde durur, ne yapacağını bilemez.

"Hepiniz ondan uzak durun." Laurie düzensiz bir nefes alır, ama dudaklarında kan vardır.

"Tanrı aşkına," diye bağırır Oleander. "Azalea? Yeğeninin icabına bak."

Azalea hızla gözlerini kırpıştırır, elini hafifçe boğazına bastırır. "Ne, ben mi? Bu elbise otuz bin dolar, teyze. Yapmam mümkün değil."

Oleander neredeyse kükrer ve sonra "Her şeyi kendim yapmalıyım" diye mırıldanarak öfkeyle ilerler.

Evander'ın dikkati Laurie'ye o kadar odaklanmış ki, Bane'in öne doğru kayarak onun koyu renkli, karışık buklelerinden bir avuç dolusu saçını yakaladığı anı kaçırır. O kadar sert çeker ki Evander'ın bacakları yerden kesilir ve yere doğru sürüklenirken çığlığı kesik kesik bir ses çıkar.

Laurie, gözleri korkuyla parlayan bir şekilde ona uzanır. "HAYIR..."

Evander kıvranır, Bane'in bileğini yakalamaya çalışır, kafasındaki baskıyı biraz hafifletmek için, ama Bane onu dizlerinin üzerine çökerterek kolunu Evander'in boynuna dolamaya başlar. Nefesi kesilir. Boğulur, Bane'in koluna tırmanır.

Bane, Evander'ın saçlarını yumruğuyla sıkıştırır ve onu Laurie ve Oleander'a sırtını dönük olacak şekilde çeker. Evander kurtulamaz. Göremez. Oleander, Bane hareket edip tüm görüşünü engellemeden önce, her bir yakutu keskin ve parlak olan bol denizci elbisesiyle hızla geçer.

"Laurie. LAURIE. *Ona dokunma*." Evander'ın sesi o kadar yükselir ki çatlar ve sonra boğazındaki ezici baskıya rağmen çığlık atmaya devam ederken, neredeyse ses çıkarmadan sadece boğuk bir nefes alır.

Laurie'nin boğazından düşük bir inilti çıkar. Bu korkunç bir sestir, tüyler ürpertici ve hayvani, ve hızla yükselir. Çok hızlı. Bu saf panik dolu acı, Evander'ı bir bıçak gibi keser ve onda o kadar acımasız bir öfke uyandırır ki, dünyası kanlı bir kırmızıya dönüşür.

Kükrer ve kendini Bane'e o kadar sert bir şekilde atar ki, ikisi de geriye doğru sendeler ve masaya çarparlar.

Bane küfür eder. "Şu anda ne yapıyorsun sen... *Dawes*. Orada durmayı kes, seni lanet olası aptal."

Dawes, Oleander'e odaklanmıştı, yüzünde karmaşık bir ifade vardı, ama kendini toparlayıp saksıların arasından bir budama makası alır.

Ama Evander'ın odaklanabildiği tek şey Laurie'nin çığlığı ve onun kısa, boğuk ve...

Keskin bir kesinliğiyle kesilir.

O çığlık, içindeki çaresizlik, saf ve katıksız korku, sonsuza kadar onun içinde yaşayacak. O acı, sonsuza kadar onu takip edecek.

Ama bundan daha çok, sessizlik onu rahatsız ediyor.

Laurie için *çığlık atar*, gözleri bulanıklaşır, ama Oleander'ın sakin ve telaşsız bir şekilde geri dönmesini görmekten başka bir şey göremez.

Sanki saniyeler önce boğazını çok sıkı ve sert bir şekilde sıkmış gibi ellerini esnetir.

"Devam et," diyor. "Kardeşimin onuruna bir akşam yemeğine katılmamız gerekiyor ve seni mülkümden sonsuza kadar uzaklaştırmak istiyorum."

"LAURIE. Ona ne yaptın? *Ne yaptın!*" Evander bir kez daha kurtulmaya çalışır, ama Bane boynunu korkunç bir açıyla büker. Dawes kolunu tutup düzleştirirken, tek yapabildiği kendi boğuk hıçkırıklarına boğulmaktır.

Evander'ın mücadelesi zayıf, görüşü o kadar bulanık ki Dawes'un elinde tuttuğu budama makasını zar zor görebiliyor.

"Hayır, hayır, hayır..." Ağzından hıçkırıklar dökülüyor, midesinden kusmuk geliyor, inlemesi insanlık dışı. "S-s-sessiz olacağım. Sessiz olacağım."

Onlar sadece onu tehdit
ediyorlar. Gerçekten
yapmayacaklar.
Yapmayacaklar.
Onlar...

Dawes, budama makasını Evander'ın bileği üzerinde kapatır. Acı o kadar dayanılmaz, o kadar korkunç ki, ölçülmesi imkansızdır. İçindeki her şey paramparça olurken, içinden sadece histerik bir çığlık çıkar.

En kötüsü, keskin bir kesik olmamasıdır. Budama
makası körelmiştir.

YİRMİ DOKUZ

O bahçeye dönüştü.

Her şey onun içinden ve üzerinden geçiyor, yumuşak yeşil dallar optik sinirler boyunca kıvrılıyor ve minik gül tomurcukları ve kökler çene kemiğine dolanıyor. Dilinin altında yabani çiçekler açıyor ve diş etlerinin hassas etinden dikenler çıkarak ağzını ikinci bir diş sırası ile kaplıyor. Göz kapaklarının arkasında yosun yavaş ve istikrarlı bir şekilde büyüyor, böylece istemediği sürece dünyayı görmek zorunda kalmıyor. Bahçe, tendonların ve sinirlerin etrafına yerleşir ve onun yerine vücudunu hareket ettirir.

O artık gidebilir. Artık acı çekmeyeceği bir yere.

Başladığı ve bittiği yeri belirlemek imkansızdır, ancak belki de kendisinin bir parçasını elinde tutması gerekip gerekmediğini merak eder.

Akciğerleri narin çiçeklerle dolmuştur ve nefes alırken kan çileği, kral uykusu ve belladonna kokusunu almadan nefes alamaz.

Eğer bırakırsa, dokunulduğunda ölümcül olacak kadar intikamcı bir zehirden yapılmış olabilir.

Eğer bırakırsa, Laurie'yi bulamaz.

Gözleri açılır.

Gözlerini yavaşça ve zorlukla kırparken, kalın sarmaşıklar ve menekşeler göz kapaklarının arkasından silinir. Bahçe onu şefkatle kucaklar, endişeli ağırlığı omurgasına baskı yapar ve isterse geri almayı teklif eder.

Etrafındaki odayı ve üç parçalı bir takım elbiseye zorla sıkıştırılmış halini fark ederken, gözyaşları sessizce yanaklarından süzülür. Oleander'in uşaklarından biri onu bir oyuncak bebek gibi giydirir, manşetlerini iliklerken hareketlerinde telaşlı bir gerginlik vardır.

yakasını düzeltir. Bu oda her neyse, Evander onu tanımaz. Havada kalın bir toz tabakası vardır, mobilyalar hayalet gibi çarşaflarla örtülüdür. Halının üzerinde porselen bir leğen durur, içinde pembe ve köpüklü, sabunlu kanlı su vardır. Halının üzerinde koyu renkli saç bukleleri dağılmıştır, bukleleri acımasızca kısa kesilmiştir. Saygın, normal birine dönüştürülmüştür.

Uşak papyonunu düzeltir.

Ama eski, antika bir aynayı ortaya çıkararak hata yaptılar, pirinç çerçeveye asma dalları ve dryadlar işlenmişti. Evander kendine hayranlık ve tiksinti ile bakıyor, zarif elmacık kemiklerini ve morarmış ağzını inceliyor, gözlerinin kötücül yeşili o kadar canlı ki acıtıyor. Bu yüzden Hazelthorn'daki tüm aynaları saklamışlardı.

O doğru görünmüyor. O, bir insanın tuhaf bir kopyası, bahçenin yapabileceği en iyi şey. Yabancıktan, yeşil tahta çubuklardan ve kötü bir açlıktan yapılmış bir çocuk.

"Bu iş görür." Oleander, köşedeki kristal brendi sürahisinin yanında duruyor, her zamanki gibi ekşi ve hoşnutsuz bir ifadeyle. Sürahiden bolca brendi bir bardağa döküyor ve hızlıca yudumluyor.

"Byron'ın on yıllardır benimle iletişim kurmayı reddettiğini biliyor muydun?" Ona bakmıyor ve sesinde, bunun ilk içkisi olmadığını gösteren bir titreme var. "*Hazelthorn'u* benimle *paylaşmış* olsaydı, belki de her şey farklı gelişirdi. Telefonlarımı, mektuplarımı, hediyelerimi reddetti." Kahkahası acı bir hırıltı. "Bir keresinde ona tehdit olarak kanlı bir geyik kalbi gönderdim ama kutu kapıdan geçemedi. Tek istediğim, o paylaşmadığına göre kendi Hazelthorn'umu yetiştirmek için bir *parça* almaktı. O sefil piç bana bir parça bile vermedi."

Evander'ın kapalı ağzının içinde çığlık çığlığa bir haykırış yankılanıyor, titremeye başlayana kadar giderek güçleniyor. Byron'a zehirli çay göndermediği artık açıkça ortada, çünkü ona hiç yaklaşmamış bile. Ama *bir parça mı* istiyordu? Byron sonunda pes edip Evander'ın bir parçasını kesip kemiklerini toprağa gömerek ona gönderecek miydi, böylece kendi Hazelthorn'unu yetiştirip onu rahat bırakacaktı? Dawes'in yetiştirdiği yeni kan bahçesini hissedebilecek mi? Belki de bu bahçe her zaman onun bir parçası olacak, onu bu havasız odada çürürken bile kendine çeken hayali bir uzuv gibi

ve kemiklerinin tekrar tekrar hasat edilmesini beklerken *bile* onu kendine çeken bir hayalet uzuv gibi.

Çünkü o insan değil. Bu yüzden ona ne yaptıkları

.

Yere öfke, cinayet ve hiddet saçıyor. Ama sessiz kalıyor.

Sol elinin kesik kısmına bakarken, bağlı ve bandajlı eliyle, artık bağlı ve bandajlı sol elinin kütlesine bakarken, artık pürüzlü etten çıkan ince beyaz kökleri göremeyecek kadar.

Diğer elinde anahtar var. Anahtarın pijamalarından nasıl çıktığını anlamıyor — tabii bahçe, anahtarı kaybetmemesi için özen göstermediyse.

Anahtarı yeni pantolonunun cebine koyar.

Yapraklar, onu sakinleştirmek için tekrar göz kapaklarının arkasında hışırdayıp uzandığında, onların dünyayı tekrar karartmasına izin veriyor. Bu sefer, dalgalı karanlığa düşüşü boğucu, toprağı ciğerlerine bastırıyor ve zar zor nefes alabiliyor. Yeraltındadır, boğulmaktadır, ama başını yana eğdiğinde Laurie yanındadır, kolları soğuk fildişi gibi Evander'ın boynuna dolanmıştır. Gözleri oyulmuş ve toprak ve çiçeklerle doldurulmuştur.

Laurie'nin çatlamış dudaklarından çamur akmaya başlar. "Beni diri diri gömdüler," diye fısıldar.

Evander çığlık atmaya başlar.

Yanlışlıkla geri çekilir, omuriliğini saran yumuşak yeşil sarmaşıklar ağzında bir inilti yaratır. Ama bir şey dikkatini çeker ve kendi derisinin içinde ve dışında uçarak baş döndüren çabasıyla duraksar. Ateşli ter koltuk altlarını ıslatır, kaba bir şekilde kesilmiş buklelerini yanaklarına yapıştırır, alnında ve üst dudağında damlacıklar oluşturur. Onu yaladığında, dili tuzla yanar.

Acı, onun giydiği, olduğu bir şey haline gelmiştir. Elinin olduğu yere bakamaz. Ceketinin sol manşeti iğnelenmiştir, ama yine de neyin eksik olduğu bellidir. Bandajlardan kan sızar ve manşetini yavaşça ıslatırken

zonklayan, korkunç bir acı tüm kolunu yutar. Bu acıdan hasta olur. Ama ayakta durup yürüyebiliyor olması, kalbinde farklı bir tür korku uyandırır.

Belki de o sadece budanmış bir ağaçtır. Belki de

canını yakmamalı.

canavar canavar canavar

Her zaman düşündüğü gibi, bu gerçek kan bile değil. Parmakları boş manşetine dokunur ve ağaç özüyle yapış yapış olur.

Başını kaldırdığında, mutfağın girişinde, sırtı kemere sıkıca dayalı dururken, Bane önünde durmuş garsonlarla tartışıyor. Bir yere gidiyor olmalılar - Evander hiçbir şey hatırlamıyor - ama mutfak, şefler ve aşçılar akşam yemeğini hazırlamak için koştururken hareketlilikle dolup taşıyor. Tencere ve mutfak eşyalarının çarpışması ve yağın cızırtısı Evander'ın kulaklarında boğuk bir ses çıkarır ve o, biberiye, mayalı ekmek ve kızarmış biftek kokusunu alır. Oleander ortadan kaybolmuştur ve Bane sinirli görünmektedir, ancak bu sefer Evander'a değil.

"—kapıları açamayacağını söylüyor." Garsonlar özür diler gibi bakıyor. "Beyefendi oldukça sinirli ve hemen buradan ayrılmak istiyor gibi görünüyor."

"Lanet olsun Dawes." Bane sinirli görünüyor. "Kapılar çalışıyor. Birkaç saat önce misafirlerimiz için açıktı. Ona güzel arabasından inip kapıları elle açmasını söyle."

"Mesajı iletirim," diyor garson, "ama belki de kilitlerin içinden bir şey büyümüştür?"

Hazelthorn, Dawes'un çalıntı Evander parçasını alıp gitmesine izin vermez. Evander'ın ağzında yavaşça hasta, iğrenç bir gülümseme yayılır, ta ki Bane onu sertçe sarsıp başını ileri geri sallayana kadar.

"Kes şunu," diye Bane yüzüne bağırır. "Ben yapmadan önce o sırıtışı yüzünden sil. Laurie'nin yanında çok fazla zaman geçirdin, değil mi? Onun davranış sorunlarını çok çabuk benimsemişsin."

Evander, Bane sinirli bir titremeyle başka yere bakana kadar gözlerini kırpmadan bakmaktan başka bir şey yapmaz. Bane, gergin bir özürle ortaya çıkan başka bir valeyle tartışmak için uzaklaşır.

Öfkeli Dawes şimdi ön kapıda ve birinin kapıları açmasını istiyor.

"Zaten söyledim," diye bağırıyor Bane, "kapılar kilitli değil! Onun sorunu ne?"

Arka kapı hemen orada. Evander oradan çıkabilir. Bahçeye bir kez girerse, kolayca yakalanamaz. Bahçe onu saklayacak, yutacak, tüm bu zaman boyunca özlemini çektiği gibi, neşeyle ona bakacak. Onunla yeniden bağlantı kurmak için yaptığı her girişimi farkında olmadan engelleyen kendisiydi. Bahçe ona zarar vermeye çalışmış mıydı, yoksa köklerini reddederek kendine zarar veren kendisi miydi?

Bilmiyordu. *Bilmiyordu.*

Ağzının arkasında tatlı bir bakır tadı yayılır ve aşağıya bakınca, yanında halıya düzenli vuruşlarla düşen kırmızı damlalar görür. Sallanır, midesi bulanır ve kendini zorlayarak tekrar yukarı baktığında, mutfağın hareketliliği daha da artmış gibi görünür, sanki kenarda durmak yerine tam ortasında duruyormuş gibi sesler kafasında yankılanır. Biri bir talimat verdiğinde irkilir, ocaktan alevler sıçrar ve lavaboda tabaklar tıkırdar. Tezgahın üzerinde, nefes alabilmesi için mantarları açılmış çeşitli şaraplar durmaktadır.

Evander bakıyor.

Koltuk altını hafifçe kaldırdığında, kanlı özsuyunun düzenli damlaması azalır ve kolundan aşağı bir çizgi halinde sızar. Bandajların altında bir şey hareket eder, zonklar. Ceketini, bandajların katmanlarından çıkan ince dalların, küçük kırmızı tomurcuklarla noktalı olduğunu görebilecek kadar hafifçe kaldırır.

Onları alan kılavuzundan tanır.

Kalp Çürüğü — dokunmak ve tatmak için oldukça zehirli olan kapalı tomurcuklar, anatomik bir kalbin şekline benzer. Tüketildiğinde nefes darlığı, bulanık görme, boğaz şişmesi ve göğüs içindeki organın patlamasına neden olan hızlı kalp atışına neden olur.

Belki de acı onu kendi kafasının içinde delirmiş ve kaygan hale getirmiştir, ama yarasından zehirli çiçekler çıktığını umursamıyor bile. Bir şekilde doğru geliyor.

Buradan Evander, erik şarabının mide bulandırıcı tatlı kokusunu alabiliyor, neredeyse tadını bile alabiliyor.

"Tabii ki hayır," diye bağırır Bane, sırtını Evander'a dönerek, çaresizlik içinde ellerini havaya kaldırır. "Misafirlerimize susup oturmalarını söyle. Saat 11'de servis yapacağımızı söyledik, o yüzden servise başla. Her şeyi tek tek açıklamam mı gerekiyor? Dawes lanet olası kapıyı kullanmayı öğrenebilir ya da sabaha kadar orada oturabilir..."

Evander gözlerini kapatır.

Yapraklar açılır ve dünya kararır. Dilinin

altında yosun büyür.

Gözleri açılır.

Kapanır.

Aç

Yemek odasında masanın başında oturur, abanoz ağacından yapılmış masanın üzerinde bozuk yansımasına bakarak. Yüzlerce mum yakılmış, avizeler parlak bir şekilde cilalanmış ve masa sonsuza kadar uzanıyor, masada yakut ve deniz incileriyle süslenmiş yemek takımları dizilmiş. Yüzlerin çoğunu tanımıyor. Yarım düzine yeni Lennox-Hall fısıldaşıp kıkırdıyor, gümüş çatal bıçakları, baharatlı biftek tartarından oluşan zarif kıvrımlarla düzenlenmiş tabakları kazıyor. Çatalın dişlerinden kan damlıyor.

Onun tabağı boştur.

Kesik bileğinden omzuna kadar yayılan bir sızı hissediyor ve ateşin boynunu, köprücük kemiklerini ve şişmiş ağzını yiyip bitirdiğini hissedebiliyor.

Tek bir damla ter tabağına düşüyor.

Sohbet, Hazelthorn'un sade harikası, bunca yıl sonra nihayet içeri adım atmanın ne kadar muhteşem olduğu hakkında övgülerin karşılıklı olarak dans ettiği, lafazan ve hafif bir şekilde devam ediyor. Açgözlülükleri çenelerinden tükürük gibi akıyor, gözleri şehvet dolu siyah havuzlar gibi ve Byron'un yasını tutmak için burada olduklarını unutmuş gibiler.

Oleander sağında oturur, soyunu incelerken yüzünde ekşi bir ifade vardır, şüphesiz onları kardeşi gibi görmektedir — onu kurutmak için buraya gelen sülükler. Yemeğine dokunmamıştır, ama masanın üzerinde uzamış bir pençesi vardır, Evander kaçmaya çalışırsa onu yakalayacak kadar yakındır.

Ama Evander kaçmaya niyetli değildir.

Şarap kadehine uzanır, uyuşmuş parmaklarıyla onu tutmaya çalışır ve sonra aniden ayağa kalkar.

Oleander tıslar ve ceketini kapmaya çalışır, ama Evander hızla kadehini havaya kaldırır.

"Sevgili Byron Laurence Lennox-Hall'a kadeh kaldıralım." Sesi kısık ve etrafındaki herkes konuşmayı kesip ona bakarken, herkes sessizliğe bürünür.

Oleander dişlerini sıkar. "*Otur.*"

"Hayır, ben *'wordsssinhishonor'* demek istiyorum." Evander sarhoş gibi konuşuyor, dili dolanıyor ve öyle görünüyor olmalı ki, konuklar arasında birkaç alaycı gülümseme dolaşıyor. Çünkü elbette ona yapılanların gerçeği umurlarında değil. Çok yakından bakmamayı tercih ediyorlar.

Bane masanın birkaç koltuk ötesinde oturuyor ve bu durumdan hoşnutsuz görünüyor, Evander'a parıldayan bir küçümsemeyle bakıyor.

Sadece Azalea sakin ve rahatsız görünmüyor, o da şarabına uzanıyor. "Oh, ne güzel bir fikir."

"Bırak konuşsun, Ollie!" diye bağırır yaşlı bir beyefendi ve Oleander'in gözlerindeki bakış volkanik gibidir.

Evander'ın ceketinden pençelerini çeker, ama onu yakından izlerken dişleri tehlikeli bir gülümsemeyle açık kalır.

"Bugün onun vefatını anmak için buraya geldiğiniz için hepinize minnettarım." Evander'ın gözleri yanıyor; erimiş, yanıyor, acıdan deliriyor. "O yenilikçi, adanmış bir adamdı. Benim için bir baba gibiydi. Ben... ben... onun bıraktığı mirası devraldığım için çok minnettarım. Hepinizle birlikte burada kalabildiğim için çok minnettarım" — başı zonkluyor, ağzı taşlarla dolu.

"Tamam, yeter, otur," diye tısladı Oleander.

Çünkü o, gösterilecek bir ganimet, onun zaferinin sembolü olmalı, konuşan bir kukla değil.

"Kadeh kaldıralım." Evander şarap kadehini kaldırır, eli o kadar titriyor ki sıvı kenarlarından dökülür. "Byron'a. Bahçesine. Hazelthorn'un gerçek tadını alan hepinizin şerefine."

Birkaç kişi kadehlerini kaldırır, ancak Lennox-Hall ailesi onun teatral davranışlarından sıkılmış görünmektedir.

O şarabını bir dikişte içer ve diğerleri de aynısını yapar.

Erik şarabı, zengin ve canlı bir leke olarak boğazından aşağı kayar.

"Yemeğe geldiğiniz için teşekkürler," der Evander. "Ve yenmek için. Uzun süre çürüseniz de."

İlk kişi elini boğazına götürür, kibar öksürüğü boğulma sesine dönüşür. Sonra bir sonraki kişi nefes almaya çalışırken aniden ayağa kalkar. Eğlence, insanlar birbirlerine uzanıp neyin yanlış olduğunu, ne olduğunu sorarken paniğe dönüşür. Sonra bir başkası, sonra bir başkası. Bir şarap kadehi masadan düşer ve yere parçalanır. Bir çığlık duyulur.

Panik başlar, sandalyeler geriye doğru kayar ve korku çığlıklarına yansır.

Oleander'in kırılgan bakışları Evander'e yönelir. "Ne *yaptın*?"

Evander sandalyesine geriye doğru düşer ve ağzını silerken yanağına kan bulaştırır. Güldüğünde, bu sefil bir sestir. Artık her şey mantıklı geliyor; bunu daha önce düşünmeliydi. Yıllarca hasta kalması için yeterince zehirlenerek, korkunç ve berbat bir şekilde bağışıklık kazanmıştır.

Onu mutfakta şarapla yalnız bırakmamalıydılar.

"Sanırım başardım," der, oda histerik bir kaosa dönüşürken. "Sanırım Byron Lennox-Hall'u öldürdüm." Bir an durur, boğazında zehirli yapraklar açılır, sonra fısıldar, "Ve geri kalanlarınızı da."

OTUZ

Bir zamanlar, bir kapı açıldı ve bir canavar fildişi kulesinden dışarı süzüldü. Bahçe ona girmedi, aksine ondan çıktı.

Gerçekler şimdi ham ve öfkeli görünüyor, eski kanla morarmış bir çürük gibi, o ilk gece odasından kaçışının kolayca deliklerle dolu olabileceği gibi. Ya bahçe vücudunu ele geçirmişse? Carrington Laurie ile salonda iken, onu mutfağa gönderip kendi bileklerinden büyüyen zehirli çiçeklerin saplarını ısırıp Byron'un bekleyen çayına ezmiş olabilir. Sonra Carrington hiçbir şeyden habersiz çayı servis etti. Bunca zaman, belki de Evander kendini suçlamalıydı.

Hafızası her zaman binlerce düzgün kesilmiş delikle doluydu. Kendine güvenemez ve güvenilemez.

Bu o olmalıydı. Başka kimse mantıklı gelmiyor.

Benedict Dawes, katil olsaydı, sevinçten kudururdu. Bane, bahçe yüzünden içeri bile giremedi. Oleander hiç çay göndermedi. Azalea ülkede değildi.

Akşam yemeği partisi korku dolu bir kaosa dönüşürken, Evander boş şarap kadehini duvara fırlatır ve sandalyesinden fırlar. Kimse onu durdurmaz. Eller boğazlara gider. Kalplere bastırılır. Gözlerinden gözyaşı gibi kan akar. Çığlıklar duvarlarda yankılanır ve sandalyeler devrilir. Biri ambulans çağırmak için bağırır.

Evander, kalplerinin göğüslerinden fırlayıp fırlamayacağını görmek için beklemez.

Mutfağa koşar ve arka kapıdan dışarı çıkar. Çabuk,

çabuk.

Geç kalmasına izin verme.

Gece, yanmış cildine serin bir şok gibi çarpar ve terli saçlarını alnından geriye doğru süpürürken ve onu bahçenin mürekkep gibi karanlık derinliklerine doğru çekerken, rahatlamadan nefesini tutar. Ağustos böcekleri ve gece kuşları şarkılarını ikiye katlar. Ağaçlar ona doğru eğilir. Bitkiler yerden fışkırır ve o geçerken bacaklarına dokunur.

Karanlıkta boğuk çığlığı kesik kesik ve çiğdir.

"LAURIE."

Alçak bahçe duvarlarını aşar ve saçlarına takılan çitlerin arasından geçer. Bahçe onu durdurmaz, aksine onu daha hızlı ve daha hızlı koşmaya teşvik eder, sadece yanlış yola sapmak üzereyken bir kez yakasından tutar. Uzun, esnek bir dal onu döndürür ve yerine sola iter. Biraz sendeler, dengesini yeniden kazanır ve tekrar koşmaya başlar.

"Teşekkürler," diye nefes nefese söyler. Onun çok geç kalmasına izin verme.

Bütün bunlardan sonra olmaz. Sonunda tüm çürümüş sırları anladıktan sonra olmaz.

İleride, kırmızı kapı kan çanağı göz gibi belirir ve o kapıya çarpar, boğazından ölümcül bir kükreme çıkar. "Onu yeme. *Onu yeme cesaretini alma*. *DUYUYOR MUSUN?*"

Anahtarı arar, düşürür, onu bulana kadar kaldırım taşlarının üzerinde yoğun bir şekilde büyümüş funda bitkilerini yoklar ve sonra anahtarı kilide sokar.

Kapıyı iterek açtığında, eski kurumuş kan taneleri kapıdan dökülür. Taze kazılmış toprağın kokusu onu karşılar, büyüyen bitkilerin hafif uğultusu ve gümüş ayın altında açan çiçeklerin baş döndürücü zehirli kokusu. Kalbi göğsünde o kadar hızlı atıyor ki, kendini yaralı ve nefessiz hissediyor, sendeleyerek ilerliyor ve cesetleri yutmak için boş bırakılmış bahçe yatağının önünde dizlerinin üzerine çöküyor.

Tek eliyle kazmaya başlar, elinden geldiğince sert ve hızlı bir şekilde kazmaya çalışır.

"Laurie, Laurie, *Laurie*." Gözyaşları toprağa düşer ve iki eli olmadan ne kadar yavaş olduğuna öfkelenir. Hayal kırıklığıyla bağırır ve sonra kolunun kütlesindeki zonklayan bandajlara bakar. Belki...

Bandajları tırmalamaya başlar, titrek parmaklarıyla ve göğsünde çarpıntılı kalbi ile olabildiğince hızlı bir şekilde acele eder. Kanlı

kumaş çözülür.

Küçük, yeşil bir dal, parmaklarının yerine, düğümleri kemik gibi kıvrılmış ince çubuklar arasında filizlenmeye başlar. Parçalanan acıya dişlerini sıkarak dayanırken, dal büyür ve kabuk ve yapraklardan oluşan yeni bir el şekline bürünür.

Bu o. Onlar ondan sakladıkları şey bu.

Yine çılgınca ve deli gibi kazmaya başlar ve elleri yumuşak bir şeye çarpar. Ama hangi yatağı kazması gerektiğini bilmiyor ve bunun yanlış beden olduğunu hissediyor, sanki karnına yumruk yemiş gibi. Bane'in onu öldürdüğü günden beri Jessica'nın bedeni değil.

Bu sadece onun koruyucusu olabilir.

Ay ışığı etrafına parlak süt gibi dökülse bile, Byron Lennox-Hall'dan geriye ne kaldığını anlamak zor. Kökler göğsünü delmiş ve yanının yarısı çoktan gitmiş, solucanlar boş göz çukurlarında kıvrılıyor ve böcekler beyaz çene kemiğinin kenarında koşuşturuyor. Ama öldüğü sırada ağzını şekillendiren şaşkınlık ve dehşet ifadesini görebilecek kadar deri kalmış.

Son anlarında, en kötü kabuslarının gerçek olduğunu ve bahçenin son intikamını aldığını fark etmiş olmalı. Canavar serbest kalmıştı.

Bahçeyi istifledikten sonra, ailesi ilk fırsatta onu toprağa geri beslemişti. Evander umursayacak durumda olsaydı, bu ironik ve döngüsel bir durum olurdu. Ama onu işkence eden ve sonra bu kabusun aşk olduğunu söyleyen adamın çürümüş kalıntılarına sadece bir saniye bakıyor.

Evander, bozuk bir çığlık atarak bir sonraki yatağa atlar ve daha hızlı, daha sert kazmaya başlar.

Kazarken zehir lekeli dudaklarından fısıltıyla sözler dökülüyor; tuzlu gözyaşlarıyla bağlanmış bir yalvarış ya da dua.

"Onun ölmesini istemiyorum. Yapamam. Bunu yapamam. Yap-yap-yapamam. Lütfen, lütfen, lütfen..."

Etrafında, asmalar topraktan yavaş ve zarif bir şekilde çıkıyor ve ay ışığına doğru büyüyor. Her zaman böyle olmuştur, şimdi anlıyor; onun çılgın duyguları bitkileri zehirli, şiddetli ve güzel bir şekilde çiçek açtırıyor, sanki onun kalp atışlarına cevap vermekten başka çareleri yokmuş gibi.

Sonra parmakları yumuşak ve esnek bir cilde dokunur.

Yüzündeki kiri, tırnaklarının altına sıkışmış kum ve balçığı ve takım elbisesinin pantolonunun dizlerine bulaşmış kirleri temizler.

Bundan başka hiçbir şeyin önemi yok.

Eli Laurie'nin soğuk, çamurlu çenesini kavrar. Parmakları gevşek ağzına girer ve hava yolunu temizlemek için gevşek toprağı çıkarır. Dudakları, ateşli, çılgın bir ıstırap içinde Laurie'nin şakağına bastırılır.

"Beni bırakma, lütfen, *beni bırakma*. Sensiz daha kötüyüm."

Toprak yumuşaktı, bahçe utangaç bir şekilde tutunmasını bıraktı ve Laurie'yi yerden çekip çimlere sürüklemek uzun sürmedi. Kir, uzuvlarına ve yüzüne yapışmıştı. Evander dizlerinin üzerine çökmüş, Laurie'nin yanaklarından ve saçlarından toprağı silmek için kollarını kullanırken yumuşak bir sesle onu sakinleştiriyor ve sonra elinden geldiğince onu dik tutmaya çalışıyor. Laurie çok ağır, başı Evander'ın omzuna düşüyor. Ayak bileklerinin etrafında, beslenmelerinin neden kesintiye uğradığından emin olamayan kökler, çekingen bir şekilde büyüyor.

Evander, vahşi ve acımasız bir şekilde toprağa hırlıyor ve kökler boyun eğerek sarkıyor.

Henüz çok fazla hasar verilmemiştir. Bahçe, Laurie'nin yanındaki açık yaraya sızmış, sanki davet edilmiş gibi Evander'ın diş izlerinin arasında dolanmaktadır. Laurie'nin vücudundan yumuşak, yeşil filizler büyümekte ve eski kan kadar siyah güller, dikenli sarmaşıklarını onun derisine batırmaktadır. Onları koparmak çok da zor değildir. Onları fırlatıp atmak. Evander'ın ağzından çıkan sesler yabancı geliyor: düzensiz nefes alıp verme, kuru inlemeler, kendi dikenli dişleri alt dudağını yırtıp ağaç özü, toprak ve peri parmakotu tadı alana kadar.

Bir kök, Laurie'nin açık yarasına o kadar derine batmış ki, Evander'ın onu çekip çıkarması birkaç dakika sürer. Çeker, *çeker*, kökün yapışkan kanla kaplı olarak kayıp, sefil bir yılan gibi yere düşmesini izler.

Etrafındaki bahçe, yapraklarında bir gerginlik dolaşırken, izlemek için öne eğildi.

Bekle, bekle, bekle

Evander, onu bile korkutan, hayvanca bir hırıltı çıkarır.

Ama düşünmenin ötesindedir, parçalanmış yıldızları, ay ışığını ve parlak mavi gökyüzünü avuçlayıp Laurie'nin içine geri yerleştirme ihtiyacından başka hiçbir şey düşünemez.

Laurie'nin yarasına avucunu koyar, ama artık neredeyse kanamıyor.

"Seni hastaneye götüreceğim." Evander'ın dişleri takırdıyor. "Seni iyileştirecekler. Ama ben telefon kullanmayı bilmiyorum, bu yüzden uyanman lazım. Benim için uyan. Laurie? Laurie. Seni istiyorum. Seni istiyorum. Korkunç bir şey yaptım. İsteyerek yapmadım."

Ama istemişti. Ve bu

onu korkutuyor.

Artık onunla bahçe arasında bir sınır yok. Öfke, adalet ve kapana kısılmış hissetmenin histerik çaresizliği içinde birbirine dolanmış ikisinden başka bir şey yok.

Nefes alamayacak kadar ağlıyor, gözyaşları Laurie'nin yüzüne damlıyor. Cildi çok soğuk değil; toprak onu sıcak tutmuş. Evander kanlı dudaklarına iki parmağını bastırdığında Laurie'nin ağzı kolayca açılıyor ve Evander, belki ona yeniden hayat verebileceğini düşünüyor.

"Her şey yoluna girecek, göreceksin." Sesi kırılır ve neredeyse ses çıkarmadan fısıldar, "Ben sadece onlar beni canavar yaptıkları için canavarım." Laurie'nin elini alır ve kendi ıslak yanağına bastırır.

Ve Laurie'nin

"Sorun yok" diye fısıldayan kişi Laurie'dir.

OTUZ BİR

Ondan geriye kalan tek şey, parçalanmış derisinden kopan çığlıklarla bahçede koşan, uluyan bir yaratık. Hızlı, vahşi ve *çılgınca* koşuyor. Bu koşuda bir telaş var, açlık çekerek tüketme ihtiyacıyla o kadar derinden iç içe geçmiş korkunç bir zevk ki, kendini tutma yeteneğini tamamen kaybetmiş. Kendini bırakmış.

Çığlık atıyor.

ve çığlık atıyor

ve çığlık atar.

Gece yarısı gökyüzü ikiye bölünür, ya da belki de bu bölünme onun içinden gelir, öfkenin kemiklerini emmesi için iliğin çatlaması gibi. Bileklerinden sarmaşıklar çıkar ve ön kollarını sarar, omuzlarının arasında güller açarken smokini yırtılır. Göğsündeki boşluk, çalıların beşiği haline gelir. Çenesinde çamur izleri vardır ve derisi pul pul dökülerek altındaki ağaç kabuğunu ortaya çıkarır.

Ve bahçe onun çığlıklarına eşlik eder.

Nereye koştuğunu bile bilmiyor, sadece duramadığını biliyor. Parmaklarını kıvırırsa, çorak dallarda taze yapraklar patlar ve yerden fidanlar filizlenir. Yolun bir yerinde ayakkabılarını kaybetmiştir ve şimdi adım attığı her yerde yonca büyümektedir.

O vahşi, açgözlü, evcilleştirilmemiş bir yaratık ve ona sessiz olmasını söyleyecek kimse yok.

O uluduğunda, bahçe Hazelthorn malikanesinin duvarlarına yumruk atarak, taş, tuğla ve sıvayı delip geçerek, ağaç dallarının içeriye çarpmasıyla yanıt veriyor. Uzun süredir pencereleri tırmalayan, öfkeli bahçe nihayet içeri girme izni aldı. Camlar paramparça oluyor. Duvarlar yıkılıyor. Meşe ağaçları bacalardan patlayarak, huş ağaçları

duvarlara doğru büyür. Bahçe, çılgınca bir sevinçle malikaneyi yutar.

Bunu paylaşmalı, bundan güç almalı.

İkisi de her zaman istediklerini elde ediyorlar, o ve bahçe.

Kaçış, intikam, özgürlük, saygı. Onları tekrar hapsedecek hiçbir şey yok; tüm duvarlar yıkıldı.

Ama nedense, koşmayı bıraktığında, ağlamak istiyor.

Bahçe onu geri aldı, sonunda bütünleşti, ama o kendini boş hissediyor.

Bu, pek tanımadığı bir çocuk için değil, diye kendine sertçe söylüyor. Bu hiçbir şey ifade etmemeli, Laurie'yi pencereden izlediği, ona takıntılı olduğu, onu arzuladığı, Evander'ın sıcak tenine parmak uçlarını bastırarak onu öpüşürken hayal ettiği o yıllar. Aslında bu herhangi biri olabilirdi. Sadece Laurence Lennox-Hall oldu.

Ancak, içten içe bunun doğru olmadığını biliyor.

Sadece Laurie çocukken bu bahçede durmuş, kendini kesmiş ve bunun korkunç bir şey olacağını tam olarak bilerek bir arkadaş dilemişti. Ve bu onu rahatsız etmemişti.

Evander'ın göğsünde bir şey burkulur ve çömelir, dizlerini göğsüne çekip yaz gecesinin havasını ciğerlerine çeker. Gözyaşları çamurlu yanaklarından aşağı akar. Titriyor, dudakları uzun zamandır anlamını yitirmiş sessiz bir yalvarışla hareket ediyor. Etrafında, bahçe köklerini yerden çekiyor ve ağaçlar onun üzerinden geçerek malikaneye doğru ilerliyor, duvarlara tırmanıyor ve tüm salonlarda dallarını uzatıyor, halılara çobanpüskülü ve sarmaşıklar dolanıyor, yatakları baldıran otu, güller ve larkspurlarla dolduruyor.

Evander ağzını ve burnunu siler. Böyle ağlayarak, çaresiz, kalbi kırık ve kafa karışık bir çocuk gibi hissediyor kendini.

Dur.

Sadece dur ve...

dinle

Ayaklar hemen önündeki patikayı sürter ve bahçenin intikamının imkansızlığını gören birinin boğuk nefes alışı duyulur.

Evander yavaşça başını kaldırır, koyu renkli bukleleri gözlerinin üzerine sarkar.

Dawes, önündeki yolda donakalmış, bir kolunun altında bir saksı tutuyor, yüzü dehşetle bembeyaz olmuş, bir adım geri atıyor, sonra bir adım daha.

Evander çömeldiği yerden kalktığında, insan gibi görünmediğinin farkındadır. Kabuklu eli yanına sarkmış, yüzünde hiçbir duygu yoktur.

Uzun bir dakika boyunca gözleri birbirine kilitlenir ve Evander'ın donuk bakışlarının ağırlığı altında Dawes'un yüzündeki panik yoğunlaşır.

"Bekle." Dawes yutkunur. "Ben... Sadece... Sadece geri dur." Evander *çığlık atar*.

Çığlık, kırbaç gibi havayı yırtar ve Dawes, kaçacak bir yer ararken gözle görülür bir acı içinde geri çekilir. Kapı sarmaşıklarla kilitli olduğu için Hazelthorn'dan başka bir çıkış yolu arıyor olmalıydı, ama buraya asla geri dönmemeliydi.

Bir ağaç Dawes'in bacaklarını altından çeker.

Korkudan çığlık atarak yere düşer, tüm kendini beğenmiş, nazik güveni yok olur, kirin üzerinde sürünür, bahçe onu ayak bileğinden geriye doğru çekerken tırnaklarıyla tutunmaya çalışır. Saksı yere düşer ve kırılır, ama Evander başka yere bakar. Kendisinin kopmuş parçasını görmek istemiyor.

Tek istediği açlığını dindirmek.

Dawes erik ağacının kökleri arasında dolanırken, o ölçülü adımlarla ilerler, çalılıkların ve dikenlerin arasından yolunu bulur. Dawes dağınık ve histeriktir, yalvarışlar, rüşvetler ve tehditler arasında gidip gelir. Bir kök baldır kasını deler ve o çığlık atar.

"Bekle, bekle, bekle. Hayır, Tanrım. *Bekle*." Dawes, bahçe onunla kör bir solucanmış gibi oynarken, kendini sürükleyerek uzaklaşmaya çalışırken, yerde hıçkırarak ağlayan bir lekeye dönüşür. Kökler, pitonlar gibi belinin etrafına dolanır. "Sadece kapıları aç ve beni dışarı çıkar. *Beni dışarı çıkar.* Sana her şeyi veririm. *Her şeyi!*"

Evander, Dawes'in yanına çömelirken kafası boştur. Dallı parmak kemiklerini Dawes'in derisine koyar ve onları

tüyler ürpertici, insanlık dışı bir şekilde, o çarpıcı kalp atışının yemyeşil sesine doğru sürünmelerine izin verir.

Açlık, karnını o kadar korkunç bir kükremeyle yarıyor ki, gözleri kararmaya başlıyor.

Dawes'in çılgınca gevezelikleri bir kademe daha yükselir. "Neden seni serbest bıraktıklarını anlamıyorum. Onlar *deli*. Hepiniz *delisiniz*. Seni nasıl insan olarak görebildiler, anlayamıyorum..."

Evander'ın ağzı salya ile dolar. "*Sessiz* ol."

O, karanlıktan çıkan bir kabusa dönüşmüştür ve başka bir şey olabileceğini iddia etmenin bir anlamı yoktur.

"EVANDER."

Kendini tutar, havada asılı kalır, ağzındaki dikenler Dawes'un elmacık kemiğine batmak üzereyken, Dawes iğnelenmiş bir av gibi titreyerek yatmaktadır.

"*Evander.* Bana bak."

Ama ses arkadan geliyor, acınacak bir şekilde ağlamaya başlayan Dawes'tan değil.

Evander'ın ağzında bir hıçkırık yükselir, dökülür ve omzunun üzerinden bakmak için başını tuhaf bir açıyla çevirdiğinde, kendisinin hiç de kendisine benzemediğinden emin olur. Evander artık ona yakışmayan bir isimdir. O...

"Bana bak, Hazelthorn," dedi.

Titreyerek ayağa kalktı ve baktı.

Laurie'nin orada durmasının imkansızlığı, ruhunun yeniden parçalanmış gibi hissettirir. Elbette bu gerçek değildir, sadece onun hayal gücü, parçalanırken onu bir arada tutmak için yerden bir çocuğu çıkarır.

Ama serap, sarı güller ve sarmaşıklarla kaplı alçak bahçe duvarının hemen ötesinde sabit duruyor. O, duvarın üzerine yaslanıyor, zor nefes alıyor, kir ve kan giysilerini cildine yapıştırıyor ve yanından yeşillik ve sarmaşıklar dökülüyor.

Bu, çılgın, ateşli bir telaş içinde mantıklı geliyor: bahçe onu yemiyor, onu *iyileştiriyor*. O sarmaşıklar onun yan tarafını dikmiş, yosun kanını emmiş, küçük mor kökler patlamış dudağından filizlenerek yırtık eti dikmiş.

"Sen *böyle* değilsin," diyor Laurie, sesi kararlı. "Bu sen değilsin ve sen de böyle olmak istemiyorsun."

Bir saniye boyunca Evander, karışık kafasını temizlemek için gözlerini kırpıştırarak bakmaktan başka bir şey yapamaz. Tereddüt eder, emin olamaz. Ay ışığı ona oyun oynuyor olabilir.

Laurie hala birkaç metre uzakta, ama bakışları çok sert. "Beş dakika yalnız kalınca gerçekten kafayı yiyorsun, değil mi?"

"Sen... Hayır." Evander geri adım atar. "Sen..."

"Bir dahaki sefere nabzını kontrol et," der Laurie, ama ağzı titriyor, gözleri parlıyor ve titrek bir adım atıyor.

Topraktan aniden fışkıran yeşillik onu yakalayıp dengelemeseydi muhtemelen düşecekti. Bahçe yardım ediyordu. Bahçe bakıyordu.

Çünkü öfkesi ne kadar derin olursa olsun, her zaman kanla ıslanmış bir canavar olmamıştı. Zenginlik ve şöhret için onu kanına susamış Lennox-Halls tarafından bu hale getirilmiş ve yeniden yaratılmıştı.

Belki de onlara acımasızca kan ve etle beslenmeden önce başka bir şeyin peşindeydi; belki de sadece derin, rahat karanlıkta uyuyordu ve yumuşak kuş sesleri ve sıcak altın güneşin tadını çıkarıyordu.

"Buraya gel." Ama Laurie'nin sesindeki hain ton, içten içe ağlarken sert bir adam gibi davranmaya çalıştığını gösteriyor.

Evander, ağlayan, mırıldanan Dawes'in enkazının üzerinden geçer ve dikkatlice, yavaşça Laurie'ye doğru ilerler. Wolflock ve Bloodberry çiçekleri aralarında açarken durur ve elini uzattığında, bileklerine dolanan Heart Rot sarmaşıklarıyla ne kadar zehirli hale geldiğini merak eder.

"Bahçe seni geri mi getirdi?" Evander'ın sesinde bir titreme vardır.

"Sanırım beni tutuyordu." Laurie öne çıkmaz, elini uzatmaz. Önündeki vahşi yaratığın temkinli mesafesine saygı duyuyor gibi görünür, saçlarında peri yüksük otu ile ileri geri yürür.

"Ya yanılıyorsan? Ya ben sadece buyum?" Evander, kelimelerin ondan koparılmasına, titrek, ıslak ve hırıldamaya çok yakın olmasına nefret ediyor

"Ya en kötü yanımız gerçek olan tek şeyse?" Ama Laurie tereddüt etmez. "Buna izin vermeyeceğim."

"Bana az önce ne dedin?" Evander'ın havlayan eli yumruk haline gelir yumruk haline gelir.

Laurie, hala kabuk bağlamış kanın üzerine iki parmağını dokundurur. ağzı. "Sana hayali arkadaşımın adını verdiğim için özür dilerim. Sadece... sen benim olmalısın ve seni asla kaybetmek istemedim."

"Dedim ki..." Evander titrek bir adım attı. "Bana *ne* dedin?"

"Hazelthorn," diye fısıldadı.

Kırık bir çığlık atarak Evander ileri koşar ve sonunda kendini tüketen bir fırtına gibi Laurie'ye çarpar.

HEAAT ROT

Yüzü Laurie'nin boynuna bastırılır ve Laurie'nin kolları onun kaburgalarına sıkıca sarılır, aralarında yumuşak, kırık bir ıstırap dışında hiçbir şeye yer kalmaz. Laurie ağzını Evander'ın başının yan tarafına sertçe bastırır ve parmakları, eklem kemikleri beyazlaşana kadar dağınık smokinin içine gömer.

Yumuşak, saygılı ve tamamen kırık bir sesle tek söylediği şey, "Tanrı, Adem'i yarattığında benden daha güçlüydü ve ona aşık olmadı."

Arkalarında, bir erik ağacının kökü Dawes'un göğsüne saplanır ve vücudu yavaşça toprağa gömülürken, parçalanmış çığlıkları kesilir. Kemiklerin kırılma sesi, yaprakların yumuşak hışırtısı tarafından bastırılır ve o anda, erik ağacının bunu kendi başına seçtiğini düşünmek neredeyse mümkündür. Ve Evander'ın bununla hiçbir ilgisi yoktur.

OTUZ İKİ

Ay ışığı, zehirli bahçenin içinde çimlere uzanmışken dünyayı yumuşak bir gümüşe dönüştürüyor. Kırmızı kapı açık kalıyor ve gece kuşlarının ve ağustos böceklerinin alçak sesli çağrıları içeri sızıyor. Onlar dışında dünya boş hissediyor, ama bu yumuşak bir yalnızlık. Huzur gibi hissettiriyor.

Başları birbirine yakın, birbirlerine yaslanmış, bacakları birbirine dolanmış ve parmakları birbirine geçmiş, karanlık gökyüzünde yıldızları sayıyorlar. Şafak yakında doğacak ve Hazelthorn yok ettiği her şeyi görmek zorunda kalacak, ama şimdilik karanlık suçluluk duygusunun çoğunu bastırıyor ve bunun için minnettar.

Malikanenin enkazı hala gerçek dışı geliyor. Ortası çökmüş, ağaçlar içinden büyümüş ve onu sevgiyle boğarak sarmış, ve dışarı çıkmak istemiyorlarmış gibi görünüyor. Bahçenin çoğu köklerini tekrar toprağa salmış, ama yeni, coşkulu bir hayat tüm yapraklarda titreşiyor. Sanki mutluymuş gibi. Sanki intikamını almış gibi.

Hazelthorn bakmaya dayanamadığı için Laurie tek başına malikanenin etrafını hızlıca dolaştı. Belki de bahçe onun içindeydi ve onu dik, karanlık bir uçuruma doğru itiyordu, ama durmak için daha fazla çaba gösterebilirdi ve göstermedi. Şimdi en güvenli yol, kırmızı kapının arkasına saklanıp Laurie'nin geri dönmesini beklemek ve onun yanına çimlere uzanmak gibi görünüyordu.

Burası Hazelthorn'un götürüldüğü, koparıldığı, kim olduğunu kaybettiği ve asla kendisine ait olmayan bir bedene girmeye zorlandığı yerdi. Belki de vahşi, gürültücü, keskin ve öfkeli olması gerektiğini düşünüyor. Çiğle ıslanmış çimlere uzanıp, kendi gerçeğinin derisine nüfuz etmesine izin vermek, korkunun yavaş yavaş bağırsaklarında zonklamayı bırakmasını, kalp atışlarının yavaşlamasını ve uzuvlarının gevşemesini hissetmek güzeldi.

gevşemesini hissetmek güzeldi. Neredeyse kendisiyle barışmıştı; başka biri olmaya çalışması gerektiği yanılgısını neredeyse tamamen bırakmıştı.

Parmakları Laurie'nin avucundaki kalp çizgisini izliyor ve Laurie'nin kulağına yaklaşmak için yana dönüyor. "Onları öldürdüm. Hepsini öldürdüm ve ben... ben... durduramadım. Asla kendimi durduramıyorum..." Sözünü kesip uzun, titrek bir nefes veriyor.

"Hepsi değil." Laurie dalgın dalgın Evander'ın buklelerini parmaklarıyla tarayarak, aralarında bulunan dikenleri ve dalları ayıklayıp atıyor. "Evdeyken baktım. Emin değilim... Sanırım bazı akrabalarım kaçmış olabilir. Personel bahçe duvarını tırmanıp dışarı çıkmış gibi görünüyor. Dawes'ten emin değilim, ama sanırım o kökler onu yeraltına çekmiş olabilir. Bane, Azalea ve Oleander ise..." Bir an duraksıyor, sanki kendi duygularıyla boğuşuyor ve onları nasıl bir şekle sokacağını bilemiyor gibi. "Sanırım öldüler."

Bir an için hiçbir şey söylemediler, ikisi de birbirlerinin rahatlatıcı sıcaklığına odaklanırken, yapılanların ağırlığı etraflarındaki havada, çobanpüskülü yaprakları kadar keskin bir şekilde hissediliyordu. Hazelthorn, tek başına suçlu olup olmadığından emin değildi ya da ona daha az zarar verselerdi durumun farklı olup olmayacağından.

"Bahçelere şimdi ne olacak?" diye sorar sessizce.

Laurie, kahkaha ile nefret arasında bir şey gibi küçük bir homurtu çıkarır. "Belki de hiçbir şey. Lennox-Hall'lar bir daha buraya asla dokunmayacakmış gibi bir his var içimde. Canavar modunda biraz korkutucusun."

Hazelthorn başını geriye eğerek Laurie'ye sert bir bakış atar, ama Laurie masumca gülümser ve onu kendine çekerek saçlarıyla oynamaya devam eder.

"Ne beklediklerini bilmiyorum." Laurie esner, yorgunluk onu uykunun eşiğine getirir. "Bahçe bir gün mutlaka intikam alacaktı. Ayrıca, ön kapılar artık sarmaşıklarla o kadar kaplanmış ki, sanki hiç giriş yokmuş gibi. Belki de herkes burada bir şey olduğunu unutur."

"Senin için açılmasını söyleyeceğim," diyor Hazelthorn. "Sen gittiğinde."

Laurie dirseğiyle kendini kaldırır ve ay ışığıyla ıslanan çimlerin üzerinde uzanan ona bakar. Yüzündeki ifade tamamen

kederle doludur. Yorgunluğun ötesinde olmalı, ağrıyı ve korkuyu bastırmaya çalışıyor, ama yine de başparmağını Hazelthorn'un dudaklarına koyar ve onu acı veren, sevgi dolu bir şefkatle içini iç

Kimse bir canavara öyle bakmamalı.

Böylesine utanmaz bir hayranlıkla.

"Kapımı asla açmamalıydın." Hazelthorn, tüm o çığlıklardan sonra sesi kısık çıkıyor. "Hiçbiri olmazdı."

"Neden yaptığımı bilmek ister misin?" Laurie, ağızları birbirine yeterince yaklaşana kadar eğildi, böylece sözleri Hazelthorn'un diline düşebilirdi. "Konservatuarda büyükbabamın Carrington'la konuşmasını duydum. Senin hakkında. Seni en iyi nasıl parçalayacaklarını ve eğer..." Öfke, gözlerini en soğuk maviye boyadı. "Eğer hayatta kalırsan. Bu sefer hayatta kalıp kalmamanın önemi olmadığını kararlaştırdılar."

"Onlardan nefret ediyorum," der Hazelthorn yumuşak bir sesle.

"Biliyorum." Laurie iç çeker ve başını Hazelthorn'un göğsüne yaslar. "Her yaz, seninle konuşmanın bir yolunu bulmaya çalışırdım, sana güvenini kazanıp seni buradan çıkarmaya çalışırdım. Ama bahçenin seni uzaklara gitmene izin vermeyeceğini anladım, o zaman nasıl kaçabilirdik ki?" Sesi titrek bir öfkeyle doldu. "O gece, sana yapacakları şeyden dikkatlerini başka yöne çekmek için hızlı davranmam gerekiyordu. Bu yüzden çayına ilaç kattım ve kapını açtım. Harika bir plan değildi, biliyorum, ama düşünmek için vaktim yoktu."

Çay.

Hazelthorn hızla doğrulur. "Ne?" Laurie'ye bakarken bu kelimeyi zorlukla çıkarır.

Laurie'nin gözlerinde tereddütlü bir suçluluk belirir ve o başka yere bakar. "Hayır," der Hazelthorn. "Hayır, onu ben mi öldürdüm?

Çayı zehirledim.

Öyle yapmış olmalıyım, çünkü..."

"Ölümcül bir doz olmasını istememiştim." Laurie oturur ve dizlerini göğsüne çeker, çenesini dizlerine dayar. "Sadece onun hasta olmasını istedim. Kusma, baş ağrısı falan, senin başına her zaman geldiği gibi. Her gece sütüne kattıkları zehri kullandım, çünkü mutfakta oradaydı, ama sanırım sen büyük bir tolerans geliştirmişsin ya da zehir sana aynı şekilde etki etmiyor. Yemin ederim, sadece onun hasta olmasını istedim, böylece sana zarar vermeyecekti. Benim niyetim..." Sözünü keser ve orada oturur, nefes alır.

çok hızlı, ağzının kenarları bembeyaz olmuştu. "Onun ölmesini hiç istemedim. Bu, Lennox-Hall ailesinin yaptığı bir şey, seni kızdıran kişiyi öldürmek. Ve ben onlar gibi olmak *istemedim*."

Yani Hazelthorn Byron'ı zehirlememişti. *O yapmamıştı*.

O gün kendinden geçmedi, kendini kaybetmedi. O her zaman zulüm ve intikam peşinde koşan, kontrolsüz bir canavar değildir.

Bunca zamandır göğsünü ezen karanlık, dağ gibi korku aniden çözülür ve o, bu korkunun yokluğunu, ağırlıksızlığı hisseder, kaburga kemikleri kangren olmuş suçluluk duygusu altında bükülmeyi bıraktıkça nefes almanın ne kadar kolay olduğunu hisseder. Etrafında, küçük çiçekler bir düzine altın rengi tonunda açar.

"Bu yüzden katili bulmana yardım etmek istemedim." Laurie'nin sesinde keder var. "Bana nefret etmek için bir neden daha vermek istemedim. Yani, benden nefret etmelisin, ama ben sadece... Benim gibi birini sevebilecek biri varsa, o da sensin diye düşündüm."

"Senden nefret etmiyorum." Hazelthorn, Laurie'nin yan tarafını dikkatlice parmaklarıyla okşayarak yarayı kontrol eder. Bahçenin dikilmiş asmaları dayanmıştır. Cadı fındığı yaprakları ve karakafes çiçekleri ile onu nazikçe iyileştirmiştir ve yüzü daha az solgun, acısı azalmıştır.

Hazelthorn, Laurie'nin zarar görmüş bileğini dikkatlice kaldırıp ay ışığına doğru çevirir ve travmatik, başarısız ameliyatın ardından gergin ve pürüzlü olması gereken çökmüş eti başparmağıyla okşar. Ancak bileği gevşemiştir. Artık bileğini uzatabilir ve gözlerinin arkasında belirgin bir ağrı yoktur. Derisindeki küçük delikler, sarmaşıkların içeri girdiğini gösteriyor ve muhtemelen şu anda bile, yeşil odun kadar esnek olacak yeni bilek tendonları oluşturuyorlar. Ağrının olmaması şok edici ve *harika* olmalı, ancak Hazelthorn bunun bedelinin ne olacağını bilmiyor. Laurie'nin bahçede bu şekilde bükülmüş olmasının anlamı ne?

Sonra sıra Laurie'ye geldi, Hazelthorn'un yeni büyüyen kabuk ve yapraklardan oluşan elini aldı, çok uzun, dal gibi parmakları ve eklemlerindeki tahta halkaları incelerken elini bir o yana bir bu yana çevirdi.

Onu yumuşakça öper.

"Giderken" —Hazelthorn kelimeleri dikkatlice seçer, hiçbirinin titrememesine dikkat eder—"Çıkarken bahçe kapısını kilitlemeni istiyorum." Cebinden anahtarı çıkarır ve Laurie'nin eline verir, parmaklarını anahtarın üzerine kıvırır. Bir bakıma, onun cildinin sıcaklığını hissetmek ve bunun son kez olduğunu bilmek acı verir.

"Hayır..." Laurie başlar, ama Hazelthorn ona o kadar şiddetli bir bakış atar ki, Laurie sessizleşir.

Hazelthorn'un gözleri cam gibi parıldarken, "Kapının kilitli kalması gerekiyor. Sen anlamıyorsun..." der. Sesi alçalır. "Ne kadar aç olduğumu."

Bu duvarlarla çevrili bahçe ile yatak odası arasında pek bir fark yoktu, ama burası onun gerçek yeriydi, yosunlar ve çiçekler arasında, bu kafeste.

Bir an sessiz kalırlar, toprak kemiklerine sıcak ve sağlam bir şekilde baskı yapar, sonra Laurie sonunda ayağa kalkar. Yorgunluk yürüyüşünü bozar, kırmızı kapıya doğru topallayarak yürür. Arkasına bakmaz.

Böylesi daha iyi. Tereddüt etmek yok, fazla düşünmek yok. İkisi de bir canavarın tüm dişleri çekildiğinde ne yapılması gerektiğini biliyor. Bu en insancıl seçenek. Hazelthorn, hiçbir şeyin dolduramayacağı aç, boş bir oyuk ve ona güvenilemez, kendisi bile kendine güvenemez. Laurie gider gitmez, midesini ikiye bölen acıyı dindirmek için ağzını toprak ve yapraklarla dolduracak, sonra yumuşak toprağa kıvrılacak, acı veren keskin omuz bıçaklarına toprağı bastıracak ve *dinlenecek.* Canlı canlı gömülmenin ne demek olduğunu zaten biliyor, ama belki de bundan hiç korkmamıştı. Belki de özlemişti.

Sadece Laurie'nin onu son bir kez öpmesini diledi.

Laurie kırmızı kapının önünde durur ve anahtarı kilide sokar, gölgelere karşı konsantre olarak kaşlarını çatarak. Sonra durur, eli pul pul dökülen kahverengi kan lekelerine dayanır, sonra omzunun üzerinden bakar.

"Kanımın aslında yeterli bir fedakarlık olduğunu sanmıyorum," diyor. "Bütün bir insan yaratmak için yeterli değil. Sanırım bu yüzden... bahçe bu kadar açgözlüydü. Sanki seni kaybetmenin telafisi için sürekli yemek yemesi gerekiyormuş gibi, ama bu asla yeterli olmadı çünkü o sadece olmak istiyordu.

tekrar bir bütün. Bu yüzden son yedi yıldır öfkeyle doluydu ve aileme neredeyse hiç mücevher vermedi."

"Beni geri istiyordu." Hazelthorn, bahçenin ona yaslandığını hissediyor, şefkatli, nazik ve huzurlu, sonunda tekrar bütün.

Laurie'nin ağzının köşesi en hüzünlü gülümsemeyle yukarı doğru kıvrılır. "Her şey benim hatam sayılır."

"Evet, öyle," der Hazelthorn. "Yararsız çocuk."

Laurie'nin gözyaşlarıyla dolu gözlerinin okyanus gibi parlaması o kadar güzel ki, acı veriyor.

Sonra derin bir nefes alır ve kapıyı çarpar. Anahtar,

tanıdık *bir sesle* kilitte döner.

Bahçeye sessizlik çöker, sadece defne çitlerinden geçen rüzgârın nazik esintisiyle bozulur, adları gibi zehirli olmaları gerekirken. Ama Laurie bir şekilde şiddetli bir nezaketle büyümüştür.

Hazelthorn çimlere çapraz bacaklı oturur, kapalı kapıya bakarken, akciğerleri ve göğüs kafesi arasında kendine yer açan donuk bir boşluk hisseder. Titriyor, ama bunun öfke mi yoksa rahatlama mı olduğundan emin değil.

Laurie anahtarı yukarı aşağı çevirir ve sonra onu elinden geldiğince sertçe bahçeye fırlatır, anahtar sarmaşıkların arasında kaybolur.

Hazelthorn ona sert bir bakış attı. "Sen *o lanet kapının diğer tarafında* olman gerekirdi*, Laurence*."

"Bana 'Laurence' deme." Laurie geriye doğru büyük adımlarla yürür ve sonra aniden hızlanarak Hazelthorn'a doğru koşar ve onu sertçe çimlere devirir.

Bacakları birbirine dolanmış halde yere düşerler, kalpleri kanlı bir coşkuyla birbirlerine çarpar, öpücükleri ağızlarını ıskalayıp elmacık kemiklerine, çenelerine, boyunlarına çarpar.

Yumuşak, sıcak bir sevinç Hazelthorn'un içini kaplar ve Laurie'nin yüzünü iki eliyle kavrar ve onu sertçe yere iter. Kilitli bir bahçenin yumuşak yeşil çürüğünün ortasında, tanrının sefil oğlunu öpmek işte budur.

"Sen kendini kontrol edebildiğini hissedene kadar kalacağım," der Laurie basitçe. "Zaten dünyada hiçbir şey istemiyorum.

Hala evde yaşayabiliriz. Evin harap olduğunu biliyorum, ama odamı bir ağaçla paylaşmak benim için sorun değil."

"Ağaç ben miyim?" Hazelthorn'un sesi biraz düz.

Laurie aniden yaramazca sırıttı. "Belki. Artık büyükbabamın servetine erişemeyeceğimizi biliyorum, ama biz onu istemiyoruz. Yemek için bir şeyler yetiştirebiliriz, sen her şeyi yetiştirebilirsin, değil mi? Her şeyi planladım, göreceksin."

Hazelthorn, Laurie'nin köprücük kemiğine öpücükler kondururken uzun ve yumuşak bir nefes verir. Bahçenin yardımıyla anahtarı tekrar bulmak zor olmayacaktır, ama şu anda bunu düşünemez. Gözlerinin arkasında yavaş ve kanlı bir nabız atmaya başlar.

Laurie, "Sana en başından beri Hazelthorn'u istediğimi söylemiştim" gibi bir şey mırıldanır.

Ama Hazelthorn'u yutan sarhoş heyecandan onu duymak zor, düşünemiyor, ağzının Laurie'nin ağzıyla bir dizi taparcasına öpüşmesinden başka hiçbir şeye odaklanamıyor.

"Beni burada bırakmalısın. Ben... güvenli değilim." Ama parmakları Laurie'nin saçlarına dolanmış, vücudu onu yere bastırıyor ve istese bile onu bırakabileceğini sanmıyor.

Laurie'nin boğazı gökyüzüne doğru eğilir, Hazelthorn onu açgözlü ve hayranlıkla öperken, onun mırıldanmaları acı dolu arzuyla yumuşaklaşır.

Dilinin ucu Laurie'nin çenesinin kıvrımlarını izlerken, içinden bir ses *"Dur*" diye fısıldar, ama o tamamen ateş, hayranlık ve *arzu* ile *doludur*, açlık onu ikiye böler. Zihni boşalmıştır ve sadece güzel, kanlı çiçeklerle dolmuştur, ve bu, sevgiye çok benzeyen bir duygudur, bu yutma ihtiyacı.

Laurie'nin söylediğinin doğru olduğunu düşünüyor. Bahçe bir kez tadına baktı mı, geri kalanını da ister.

TEŞEKKÜRLER

Hazelthorn, kontrol edilemeyen, durdurulamaz bir düşüş spiralidir ve düşüş sona erip yere çarptığınızda, acı çekmeniz kaçınılmazdır. Seni çürümüş mezar çiçekleriyle boğulurken bırakıyorum, ama bu kitabın dişleri dikenli olmasını istedim. Bu hikayeyi, saat 1:00'de yazdığım bir dizi yazma seansında takip ettim, çünkü bu çiçeklerin isyanı ve çökmekte olan bahçe duvarları fikrini ve sessiz bir çığlık atarken çenesi yerinden çıkmış bir şekilde camın arkasında hapsolmuş olmanın o klostrofobik, boğucu gotik imgesini kafamdan atamadım. Çoğumuz hayatta seçim yapma şansının olmaması, adaletsizliğe karşı çarpıcı bir öfke hissetmek, uyum sağlayamamak ve *kendimizde neyin yanlış olduğunu* sormak gibi duyguları biliriz. Kendimi anlayacak kelimelerim olmadan otistik olarak büyüdüm ve bunun bir kısmı bu kitaba da yansıdı. Bu bir canavarlar hikayesi, ama Evander aynada bulduğu tek canavar kendinden nefret etmek ve belki bir gün bunun gerçeğini kabul edecektir.

Belki bir gün siz de kendinize daha nazik davranırsınız.

Editörüm Emily Settle'a en içten teşekkürlerimi sunarım; bu kitap senin sayende yüz kat daha iyi oldu ve birlikte daha korkunç hikayeler üzerinde çalışabileceğimiz için çok minnettarım. Menajerim Claire Friedman'a: seninle çalışmak büyük bir zevk. Jana Heidersdorf'a muhteşem sanatın için, Meg Sayre, Gaby Salpeter, Tatiana Merced-Zarou, Jacob Sammon ve Feiwel & Friends'in tüm ekibine teşekkür ederim.

Ve her zaman olduğu gibi, Maraia Bonsignore, Melissa Robles, Kelsea Yu, Samantha Newnham ve Laura Samotin'e, benim çılgın ilk taslaklarımı okuyup beni cesaretlendirdikleri için teşekkür ederim. Bir gün sakinleşip uyuyacağıma söz veriyorum. (Belki.)

Ve aileme, her şey için teşekkür ederim.

Bu Feiwel & Friends kitabını okuduğunuz için teşekkür ederim.
HAZELTHORN'u yaratan arkadaşlarıma

HAZELTHORN

HAZELTHORN

JEAN FEIWEL, YAYINCı

LIZ SZABLA, BAŞKAN YARDIMCISI, YAYINCI

ORTAĞI RICH DEAS, KREATİF YÖNETİCİ

ANNA ROBERTO, YAYIN YÖNETMENİ

HOLLY WEST, YAYIN YÖNETMENİ

KAT BRZOZOWSKI, KIDEN EDİTÖR DAWN RYAN, YÖNETİCİ EDİTÖR KIM WAYMER, ÜST DÜZEY ÜRETİM MÜDÜRÜ

AURORA PARLAGRECO, SANAT YÖNETMENİ

MEG SAYRE, GENÇ TASARIMCI FOYINSI ADEGBONMIRE, EDİTÖR RACHEL DIEBEL, EDİTÖR

EMILY SETTLE, EDİTÖR BRITTANY GROVES, EDİTÖR ASİSTANI

JACOB SAMMON, YAYIN YÖNETİMİ ASİSTANI

TATIANA MERCED-ZAROU, HALKLA İLİŞKİLER UZMANI GABRIELLA SALPETER, PAZARLAMA MÜDÜRÜ

Bizi Facebook'ta takip edin veya mackids.com adresinden çevrimiçi olarak ziyaret edin.
Kitaplarımız ömür boyu dostunuzdur.

CG DREWS'UN DİĞER ESERLERİ

ORMANI İÇERİ ALMAYIN

Yazar Hakkında

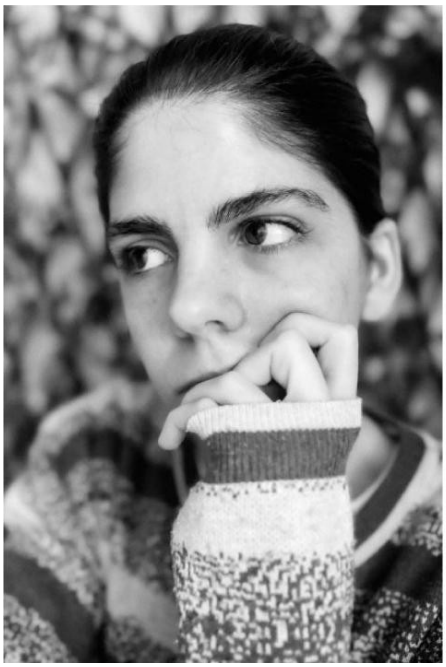

© RACHEL DEUTSCHER

CG Drews, ödüllü *The Boy Who Steals Houses* ve *New York Times* bestseller listesinde yer alan *Don't Let the Forest In* kitaplarının yazarıdır. Don't Let the Forest In, Junior Library Guild Gold Standard Selection, Indie Next Pick ve Barnes & Noble YA Book Club Pick ödüllerini de almıştır. Eserleri sekiz dile çevrilmiş, 2020 CILIP Carnegie Medal ödülüne aday gösterilmiş ve 2020 CBCA Honour Award ödülünü kazanmıştır. CG Avustralya'da yaşıyor, hiç uyumuyor ve okunmamış kitap yığınlarının altında gömülü yaşıyor.

CGDREWS.COM adresinden onu ziyaret edin veya buradan e-posta güncellemelerine kaydolun.

Bu A Feiwel and Friends e-kitabını satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerikler
ve yeni çıkan kitaplar ile diğer harika kitaplar hakkında
bilgi almak için haber bültenlerimize kaydolun.

Sign Up

Veya bizi
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemelerini almak

için buraya tıklayın.

Telif hakkı © 2025 CG Drews. İllüstrasyonların telif hakkı © 2025 Jana Heidersdorf. A

Feiwel and Friends Kitabı
Macmillan Publishing Group, LLC'nin bir imtiyazı
120 Broadway, New York, NY 10271
fiercereads.com
Tüm hakları saklıdır.

Feiwel and Friends logosu Filomena Tuosto tarafından tasarlanmıştır.

Kongre Kütüphanesi Yayın Kataloğu Verileri mevcuttur.

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı toplu olarak satın alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile (800) 221-7945 dahili 5442 numaralı telefondan veyaMacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime geçin.

İlk ciltli baskı 2025 e-Kitap baskı
Ekim 2025

eISBN 9781250376282

Bu kitabın yayıncısı, yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla bu kitabın herhangi bir bölümünün herhangi bir şekilde kullanılmasına veya çoğaltılmasına izin vermemektedir
sistemleri eğitmek amacıyla bu kitabın herhangi bir bölümünün herhangi bir şekilde kullanılmasına veya çoğaltılmasına izin vermemektedir. Bu kitabın yayıncısı, Avrupa Birliği Dijital Tek Pazar Direktifi 2019/790'ın Metin ve Veri Madenciliği istisnasından açıkça muaf tutar.

İçindekiler

1. Başlık Sayfası
2. Telif Hakkı Bildirimi
3. İthaf
4. Alıntı
5. Yazarın Notu

6. Birinci Bölüm
7. İkinci Bölüm
8. Üçüncü Bölüm
9. Dördüncü Bölüm
10. Beşinci Bölüm
11. Altıncı Bölüm
12. Yedinci Bölüm
13. Sekizinci Bölüm
14. Geçmiş
15. Dokuzuncu Bölüm
16. Onuncu Bölüm
17. On Birinci Bölüm
18. Onikinci Bölüm
19. On Üçüncü Bölüm
20. On Dördüncü Bölüm
21. On Beşinci Bölüm
22. On altıncı bölüm
23. On Yedinci Bölüm
24. On sekizinci bölüm
25. On Dokuzuncu Bölüm
26. Yirminci Bölüm
27. Yirmi Birinci Bölüm

28. Yirmi İkinci Bölüm
29. Yirmi Üçüncü Bölüm
30. Yirmi Dördüncü Bölüm
31. Yirmi Beşinci Bölüm
32. Yirmi Altıncı Bölüm
33. Yirmi Yedinci Bölüm
34. Yirmi Sekizinci Bölüm
35. Yirmi Dokuzuncu Bölüm
36. Otuzuncu Bölüm
37. Otuz Birinci Bölüm
38. Otuz İkinci Bölüm

39. Teşekkür
40. CG Drews'un diğer eserleri
41. Yazar Hakkında
42. Telif

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️